

Maurice Baring

Daphne Adeane

Traducere de
Antoaneta Ralian

Editura Eminescu

DAPHNE ADEANE
by
Maurice Baring
Bernard Tauchnitz

CAPITOLUL I

DRAMELE VIEȚII, SPRE DEOSEBIRE

de dramele consumate pe scenă, sunt alcătuite din fapte mărunte; dar nu numai atât: regizorul are grijă ca faptul cel mai insignifiant – cel care mai târziu însă se va dovedi încărcat de importanță și semnificație, ba poate chiar un punct de cotitură – să treacă neobservat în momentul când are loc, neobservat nu numai de către protagoniști, ci chiar și de spectatori, dacă se nimerește să fie vreunul.

De astă dată, faptul mărunț a fost un vernisaj neoficial – un vernisaj la una dintre galeriile de pictură mai mici, unde își expun creația artiști europeni și străini, sau cei mai îndrăzneți dintre pictorii locali de avangardă.

Într-o dimineață de primăvară, Basil Wake, avocat pledant, a primit la locuința sa din Barton Street, cartierul Westminster, un cartonaș care-i făcea cunoscut că domnii R. și C. Jessal au onoarea să-l invite pe el (și pe prietenii săi) la o expoziție de tablouri semnate de Walter Bell și de (tipărit cu caractere mai mici) Don José Henriquez, expoziție care o să rămână deschisă între 15 martie și 8 aprilie inclusiv; vernisajul avea loc joi 14 martie, în sala din strada New Bond, N. 340, Londra.

Basil Wake primea asemenea invitații întrucât soția sa, Hyacinth, avea înclinații artistice. Fusesse folosită ca model de mai mulți pictori celebri și era, în general, o figură cunoscută în cercurile literare și artistice. În ceea ce-l privea, Basil Wake era prea puțin interesat de pictură și absolut deloc de vernisajele neoficiale.

Făcu ocolul mesei la care își lua micul dejun, ca să-și mai toarne o ceașcă de ceai, și-i întinse soției sale invitația.

— Vrei să mergem?, îl întrebă ea, înălțându-și privirile.

— Astăzi mi-e cu neputință. N-aș reuși să ajung la timp.

— Desigur, sigur că nu.

— Bănuiesc, însă, că tu ai să te duci.

— Cred... ba nu, categoric nu. Și *eu* am o dimineață foarte încărcată. Puse invitația deoparte, lângă celelalte scrisori. Nu uita că diseară luăm cina la șapte și jumătate.

— Șapte și jumătate.

Basil se îndreaptă spre ușă, luând cu el ziarul „The Times”.

— N-ai nimic împotrivă să mergem la operă?

— Aștept cu nerăbdare. Pe Caruso l-am mai ascultat, îmi place genul ăsta de muzică. Vrei ziarul? o întrebă arătându-i „The Times”.

— Nu, mulțumesc. Am citit tot ce era de citit, și-apoi am „The Daily Mirror”. Deci, la șapte și jumătate.

Basil se opri în prag.

— Cine mai vine cu noi la operă?

— Sybil și Michael.

— A!

leși cu oarecare bruschete din cameră, iar Hyacinth se întrebă dacă i s-o fi părut ei sau într-adevăr arătase cam necăjit. Așteptă până auzi ușa de la intrare închizându-se, apoi trecu în camera de zi și formă un număr de telefon.

— Pot vorbi cu domnul Choyce, vă rog?... Tu ești?... Te deranjez?... Nu, absolut deloc... Nimic... Nimic... Ai chef să mergi la un vernisaj?... Între douăsprezece și unu, oricând îți convine... Nu, nu prea devreme... Foarte bine, ne întâlnim acolo... Am o invitație... Nu, nu poate... Nu uita că iei cina la noi. Șapte și jumătate... O lojă. Mi-a oferit-o doamna Lyons... Numai Sybil și Basil... Da, *asta* îi place... Foarte bine, deci șapte și jumătate... E cam strâmt; n-o să rămânem mult... Cred că da... La revedere, pentru douăsprezece și jumătate.

Înainte de a se duce la vernisaj, Hyacinth Wake avu într-adevăr o dimineață încărcată. Trebui să rostuiască o sumedenie de treburi. Întâi și întâi să comande cina. Cum urma să vină și Sybil Ripley, cumnata ei, alese felurile cu mai multă grijă ca de obicei. Sybil avea un ochi atent și critic, iar Basil pleca urechea la tot ce-i spunea ea. Vorbele ei aveau mare greutate.

Trebuia să cumpere o serie de lucruri pentru cină... desertul, flori. Urcă în camera ei să-și pună pălăria și hotărî că toaleta pe care o purta nu era potrivită pentru un vernisaj neoficial... nici chiar pentru unul de proporții modeste. Trebuia să îmbrace altceva... ceva care să arate la fel de neostentativ și de natural ca și ceea ce purta acum, dar care în realitate... totul pornește de la amănunte, nimeni nu știa acest lucru mai bine decât ea. Avea o înclinație pentru pitoresc în îmbrăcămintă, dar nu în genul neglijent. La început, când își făcuse debutul în societate, fusese socotită o fată drăguță. Apoi se măritase cu Basil - căsătorie pe care părinții lui o consideraseră un dezastru, iar ai ei un mare păcat, deși ea era mai bine situată decât Basil. Părinții lui Basil se așteptaseră ca el să facă rapid carieră, dar ce puteai ști cu tinerii de azi? Rezultatul: Hyacinth se cufundase în anonim, până când, brusc, fusese „descoperită”. Walter Bell îi făcuse portretul și expusese tabloul la Academie. Fusese unul dintre marile succese ale acelui an. Toată lumea găsise că era reușit. Erau însă și unii căroră nu le plăcuse. Sybil Ripley se exprimase că portretul îi semăna, dar că fusese pictat cu cruzime. Basil îl detesta. Era însă de bun gust să afirmi că Hyacinth Wake, fără să fie o frumusețe, îți oprea totuși privirile și exercita o anumită atracție, în orice caz era un tip cu totul *deosebit*.

Deosebire pe care ea o accentua deliberat. Treptat începuse să se îmbrace conform cu „tipul deosebit”, introducând câte o notă din ce în ce mai îndrăzneță, mai insolită. Seara, purta aproape întotdeauna toalete excentrice, iar pălăriile ei erau „amuzante” în accepția pe care artiștii francezi o dau acestei noțiuni. Atrăgea pe mulți. În orice societate era considerată drept o achiziție și chiar în ornament. Chipul ei, rochiile, părul de culoarea bronzului, cu reflexe satinat, erau de mare efect. Vorbea bine, știa să asculte și mai bine, niciodată nu rostea nimic supărător. Avea o fire agreabilă, era veselă, receptivă, cu preocupări multiple. Mulți socoteau tovărășia ei antrenantă, iar câțiva

(printre care și Michael) o găseau fascinantă; unele femei afirmau că e afectată, altele o considerau superficială, susținând că nu-i nimic de capul ei, nimic consistent.

Bărbații se simțeau însă bine în preajma ei. Nu-i plictisea. Pe Michael Choyce îl cunoscuse la vreo șase ani după ce se măritase. Michael avea douăzeci și cinci de ani, adică era cu un an mai tânăr decât ea; fiu unic al unui înalt funcționar din Ministerul Afacerilor Externe, în prezent pensionat, Michael era membru în Parlament și secretar particular al unui ministru. Era plăcut la înfățișare, manierat și plin de ambiții, înconjurat de aureola unor studii universitare strălucite din punct de vedere al performanțelor sportive și respectabile din punct de vedere academic. Excelase la canotaj și (cu dificultate) luase o mențiune la istorie. Avea mari posibilități dar refuza să și le valorifice, iar lecturile serioase îl plictiseau. Hyacinth îl făcuse să-și piardă capul, iar relațiile lor se statorniciseră și continuau de opt ani de zile.

Se crease într-adevăr între ei o intimitate atât de plăcută, punctată de exact atâtea certuri și împăcări câte sunt necesare ca să spargă monotonia, încât cei opt ani păreau să se fi scurs cu iuțeala fulgerului. Se întâlneau zilnic. În ziua când nu se puteau vedea își scriau și pretutindeni erau invitați împreună. Ori de câte ori sau oriunde era invitată familia Wake, puteai fi sigur că va fi chemat și Michael Choyce. Basil accepta. Îl îndrăgea pe Michael și avea deplină încredere în soția sa. Și apoi munca lui îl absorbea cu totul. Basil avea câțiva prieteni și una sau două pasiuni care-l captivau. Hyacinth se purta întotdeauna foarte drăguț cu el, era plină de solitudine, încetase să-l mai iubească chiar înainte de a-l fi întâlnit pe Michael – de fapt, iubirea ei se stinsese curând după căsătorie. Căsnicia însemnase un șoc pentru ea și o totală dezamăgire, iar reacția resimțită a fost teribilă, mai cu seamă când a știut cu certitudine că nu va putea avea copii. Totuși, și-a ascuns sentimentele și a hotărât să camufleze totul sub aparențe cât mai roze, refuzând să se lamenteze pentru ceea ce știa

că e iremediabil.

Și așa a și făcut. A izbutit să-și treacă timpul în chip destul de comod, până când l-a întâlnit pe Michael. În aparență, relațiile lor intime s-au înnodat lent, dar Hyacinth, din momentul în care l-a văzut, a știut încotro se vor îndrepta lucrurile. Criza s-a declanșat abia la un an după ce s-au cunoscut. Hyacinth a acceptat noua situație, hotărând în sinea ei că, orice s-ar întâmpla, Basil nu trebuia niciodată făcut să sufere. Și a izbutit. A izbutit să dea legăturilor ei o înfățișare foarte naturală, a izbutit să-l facă pe Basil să vadă în Michael un soi de mobilă aflată în casa lor, ceva nelipsit, care se găsește *întotdeauna* în același loc, devenit indispensabil și pentru el și pentru ea. Și astfel au continuat lucrurile opt ani încheiați. Pe de altă parte, viața lui Basil se scurgea neînfrumusețată sau, dacă doriți, nevătămată de nicio idilă. Își alegea prietenii printre bărbați. Avea o singură prietenă: cu zece ani mai vârstnică, necăsătorită și deloc urâtă; scria romane de succes, cu intrigi melodramatice, presărate cu observații caustice. Basil îi era prieten devotat și o găsea reconfortantă. Hyacinth încuraja această prietenie; reușea astfel să se strecoare fără poticneli pe un drum sinuos, nelipsit de primejdii, de piedici și capcane. În primul rând, trebuia să facă față celor două cumnate ale ei: Sybil, sora lui Basil, măritată cu un bancher, care era geloasă pe înfățișarea și succesele lui Hyacinth, și soția fratelui mai mic al lui Basil, ofițer de marină. Mai existau și o serie de mătuși ale lui Basil și ale ei (părinții îi muriseră amândoi), dar acestea locuiau la țară, așa încât n-avea necazuri cu ele. Până acum, totul decursese lin și lipsit de neprevăzut.

Dar, pentru prima dată în viața ei, Hyacinth începuse să se simtă stingerită. I se părea că, de curând, de foarte curând, se ivise umbra, da, numai umbra unei schimbări în atitudinea și comportările lui Basil.

Își repeta mereu și mereu că totul nu era decât rodul imaginației ei, întrucât Basil nu dăduse a înțelege prin vreun cuvânt sau prin cel mai mic gest că ceva ar fi arătat

altfel decât arătase în ultimii opt ani... Și totuși... nu mai departe de azi dimineață, de pildă, când îi întinsese invitația la vernisaj și ea îl întrebase dacă o va însoți, Basil îi răspunsese „Nu”, iar când ea îi replicase “Desigur”, să fi fost doar o închipuire? Avusese impresia netă că o privise mai trist ca de obicei. Întotdeauna avea el o expresie cam nedumerită, dar de astă dată pe fruntea lui frumoasă apăruse o umbră. Hyacinth afirma mereu că Basil, cu părul lui blond, cârlionțat, cu fruntea înaltă și ochii înfundați în orbite avea un cap grecesc... dar în dimineața aceasta i se păruse că înnegurarea i se adâncise — oare să-și fi trădat ea sentimentul de ușurare?

Pentru că într-adevăr se simțise ușurată. Se temuse că poate Basil avea să vină cu ea. Adeseori, când își isprăvea treburile mai devreme, intra pentru un moment, în drum spre casă, la câte un vernisaj. Și ea n-ar fi vrut să fie însoțită de Basil. Voia să meargă cu Michael. Avea ceva să-i spună. Era absurd, pentru că abia se văzuseră, numai cu o zi înainte, la ceai. Și totuși avea să-i spună ceva.

„Nu”, se liniști singură, în concluzie. Era o absurditate. Și totuși, când îi vorbise despre operă și menționase că va veni și Michael, nu păruse Basil din nou iritat? Dar numai cu câteva zile înainte, când îi pomenise că-l invită pe Michael, acceptase sugestia cu bucurie. De ce-l mințise oare cu privire la vernisaj? Ce-o făcuse să-i spună că nu se va duce, când de la bun început hotărâse să meargă? O minciună inutilă. Procedase stupid.

Își făcea un punct de onoare din a-i spune lui Basil adevărul, ori de câte ori era cu putință. Faptul acesta îi dădea o oarecare senzație de siguranță – se punea parcă la adăpost de calamitățile viitorului, ca atunci când depui bani la bancă.

În cazul când bănuielile îi erau cât de cât întemeiate, însemna că e momentul cel mai puțin nimerit ca să-l mintă. Dacă Basil se răzgândea și venea totuși la vernisaj? Ce-ar fi gândit? Ar fi fost foarte simplu să-i fi răspuns de la bun început că intenționează să se ducă. Până nu de mult, i-ar fi

răspuns că se duce cu Michael. Prin însuși faptul că se ferise, își dovedea singură că *ceva* se schimbaseră.

Ei bine, să contramandeze întâlnirea cu Michael? Asta ar aranja lucrurile. Îl sună din nou; plecase. Să nu se ducă ea? La urma urmei, ar putea trece pe acolo și în cursul după-amiezei... Când își isprăvi toaleta, hotărârea era luată: nu se va duce... totuși se găti cu mare grijă și-și puse o pălărie nouă. Nu, nu merita să riște. Era improbabil, cu totul improbabil ca Basil să se răzgândească... și totuși, dacă...

Traversă parcul St. James, o luă în sus spre strada cu același nume, în direcția Piccadilly. Era o dimineață plină de făgăduințe... prima dimineață frumoasă de martie. Narcisele din parc îi alungară presimțirile negre. Când intră în strada St. James era convinsă că făcuse din țânțar armăsar. Dacă, din întâmplare, Basil o să-și termine treburile mai curând decât se așteptase și o să vină la vernisaj, va fi foarte ușor să-i explice că se răzgândise. Iar faptul că și Michael se va găsi acolo era cât se poate de firesc. Walter Bell era un pictor binecunoscut... și un prieten.

Totul părea stupid.

Până la ora douăsprezece termină cumpărăturile și se coafă. Cumpăraseră flori și fructe pentru cină și niște sparanghel trufanda; era pofticioasă și cultiva lăcomia și la ceilalți.

La douăsprezece și jumătate ajunse la expoziție. Intră fără cea mai mică șovăială. Michael o aștepta într-o sală de la parter, unde se găseau de vânzare tablouri care n-aveau nimic comun cu expoziția.

— Credeam că nu mai vii.

— Am întârziat... Am... mă rog, a trebuit să cumpăr niște fructe.

Intrară; galeria nu era prea aglomerată.

În sala spațioasă din față erau expuse tablourile în ulei. Câteva peisaje din Franța, Spania și din Norfolk. Picturi îndrăznețe, cu efecte puternice de umbră și lumină. Erau și câteva portrete, capul unui profesor, un studiu al doamnei

Réjane¹, și un cântăreț italian, câteva schițe de portret, unele părănd neterminate – impresii fugitive, prinse pe viu – altele supraelaborate, scene minuțioase, arhitecturale. Într-o altă sală mai mică se găseau câteva tablouri aparținând celui alt artist. Și acestea făceau parte din expoziție, dar cum autorul lor era mort și, pe deasupra, străin și prea puțin reprezentat prin opere, numele său, deși menționat pe invitație, pe tablouri și inclus în catalog, apărea mai puțin proeminent. Era Henriquez – un spaniol – și murise de tânăr. Puținele tablouri aflate în sală constituiau aproape toată opera vieții lui. Câteva scene din viața țiganilor, o luptă de tauri pictată în manieră impresionistă, o schiță a unor copii de la țară jucându-se de-a toreadorii, capul unui cântăreț flamenco; și, pe același plan, chiar în mijlocul peretelui, de cum intrai în sală, se găsea un tablou mai important, intitulat „Portretul unei doamne”. Era văzută din față – capul, umerii, brațele – și o singură mână. Privirile îi erau îndreptate în sus; ochii păreau că imploră pe cineva sau ceva. Părul era pieptănat spre spate, ca și cum ar fi stângenit-o și l-ar fi dat la o parte. Sprâncenele frumos arcuite, gura în armonie cu ochii. Fața avea ceva foarte atrăgător. O notă exotică...

Era un tablou la care te puteai uita cum te uiți în adâncul unei ape liniștite, pentru ca după aceea să ai senzația că încă n-ai văzut nimic.

Și mai avea o particularitate: un aer foarte intim. Te îndoi ai dacă ai sau nu dreptul s-o contempli. Unii spun că jocul Eleonorei Duse te făcea să te simți indiscret: aveai impresia că tragi cu ochiul, pe gaura cheii, la o scenă prea intimă pentru a fi expusă unor ochi străini; tot astfel, acest tablou îți dădea senzația că, fără știre, ai încălcat un tărâm tainic, ca atunci când Hamlet îl surprinde pe unchiul său în timp ce-și rostește rugăciunile.

Aveai impresia că ai surprins-o pe femeia aceea într-un

¹ *Gabrielle-Charlotte Réjane* (1856—1920), actriță franceză, vedetă a vodevilului

moment când se afla singură cu ea însăși, cu gândurile ei cele mai ascunse, convinsă că niciun nepoftit n-ar putea-o stingheri. Atât de firească, de revelatoare era chemarea ochilor ei, a surâsului ei.

Hyacinth și Michael simțiră amândoi acest lucru. Erau impresionați.

— O! exclamă Hyacinth.

Rămaseră în fața tabloului în contemplare mută.

— Portretul ăsta îmi place mai mult decât toate celelalte din expoziție, adăugă în cele din urmă.

O clipă, Michael nu răspunse nimic, apoi rosti:

— Da, și mie. Ce femeie fascinantă! Mă întreb cine o fi. Probabil o străină... poate italiancă.

— Nu cred. Mai curând creolă.

— Ca Josefina?

— Da. Ca Josefina.

În timp ce continuau să contemple tabloul de la oarecare distanță, doi bărbați intrară în galerie și se îndreptară spre portret. Unul dintre ei era înalt și purta o redingotă. Celălalt, mai scund, era îmbrăcat într-un costum de tweed, cam neglijent. Un timp, rămaseră tăcuți în fața tabloului.

— Mă bucur că nu l-a finisat, spuse la un moment dat bărbatul mai scund. N-ar fi făcut decât să-l strice.

Glasul îi suna încordat.

— Nu-i terminat? Întrebă celălalt. Îmi face impresia că e mai finisat decât majoritatea tablourilor lui.

— Ar mai fi avut nevoie de o ședință ca să termine mâna; vezi, e abia schițată, și-ți amintești de mâinile ei... mâinile ei... ca niște flori?

— Da... cine le-ar putea uita? Găsesc că ochii sunt foarte reușiți.

— Da... aproape prea reușiți. I-a prins expresia... dar era greu de pictat.

— Da... dificil de prins pe pânză, încuviință domnul mai înalt. Apropo, ce-ai făcut cu schițele lui Bell?

— Le-am distrus aproape pe toate. Erau slabe. Mă îmbolnăveau. Nu pot suporta să văd fotografii, ba nici

tablouri ale oamenilor pe care i-am cunoscut – îmi dau impresia că au eternizat persoana în momentul cel mai nepotrivit.

Câțiva vizitatori se îndreptară spre tablou și cei doi se îndepărtară.

Hyacinth și Michael rămăseseră în același loc, puțin mai retras. Deslușeau cu ușurință comentariile celorlalți. Erau fermecați de acel portret și de efectul pe care părea să-l exercite asupra privitorilor. Noii veniți erau un domn foarte elegant, însoțit de o doamnă mai în vârstă. Doamna vorbea cu glas ridicat și răgușit. Hyacinth atinse mâneca lui Michael și șușoti, cu privirile ațintite asupra noilor veniți:

— Lady Jarvis și Guy Cunninghame.

Michael încuviință din cap.

— Da, e Daphne, declară doamna pe care Hyacinth o identificase drept Lady Jarvis. Biata fetiță, a pictat-o cu puțin înainte de a fi murit – în Spania. Bell mi-a spus că Henriquez nici n-a avut timp să termine tabloul. Mai avea nevoie de câteva ședințe de pozat. E cel mai bun tablou al lui, foarte promițător și foarte asemănător.

Hyacinth, care nu ținea să fie atrasă în conversația noilor veniți – în niciun caz nu încă – de îndată ce-i văzuse intrând, îl răsucise, cu un gest dibaci, pe Michael spre zidul din stânga, așa încât acum amândoi le întorceau spatele. Dar în timp ce păreau absorbiți de un tablou ce reprezenta o biserică din Sevilla, și schimbau între ei păreri, trăgeau cu urechea la comentariile stârnite de portret.

— E iscusit, spunea Cunninghame. Mare artist! Ce păcat c-a murit! Tabloul mi se pare minunat! Și-i seamănă leit – Daphne în momentele ei bune. Eu unul am admirat-o întotdeauna. Multora nu le plăcea. Era un gen de frumusețe care ajungea să te obsedeze; am întâlnit-o rar...

— Ducea o viață singuratică... replică Lady Jarvis.

Se întoarseră spre peretele din dreapta. Încă nu o zăriseră pe Hyacinth sau, dacă o văzuseră, se prefăceau a nu o fi observat.

Intrară alți doi vizitatori: un domn cu barbă neagră și cu

aspect de străin și o opulentă protectoare a artelor, gătită cu o pălărie enormă și un nor de șifon. Doamna făcea comentarii cu o voce *staccato*:

— A, da, asta-i Daphne Adeane – săraca. Îi seamănă ca două picături de apă, nu? Dar nu-mi place; arată ca o caricatură. Aș spune c-a fost *crud* cu ea. Mie nu mi-a plăcut niciodată, dar oricum arăta mai bine decât în *asta*. Întotdeauna mi s-a părut afectată.

— Da? făcu domnul și schimbă subiectul discuției.

În fața tabloului se alcătuiuse un mic grup.

— Trebuie să plec, anunță Hyacinth; Basil vine la prânz.

— Și eu trebuie să plec, răspunse Michael.

Se îndreptară spre ușă, dar tocmai când dădeau să iasă, Lady Jarvis puse ochii pe ei.

— Hyacinth, draga mea, ești de mult aici?

Cei patru schimbă între ei formule de politețe, apoi începură să discute despre tablouri.

— Ale lui Walter Bell sunt bune, dar cam manieriste. A început să se autoimite, declară Cunninghame cu glas tare. Doamna în norul de șifon își notă fraza în minte. Henriquez îmi place mai mult, continuă el. Tabloul lui Daphne Adeane e de departe cel mai bun din toată expoziția.

— Da, încuviință Hyacinth. De fapt, cine a fost?

— N-ai cunoscut-o? Da, bănuiesc că n-ai avut cum s-o cunoști; în ultimii ani n-a locuit deloc la Londra, sau aproape deloc. Venise de la Tropice. Mi se pare că se născuse la Jamaica, sau în Insulele *Seychelles*¹ – sau ceva de genul ăsta – în orice caz un loc exotic – și s-a măritat cu unul Adeane – știi, om de afaceri în City – dar ea avea o sănătate foarte delicată și, din pricina climei, trebuia să plece mereu în străinătate sau să locuiască la Bournemouth. Avea o față interesantă, dar nimic în plus. Pur și simplu nu dădeai doi bani pe ea, cum ar zice americanii; desigur, în afară de fizic.

Cei doi bărbați care se apropiaseră primii de tablou, după

¹ Arhipelag. în Oceanul Indian

sosirea lui Hyacinth și a lui Michael, trecură în grabă pe lângă ei și părăsiră galeria.

— Nimic de capul ei, continuă Cunninghame. *Părea o femeie plină de mister, și doar atât. Era ca o pasăre. De fapt așa arată toți cei din regiunile subtropicale. Cripește și era frumușică. A murit acum un an. Eu am cunoscut-o prin Elsie Caryl, pe vremea când avea o casă la Bournemouth. Mergeți diseară la operă? *Boema* - cu Melba.*

— Ah, iată-ți soțul care te caută, exclamă Lady Jarvis. Hyacinth se întoarse brusc și dădu cu ochii de Basil.

Veni spre ei, cu un zâmbet calm pe buze.

— Am scăpat mai repede decât mă așteptam și mi-am spus că, probabil, o să te găsesc aici, i se adresă el lui Hyacinth.

Îi salută pe ceilalți și comentă, calm și stăpânit, tablourile. Admiră portretul doamnei Adeane; îi cunoscuse soțul.

— Din când în când, îmi folosește serviciile, adăugă el. Un tip simpatic - se dă în vânt după vinul de Burgundia, după bere și muzică. Fumează pipe lungi.

Numărul vizitatorilor sporea - se apropie de ei o doamnă cam fanată, cu păr cărunt, împreună cu fiica ei, care lipsise doi ani din țară. Era Lady Weston, și-i cunoștea bine pe Lady Jarvis și pe Cunninghame, din vedere pe Basil și pe Hyacinth, iar pe Michael deloc. Îi fu prezentat Michael, iar ea, la rândul-i, i-o prezintă pe fiică-sa. Michael fu impresionat de înfățișarea fetei: de silueta-i grațioasă, de o anumită armonie a liniilor, de farmecul carnației; o strălucire neobișnuită, pe care nu putu s-o definească pe moment, de care poate că nici nu-și dădea prea limpede seama, dar care-i trezi în minte un vers dintr-un cântec:

„.....o melodie
Cântată-n dulce armonie...”

Făcu câteva remarci și apoi, brusc, rămase dezamăgit. Nu mai găsea nimic de spus. Urmă un răstimp de tăcere.

Grupul amuțise. Apoi Basil și Michael schimbă câteva cuvinte, iar Lady Jarvis, Lady Weston, Hyacinth și fata, care se numea Fanny, schimbă impresii. Cu toții vorbeau repede și gălăgios, în afară de fată, care aproape că nu scotea un cuvânt.

Basil reveni la ei.

— Hyacinth, trebuie să mergem. Mă așteaptă un taxi afară.

— Un taxi? Tocmai mă miram cum de-ai reușit să vii atât de repede.

Își luară la revedere de la ceilalți și, în timp ce ieșeau, Hyacinth o auzi pe doamna în norul de șifon spunând unui nou-venit:

— Iscusit, desigur, dar cam *manierist*. A început să se autoimite. Eu îl admir mai mult pe *Henriquez*. Portretul doamnei Adeane... etc.

Basil părea să considere foarte firească prezența lui Hyacinth acolo. Se comporta ca și cum știuse cert că va veni la vernisaj. Totul părea perfect natural; astfel încât Lady Jarvis și Guy Cunninghame gândiră că-și dăduseră întâlnire acolo.

În taxi, în drum spre casă, Basil spuse:

— Apropo, i-am cerut lui Michael să nu mai vie diseară la operă.

— O! De ce?

— Pentru că uitasem cu desăvârșire că ieri l-am invitat pe Sir James Lumsden, așa încât n-am fi încăput cu toții. L-am spus lui Michael și a înțeles...

— Sir James Lumsden! Dar n-ai pomenit o vorbă...

Se simțea însă prea stânjenită ca să mai continue. Avea impresia că-i fuge pământul de sub picioare.

— Și ești sigur că nu ne-am putea înghesui toți cinci în lojă?

— Nu răspunse Basil cu glas liniștit dar hotărât. Nu, draga mea, pentru Michael nu mai este loc.

CAPITOLUL II

MICHAEL N-A FOST PREA SUPA-rat din pricină că trebuise să renunțe la seara de operă. Deși nu era ceea ce se numește „un meloman”, totuși anumite genuri de muzică îi plăceau și printre ele și opera. Dar nu-i plăcea să asculte o operă în aceeași lojă cu Hyacinth, pentru că în timpul pauzelor era obligat să faci vizite în alte loji, în timp ce alții se așezau pe locul tău. Or, n-avea chef să vadă pe nimeni în mod special. Așadar a cinat la club și a petrecut apoi o seară plăcută.

A doua zi dimineață a primit o telegramă la care nu se aștepta. Unchiul Joseph era grav bolnav. Michael își pierduse ambii părinți; de maică-sa nici nu-și mai putea aduce aminte, iar tatăl lui murise în timp ce Michael își făcea studiile la Cambridge. De atunci și până acum, unchiul Joseph îi trimisese o sumă fixă și-i plătise cheltuielile implicate de cariera sa parlamentară, întrucât tatăl lui nu-i lăsase mare lucru, iar capitalul lui Michael nu-i aducea un venit mai mare de patru sute de lire sterline pe an.

Unchiul său era un mic nobil de țară, din Norfolk, căruia îi plăceau călăria, vânătoria și lectura biografiilor romanțate. Era un *Whig*¹ înflăcărat, și a fost atât de încântat că Michael îmbrățișase politica liberalilor, considerând extraordinar faptul că nepotul îi împărtășea vederile, încât era gata să facă orice pentru el.

Își petrecuse întreaga viață la țară, la reședința Hockley, din estul Angliei, într-o clădire bătrânească, în stil Tudor, zidită din cărămidă roșie, căptușită toată cu lambriuri de lemn și plină de obiecte interesante. Joseph Choyce refuzase categoric să-și restaureze locuința. Era friguroasă, umedă și păraginită. Nu avea săli de baie și niciun fel de confort modern. Era luminată cu lămpi de gaz și lumânări.

¹ Membru al partidului liberal, opus conservatorilor.

Telegrama fusese expediată de menajeră. Îi cerea lui Michael să vină de urgență la Hockley. Era dorința unchiului său.

Primul lucru pe care l-a făcut Michael a fost să-i telefoneze lui Hyacinth. Conform programului, trebuia să-și petreacă sfârșitul de săptămână, de sâmbătă până luni, la niște prieteni ai ei. Îi anunță vestea primită și faptul că era nevoit să contramandeze vizita.

De partea cealaltă a firului îl întâmpină o pauză și Michael avu impresia, deși alungă pe dată asemenea gând, că Hyacinth părea mai curând ușurată decât enervată.

— Pot să te văd înainte de plecare? o întrebă.

— Cu ce tren pleci?

— Cred că va trebui să-l prind pe cel de 11,30.

— Atunci mă tem că nu-i cu putință să ne vedem. O aștept pe Sybil.

Îi făgădui să-i dea de veste îndată ce se va întoarce. Apoi se pregăti de plecare.

Când sosi la Hockley, nu găsi acolo decât medicul, menajera și un vechi prieten al unchiului său, un colonel Boyle (acum ieșit la pensie), care se mutase cu totul în casă.

I s-a îngăduit să-și vadă unchiul, care păru să-l recunoască, dar care era prea slăbit ca să mai poată vorbi.

Unchiul Joseph își dădu sufletul în pace chiar în acea noapte. Însmormântarea avu loc marțea următoare. Cortegiul funerar a fost alcătuit din vecini, iar avocatul unchiului Joseph, domnul Brasted, a sosit de la Londra.

După ritualul preliminar de mâhnire și condoleanțe, îl salută pe Michael cu o expresie de milă amuzată, care părea să spună (cel puțin așa gândi Michael): „îmi pare rău de tine, dar asta este, și nu ne rămâne decât să facem haz de necaz”.

După însmormântare urmă citirea testamentului. Domnul Brasted – un bărbat rotofei, pasionat de vinul roșu și de trandafiri, cu fața încadrată de o barbă stufoasă — își puse ochelarii și-l privi pe Michael pe deasupra ramelor, de la

biroul unde era așezat. După ce parcurse testamentul, îl explicită. Dar le împărtăși informațiile cu lingurița.

Unchiul Joseph, îi lămuri el, era în realitate mult mai puțin înstărit decât îl socotea lumea.

— De asemenea, urmă Brasted tușind, era foarte nepriceput în afaceri. Și nu voia să procedeze – altă tuse — decât așa cum îl tăia capul.

Concluzia testamentului era că, în afara unor legate lăsate vechiului său prieten Doyle și servitorilor, nepotul său moștenea grosul banilor rămași dar și reședința și domeniul. Acestea implicau însă taxe de moștenire și astfel, deși aparent Michael beneficia de pe urma testamentului, era îndoielnic dacă moștenirea nu avea să se dovedească de fapt o povară. Era de asemeni îndoielnic dacă își va mai putea continua cariera parlamentară.

Michael ascultă distrat în timp ce Brasted se lansă într-un lent șuvoi de comentarii. Părea atent la cele ce se spuneau, dar în realitate gândurile lui o luaseră razna, rătăcind de la o ipoteză la alta, revizuiind sub toate unghiurile posibilitățile viitorului îndepărtat.

A doua zi dimineața plecă din Hockley. Când sosi la locuința sa din Curzon Street, găsi o scrisoare de la unica lui mătușă în viață. Era vorba de Lady Robarts, văduva lui Sir Philip Robarts, fratele mamei lui Michael. Îl invita la masa de prânz. Fără îndoială, ardea de nerăbdare să cunoască detaliile testamentului. N-am putea afirma că lui Michael îi era propriu-zis frică de ea, dar, oricum, știa că nu-i poate ține piept. Cu părul alb și capul delicat, avea o înfățișare atrăgătoare și mai ales distinsă. În aparență blândă, era de fapt rigidă și convențională. Purtările ei erau dulci ca mierea, dulci ca și vocea-i gunguritoare dar, din când în când, de sub învelișurile de catifea simțeau străpungându-te un vârf ascuțit de pumnal, și aveai certitudinea că, în orice fel de conflict, triumful va fi întotdeauna de partea ei și nu de a ta.

Copiii îi muriseră. Locuia în Cheslam Place și-l privea pe Michael ca pe o proprietate personală. În afară de el mai

avea un nepot și două nepoate, copiii unei cumnate cure murise. Dar ambele nepoate se măritaseră foarte bine, așa încât Lady Robarts avea conștiința că-și împlinise datoria față de ele. Preocuparea sa de căpetenie era acum Michael și se simțea obligată să-i găsească o soție. Lady Robarts nu era prea înstărită căci, la moartea soțului, titlul de baronet și domeniul trecuseră în proprietatea unui nepot, așa încât ei nu-i rămăsese decât o rentă anuală.

Michael o găsi singură în camera de zi, care dădea în sufragerie, ambele aflate la parter. Ca de obicei, era îmbrăcată cu o costisitoare simplitate – o toaletă neagră, comandată la Paris – și, drept ornament, un buchețel de violete. Plutea în juru-i o aură de romanță desuetă: ceva care-ți amintea de tablourile lui du Maurier, de Owen Meredith¹, de *Trandafirul alb* al lui Whyte-Melville².

— Să mergem la masă, dragă. După aceea o să stăm de vorbă, îi spuse cu un glas scăzut până la șoaptă.

În timpul prânzului discutară subiectele la modă. După masă, urcară în salonul de la etaj, iar Michael obținu de la mătușa Esther permisiunea de a fuma.

Philip (soțul ei) fumase toată viața, îi spuse ea în chip de justificare. Apoi îl supuse unui interogatoriu viguros cu privire la testament și, când socoti că se află în posesia faptelor, îl întrebă:

— Ce-ai de gând să faci cu cariera ta parlamentară, dragă? Nu-ți mai poți permite s-o continui, nu-i așa?

Și-i mai strecură câteva aluzii la cifrele bugetului său potențial, totul pe un ton de blândă acuzare, care-l nimeri, fără greș, în punctele cele mai nevralgice.

— Știu toate astea, răspunse Michael. Brasted crede că...

— O, el e avocat, nu-i așa? Avocații sunt atât de plicticoși, nu găsești? Și atât de lenți... un torent de vorbărie, ca până la urmă să nu spună nimic. Sunt convinsă

¹ Pseudonimul scriitorului *Lytton Bulwer* (1803—1873), romancier și poet englez.

² *George John Whyte-Melville* (1821—1878), autor al unor romane cavalierești și de vânătoare

că n-are dreptate în ce crede. Eu una socot, dragul meu, că nu există decât o singură soluție.

— Care? Întrebă Michael, fără să aibă habar unde țintește mătușă-sa.

— Ei bine, dragul meu, nu-ți rămâne decât să te însori... mai devreme sau mai târziu.

— Să mă însor? Eu?

— Mă rog, mai devreme sau mai târziu, dragă... Ne-am simți cu toții foarte fericiți.

La cine se referea pluralul, nu a specificat.

— Dar cine m-ar lua pe mine? răspunse Michael, încercând să câștige timp.

Nu voia să respingă categoric ideea, întrucât nu-i putea dezvălui adevărata rațiune care-l făcea să considere căsătoria o imposibilitate, și anume, Hyacinth.

— Eu cunosc câteva fete drăguțe, dragă. Tu n-ai niciodată ochi pentru fete – cel puțin în ultima vreme n-ai avut – dar anul trecut și anul ăsta și-au făcut debutul în societate câteva tinere care, pe lângă că au tot ce trebuie unor fete de măritat, sunt și foarte drăguțe

— Realmente foarte drăguțe. Știi, dragule, tu nici măcar nu le vezi – și e mare păcat, dar cu toții sunteți la fel, dragă. Nu observați fetele decât după ce s-au măritat, și atunci vă sfârâie călcâiele după ele, dar e prea târziu – ce trist! Și Philip zicea la fel. Și după ce se mărită, vă plângeți: „De ce nu mi s-a vorbit din timp de această sirenă?”

— Ai în vedere pe cineva anume, mătușă Esther?

— Ei da, am în vedere pe cineva. A fost doi ani în străinătate și tocmai s-a întors la Londra, pentru că tatăl ei era diplomat și a murit anul trecut la Copenhaga, după cum știi (Michael habar n-avea). După nenorocire a mai rămas un an în Italia cu mama ei. Acum și-a făcut intrarea în societatea londoneză. Are ceva – vreau să spun că are o bază pentru măritiș – și-i o fată atât de drăguță, drăguță din toate punctele de vedere, bine crescută și deșteaptă – și ce maniere – ceea ce-i un lucru atât de rar în zilele noastre – și-i atât de frumușică, dragă!

— Și cine-i acest model de desăvârșire?

— Ei bine, dragă, e fiica uneia dintre vechile prietene și contemporane ale mele, Cecilia Weston, iar pe fată o cheamă Fanny Weston. Tatăl ei era Sir David, ministrul nostru la Copenhaga, care a făcut o figură atât de frumoasă, până în momentul când a murit subit. Cecilia a venit acum câteva zile la mine la ceai cu fiică-sa. Fata mi s-a părut fermecătoare și e atât de diferită de tinerele din ziua de azi, care-s mai curând vulgare.

— Lady Weston? Dar o cunosc pe fată – mai bine zis am întâlnit-o. Mi se pare cam dificilă.

— Unde ai văzut-o?

— Doar câteva minute, la un vernisaj.

— Ah, la un vernisaj – forfotă de lume și puzderie de tablouri – biata fată, ce nedrept pentru ea! Un vernisaj nu-i o condiție care să avantajeze pe cineva, și apoi, dragul meu, știi, tu ești o spaimă pentru fete – cu reputația ta.

— Ce reputație?

— Mă rog, reputația că nu-ți plac tinerele necăsătorite, și că ești atât de exigent – le sperii.

— Cine ți-a mai spus și asta?

— Nu mi-a spus-o nimeni, dragule, dar toată lumea o știe, pentru că e un adevăr.

— Și ce-ai dori să fac?

— Mă gândesc să te întâlnești cu fata. Ce-ar fi să veniți amândoi la un prânz – ai veni dacă aș invita-o?

— Da, mătușă Esther... desigur... dar cred că nu te aștepți să mă însor cu o fată pe care n-o... care nu-mi place?

— Firește că nu, dragul meu. Tot ce vreau este să mai ieși și tu din când în când în lume; vezi, tu nu ieși niciodată; nimeni nu te vede vreodată.

— Și eu care credeam că-mi petrec tot timpul ieșind în lume!

— Mă rog, dar nu te duci în locurile unde pot fi întâlnite fetele tinere, răspunse mătușă cu miere în glas. Te duci pe la petrecerile acelea boeme... în Chelsea, sau în plimbări pe

Tamisa.

Toate acestea însemnau Hyacinth, dar Lady Robarts era îndeajuns de înțeleaptă ca să nu se apropie prea mult de asemenea subiect periculos.

— Mă rog, acum trebuie să plec la birou. Sunt gata să cunosc pe oricine dorești, mătușă Esther.

Michael nu era numai gata să facă asemenea făgăduială, dar gata s-o și împlinească, să cunoască oricâte fete ar fi dorit mătușă-sa, atât era de sigur de sine, atât de convins că nimic, nimic pe lume nu l-ar fi putut determina să se însoare – cel puțin pentru moment.

În după-masa aceea se duse să ia ceaiul la Hyacinth, după cum se înțeleseseră. O găsi singură în salonașul plin de flori, de desene și acuarele semnate de prietenii ei pictori. Avea pe pereți o caricatură de Max Beerbohm¹. O schiță în creion de Rothenstein² și câteva acuarele de Brabazon³.

Michael se așează în fotoliul lui obișnuit, își aprinse obișnuita țigară, și continuă – mai degrabă decât începu – să vorbească. De parcă ar fi reluat o conversație care fusese întreruptă. Îi povesti despre unchiul lui, despre înmormântare, despre surzenia și mintea distrată a colonelului Doyle, despre felul în care făcuse domnul Brasted expunerea asupra testamentului, despre vecini, despre felurite întâmplări mărunte. Hyacinth îl urmărea cu atenție, întrerupându-l din când în când cu câte un râs ușor.

— Rezultatul net este că m-am pomenit încărcat cu datorii serioase pentru taxele de moștenire, cu un domeniu care nu mi-e de niciun folos, întrucât n-am destui bani ca să-l pot întreține, cu o casă prea mare pentru mine, și în care ar trebui investite nu știu câte mii de lire, o casă de

¹ *Max Beerbohm* (1872—1956), critic, eseist și caricaturist englez. celebru pentru satirele sale ascuțite la adresa manierismului literar și al afectărilor.

² *William Rothenstein* (1872—1945), scriitor și pictor englez, cunoscut pentru portretele sale.

³ *Hercules Brabazon* (1821—1906), acuarelist englez, excelent colorist.

nelocuit și imposibil de închiriat – și, ca o ironie a sorții, se găsește lângă circumscripția mea electorală! Dar acum nu mai are cine să-mi plătească cheltuielile activității mele parlamentare, și să le plătesc singur nu-mi dă mâna. Și care crezi că-i soluția mătușii Esther la toate necazurile mele?

— Care-i?

— Să mă însor.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ce zici cât e de absurdă?

— Nu știu, răspunse Hyacinth; presupun că mai devreme sau mai târziu trebuie să ne căsătorim cu toții; și, la urma urmei, e firesc ca mătușa ta s-o dorească. Te privește ca pe un fiu.

— E o pețitoare înnăscută.

Urmă un alt răstimp de tăcere, după care Hyacinth adăugă:

— Nu sunt sigură dacă n-ar fi lucrul cel mai nimerit pentru tine.

Michael se simți copleșit de o senzație stranie, de parcă visa dar în același timp se urmărea cum visează, așa cum se întâmplă uneori în vis.

— Dar asta ar însemna să se sfârșească totul între noi. Doar nu te gândești la așa ceva?

Hyacinth nu răspunse nimic. Își aținti privirile în pământ, și păstră o lungă tăcere.

— Vrei să-mi dai a înțelege că între noi totul s-a sfârșit?

O altă tăcere. Brusc, Michael se simți ciudat de descumpănit, smuls, dezrădăcinat, zvârlit în voia valurilor și, în același timp, anormal de conștient de tot ce-l înconjoară. Trupul lui era acolo în cameră, în camera atât de familiară, înregistrând lucid fiecare amănunt. Număra bibelourile de pe consola căminului și citea invitațiile. Iată invitația la vernisaj, tipărită cu litere roșii și negre; apoi o invitație la Lady Agincourt, care locuia în împrejurimile Londrei, invitație pe care o acceptase și el pentru că Hyacinth îi spusese că se va duce.

Iată aiuritul de orologiu francez din secolul al XVIII-lea,

care bătea sfertul când de fapt era și jumătate și care întotdeauna mergea anapoda. Bătea și acum; Michael numără, unu, doi, trei, patru, și încă trei sferturi – aiurea ca întotdeauna! Și acolo, deasupra căminului, tabloul unui pictor necunoscut, un ulei reprezentând un parc cuprins de înserare, totul transpus în negru și verde pal; tabloul acela părea să facă parte din însăși fibra ființei lui.

Deodată deveni conștient de o flașnetă care se auzea din stradă; cânta un cântec numit *Thora*.

Apoi păru să revină la el însuși. Sări din fotoliu.

— Vrei să spui că te-ai săturat de mine! *Tu o dorești... tu!* Tu vrei să te descotorosești de mine... Oh, te rog, spune-mi adevărul!

Hyacinth clătină slab din cap și apoi vorbește, cu un tremur în glas pe care era hotărâtă să-l stăpânească și pe care, până la urmă, îl stăpâni:

— Dragul meu, nu din pricina mea, nu-i vina mea.

— Basil?

Nu răspunse nimic, dar era o tăcere afirmativă.

— Ce s-a întâmplat?

— Totul și nimic. Nu știu. Știu doar că s-a întâmplat. E tot ce știu. Nu mi-a spus nimic... practic niciun cuvânt... dar situația e... de neconfundat. Nu-ți pot explica. Nu-mi cere să-ți explic. E sfârșitul. Știam că va veni cândva.

Michael smulse o țigară de pe masă și o aprinse.

— Cred că totul e un nonsens. S-a întâmplat numai în imaginația ta. Sunt perfect convinși că lui Basil nici prin cap nu-i trece, nici prin vis – din moment ce n-a spus nimic înseamnă că nu știe nimic. Doar nu te aștepti ca *eu* să accept una ca asta. Totul e fals, doar dacă, așa cum am spus, nu ești *tu* aceea care dorești sfârșitul.

Șovăia, vocea-i suna lipsită de convingere; începu să se plimbe în sus și-n jos prin încăpere, fumând nervos.

Hyacinth continuă în silă. În glasul ei nu se simțea nicio undă de răzvrătire, nicio urmă de pledoarie, nicio dorință de a convinge. Ca și cum știa că procesul e pierdut, că simplul fapt era covârșitor.

— Am contramandat vizita de sâmbătă la familia Walsley... aş fi făcut-o chiar dacă nu intervenea moartea unchiului tău... Basil a fost atât de generos... De când cu seara aceea de operă... ții minte... desigur că acum mă înțelegi.

— Dar nu-mi poate cere să renunț... tu nu-mi poți cere ca noi...

Începea să vorbească incoerent.

— N-a avut loc niciun fel de scenă, continuă Hyacinth, nicio ceartă, nimic... absolut nimic... ceea ce-i mult mai rău... s-a comportat extraordinar. Mi-e atât de milă de el. Eu m-am purtat îngrozitor.

Michael luă din nou foc – izbucnirea finală.

— E absurd, exclamă el, totalmente absurd! Cred că *totul e o absurditate!* Nu vreau, *nu pot* să cred; în orice caz, *n-am* să renunț la tine, *nu pot* să renunț, doar dacă tu... doar dacă tu te-ai săturat de mine, dacă te-ai săturat de tot ce-i între noi și vrei să scapi de mine. Bănuiesc ca a intervenit un alt bărbat. Cine-i?

— Michael, oprește-te... te rog, te rog, te rog, avem atât de puțin timp la dispoziție. Se uită în sus, la el, cu o privire jalnică. Am vorbit prosteste, dar n-are rost să te gândești *acum* la felul cum m-am exprimat. Îți jur că lucrurile stau așa, trebuie să mă crezi... și *simt* că mă crezi. Basil știe că te afli aici. Pot spune că, practic, el a aranjat întâlnirea noastră; curând se va întoarce. Presupun c-a intenționat să ne ofere prilejul de a ne lua rămas bun, și de azi înainte... Oh!... Hyacinth își îngropă fața în mâini. Nu-i nimic, mi-am revenit... mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se întâmple... am știut-o întotdeauna. De la bun început am înfruntat adevărul. Vai, Doamne! Dar să nu mai vorbim despre asta, să vorbim despre viitor, ca doi oameni raționali. Basil mă duce într-o călătorie în străinătate, plecăm de Paști, săptămâna viitoare. Gândește – pe buzele ei miji un zâmbet – gândește ca am nevoie de o schimbare de aer, de o schimbare în general. Și într-adevăr am nevoie. Dar tu ce-ai să faci? Ai în fața ta cariera, întreaga ta viață,

pe care eu nu făceam decât să ți-o ratez, pentru că o femeie în situația mea înseamnă întotdeauna o povară legată de viața unui bărbat. Îl face să-și rateze viața și, cu cât îl iubește mai mult, cu atât îl face să eșueze mai lamentabil. Acum ai să te descătușezi de povară - de lanțuri.

— Nu vorbi așa, o opri Michael cu blândețe.

Toată încercarea lui de rezistență se epuizase; în sinea lui știuse de la bun început că era adevărul adevărat. Împotrivirea nu fusese decât o reacție automată, o nestăvilită izbucnire de revoltă, despre care știa foarte bine că e irațională, neîntemeiată, neputincioasă, menită să rămână fără rezultat.

— Michael, trebuie să te căsătorești.

— Oamenii vorbesc despre căsătorie ca și cum te-ai putea însura cu oricine, sau ca și cum oricine ar fi gata să se căsătorească. Însăși ideea căsătoriei mi se pare oribilă. Vezi bine că ar fi *un mariage de convenance*¹. N-ar putea fi nimic altceva.

— Cred că până la urmă căsătoriile convenționale se dovedesc a fi cele mai sănătoase și mai fericite - dar, oricum, e o loterie.

— Și cine-ai vrea să-mi aranjeze o căsătorie? Întrebă cu amărăciune.

— Mătușa ta Esther. Michael, ia aminte, e cariera ta în joc.

— Cariera mea! Doar nu crezi că păstrez vreo iluzie în legătură cu cariera mea? La început îmi făurisem iluzii. Când am pornit în viață; când m-am întors de la Cambridge nutream ambiții naive. Voiam să joc un rol în omenire. Credeam în politică - râse. Pe când acum, mă rog, n-aș putea afirma că nu a mai rămas un rest de ambiție; a rămas. Și aș vrea să pot profita de ea; dar... lucrurile s-au schimbat. Aș lăsa baltă politica, cu mare plăcere, dar ce altceva aș putea face? Trebuie să am o ocupație. Trebuie

¹ Căsătorie convențională (fr.).

să-mi câștig existența. Nu sunt bun de nimic altceva. Și oricum e prea târziu. Uneori aș prefera să mă apuc de orice altă meserie, dar ce rost are să vorbim acum de toate astea?

Urmă o pauză.

— Să zicem că ai dreptate și că va trebui să mă însor – cine crezi tu că o să mă ia pe mine?

— Mătușa ta nu s-a gândit la nimeni?

— Ba cred că s-a gândit. Mi-a vorbit de o fată pe care am întâlnit-o împreună acum câteva zile la vernisaj. Am senzația că s-a scurs atâta timp de atunci!

— Ah! Fiica Ceciliei Weston! Da, da... asta-i fata cu care te vei căsători; ciudat, în dimineața aceea, când am văzut-o la vernisaj, mi-a săgetat prin minte același gând. Mi-am spus: „Iată fata cu care se va căsători Michael!” Ce bizar! Uitasem cu totul de ea.

— Cum poți rosti asemenea vorbe?

— E frumoasă, continuă Hyacinth fără să ia în seamă întreruperea lui Michael. O frumusețe labilă, care *depinde* de tot felul de împrejurări. E o frumusețe *interioară*, o frumusețe cu viață proprie, ca o flăcărie sau ca o floare care se deschide sau se veștejește după atmosferă și temperatură... nu are o frumusețe imuabilă ca un bust de ceară sau ca o statuie de marmură. Și cred că are profunzimi. Trebuie să fii bun cu ea. E foarte frumoasă – radiază o strălucire ca de argint, și ochii aceia depărtați unul de celălalt...

— Cum poți vorbi astfel? Te aștepți să mă însor cu cineva față de care va trebui „să fiu bun”?

— S-ar putea să te îndrăgostești de ea. Ar fi cu atât mai bine pentru tine și, eram cât pe-acum să spun, cu atât mai rău pentru mine – cel puțin așa aș fi gândit acum o săptămână; acum, însă, lucrurile s-au schimbat.

Michael avu din nou senzația că visează.

— Hyacinth, toate astea sunt reale – într-adevăr reale?

— Da, sunt reale... foarte, foarte reale.

— Dar, Hyacinth...

— Ssst! S-a auzit ușa din față. E Basil; mi-a spus că va veni la cinci și jumătate; e șase fără un sfert. Ne-a mai acordat un sfert de oră în plus. Rămas bun, dragostea mea, rămas bun, rămas bun, șopti ea.

Basil intră în cameră.

— Bună, Michael! i se adresă la fel de prietenos și firesc ca întotdeauna.

Luă o țigară și ceru o ceașcă de ceai.

Trebuie să fug, exclamă Michael. Avocatul meu mi-a anunțat o vizită pentru ora șase. La revedere, Hyacinth, la revedere Basil.

Presupun că ai o sumedenie de belele pe cap, spuse Basil, conducându-l până la ușă. Vrei să-ți chem un taxi?

Nu, găsesc eu unul.

— La revedere, se auzi vocea lui Hyacinth.

CAPITOLUL III

A DOUĂ ZI DIMINEAȚA, ÎN VIRTU-
tea obișnuinței, Michael i-a telefonat lui Hyacinth, dar i s-a spus că telefonul e defect.

Află, prin intermediul unei cunoștințe comune, că Hyacinth și soțul ei se pregăteau pentru o călătorie în Europa.

Câteva săptămâni mai târziu, Michael fu invitat pentru o scurtă vacanță în Hampshire, la reședința Langbourne Park, care aparținea doamnei Branksome, o prietenă a mătușii Esther.

Acceptă invitația. În timpul ultimelor săptămâni trăise într-un soi de buimăceală. I se părea atât de ireal, atât de imposibil să viețuiască fără tovărășia zilnică a lui Hyacinth; era mai curând apatic decât nefericit; nu putea să se convingă că noua situație era reală. Nu încerca acel sentiment de suferință acută care-l torturase la începutul legăturii lor, ori de câte ori n-o putuse vedea o zi sau chiar

câteva ore pe Hyacinth, sau când aceasta fusese bolnavă. Simțămintele lui erau acum altele și totuși viața îi apărea desfigurată, de parcă i se amputase ceva pe neașteptate. Și, într-adevăr, așa era – i se smulsese ceva din el, iremediabil și ireversibil, ca atunci când tai o ramură dintr-un copac; iar restul făpturii sale continua să pulseze doar în virtutea mecanicii naturii. Se sinchisea prea puțin de ce făcea sau unde se ducea.

Nu se îndoia că viața sa alături de Hyacinth luase sfârșit. Știa bine că hotărârea ei era categorică. Știa că nu mai există posibilitate de întoarcere. Trebuia să se împace cu soarta, dar viitorul îi apărea în culori cumplite de mohorâte. Își spusese că, deocamdată, nu va lua niciun fel de decizie.

La Langbourne găsi un grup de persoane tinere. Mătușa lui și Lady Weston erau singurele reprezentante ale generației mai vârstnice. Se aflau acolo doi studenți de la Oxford, un funcționar din Ministerul Afacerilor Externe și domnul Geoffrey Charles, profesor de liceu, care-l medita pe George, cel mai mic dintre copiii doamnei Branksome, pregătindu-l pentru intrarea la Eton. Doamna Branksome avea trei fiice, dintre care două abia își făcuseră intrarea în societate. Și se mai găsea acolo Fanny Weston.

Era săptămâna Rusaliilor și vremea caldă, chiar prea caldă în raport cu anotimpul. Își petreceau tot timpul pe afară, călărind ponei. Cele două domnișoare Branksome mai mari erau înconjurată de atențiile tinerilor. Cea mai vârstnică, Margaret, de o admirabilă prospețime și sănătate englezească, era curtată de Clive, funcționarul de la Ministerul de Externe, care părea să dețină toate calitățile din lume în afară de avere. Alice, cea de-a doua fiică, o replică mai minionă și mai ștrengărească a surorii mai mari, se bucura de atenția unuia dintre studenți, Hedworth Lynne care, fiind moștenitorul unui vechi titlu nobiliar și al unui domeniu săracit, își exprimase dorința de a deveni un adept al lui Tolstoi și de a duce o viață simplă. În prezent însă, nu-și încheiase încă socotelile la Oxford. Fratele lui mai mic, Tommy, un atlet uriaș, care măsura peste un metru

nouăzeci înălțime și care tocmai terminase colegiul Winchester, își petrecea tot timpul cu Mabel, cea de a treia fiică a doamnei Branksome, un spiriduș cu fața smeadă, care moștenise trăsăturile tatălui ei. Doamna Branksome, arătând prea tânără pentru a fi mama unor fete atât de mari și având un ten la fel de luminos și de curat ca și al lor, patrona totul cu un aer aprobator. Michael era lăsat singur cu Fanny. O admira, în această privință nu încăpea nicio îndoială; dar era o fată amețitor de schimbăcioasă, abstractă, enigmatică. Uneori părea total lipsită de viață, cu gândurile aiurea, de-ai fi zis că nu se găsea decât parțial în acel loc. Alteori, după o partidă de călărie, sau câteodată serile, radia lumină. Părea detașată și indiferentă, ca și cum nimic n-ar fi putut-o determina vreodată să ia parte la luptă sau la competiție, ca și cum nimic pe lume nu era demn de lupta sau de eforturile ei – și totuși nu dădea impresia de înfumurare sau de vanitate, ci doar de o calmă acceptare a faptului:

„Cu nimeni nu mă lupt, căci nimeni de lupta mea nu-i vrednic”.

Avea ochi magici, fascinanți; păreau două diamante negre. În general arbora un aer distant. Uneori o găsea frumoasă. După ce a fost plasat, o dată, alături de ea la cină, a constatat că nu era chiar atât de dificil să-i intri în voie, pe cât i se păruse lui. De fapt, era cu totul *altfel* decât și-o închipuise. Îi intrase lui în cap că-i greu de stat de vorbă cu fetele tinere, iar despre aceasta anume i se spusese c-ar fi „inteligentă”.

Nu descoperi nicio urmă de pedanterie la ea, dar tânăra îl nedumerea. Era tăcută, însă, din când în când, scăpa câte o remarcă amuzantă, o replică ușor malițioasă și, o clipă, ochii îi scăpărau, pentru ca îndată după aceea să se retragă iar la depărtări kilometrice, ca și când vorbise fără să se gândească sau de parcă nu realiza înțelesul propriilor ei spuse – o îmbinare de nevinovăție și malițiozitate. Avea

reacții cu totul neașteptate. Părea să nu-i acorde nicio atenție lui Michael, aproape că nici nu-i observa prezența. La cina din prima seară a discutat îndelung cu domnul Charles, profesorul, ceea ce a avut drept rezultat că acesta s-a îndrăgostit pe loc de ea și i-a propus pentru a doua zi o dimineață de lectură, în grădină, din poemele lui Browning. Faptul nu a trecut neobservat de Hedworth și de Tommy, care au încurajat pe dată idila și au făcut tot ce-au putut pentru a-i lăsa singuri pe Fanny și pe îndrăgostitul domn Charles.

În primele două zile, Michael a întâlnit-o rar pe Fanny și și-a petrecut cea mai mare parte din timp sporovăind cu doamna Braksome, cu Lady Weston și cu mătușă-sa, bineînțeles atunci când nu călărea sau nu mergea la pescuit. Se găsea în apropiere un râu plin de păstrăvi, iar colonelul Branksome, un tip cărunt, distrat, cu înclinații cărturărești, era un pescar pasionat și-și împărțea timpul între păstrăvi și cărți.

Abia în cea de-a treia zi s-a spart gheața între Michael și Fanny. Porniseră după masa la o partidă de călărie, cu destinația New Forest, care se găsea în apropiere de Langbourne, iar Michael și Fanny se pomeniră împreună, singuri. Domnul Charles nu venise, era ocupat cu elevul său. Obrajii lui Fanny erau ușor îmbujorați în urma unui galop. Arăta cum nu se poate mai bine. Părea să-și fi pierdut sfiala; îi vorbea lui Michael cu degajare, dar acorda, în mod deliberat, alt sens cuvintelor lui, iar el nu-și dădea seama dacă-l ia în râs sau nu. Avea senzația că-i luat peste picior – așa și era; avea senzația că e obraznică – așa și era; sau cel puțin așa voia să fie, pe cât îi sta în putință.

Discutau despre valoarea primei impresii, despre măsura în care oamenii corespund ideii pe care ți-o faci despre ei înainte de a-i cunoaște mai bine. E cert că întotdeauna prima impresie e greșită.

— De pildă, argumentă Michael, eu aveam o părere cu totul greșită despre dumneata. Aveam impresia că ești „serioasă”.

— Și găsești că nu sunt? Întrebă ea calm.

Răspunsul sună aproape violent:

— Ei bine, te găsesc...

— Cum?

— Lipsită de scrupule.

— Ce te face să crezi una ca asta?

Ochii îi licăreau amuzați.

— Felul cum te porți cu sârmanul domn Charles.

— Cu domnul Charles? De ce?

— Pentru că e îndrăgostit nebunește de dumneata, și dumneata îți bați joc de el.

— O, nu! râse ea. Asta-l caracterizează. Și-i face bine. Mereu e îndrăgostit de câte cineva. Nu sunt singura, te asigur.

Râse din nou și râsul ei era captivant. Cristalin și lipsit de stridență. Brusc schimbă subiectul:

— Și eu mi te închipuiam pe dumneata cu totul altfel.

— Și cum credeai c-aș fi?

— Nu credeam nimic. M-am luat și eu după ce-am auzit de la alții. Fără să vrei, auzi diverse lucruri.

— Lucruri îngrozitoare, presupun?

— Dimpotrivă, erai considerat drept un model.

— Asta-i mai rău.

— Ce-i mai rău?

— Să fi considerat un model.

— Dar nu un model de *virtute*.

— Ce atunci?

— Unii te considerau un model al tuturor viciilor

— Existau însă două curente de gândire – oricum aveau câteva puncte comune între ele.

— Care anume?

— Că ești răsfățat, pretențios, că te plictisești foarte repede, și că detești fetele nemăritate.

— Și crezi că aveau dreptate?

— Nu sunt sigură.

— Așadar nu crezi în prima impresie?

— O, nu! (cu vehemență); deloc!

— Nici eu nu prea cred (îngândurat).
— Nu? Mi-am închipuit eu.
— De ce?
— Discuția aceasta *trebuie să înceteze*, cum se spune în limbaj gazetăresc... iată-i și pe ceilalți.

Aceasta a fost prima lor încercare de apropiere.

Doamnele mai în vârstă urmăreau cu mare interes evoluția situației. Doamna Branksome simpatiza cu doamna Robarts. După primele câteva zile, amândouă căzură de acord că Fanny era îndrăgostită de Michael, dar că se străduia să ascundă acest lucru. Nu încăpea nicio îndoială. Și, într-adevăr, așa stăteau lucrurile. Fanny se îndrăgostise de el de la prima vedere. În momentul când îl cunoscuse, atunci la vernisaj, își spusese în sinea ei: „Iată bărbatul cu care aș vrea să mă mărit”. Îi plăcea totul la el: felul cum își ținea capul, privirea directă, atitudinea nepăsătoare, mâinile mari, îmbrăcămintea dezordonată, încruntarea de nedumerire, surâsul care se ivea neașteptat, vocea joasă, șovăielnică, râsul care nu izbucnea prea des dar se dovedea molipsitor.

Întrebarea pe care și-o puneau însă cu toții, inclusiv Michael, în felurite chipuri era: „Dar el e îndrăgostit de Fanny?” Doamnele mai în vârstă gândeau că există speranțe. Firește, gândul era generat în bună măsură de dorința lor. Doamna Branksome era sincer optimistă și împrejurările o amuzau. Dorea ca așa să se petreacă faptele; se ruga ca așa să se întâmple și n-avea nicio îndoială că așa se va întâmpla. În același timp clătina din cap privind-și propriile-i fiice. Nu dorea nici ca Margaret să se mărite cu un pârlit de funcționar din Ministerul de Externe – lipsit de perspective, în schimb celebru pentru extravaganța gusturilor sale – și nici ca Alice să devină soția unui moștenitor care nu moștenise decât datorii și impozite.

Lady Weston era mai puțin încrezătoare. Avea o fire mai curând sceptică decât pesimistă. În tinerețe fusese focarul multor idile romantice: un poet voise să fugă cu ea; un

aventurier simpatic, care a făcut rapid milioane și apoi a sfârșit în închisoare, o ceruse de nevastă; fusese pictată de Millais¹ când acesta se afla în culmea gloriei; apoi se măritase cu un diplomat, își petrecuse tot restul vieții în străinătate – la Paris, Constantinopol, Buenos Aires, Atena, Roma, Tokio și, la urmă, Copenhaga. Tocmai când urma să capete gradul de ambasador, soțul ei murise în urma unei duble pneumonii. Fusese un diplomat de nădejde, dacă nu chiar strălucit, înzestrat cu simțul umorului și cu multă înțelepciune. Și, totodată, un soț admirabil. Când a murit, la un an după ce Fanny își făcuse debutul în societate, Lady Weston l-a plâns sincer și continua și acum să-l regrete și să-i simtă lipsa.

Își lăsase soția într-o situație materială mai mult decât satisfăcătoare, întrucât moștenise de la niște rude bani și terenuri, iar Fanny, la rândul ei, trecea drept o moștenitoare bogată. Era unicul lor copil. Lady Weston hotărâse să-i găsească un soț potrivit, iar Michael i se părea a fi foarte indicat. Firește, era la curent cu legătura dintre el și Hyacinth Wake, dar acest fapt îi apărea mai curând ca un avantaj decât ca un handicap – un avantaj pentru că, într-un sens, însemna o lecție și o garanție pentru viitor: gândea că e mult mai bine ca asemenea lucruri să se întâmple înainte de căsătorie decât după. Și apoi, era convinsă că e o poveste definitiv terminată. Simțea cu certitudine. Faptul că Michael se găsea în grupul de aici și nu în Surrey, unde știa că Hyacinth cu soțul ei își petrec săptămâna Rusaliilor, precum și comportarea lui Michael nu puteau însemna decât un singur lucru. Dar nu era sigură pe situație. Își dădea seama că Michael se simte atras de fiica ei. Îl uluise, era surprins că o fată tânără poate fi atât de interesantă, că se poate măsura cu el; că rămăsese indiferentă la farmecele lui – deși Lady Weston știa ce știa... Totuși, Michael se lăsa ademenit... și o plăcea... pe de altă parte

¹ *John Everett Millais* (1829 – 1896), celebru pictor englez, inițiator al curentului prerafaelit

dorea să se însoare... să aibă copii... așa-i spusese mătușii sale, și nu se putea căsători decât cu o fată cu oarecare avere. Așadar, în ce consta obstacolul? Obstacolul, în ochii ei, era însăși Fanny.

Știa bine că fiica ei era orgolioasă și că, dac-ar bănuși că Michael o cere de soție numai pentru că luase hotărârea să se însoare, l-ar fi refuzat categoric. Se ruga ca Michael să aibă tact și sensibilitate și să nu comită vreo greșeală fatală.

Lady Robarts vedea lucrurile sub o prismă mai practică. Era convinsă că acest mariaj constituia o necesitate, că era unica soluție; își dădea seama că Michael n-ar putea întâlni nicăieri o soție care să i se potrivească mai bine. Totul depindea numai de el. Trebuia să încerce și să învingă; nu-i venea a crede că fata l-ar refuza dacă el s-ar arăta hotărât.

Știa că Fanny îl place; și dacă așa stăteau lucrurile, restul venea de la sine. Totul depindea numai de el.

Cât despre Fanny, era îndrăgostită nebunește de Michael și gândea că ar fi prea frumos ca și el s-o iubească. Nici nu cuteza să nădăjduiască în această posibilitate. Era convinsă că reușește să-și camufleze sentimentele, dar, din acest punct de vedere, strategia ei era la fel de izbutită ca și politica struțului.

Refuza să creadă că incredibilul s-ar putea adevări.

Michael era ros de îndoieli, dar încă mai încerca senzația aceea de somnambul. Totul i se părea ireal. Se simțea bine în tovărășia lui Fanny; o admira. Era atras de ea. O găsea încântătoare și de neînțeles; nici un încerca s-o înțeleagă; era o enigmă fascinantă, care te urmărește. Să fi fost oare „un sfinx fără de secrete”?

Dar de un singur lucru se simțea Michael absolut sigur: dac-ar fi fost să plece a doua zi de la Langbourne și să n-o mai revadă niciodată, nu i s-ar fi frânt inima. De asemeni, simțea că niciodată nu va ajunge s-o cunoască, că niciodată nu va exista între ei intimitatea pe care o gustase alături de Hyacinth. Era prea diferită de el, fuseseră plămădiți din substanțe total deosebite. O găsea prea detașată.

Pe de altă parte însă, dacă urma să se căsătorească, și se părea că-i lucrul cel mai indicat – de altfel dorea să se însoare, să se statornicească, să aibă copii; dorea să-și poată continua viața și cariera parlamentară, să aibă o ocupație bine definită, un cămin – or, dacă așa stăteau lucrurile, cu cine altcineva s-ar putea însura?

Nu era îndrăgostit de Fanny, deși se simțea atras de ea. Acesta era tristul adevăr. Să fi avut însă atâta importanță? Oare dragostea nu va veni mai târziu? Dar va putea s-o facă fericită? Simțea că va putea. Avea încredere în viitor.

Și-apoi îi va fi de mare ajutor. Era inteligentă – știa să se descurce în relațiile cu oamenii, să facă față diverselor situații. Fapt firesc, din moment ce tatăl ei fusese un diplomat, om de vastă cultură și experiență, iar maică-sa era ageră și avea o intuiție ascuțită.

Zilele se scurgeau; o luminoasă săptămână a Rusaliilor, și vacanța începea să se apropie de sfârșit. Peste o zi sau două va trebui să se întoarcă la Londra.

Cu o seară înainte de plecare, intră, înainte de cină, în camera mătușii lui și-o anunță că ar dori să discute ceva cu ea. Lady Robarts ședea într-un fotoliu în fața focului și broda. Se simți încântată, apreciind că sosise momentul critic.

Michael se hotărî să plonjeze:

— Mătușă Esther, crezi că aș putea să mă însor cu Fanny Weston?

— Nu văd de ce nu, răspunse Lady Robarts fără să-și ridice privirile de pe lucrul de mână.

— Mă rog, crezi că ea ar primi?

— Nu, atâta timp cât n-ai să-i ceri; bănuiesc, de altfel, c-ar fi imposibil. Nu i-ai spus încă niciun cuvânt, nu-i așa?

— Nu, niciun cuvânt... Știi, am impresia că acum o cunosc mai puțin decât în prima zi. E o fată ciudată. N-o înțeleg deloc.

— E atât de îndrăgostită de tine, încât poate că-i intimidată și încearcă să-și ascundă sentimentele, convinsă fiind că tu nu te sinchisești de ea.

— Îmi place foarte mult, o găsesc frumoasă - uneori... și inteligentă... are bun simț... vreau să spun că nu te șochează cu stupidități. Dar crezi că aș putea-o face fericită?

— Da, dragul meu, firește. Biata copilă e îndrăgostită de tine nebunește, până peste cap - oricine are ochi de văzut poate să vadă.

— Crezi, *într-adevăr*?

— Sunt sigură, toată lumea-i convinsă.

— Cine-i *toată lumea*?

— Maică-sa, Edith Branksome... toți.

— Foarte frumos din partea voastră, numai că ea nici nu pare să-mi observe prezența... și-i teribil de greu s-o prinzi singură ca să poți schimba un cuvânt cu ea.

— Natural... ceea ce dovedește că am dreptate: voi bărbații niciodată nu puteți înțelege asemenea lucruri. Nu-i vina voastră, săracii de voi!

— Oricum, mătușă Esther, eu unul *nu* sunt ceea ce s-ar putea numi *îndrăgostit* de ea. Vreau să spun că dacă mâine m-ar anunța că se mărită cu altul, sau dac-aș ști că mâine pleacă în Australia și n-am s-o revăd niciodată, nu cred că m-aș sinchisi prea mult. N-aș fi... mă rog, nu mi s-ar frânge inima. Și dacă așa stau lucrurile, crezi că am dreptul să-i cer să se mărite cu mine? Crezi că aș putea s-o fac fericită? O să încerc, de bună seamă. Realmente, vreau să mă căsătoresc, să am copii, să duc o viață așezată... și dacă-i să mă căsătoresc, o prefer pe Fanny oricărei alte fete nemăritate din câte cunosc - și, presupun, atunci când te însori, trebuie să iei o fată nemăritată. Niciodată n-aș putea lua de soție o fată ca Margaret sau ca Alice, oricât ar fi ele de drăgălașe. Cum să spun, e foarte amuzant să faci cu ele o partidă de călărie sau de biliard, dar îți dau impresia că aparțin altui gen de lume. Probabil că și ele văd în mine o jalnică mârtoagă bătrână; dar cu Fanny e altceva. Simt că dacă aș reuși s-o înțeleg, aș putea trăi alături de ea...

— Dragule, e situația ideală. Nici că mi-aș putea dori ceva mai bun. E lucrul cel mai fericit care s-ar fi putut

Întâmpla – mă refer la ceea ce simți tu. E cea mai bună garanție pentru un mariaj reușit. Bietul Philip obișnuia să spună: „Nu totul de la început”. Dacă ai înțelege-o pe deplin de pe acum, n-ar mai rămâne nimic pentru mai târziu și-ar fi plictisitor. Așa cum stau lucrurile, îți lasă o porțiță întredeschisă către viitor, exact atât cât trebuie. Nu șovăi, dragule; nu lăsa să-ți lunece prilejul printre degete. S-ar putea să nu te mai întâlnești cu asemenea prilej, și ar fi păcat. Eu găsesc că-i una dintre cele mai drăguțe fete pe care le cunosc – și apoi, dragă, mai sunt și alte aspecte; trebuie să privim și latura practică a situației.

— N-aș putea să mă însor cu o fată numai pentru bani.

— Dar nimeni nu ți-o cere, dragă; pe de altă parte, nici cu o fată fără un ban nu te-ai putea însura.

— Deci, ajungem de unde am pornit.

— Nu, dragă, nu fi prost. Adevărul este că Fanny îți place mult. Te simți atras de ea. Iar ea e îndrăgostită de tine și știi bine că o poți face fericită – ce altceva mai vrei? Și cred că va fi exact soția care-ți trebuie ție. Fiica lui David Weston, crescută în străinătate – deci lipsită de stângăcia caracteristică englezoaicelor – vorbește bine franceza, cunoaște lumea, are maniere elegante.

— Voi încerca s-o fac să nu regrete.

— Sunt convinsă c-ai să descoperi cu timpul c-o iubești ca un nebun. E mult mai bine ca sentimentele să evolueze *asa și* nu invers. Am văzut multe căsnicii care au început sub augurii cei mai fericiți, pentru ca apoi să eșueze. Cu vârsta de douăzeci și unu de ani nu te întâlnești de două ori în viață. Nu trebuie să te aștepti la așa ceva. Te afli la limita vârstei mijlocii; mâine, poimâine te trezești c-ai împlinit patruzeci, și patruzeci de ani înseamnă să treci un prag. Nu mai sunt nici măcar treizeci și cinci, ci patruzeci. Mătușa Esther suspină. Și atunci simți nevoia unui tovarăș de drum care să te însoțească în restul călătoriei – o persoană plăcută, amabilă, cu bun simț, cu educație, care să fie o soție bună și o mamă adevărată; și iată toate aceste calități întrunite aici — așteptând doar să fie culese. Cred că e o

șansă cum nu-i alta într-o mie.

Dar dacă mă refuză?

— Atunci aștepți un timp și apoi îți repeți cererea — nu foarte curând; dar nu cred c-o să te refuze.

— Și-ai vrea să-i fac cererea în căsătorie pe loc? N-ar fi mai bine să-mi ofer câteva luni de gândire?

— A, nu, dragule. Momentul prezent este întotdeauna momentul cel mai potrivit. Mai deunăzi maică-sa îmi povestea că Fanny a și refuzat cererile în căsătorie a doi tineri foarte drăguți și cu perspective. Aci, mătușa Esther făcu uz de o neașteptată zicală populară: Bate fierul cât e cald!

— Câți ani are?

— Doar douăzeci; abia de doi ani a scos-o în lume.

— Și, deci, ai vrea să-mi încerc norocul chiar înainte de plecare?

— Da, dragă, asta vreau.

— Și dacă mariajul o să rateze, îțiiei răspunderea?

— De bună seamă, dragă, mi-o iau; dar n-o să rateze. Sună primul gong pentru cină; pleacă! Cere-o de nevastă cât mai iute posibil, și dacă-ți spune „nu”, n-o crede. Adu-ți aminte că *nu*-ul femeilor înseamnă întotdeauna *da*. Cel puțin în cazul lui Fanny sunt sigură că va însemna *da*.

— În regulă, mă mai gândesc eu.

— Ba nu, făgăduiește-mi c-o faci.

— Ei bine, îți făgăduiesc.

Subreta doamnei Robarts intră în cameră, iar Michael ieși ca să se îmbrace pentru cină.

În seara aceea, la masă, se găsi așezat lângă Fanny. Conversația lor fu aceeași ca de obicei, dar Michael avu impresia că fata era mai puțin evazivă; nu încercă obișnuitele ei ocolișuri, schimbări de subiect, tachinerii la punctul crucial; și apoi, arăta fermecătoare, toată în alb, fascinantă, ca o vestală antică, cu ochi scânteietori. Era fericită... și-i amintea de cineva. Ochii ăștia... ce să fi fost? De cine-i reamintea? Unde mai întâlnise pe cineva care-i semăna? Întrebarea începu să-l obsedeze, părea mereu pe

punctul de a prinde firul fragil al memoriei, dar de fiecare dată îi scăpa. În cele din urmă, într-o străfulgerare, o amintire îi săgetă mintea. Era vorba de un tablou; dar abia de se întredeschise ușița aducerii aminte, când cheia îi lunecă printre degete și se volatiliză - un tablou... da, dar unde l-a văzut și al cui era? Nu-și putea aduce aminte. Părea că o cămăruță a minții sale se închisese cu un „clic”, ca un obturator peste obiectivul fotografic. Renunță la efortul zadarnic.

— Îmi amintești de un tablou, îi spuse în timp ce aceste crâmpie de gând i se vânturau prin minte. Numai că nu-mi pot aminti de care tablou și nici unde l-am văzut.

— Serios? Ciudat, și colonelul Branksome mi-a spus ieri că-i evoc un tablou.

— Ce tablou?

— Am uitat. Portretul unei femei de care n-am auzit în viața mea - *nu* Mona Lisa, adăugă cu o ușoară scăpărare de ironie.

— Nu, răspunse Michael zâmbind; e vorba de portretul unei femei mai frumoase.

Fanny roși, și efectul îmbujorării părea merit să-i zăpăcească gândurile. Michael își spuse că era mai frumoasă decât toate tablourile din lume și simți că-și pierde capul.

După cină, doamna Branksome aranjă o partidă de bridge între ea, soțul ei, Lady Weston și mătușa Esther, în timp ce tinerii intrară în sala de biliard. Cum partida de bridge avea loc în biroul colonelului, Michael și Fanny rămaseră singuri în salon. Aveau toată seara în fața lor și, înainte ca ceilalți să fi revenit, Michael o și ceruse pe Fanny în căsătorie și fusese acceptat. Când jucătorii de bridge reintrară în salon, Lady Roberts, Lady Weston și doamna Branksome își dădură pe dată seama de ceea ce se întâmplase, după expresia feței lui Fanny. Schimbară între ele priviri de felicitări mute și reciproce.

Înainte de culcare, Michael o anunță pe mătușă-sa, iar Fanny pe mama ei. În camerele de sus, înainte ca cele trei

doamne și cele trei fete tinere să se ducă la culcare, au picurat câteva lacrimi și multe, multe vorbe. Doamna Branksome simți nevoia să comunice și soțului ei evenimentul. Colonelul rămăsese târziu în biroul său, citind, iar când intră în dormitor și soția îi împărtăși noutatea, era încă atât de distrat și absorbit de lectura tratatului de pescuit, încât unicul său comentariu sună astfel:

— Da? Se căsătorește cu Daphne Adeane? Presupun c-or să-și petreacă luna de miere în Norvegia.

CAPITOLUL IV

LOGODNA FU FOARTE CURÂND anunțată. Nunta urma să aibă loc spre sfârșitul lui august (de îndată ce se încheia stagiunea parlamentară), la biserica Sfânta Margaret din Westminster, domnișoare de onoare fiind fetele Branksome și două micuțe verișoare ale lui Michael.

Lunile de vară treceau în zbor. Michael era prins de treburi. Vara aceea părea să fie plină de freamăt și agitație. Vremea era senină și călduroasă. Cadourile și felicitările curgeau în valuri.

Michael se vedea în fiecare zi cu Fanny și, zi de zi, își repeta singur că făcuse o alegere înțeleaptă și că era un om norocos; de altfel, fiecare îi spunea același lucru. Reședința de la Hockley intrase în reparații – deocamdată doar atât cât să fie locuibilă pentru Fanny. Amândoi erau împotriva modificărilor care ar fi alterat caracterul casei, iar Michael nici un voi să audă de introducerea luminii electrice. Acceptă boilere în sălile de baie, pentru că acestea nu presupuneau modificări. Dorea ca locuința să-și păstreze aerul de casă neglijată și plină de distincție. Ura schimbările.

La sfârșitul săptămânii care precedă nunta, de vineri și până luni, zile pe care Fanny și le petrecea cu mama ei,

Michael invită la Hockley patru dintre cei mai buni prieteni ai săi, pentru a-și îngropa burlăcia: George Ayton, politician ager, membru în Camera Lorzilor și subsecretar ministerial; Stephen Lacy, om de afaceri, căsătorit, rafinat, guraliv, și ars de soarele Tropicelor; Jack Canning, fost în cadrele armatei, actualmente aghiotant al guvernatorului din Africa de Sud și aflat la Londra într-un concediu de câteva săptămâni – un tip visător, onest și cu glas molcom; și Walter Troumestre, căsătorit, călător și scriitor, exuberant și dezordonat. George Ayton și Jack Canning erau de-o vârstă cu Michael. Walter Troumestre era cu unsprezece ani mai vârstnic, iar Stephen Lacy cu doi ani mai tânăr.

Meseriașii se aflau încă în locuință, curățind, cârpăcind, restaurând. Lui Michael îi plăcea în general viața în mijlocul naturii și niciunul dintre oaspeții săi nu se împotrivi. Walter Troumestre și Jack Canning erau obișnuți cu taberele de prin ținuturile sălbatice, iar George Ayton își petrecea timpul liber într-o barcă cu pânze.

Așadar, cea mai mare parte din timp statură pe afară, prin pădure sau pe malul bălților. Duminică dimineața, Troumestre și Lacy, care erau catolici, plecară cu bicicletele într-un sat vecin, ca să asiste la slujbă. Serile se desfășură cu excelentul porto și cu vinul de Bordeaux al unchiului Joseph și, întrucât erau nopți fierbinți, rămaseră târziu afară, plimbându-se și fumând în grădină.

Aveau destule să-și spună. Erau cu toții buni prieteni și nu se văzuseră de multă vreme. Discutau probleme profesionale; amintiri din școală și universitate – Michael și Canning fuseseră colegi la școala primară și la liceu, iar cu George Ayton, Michael fusese coleg la Cambridge; discutau despre război, despre călătorii – Michael îl întâlnise pe Walter Troumestre în Africa de Sud, iar George Ayton îl cunoscuse pe Lacy în Ceylon.

Duminică după-masă, Michael și Canning ieșiră să facă o plimbare. Jack Canning era cel mai vechi prieten al lui Michael, dar nu se mai văzuseră de multă vreme. Nu-și scriau niciodată când erau departe unul de altul, iar când se

revedeau, arareori își făceau confidențe și uneori nici nu-și dădeau măcar osteneala să-și vorbească. Se statornicise între ei o intimitate profundă; și totuși, în fiecare dintre ei erau continente întregi cu totul neexplorate de celălalt, care dovedeau cât de relativă poate fi cea mai profundă dintre prietenii. Canning era genul de om cu care te simți bine și când vorbești și când taci.

Se plimbau prin partea împădurită a câmpului; de cealaltă parte se întindea o lungă panglică de apă. Amândoi erau îndrăgostiți de natură, buni cunoscători ai deprinderilor păsărilor și animalelor.

— Cristei, nu? întrebă Canning arătând spre o pasăre ascunsă în tufișurile de pe marginea apei.

— Da, răspunse Michael distrat. Mă întreb dacă tu ai să te căsătorești vreodată?

— Deocamdată nu-mi dă mâna s-o fac.

— Dar ai unele „speranțe” de îndreptare?

— Unchiul meu... da... s-ar putea... nu se știe niciodată.

— Mai are și alte neamuri?

— Nu cred. Nu știu.

— Eu pun rămășag c-ai să te însori.

— Și-ai să câștigi! M-aș însura dac-aș putea... știi, cred că tot ce se spune împotriva căsătoriei *în general*, e absurd. Principalul este să te căsătorești cu o *anumită* persoană. Probabil că și tu acum îți dai seama pentru prima oară de acest lucru.

— Da, desigur.

Michael își aminti de un zvon cum că Jack Canning s-ar fi îndrăgostit de o frumoasă italiancă întâlnită în Africa de Sud; pe de altă parte, el știa că ani de zile tânjise să se însoare cu o fată din Anglia.

— Bănuiesc că, în general, cu cât te însori mai tânăr, cu atât mai bine. Eu sunt prea bătrân, adăugă Michael.

— Atunci perspectivele mele sunt foarte sumbre. Eu mă voi căsători cu certitudine de îndată ce va fi posibil, dar deocamdată nici un poate fi vorba, și sunt de-o vârstă cu tine.

„Episodul cu italianca nu pare să fie adevărat” își spune Michael.

— O, cu tine-i altceva.

— De ce-i altceva? Nu înțeleg.

— Vreau să spun că tu ești prin structură un om croit pentru însurătoare, asta-i limpede; eu nu cred că sunt

— Nu știu dacă fac bine că mă însor - dacă am într-adevăr *dreptul* să mă căsătoresc.

— Din moment ce dorești s-o faci - vreau să spun că din moment ce dorești să te însori cu o anumită persoană, categoric că ai dreptul s-o faci. Și dorești, nu-i așa? Ai găsit persoana potrivită?

— O, da - Fanny e o fată cum nu-i alta într-o mie. Sunt teribil de norocos. Ai s-o îndrăgești când ai s-o cunoști, ai să vezi...

— O îndrăgesc de pe acum, îl întrerupse Canning.

— Va trebui să vii la noi. Soacra mea ne-a împrumutat pentru luna de miere casa ei din North Devon. E pe malul mării. După aceea ne vom stabili aici.

— Trebuie să locuiți la Londra?

— Da, așa presupun. Dar Fanny detestă Londra în aceeași măsură ca și mine - după ce a trăit atâta timp în străinătate, visează viața la țară, în Anglia. Oricum, n-avem ce face. Probabil că o să ne luăm un mic apartament la Londra. Apropo, marți, la Savoy, ofer ultima mea cină de burlac; poți veni? Cununia are loc joi.

— Foarte bine.

— Am oroare de nunți. Toată ceremonia mi se pare inutilă - mulțimea, florile, imnurile, marșul nupțial, ploaia cu orez. E un fel de farsă.

— Altoră le place.

— Probabil că femeilor.

Un timp continuă să se plimbe în tăcere.

— Mă întreb dacă George Ayton o să se însoare vreodată, spuse la un moment dat Canning.

— Deocamdată nu cred. E doamna Shamier la mijloc - îi este foarte devotat. E o poveste care durează de câțiva ani.

Dar presupun că nici asta nu ține la infinit.

— Nu cred că vreo legătură de dragoste poate ține la infinit.

— Și, până la urma, omul ajunge să uite orice.

— Depinde.

— Aș spune că schimbarea e o lege a naturii – schimbarea adusă de vârstă, schimbarea de aer, schimbarea de mediu...

— Nu sunt de acord. Eu cred – și probabil că și tu ești de aceeași părere – că uneori mai dai și peste oameni care au fost fideli o viață întreagă. Nu-i așa? Întrebă Canning visător.

— Ce înțelegi prin „o viață întreagă”?

— Înțeleg, practic, o viață întreagă – adică rămân fideli lucrului care a însemnat cel mai mult în viața lor.

Se apropiau de un mic pâlc de brazi.

— Nu știu, răspunse Michael. Forfecuță galbenă¹?

Când își ridică ochii, privirea îi era plină de tristețe.

— Da, răspunse Canning. Anul ăsta sunt multe... Eu unul te invidiez din toată inima.

— Da, știu că am fost foarte norocos, repetă Michael, simțind că-i era rușine de el însuși.

Acum era convins că Jack Canning încă mai visa să se însoare cu fata după care tânjise în trecut. El fusese fidel. Îi va fi întotdeauna fidel. Jack Canning îi era superior lui din toate punctele de vedere. Și cât de puțin se asemănau! Ce rol odios juca el în comparație cu Canning. Se căsătorea cu o fată când, în realitate, iubea cu totul altă femeie. O căsătorie convențională – de interes. Ce-ar gândi Jack Canning dacă ar cunoaște adevărul? Și cită neloialitate din partea lui că putuse da un singur moment crezare zvonului despre italianca lui Jack! Evident, era o minciună. Își aminti de fata cu care visa Jack să se căsătorească – Jean Brandon, o tânără palidă, cu ochi de un albastru ca marea, care locuia împreună cu o mătușă plicticoasă. Ce l-ar mai

¹ Pasăre din genul Loxia.

disprețul Jack dacă ar cunoaște adevărul!

— Cred, urmă Jack cu vocea lui domoală, șovăitoare, și privindu-l pe Michael în felul lui măsurat, cred că tu ești omul cel mai norocos de pe lume. Să te căsătorești cu fata pe care o iubești și care te iubește – o fată frumoasă și fermecătoare. Imposibil să nu te invidieze toți, dur tu *știi*, bătrâne, că eu nu-ți port pică pentru fericirea și pentru norocul tău – pentru norocul tău porcesc. Dimpotrivă, mă bucur. Nici un pot să-ți spun ce mult mă bucur.

— Știu că așa e, răspunse Michael, mai rușinat ca oricând.

— Când am aflat vestea, mi-am spus că-i prea frumos ca să fie adevărat.

— Sper să-mi merit norocul, replică Michael. Apoi schimbă brusc subiectul. Căsnicia lui Walter Troumestre e fericită?

— Da, e o căsnicie fericită.

— O cunoști pe soția lui?

— Nu, și nici pe el nu-l cunosc prea bine. Ne-am întâlnit pe front. Cum arată soția lui?

— Foarte drăguță – un tip aparte; mama ei a fost o străină. Stau mai mult la țară.

— Mi se pare că n-o duc prea bine?

— Nu; locuiesc în casa moștenită de Bernard, fratele lui Stephen.

— Pe Stephen nu l-am mai văzut de când am plecat în Africa. E căsătorit, nu?

— Da... chiar prea căsătorit. Nu-i îngrozitor să te gândești că dacă o căsătorie dă greș, nu există niciun remediu? Trebuie să meargă așa înainte, în vecii vecilor.

— Tocmai asta socotesc eu că-i partea minunată atunci când căsătoria-i reușită.

— Sper s-o fac fericită pe Fanny, zise Michael.

— Firește c-ai s-o faci.

— O să am de furcă. La urma urmelor, omul e făcut să se căsătorească. Viața nu-i viață dacă nu te însori. Doctorul Johnson avea dreptate; omul e făcut să se căsătorească și

să aibă copii. Numai că, desigur, uneori nu se poate să nu fi puțin îngrijorat, nu-i așa, când știi că te însori cu o *fată cum nu-i alta într-o mie...* și că ești răspunzător de fericirea ei?

— Atâta timp cât o iubești, totul o să meargă strună. În locul tău nu mi-aș face atâtea gânduri.

— N-are niciun sens să mă frământ, nu-i așa? Ce-o fi, o fi! Dar când vezi în jur atâtea căsnicii ratate, nu se poate să nu te simți puțin nervos.

— N-ai de ce să te simți nervos. Bănuiesc că și ție ți se pare totul prea frumos ca să fie adevărat?

— Da, probabil că asta e.

Se apropiau de casă și, în timp ce Canning îl invidia pe Michael pentru formidabilul său noroc, acesta din urmă se simțea asemenea omului care poartă o povară prea grea pentru puterile lui sau asemenea omului prins într-o capcană din care nu există ieșire.

Cina, ultima lor cină, se desfășură într-o atmosferă de veselie forțată, stimulată de vinul roșu și de coniacul vechi. Stephen Lacy bău din plin și deveni zgomotos, certăreț și ursuz. George Ayton fuma în tăcere trabucuri. Walter Troumestre zdrăgănea la pian. Cânta după ureche. Michael și Jack stăteau tăcuți în grădină, întinși pe șezlonguri în fața ușii. Era o noapte liniștită de toamnă. Și o lună plină. Walter cânta melodii din *Văduva veselă*, operetă care se juca atunci la Londra.

Michael își spunea că-și ia ultimul rămas bun de la toată viața lui de până atunci. Săptămâna următoare va începe pentru el o viață cu totul nouă. Mai avea atât de puțin până la nuntă! Doar trei zile. Aceasta era ultima vară când își mai putea petrece câteva zile într-o casă de țară, împreună cu prietenii, în calitate de burlac lipsit de responsabilități – liber. Dar ești oare vreodată liber? Oricum, începând de săptămâna viitoare totul va fi altfel.

Făcea oare o greșală? Să fi fost oare pe punctul de a săvârși un act de nebunie – o crimă? O să ruineze și viața lui Fanny și pe a lui? Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Ar trebui să cânti marșul nupțial, zise Stephen Lacy sardonice. E o melodie frumoasă. La nunta mea, slavă Domnului, n-am avut muzică. Am făcut o căsătorie mixtă.

— Mai cântă o dată dansul ăsta, ceru Ayton fără să-l ia în seamă pe Stephen. Îmi place melodia.

Walter mai cântă o dată valsul din *Văduva veselă*.

— Ar trebui să se scrie într-o zi o operă intitulată *Văduvul vesel*, reluă Stephen Lacy. Un văduv are într-adevăr de ce să fie vesel.

— Stephen, ești cam agresiv în seara asta, i se adresă Walter.

— Îmi pare rău, răspunse Stephen sughițând. Cântă ceva reconfortant – ceva care să-mi amintească de Tropice și de aroma apetisantă de usturoi de acolo, de toate câte a trebuit să mă despart pentru totdeauna.

Walter zdrăgăni „Cântec de dragoste” de Har Dyal.

— Nevastă-mea cânta cântecul ăsta pe când eram logodiți și mie mi se părea fermecător.

Vocea-i suna aspru, hârâit. Ieși din cameră în grădină.

Walter se ridică de la pian și se duse să-și toarne un whisky cu sifon. Michael, trecând prin fața ușii deschise, îl auzi șoptindu-i lui Ayton: „Bietul Stephen!”

„Peste un an sau doi, reflectă el, vor spune: – «Bietul Michael!» sau poate că «Biata Fanny!» Se întrebă ce-ar fi mai rău. Cred că lucrul cel mai onest, gândi el mai departe, ar fi să las totul baltă și să fug; dar poate că fiecare gândește la fel înainte de însurătoare și, oricum, o să mă străduiesc din răputeri s-o fac fericită – o să mă străduiesc până n-oi mai putea. Căsnicia mea are tot atâtea șanse să fie fericită ca oricare alta – de fapt are mai multe șanse. La urma urmei, Fanny mi-e dragă. Și cred că și eu îi sunt drag. Doar e o fată cum nu-i alta într-o mie.”

George Ayton îi sugeră lui Michael o partidă de bridge.

— Foarte bine, dar găsește-l pe Stephen, pentru că Walter ori nu știe, ori nu vrea să joace.

Stephen fu adus din capătul grădinii și acceptă să joace; partida ținu până la douăsprezece și jumătate, în timp ce

Walter continua să zdrăngăne în camera alăturată.

Când se duseră la culcare, în timp ce Michael se dezbrăca, Stephen își făcu apariția în camera lui.

— Îmi pare rău c-am fost atât de dezagreabil în seara asta.

Michael râse.

— Presupun că de vină e coniacul vechi, zise el. E cam tare. Și unchiul Joseph devenea arțăgos după ce-l bea.

Stephen se așează și-și aprinse o țigară.

— Adevărul este că nunțile mă întristează. Probabil din pricină că propria mea căsătorie a ratat.

Michael nu știu ce să-i spună.

— Bănuiesc că tu o faci cu sufletul împăcat, continuă Stephen; dar dacă nu-i așa, *fereste-te* s-o faci! Rupe logodna, *cu orice preț*, mai curând rupe-o în ultimul moment, decât să te lansezi în căsnicie. Nu te sinchisi de ceea ce se consideră „purtare grosolană”. Orice e preferabil decât să comiți această greșeală fatală. Nimeni nu știe lucrul ăsta mai bine decât mine, pentru că eu am comis greșeala și, crede-mă Michael, e iadul pe pământ! Dacă vrei, tu poți s-o mai rupi. Eu *n-am putut* – asta-i deosebirea. Eu am fost *forțat* să mă căsătoresc, dar tu poți să te eschivezi cu ușurință.

— Dar, dragul meu Stephen, nici prin vis nu-mi trece să rup logodna.

Stephen râse. Simțea încă efectele coniacului, și în timpul partidei de bridge băuse mai mult de un singur whisky cu sifon.

— Pe mine nu mă duci de nas – vorbele-i sunau cleioase, rare, anevoios rostite. N-ai chef să te însori, și o știi și tu. Te amăgești singur că-ți place fata. Te însori din motive convenționale – pentru că vrei să te așezi, și să ai o familie, și o carieră, și să fi un înfloritor om politic și așa mai departe. Dar nu-mi spune mie că iubești fata sau ca numeri minutele până la nuntă, pentru că n-am să te cred. Nu poți duce de nas pe cineva care a trecut exact prin aceleași împrejurări. Recunosc simptomele cu prea mare claritate.

Poți să arunci praf în ochii celorlalți. Și o faci. Bietul Jack te invidiază și cred că și George; dar pe mine nu mă duci... și ți-o spun de la obraz, bătrâne, scapă cât mai poți, cât mai e încă timp, pentru că-i iadul pe pământ – e *iadul* să fi însurat cu o persoană pe care n-o iubești, oricât de „drăguță” ar fi. E iadul pe pământ, ți-o repet. Nu există belea mai cumplită. Și odată ce te-ai vârât în ea, nu există scăpare. Presupun că ai putea divorța – dar n-ai s-o faci; cine ar face-o?

— Vorbești aiurea, răspunse Michael. Nimic pe lume nu m-ar putea determina să rup acum logodna.

— Asta cred. Nici un m-aștept s-o faci, dar ai să-ți muști degetele și săvârșești cea mai mare greșală. Ar trebui s-o rupi, dacă nu de altceva, măcar de dragul fetei. Plăcut o să mai fie când o să descopere adevărul!

— Stephen, nu mai vorbi asemenea prostii; du-te și te culcă. Michael începea să se simtă iritat. Încă nu judeci limpede, asta-i cu tine. Dormi și limpezește-ți capul!

— Poate că ai dreptate, dar, așa cum zicea marinarul: „Eu îs beat și o să-mi treacă, da’ tu ești dobitoc și n-o să-ți treacă” – dacă te-nsori cu fata asta, sughiță Stephen, pe jumătate imitându-l pe marinar pe jumătate de-adevăratelea. Noapte bună, bătrâne. Trage un somn, cum se spune, și mâine dimineată gândește-te mai bine și, dacă poți, dă bir cu fugiții. Noapte bună!

„E beat turtă” își spuse Michael, ceea ce însă nu contribuie la potolirea îndoielilor lui. Știa că acum îi va fi cu neputință să încerce să închidă ochii.

Își aprinse o țigară și o porni pe coridor spre camera lui Walter.

Îl strigă, și Walter îl pofti să intre. Îl găsi în pat, fumând și citind *Aventurile lui Sherlock Holmes*. Michael se așază pe marginea patului.

— Walter, tu crezi că-i drept să mă însor?

— Ce înțelegi prin „drept”?

— Uite, lucrurile stau așa – Fanny îmi place foarte mult și cred că voi putea s-o fac fericită, dar nu sunt ceea ce se numește „îndrăgostit” de ea.

— Ești îndrăgostit de altcineva?

— Nu... am fost... am... a durat mult... dar totul s-a terminat. Vezi bine, niciodată n-am să mai pot iubi ca atunci. Sunt prea bătrân, și-apoi ceva în mine a murit... a murit. Totuși cred că voi fi un soț bun și vreau să mă căsătoresc. Și, cum Fanny e tot ce-și poate dori un bărbat – bună, frumoasă, chibzuită, inteligentă – sunt sigur că voi putea s-o fac fericită. Crezi că există vreun motiv pentru care n-ar trebui să mă căsătoresc? Te întreb pe tine, pentru că știu că tu ai o căsnicie fericită. N-ai regretat-o niciodată, nu-i așa, nici măcar un moment?

— Nu, niciun moment.

— Da, dar tu erai îndrăgostit de nevastă-ta mult înainte de a vă fi căsătorit.

— M-am îndrăgostit de ea de îndată ce-am văzut-o — din prima clipă.

— Totuși, știu că poți fi un judecător imparțial. Ai impresia că săvârșesc un act criminal – o crimă împotriva ei și o greșeală în ce mă privește? Vezi tu, grozăvia este că o asemenea greșeală ține o viață întreagă. Spune-mi sincer ce crezi tu.

— Cred că ești în drept s-o faci. Cred c-ar fi greșit să rupi acum logodna, cred, aproape cu certitudine, că vei fi fericit. Numai că, vezi tu, niciodată nu poți ști cum o să evolueze o căsnicie.

— Dar a ta a evoluat de minune. Așadar cine poate ști mai bine?

— Da, dar căsnicia mea a fost poate o excepție... nu există niciun motiv ca să nu fi și tu la fel de fericit ca mine. Vocea păru să i se frângă în chip ciudat. Nu, niciun motiv, pentru că ești sigur, nu-i așa, că fata te iubește?

— Da, cred că într-adevăr mă iubește.

— Ăsta-i singurul lucru care contează, răspunse Walter.

Și din nou vocea lui avu o rezonanță tristă, iar lui Michael i se păru că-i descoperă o umbră de melancolie în privire; în orice caz, vocea lui Walter suna nefirească. Rămase surprins.

— Deci tu mă sfătuiești să merg înainte?

— Indiscutabil, de altfel ar fi greu s-o rupi acum, nu-i așa? Nu, vocea lui nu suna deloc natural.

— Sigur c-ar fi, dar poate, totuși, e preferabil decât să mă lansez în ceva care mai târziu s-ar dovedi...

— O greșeală?

— Mă gândesc chiar la mai mult decât o greșeală. O crimă.

— Nu cred că se va dovedi astfel, răspunse Walter. Părea să se controleze atent. Nu cred că greutățile pe care le prevedem noi se adevăresc până la urmă. Necazurile se ivesc de obicei dintr-un unghi cu totul neașteptat, pe care n-ai cum să-l eviți. Cred că temerile tale sunt gratuite. Te frământă ceea ce preoții numesc „scrupule”.

— Într-adevăr așa crezi?

— Da, răspunse Walter râzând ușor, dar râsul lui suna fals.

— Deci consideri că totul e în ordine?

— În perfectă ordine:

— Noapte bună, Walter.

— Noapte bună, Michael.

Michael se întoarse în pat, dar somnul nu se lipi de el. Zăcu treaz și numără bătăile ceasornicului din turnul bisericii de alături.

Cele două discuții avute îi galopau prin minte. Cuvintele lui Walter, nu cele ale lui Stephen, îl impresionau mai mult. Argumentele oferite de Stephen împotriva căsătoriei îl convinseseră într-o oarecare măsură că e în drept să se însoare. Argumentele aduse de Walter în favoarea căsătoriei îl făcuseră aproape să dorească ruperea logodnei. Cuvintele lui Walter îl răvășiseră. Nu ceea ce spusese, ci felul în care le spusese. Pe Walter și pe soția lui îi considerase întotdeauna un cuplu ideal. Nu, Walter nu-l tulburase prin cuvintele rostite, ci prin cele rămase nerostite – prin privire, tonul vocii, întreaga lui atitudine – Michael simțea că, în ciuda aparențelor, căsnicia lui Walter nu era, sau încetase să mai fie fericită.

Încercă să-și aducă aminte de diverse prilejuri în care-i

văzuse împreună pe Walter și pe soția lui, Rose Mary, și de tot ce auzise vorbindu-se despre ei. Își aminti că la un moment dat auzise pe cineva spunând că Rose Mary se îndrăgostise de Bernard Windleston, fratele lui Stephen... dar asta fusese cu mult timp în urmă. Probabil că era o minciună. Oamenii bârfeau pentru că cei doi erau vecini apropiați și, prin urmare, era normal să se vadă foarte des. Și-apoi, la țară, vecinii scornesc câte și mai câte, și pe urmă zvonurile își fac drum la Londra. Și totuși, Michael simțea că ceva nu merge în menajul lui Walter. Era nefericit... și dacă până și o căsnicie în aparență atât de reușită, care se încheiase sub auspiciile cele mai favorabile, se poticnise pe drum, atunci ce șanse mai avea el?

Reconstitui în gând tot ce-i spusese Stephen și tot ce-i spusese Walter și, așa cum se întâmplă în nopțile de nesomn, se simțea exasperant de lucid; și, cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că Walter fusese cel care pledase mai convingător împotriva mariajului.

Afară se luminase de-a binelea și din coridor răzbeau zgomotele femeii care făcea curățenie când, în sfârșit, Michael căzu într-un somn agitat.

CAPITOLUL V

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, CÂND SE deșteptă și ieși la aer curat, Michael avu senzația că parcursese o criză de nebunie sau, mai bine zis, că trăise un coșmar. Prietenii îi plecară care-ncotro; iar el se întoarse la Londra.

Veni și ziua nunții. Jack Canning îi fu cavaler de onoare.

Toată lumea era de acord că a fost o nuntă frumoasă, iar mireasa, asemenea tuturor mireselor, a arătat „ca o zână”.

Lady Robarts, consemnau rubricile mondene din ziare, constituise o elegantă apariție în mov.

O dată pe an, indiferent de împrejurări, Lady Robarts își

comanda o toaletă de la Worth, din Paris. Pretindea că e unicul croitor care se pricepe să-ți asigure o ținută elegantă.

Urmă apoi luna de miere în Devonul de Nord, într-o căsuță din Westercombe, încărcată de cărți și acuarele desuete, moștenite de David Weston de la maică-sa. Casa se cățara pe faleza stâncoasă, înfruntând marea. De cealaltă parte, spre sud, se întindea ținutul mlăștinos. Căsuța era împrejmuată de o grădină, cu gard viu din arbuști verzi și cu dalii. Era o vreme caldă, aburită, mângâietoare. Din când în când, câte un duș de ploaie căldicică făcea ca soarele să se ascundă pe după ceața mării, străpungând-o cu paiete de argint. Adia un vânt plăcut dinspre apus și apa mării, de un verde palid, era vrâstată cu dungi purpurii.

Fanny și Michael se lăsau învăluiți de căldura înmiresmată, ședeau ceasuri întregi pe coasta falezei, luau gustări frugale pe stânci.

Uneori, plecau cu trăsura la câte o fermă, străbătând poteci râpoase și, odată ajunși acolo, se desfătau cu ceai, marmeladă de căpșuni și smântână. Alteori o porneau spre mlaștini. Aveau doi ponei și un docar. Și apa mării era îndeajuns de îmbietoare ca să se poată scălda.

Luna de miere zbura vertiginos. Fanny se simțea fericită. Și Michael era fericit, așa cum ești uneori în vis — când n-ai nimic de făcut — dar știa că ceasul deșteptării e pe aproape. Și deșteptarea a sunat pentru el de îndată ce s-au înapoiat la Hockley și au intrat în rutina cotidiană. Atunci și-a dat seama că nu-și cunoștea soția ca nimic mai mult decât la început, că-i rămăsese la fel de necunoscută ca și înainte de căsătorie.

Și începu să se întrebe când se va înfiripa între ei acea camaraderie, acea intimitate pe care ți-o dă deplina înțelegere reciprocă? Ar fi fost timpul să se arate.

Își luau micul dejun în hol. Soarele năvălea prin ferestrele cu grilaj. Michael își terminase gustarea, sfârșise de citit „The Times”, adică parcursese tot ce-l interesa din ziar, iar

Fanny răsfoia o revistă ilustrată. Făcu un comentariu asupra unui incident la ordinea zilei.

— Da, replică Fanny, am văzut.

Și cu aceasta conversația lor luă sfârșit.

Michael gândi că ar trebui să continue să vorbească, dar nu găsi nimic de spus.

Urmă un răstimp de tăcere.

— Ce-ai vrea să faci astăzi? o întrebă Michael în cele din urmă.

— O, mi-e totuna.

— Eu sunt toată dimineața ocupat, dar după-amiază putem merge unde dorești. Ce ți-ar plăcea?

— Orice îți face *ție* plăcere.

Urmă alt răstimp de tăcere.

— Vrei să mergem la Knaystone? Îmi ziceam că poate o să-ți placă să vizitezi grădina.

Knaystone, aflat la o depărtare de cinci mile, era reședința unui vechi prieten al unchiului lui Michael, un naturalist, mare iubitor de păsări; se numea Cuthbert Lyley. Era văr cu Hyacinth Wake, care-i vorbise uneori lui Michael despre el.

— Da, răspunse Fanny lipsită de entuziasm. E o idee admirabilă.

— E acolo și sora lui, doamna Tracy. Locuiesc împreună, știi, adăugă Michael pe un ton parcă de scuză. Am primit acum vreo două zile o scrisoare din partea lui prin care-mi cerea să-i facem o vizită oricând avem posibilitatea. Doamna Tracy ține foarte mult să te cunoască. O să-ți placă – e foarte drăguță.

— Da; atunci să mergem la ei.

— Ești sigură că n-o să te plictisească? stăruie Michael. Știi, sora lui e într-adevăr o comoară de femeie, plină de cunoștințe și de sfaturi practice în orice domeniu. Și e o desăvârșită grădinărită, așa că ar putea să-ți facă unele sugestii cu privire la grădina noastră de aici.

Fanny roși. Așteptase cu nerăbdare să-și pună în aplicare ideile proprii în legătură cu grădina.

— Bănuiesc că e o persoană încântătoare, spuse ea.
Stabiliră deci să meargă la Knaystone.

Vizita se desfășură așa cum era de dorit.

Plecară acolo cu docarul. Casa bătrânească de la Knaystone căzuse pradă unui incendiu, pe la sfârșitul secolului trecut, și fusese reclădită de tatăl lui Cuthbert. La vremea ei, fusese socotită un triumf al măiestriei arhitectonice moderne: stil elisabetan târziu, dar cu amprenta anilor optzeci. Avea frontoane, coșuri înalte din cărămidă roșie, lemnărie neagră, ferestre mici cu ochiuri plumbuite. Încăperile erau joase, tavanele încărcate cu stucatură albă. O seră spațioasă. Holul era pardosit cu dale în stil Morgan. Scară interioară din stejar lustruit ca oglinda. Salonul cu tapete Morris¹ era împodobit cu câteva acuarele semnate de Edward Lear² și de doamna Lyley (care fusese o artistă de mare finețe), cu câteva reproduceri fotografice după tablourile lui Watt³ și câteva studii ale doamnei Cameron; pe un șevalet drapat în brocart verde se afla un portret al răposatei doamne Lyley, semnat de Millais. O pictase într-o toaletă de catifea neagră imprimată, cu o eșarfă în jurul gâtului și un trandafir în mână. Într-un colț al salonului se afla un pian mare, lăcuit, cu încrustații filigranate de aur și argint.

Când sosiră, Michael și Fanny îi găsiră pe Cuthbert și pe sora acestuia în grădină. Cuthbert Lyley era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât Michael; avea o față de fin cărturar, ochi melancolici care exprimau încredere, un glas plăcut. Soția sa, frumoasă și talentată, murise curând după căsătorie fără să-i fi lăsat copii. Cuthbert o adorase și rămăsese încă neconsolată de moartea ei. Își

¹ *William Morris* (1834 – 1896), poet, pictor și decorator englez care a revoluționat gustul pentru ornamentație al burgheziei engleze de la sfârșitul secolului al XIX-lea

² *Edward Lear* (1812—1888), desenator, scriitor și celebru călător englez, și-a ilustrat singur cărțile de călătorii.

³ *James Watt* (1736—1819), matematician, inventator, muzician și pictor englez

vânduse casa din Londra, aflată în Kensington Square, unde amândoi fuseseră centrul unui fermecător grup de prieteni, și se retrăsese pentru totdeauna la țară. Era un pasionat ornitolog și în trecut fusese un pasionat grădinar. Se bucura de o bună situație materială și, din când în când, publica articole în unele reviste — eseuri meditative despre natură, despre cărți. Cândva se lăsase convins — fără prea mare entuziasm — să-și strângă eseurile într-un volum, publicat fără numele autorului. Se intitula: *Din însemnările unui botanist*.

Volumul nu a făcut prea mare vâlvă, dar cei cu înclinații spre pedanterie îl caută încă.

Cuthbert avea o unică soră, căsătorită cu un agent de bursă. După moartea soțului ei și după măritișul celor două fiice — evenimente petrecute în decurs de doi ani de la decesul soției, lui Cuthbert — sora se mută definitiv la el. Dar își menținu apartamentul din Londra, sub pretextul că, din când în când, o doză mică de aer londonez face bine.

Doi oameni nu pot fi mai deosebiți decât erau Cuthbert și sora sa. Poate că aceasta-i explicația faptului că se înțelegeau atât de bine. Doamna Tracy era cu zece ani mai vârstnică decât fratele ei, o femeie cu picioarele pe pământ, plină de bun simț, spontană, lipsită de convenționalism. Nu accepta părerile preconcepute. Tot ce o privea era de primă calitate, îi plăcea tineretul, avea o inimă romantică, afectuoasă, o fire impulsivă, arzătoare și o curiozitate pătimășă.

De îndată ce sosiră tinerii, doamna Tracy preluă frânele situației.

— Michael dragă, ce drăguț din partea ta să ne-o aduci atât de curând pe încântătoarea ta soție! Doream mult s-o cunosc! Cuthbert și cu tine o să dați o raită prin pădure, ca să-ți comunice ultimele noutăți din lumea păsăretului, iar eu și drăguța ta soție o să stăm la o șuetă în grădină. Duceți-vă împreună, Cuthbert, o să-ți facă bine.

Cuthbert consimți cu un zâmbet melancolic. O porni cu Michael prin pădure, în timp ce sora sa făcea onorurile

grădinii. Ea se îngrijea de grădină – de cea mai mare parte din ea. Nu putea fi de acord cu ideile fratelui ei în ce privește grădinăritul, idei cu totul demodate. Dar fratele îi dădea mână liberă, și-și rezervase lui doar un mic colț, unde amenajase un petec de grădină pe stânci. Odată cu moartea soției își pierduse interesul pentru grădină și nu se mai sinchisea de ea. Așa încât sora se putea desfășura în voie.

Doamna Tracy se arăta ospitalieră și prietenoasă, dar Fanny își dădu curând seama că era supusă unui examen binevoitor dar foarte atent, ba chiar că anumite remarci ale ei erau menite să confirme sau să infirme informații primite de la alții. Când și când, fluxul voios și egocentric al vorbirii doamnei Tracy era întrerupt de câte o întrebare sfredelitoare. De pildă, vorbind despre Scoția, spuse la un moment dat:

— Vară-mea – Hyacinth Wake – a plecat toamna asta în Scoția și m-a invitat și pe mine; dar Cuthbert n-a vrut să meargă și nu-mi place să-l las singur.

— Nu o cunosc, răspunse Fanny, intuind că numele doamnei Wake fusese menționat cu o anumită intenție, obscură pentru ea. Am întâlnit-o doar o singură dată, în trecere, la un vernisaj.

Fanny se simți brusc săgetată de întrebarea dacă nu cumva doamna Tracy o compară în mintea ei cu Hyacinth, încercând să ajungă la o anumită concluzie; nu vedea nicio rațiune pentru acest lucru, în afară de faptul că soții Wake erau, după cum aflase, vechi prieteni ai lui Michael.

— Am găsit-o foarte drăguță, adăugă Fanny.

— E într-adevăr drăguță, replică doamna Tracy, sau, mai curând, are o notă de pitoresc, dacă admiri acest gen de frumusețe. Eu una prefer o frumusețe mai... mă rog, să zicem mai naturală. Hyacinth e *prea* pitorească pentru gustul meu; sau poate că prea modernă. Eu sunt o persoană demodată, drăguț.

— O găsiți afectată?

— Nu chiar afectată, dar artificială.

— Da.

Fanny era în mod sincer indiferentă și detașată. Dar simțea că atât indiferența ei cât și toate remarcile cu privire la Hyacinth fuseseră consemnate cu satisfacție. Doamna Tracy o mai întrebă cât aveau de gând să rămână la Londra, dacă urmau să închirieze o casă, unde intenționau să petreacă Crăciunul, dacă făcuse cunoștință cu vecinii, cum mergeau lucrările de restaurare la Hockley, dacă angajaseră un grădinar nou, dacă vor instala lumină electrică, și ce gândea Michael despre situația politică actuală.

Când Michael și Cuthbert se întoarseră anunțându-le că e timpul să-și ia ceaiul, Fanny se simți ușurată și epuizată în același timp.

— Doamna Tracy e simpatică, nu-i așa?

— Da.

— Și foarte capabilă. Ea conduce toată gospodăria lui Cuthbert. Ea se ocupă de grădină... de toate... el e total distrat și lipsit de simț practic, după cum ai observat.

— Grădina e foarte frumoasă.

— Da, mi-ar plăcea și mie să am o bordură ca a lor..

— S-ar putea să avem una, cu timpul,

Michael ar fi dorit s-o întrebe dacă îi plăcea grădinăritul. I se părea bizar că nu știe nici atâta lucru despre soția lui. Și totuși nu-i putea pune întrebarea, ar fi apărut prostească. S-ar fi convenit să știe. Faptul că habar nu avea părea de neconceput... și totuși asta era realitatea. Știa doar că-i plac florile – ceea ce nu era greu de constatat. Și deodată îi trecu prin minte cum ar fi discutat cu Hyacinth despre asemenea lucruri... cum discutau ei despre toate celelalte, fie că lui îi erau cunoscute sau nu. Hyacinth i-ar fi disecat toate aspectele grădinii – ce era bine, ce nu era bine gândit. N-avea nicio importanță dacă el era la curent, dacă-l interesa subiectul discutat sau dacă pricepea vreo iotă. Important, era că, din momentul în care Hyacinth ataca un anumit subiect sau și vorbea despre ceva, îl antrena pe dată și pe el. Îi povestea intrigile unor cărți pe care Michael

știa prea bine că nu le va citi și că nici n-avea chef să le citească vreodată, îi povestea subiectul pieselor de teatru sau operelor la care n-avea nicio poftă să se ducă, dar, după ce o asculta, avea senzația că le văzuse aieva: îi povestea despre viețile unor oameni pe care nu-i cunoștea și nici n-avea să-i cunoască vreodată, care muriseră sau se găseau prin locuri inaccesibile – și toate acestea i se păreau, la fel de senzaționale de parcă l-ar fi privit îndeaproape. Dar acum... acum toate erau altfel. Desigur, desigur, cu timpul lucrurile se vor îndrepta. Dar cât de tăcută era Fanny! La ce s-o fi gândind oare? Ce se ascundea sub această mască senină?

Dacă ar fi știut Michael că ea se gândea tocmai la toate nimicurile pe care ar fi voit să i le debiteze și pe care simțea că nu le poate spune. Când el nu era de față, Fanny își repeta în sinea ei o sută de fleacuri pe care ar fi vrut să i le înșire. Își dădea singură curaj: „Firește că o să înțeleagă cutare și cutare lucru; o să fiu în stare să-i povestesc una și alta”, dar de îndată ce trebuia să-l înfrunte și să-i povestească, buzele-i erau pecetluite și ideile păreau toate să fi secat. Așa se întâmpla mereu de când se isprăvisese luna de miere. În timpul lunii de miere toate îi păruseră bune, pentru că timpul zbura parcă pe lângă ei doi și se mișcau ca într-un vis precipitat. Dar toate acestea țineau de trecut. Și acum aveau de înfruntat viața – viața de zi cu zi, reală și prozaică.

Și fiecare zi părea s-o poarte pe Fanny tot mai departe de Michael, în fiecare zi, bariera aceea de inexplicabilă tăcere dintre ei părea să devină mai dură, mai compactă. Nu s-ar fi putut spune că el nu se purta drăguț... dimpotrivă, era desăvârșit.

„Cred că mă iubește, își spunea Fanny în gând; dar de unde provine această rezervă a lui? Să fie vina mea? Probabil că da. În ultima vreme nu mai pot râde împreună cu el sau de el. Înainte de a ne fi logodit o făceam. Oare, într-adevăr, mă compară tot timpul cu altcineva?” Ideea era de neîndurat.

Michael îndepărta cu hotărâre orice gând care se referea la Hyacinth. Cel puțin o dată pe zi gândurile lui o luau razna și porneau să dea târcoale în jurul castelului în care se afla obiectul interzis, întemnițat în mută exilare, dar de cum își dădea seama de direcția în care o luaseră, își îndrepta, brusc, mintea în altă parte. „Nu s-ar putea spune că stau să o compar cu Hyacinth, se încredința singur. *Nu* o compar; nici prin cap nu-mi trece s-o fac.”

Dar astăzi, în timp ce se întorceau de la Knaystone — era prima oară când fusese cu ea în vizită la persoane străine — nu se putea împiedica să-și amintească de vremurile când făcea vizite împreună cu Hyacinth, de felul în care după aceea Hyacinth îi reconstitua toate detaliile vizitei, fie că fusese și el de față la incidentele relatate de ea sau nu; de pildă azi, dacă ar fi fost cu Hyacinth în vizită la Knaystone, și ar fi lăsat-o pe ea atâta vreme singură cu doamna Tracy, cum i-ar mai fi reprodus Hyacinth în amănunt discuția avută, cum i-ar mai fi schițat în concluzie caracterul doamnei Tracy, ce i-ar mai fi criticat-o! De pildă, în legătură cu grădina, i-ar fi spus: „Aici a făcut bine pentru că și pentru că... dincolo însă a feștelit-o; oricum, însă, se pricepe.” Hyacinth ar fi observat totul; nimic nu scăpa ochilor ei. L-ar fi amuzat, l-ar fi făcut să râdă nu numai de cele relatate, dar și de ea, împreună cu ea; l-ar fi făcut să râdă de ea pentru că vedea totul, tot ce el nici măcar nu observa; să râdă împreună cu ea pentru că văzuse și cele câteva lucruri pe care le remarcase și el. Oare cu Fanny nu va putea niciodată să discute în felul ăsta? Desigur, ea era mult diferită de... dar nu, doar nu le compara. Niciodată nu le comparase și nici acum n-avea de gând s-o facă. Se aflau la doi poli opuși, cât despre Fanny, era o comoară; pe zi ce trecea se încredința tot mai mult de acest lucru.

— Grădina-i încântătoare, nu-i așa? repetă el cu glas tare.

— Da, *încântătoare*, îngână Fanny, în timp ce-și spunea că, de fapt, nu-i plăcuse. Era opera unei mâini profesioniste și competente. Scopul doamnei Tracy era să cultive

anumite plante care nu prindeau în grădinile altora. Îi plăcea să învingă obstacole. Năzuia spre tot ce era mai greu; n-o preocupa coloritul, n-avea ochi pentru contur. Viziunea ei asupra grădinii era absolut practică și disprețuia orice amestec afectiv. Avea o memorie infailibilă pentru denumirile botanice, știa ce voia și era perseverentă, așa încât triumfa acolo unde alții se dădeau bătăuți; dar rezultatele erau mai curând interesante pentru expert, decât plăcute pentru vizitator.

— Trebuie să facem neapărat ceva cu grădina de la Hockley.

Michael își aminti cât de pricepută era Hyacinth în asemenea chestiuni. Avea un adevărat talent pentru aranjamente și sugestii. Fanny părea să fie interesată mai curând de viața de interior. Asta pornea probabil de la faptul că trăise în străinătate. Și, în tot acest timp, Fanny își spunea că grădina de la Hockley ar putea fi splendid amenajată, cu condiția să nu se amestece doamna Tracy, care ar fi ruinat-o. Se temea atât de mult că în capul lui Michael se cocea idea ajutorului doamnei Tracy, încât trecu abrupt la alt subiect.

— Am uitat să-ți spun, am primit cu poșta de după-amiază o scrisoare de la doamna Branksome. Îmi scrie că se află în momentul de față în Langbourne, cu Dick, Tomney și domnul Charles, și că se amuză de minune.

— Da?

„Deci n-o interesează deloc grădinăritul, își continuă Michael gândurile. Mare păcat! Dar mă întreb ce anume o fi interesând-o? Mă tem că doar acele lucruri pe care eu nu le înțeleg.”

La rândul ei, și Fanny își continua gândurile:

„Michael își spune că sunt proastă. Că nu pot înțelege problemele care-l preocupă pe el. De ce nu-i pot spune că nu-i adevărat? De ce nu pot dărâma zidul dintre noi? Și ce-i acest zid care se ridică între noi doi? Pare inconsistent ca un fulg și totuși, dur ca oțelul, străveziu ca un cristal și totuși impenetrabil. Și simt că e din vina mea.”

Își continuară drumul în tăcere.

— Câmpul e foarte frumos, nu? Încercă iar Michael să lege o discuție.

— Da, încântător, răspunse Fanny privind lanurile de rapiță cu reflexe de smarald sub frunzișul ruginiu al copacilor.

„Oare îi place într-adevăr la țară sau preferă să locuiască la Londra?” se întrebă Michael.

— Întoarcerea la Londra va însemna o rupere, spuse el cu glas tare.

— Da, așa e.

Gândul vieții londoneze îi inspira groază. Se atașase de Hockley cu toată inima. Se îndrăgostise de această reședință, era locul rural după care tânjise de când se știa, mai ales când locuise în orașe ca Tokio sau Atena.

„Bănuiesc că asta-i explicația, își urmă Michael monologul interior. Desigur că Hockley e un loc prea singuratic pentru o tânără ca ea și o schimbare o să-i prindă bine. Se vede că dorește să se întoarcă la Londra.”

— Va trebui totuși să plecăm la Londra. O să te amuze să cauți o casă? Las asta în seama ta.

Își aduse aminte cu câtă promptitudine și pricepere îi găsise Hyacinth odată un apartament.

— Mama se pricepe la asemenea lucruri, replică Fanny.

— Și mătușa Esther.

„Presimt, își spuse Fanny, cutremurându-se, că ea ne va alege casa”.

— Ce cartier ți-ar conveni?

— Mi-e totuna. Westminster ar fi cel mai convenabil pentru tine, nu-i așa, pentru că-i în apropiere de Parlament.

— Da, dar e prea jos și prea umed. Aș prefera un loc ceva mai înalt. Cred că n-are importanță în ce parte a Londrei locuiești, atâta timp cât nu e prea departe.

Rosti aceste cuvinte nervos și precipitat, pentru că în Westminster se găsea casa în care se dusese zilnic, până a se fi căsătorit și, pe neașteptate, imaginea ei i se alcătui arzător în minte. Văzu scara, curtea din spate, caricatura lui

Max Beerbohm – înfățișând un romancier la modă – ba chiar citi și legenda de dedesubt; revăzu acuarelele, desenele în creion, pernele colorate, orologiul aiurit de pe cămin, care bătea orele cum îi venea lui la socoteală, și care, din când în când, dădea drumul unei melodii de salon; și lângă măsuța de ceai, Hyacinth... Hyacinth îmbrăcată într-o toaletă nouă și bizară, Hyacinth aranjând florile, Hyacinth turnând ceaiul, Hyacinth aprinzându-și o țigară, Hyacinth tolănită pe canapea, relatându-i ultimele noutăți, reluând firul conversației pe care o avuseseră cu o seară înainte – aceea conversație care niciodată nu începea și nu se termina între ei – Hyacinth zâmbind, Hyacinth râzând, Hyacinth îngrijorată, și apoi Basil... făcând mereu aceeași glumă; Hyacinth înălțându-și privirea spre el, spre Michael.

Se întrebă pe unde s-o fi aflând Hyacinth acum și ce-o fi făcând? Nu, n-o compara cu Fanny; niciodată nu s-ar fi pretat la așa ceva, dar de bună seamă, era imposibil să uiți anumite lucruri, ca de pildă...

— Dar ție unde ți-ar plăcea să locuim? îl întreba Fanny.

Michael reveni cu o tresărire la realitate, asemenea cuiva brusc deșteptat din somn:

— O, nu prea știi... cred că toate casele din Londra sunt la fel. Mi-e indiferent unde vom locui; numai în Westminster nu, pentru că e prea umed și sordid.

CAPITOLUL VI

MICHAEL ȘI FANNY REVENIRĂ LA Londra pe la mijlocul lui octombrie. Așa cum bănuise Fanny, mătușa Esther a fost aceea care le-a ales casa.

Cu blândețe dar fermitate, le-a ales-o în Grosvenor Place. O locuință mobilată, pe care o închiriară pe un an de zile, urmând ca între timp să găsească altceva,

Parterul era alcătuit dintr-o cameră de zi, a lui Michael, și o sufragerie; la etaj erau saloanele și dormitoare. Fanny

spera să aibă cândva o casă a ei. Ea și maică-sa se pricepeau la case mult mai bine decât Lady Robarts, pentru că toată viața și-o petrecuseră părăsind case și închiriind noi case, făcându-le să pară cât mai intime și ducând tratative cu decoratori, tapițeri, zugravi și magazine cu mobile de ocazie.

Michael era dispus să le dea mână liberă. Atâta timp cât în camera lui de zi avea un fotoliu de piele în care putea să se afunde și să fumeze, îi păsa prea puțin de ce se petrece în restul casei. Dar Fanny și maică-sa au gândit că-i mai înțelept să accepte sugestia Lady-ei Robarts cu privire la casa mobilată, pentru că după aceea să înceapă căutarea și alegerea unei locuințe pe gustul lor.

Grosvenor Place, le lămurise Lady Robarts, era un cartier foarte potrivit. În apropiere de Parlament, dar nu *prea aproape*; de fapt, gândise ea, era destul de departe de strada Barton din cartierul Westminster.

Fanny sosi la Londra bine-dispusă. Simțea că avea să înceapă o viață nouă, și o aștepta cu nerăbdare. Își spunea că adevărata viață avea să înceapă abia la Londra.

Michael, la rândul lui, abia aștepta să dea o masă de inaugurare a casei. Discutară îndelung lista invitaților. Urmau să fie chemați, firește, mama lui Fanny, Lady Robarts, George Ayton, Jack Canning, Sir Henry Leith (ministrul al cărui secretar parlamentar era Michael) cu soția; în total, opt la număr, ori la masa lor aveau loc pentru zece persoane; unde încăpeau opt musafiri puteau să încapă și zece, zicea Michael, așa încât erau în căutarea unei perechi care să mai înveselească atmosfera.

— Cine a mai rămas acum în Londra? întrebă Fanny. Eu cunosc atât de puțină lume. Familia Branksome e la țară. Domnul Lacy?

Discuția se purta la micul dejun.

— Nu-l pot invita fără soție și pe Bessie n-o înghit.

Fanny trecu în revistă, în minte, pe toți prietenii despre care-l auzise vorbind pe Michael sau despre care-i vorbiseră alții că ar fi prietenii lui Michael. Gândurile-i zburară la

prima lor întâlnire, cu prilejul vernisajului lui Walter Bell. Michael fusese acolo cu o oarecare doamnă Wake – mai târziu venise și soțul acesteia și plecaseră toți trei împreună; în drum spre casă, o întrebase atunci pe mama ei cine era doamna Wake... avea o figură frapantă, cu totul aparte, și era îmbrăcată foarte original. Maică-sa îi povestise că era soția lui Basil Wake, un avocat de mare viitor, dar cam lipsit de clientelă, fapt acoperit de un tată strălucit, și că doamna Wake – Hyacinth cum îi spunea mama – era o femeie încântătoare, deși unii considerau că pozează. Lady Weston adăugase că era realmente o femeie drăguță și deșteaptă, în ciuda unor anumite stupidități sporadice, de care nu-ți mai aduceai însă aminte când o cunoșteai îndeaproape sau când ea se afla printre oameni care-i erau intimi.

Și apoi, cu puțin în urmă, la Langbourne, i se vorbise din nou despre Hyacinth Wake. Și familia Branksome o cunoștea – observase că numele ei revenea frecvent în albumul vizitatorilor, uneori însoțit și de câte o fotografie – mereu altă fotografie – dar în fiecare dintre ele era îmbrăcată cu totul neobișnuit. Îmbrăcămintea ei o lua înaintea modei. Fanny mai observase că întotdeauna când fusese Hyacinth acolo, se aflase și Michael printre vizitatori. Familia Branksome vorbea și despre Basil Wake cu multă familiaritate. Evident, toți îl cunoșteau bine. Fanny își aduse aminte că o dată, când făcuse o remarcă asupra doamnei Wake de față cu Margaret Branksome, aceasta din urmă schimbase subiectul. Spusese doar: „Ah, da, Hyacinth!” și apoi începuse să discute despre cu totul altceva, dar Margaret Branksome era de obicei cam incoerentă în purtări și în vorbă, părea cu neputință s-o faci să se concentreze. Doamna Tracy o întrebase despre Hyacinth Wake – erau verișoare, e drept. Totuși, își aminti de senzația pe care o încercase când doamna Tracy îi pomenise de Hyacinth.

Familia Wake nu luase parte la nunta lor; fuseseră invitați, dar refuzaseră pentru că plecau în Scoția.

— De ce să nu-i invităm pe domnul și pe doamna Wake? sugeră Fanny.

— O, nu, răspunse Michael precipitat. Sunt în Scoția.

— Cred că s-au întors, pentru că l-am zărit alaltăieri pe domnul Wake pe stradă; oricum, la vremea asta e normal să se fi întors.

— El detestă invitațiile la dineuri și cred că... ea nu s-o fi întors la Londra.

— Să încercăm. Mi-ar face plăcere s-o cunosc. O găsesc atât de drăguță.

— Nu cred că-s ceea ce ne trebuie... nu împreună cu familia Leith și cu mătușa Esther... cred că ar trebui să completăm masa cu alt gen de oameni... Înțelegi ce vreau să spun... Mă gândeam că am putea invita pe cineva de la Ministerul de externe, pentru maică-ta - de pildă, Eddy Wister cu soția.

— Foarte bine, se declară Fanny de acord.

Îi invită și cei doi acceptară.

Discuția purtată cu soția lui avu un efect straniu asupra lui Michael; îi stârni nostalgia de a o revedea pe Hyacinth. Simțea că nu mai poate trăi nici o singură zi fără s-o vadă. La urma urmei, își argumentă în sinea lui, tot vor trebui să se întâlnească; lumea - ca să nu mai vorbim de Londra - e atât de mică; și societatea în care se învâртеau ei doi era foarte restrânsă. Întâlnirea era inevitabilă și avea să se producă foarte curând. Așadar nu vedea cu ce-ar greși dacă ar grăbi lucrurile. Mai ales acum, când totul între ei se terminase... Întâlnirea lor, de bună seamă, va avea un caracter cu totul diferit. Ar fi mult mai inteligent și mai bine pentru toți dacă ar rămâne prieten cu Hyacinth - prieten, așa cum era cu oricine altcineva. Și Fanny trebuia să se împrietenească cu ea. Se vor simpatiza una pe cealaltă și Fanny o să-i placă lui Basil. În fond, nimic mai rău decât o situație falsă, încordată.

Chiar azi o să-i scrie lui Hyacinth, de la birou. Faptul că dorea să facă acest lucru, că mai ales se simțea capabil să-l facă, îi dovedea o dată în plus cât de imposibil ar fi fost să

fie neleal față de Fanny.

— Trebuie să plec, spuse, și o porni grăbit.

În timp ce străbătu drumul spre Whitehall, compuse în gând o scrisoare moderată, adresată lui Hyacinth. Ajuns la birou, rezolvă rapid corespondența oficială și, după o scurtă întrevvedere cu șeful său, își aprinse o țigară și se așeză să scrie:

„Citesc în The Morning Post că te-ai reîntors la Londra. De fapt știam acest lucru, pentru că aseară, în drum de la birou spre casă, am trecut pe Barton Street (locuim în Grosvenor Place, așa că e în drumul meu) și am văzut la ferestrele tale jaluzelele ridicate. Am stat și am chibzuit bine lucrurile și am ajuns la concluzia că, reîntâlnirea noastră fiind inevitabilă, cum e cu neputință să ne purtăm ca doi străini, nu există nicio rațiune să ne prefacem că n-am fi prieteni. Nu există nicio rațiune de a nu ne vedea din când în când, așa cum mă văd cu orice alt prieten. Dimpotrivă, ar părea nefiresc și toată lumea ar considera acest fapt nefiresc. Mă întreb cum ar fi mai bine să decurgă reîntâlnirea noastră – dacă aș veni la ceai într-o seară? Mi se pare calea cea mai simplă și mai naturală. Și cred că ar fi lucrul cel mai bun pentru toți cei interesați, lucrul cel mai bun pentru tine. Dacă ne-am întâlni pe neașteptate, ceea ce, fără îndoială, se va petrece foarte curând, întrucât facem parte din aceeași foarte restrânsă societate – nu vom putea să ne prefacem brusc a fi doi străini; și dacă nu ne-am întâlni deloc, decât accidental, ar însemna într-adevăr să ne purtam ca doi străini. Și lumea ar remarca. Haide să ne vedem măcar o dată, ca să discutăm toate astea. Dacă nu vei voi tu, întâlnirile noastre nu se vor mai repeta. Voi proceda așa cum vei socoti tu că e mai bine. Dar vreau să te consult în legătură cu această problemă și cu altele. Nu poți tăia viața în două... Desigur, înțeleg că totul trebuie să îmbrace acum alt aspect, și știu că și tu vei înțelege la ce mă gândesc și ce simt, dacă mi-ai acorda măcar cinci minute de discuție intimă. E cu neputință să-ți

explic prin scris... Te implor să nu crezi că vreau să te inoportunez sau că intenționez să fiu, în vreun fel, neloial cuiva, dar cred sincer că ar fi în avantajul tuturor dacă ne-am reîntâlni natural, într-un mod obișnuit, ca doi buni prieteni, așa cum știe fiecare că am fost; ar părea nefiresc să curmăm brusc prietenia noastră, aparent fără nicio altă rațiune decât aceea că m-am căsătorit. Am închiriat casa din Grosvenor Place pe un an de zile. Între timp vom căuta ceva stabil. Mătușa Esther ne-a ales locuința. E foarte bună, dar nu la nivelul tău. Din fericire, Fanny nu se preocupă de astfel de lucruri. Nu o interesează.

Te rog spune-mi ce părere ai,

M.”,

În seara aceea, Michael trecu din nou pe Barton Street, își spunea că e drumul cel mai scurt.

A doua zi sosi răspunsul la scrisoarea sa:

„Dragă Michael,

E drept că, vrând nevrând, ne vom reîntâlni – e normal. Dar nu văd ce-am câștiga discutând în prealabil între noi acest lucru sau oricare altul. Te rog, nu-mi mai cere așa ceva. Nu e posibil; și te rog să nu-mi mai scrii, pentru că o să sufăr când n-o să-ți răspund. Și nu pot să-ți răspund. Și eu am chibzuit la aceste lucruri și, te implor să crezi, nu ne rămâne nicio altă cale decât cea adoptată de la căsătoria ta și până acum.

A ta, etc.

H.W.”

Simplul act de a fi așternut scrisoarea pe hârtie, de a o fi expediat și a fi primit un răspuns – chiar categoric negativ așa cum suna răspunsul – îl făcu pe Michael să simtă o vagă schimbare în atmosfera vieții lui, a vieții lui conjugale. Se clătinase echilibrul atomilor morali, a microorganismelor

spirituale, a subsunetelor mentale, a acelei întregi *imponderabilia* invizibilă și intangibilă, care creează fluidul de comunicare între un suflet și celălalt.

Avea conștiința, deși nu-și mărturisea nici lui însuși acest lucru, că procedase la un act irevocabil, la ceva ce schimba natura situației. Iar Fanny, deși nu știa nimic și încă un avea idee de rolul jucat de Hyacinth Wake în viața lui Michael, intuia că se petrecuse ceva. Nu cunoștea ce anume, dar era conștientă de tulburarea atmosferei spirituale. Michael era foarte atent cu ea, plin de considerație, fermecător din toate punctele de vedere – nimeni n-ar fi putut fi mai amabil. Nu precupețea nimic ca să-i fie pe plac, ca să-i împlinească orice dorință. Seara, când sosea acasă, îi aducea mici daruri: flori, – sau ceva bun de mâncat, bomboane de șocolată ori brânză Camembert pentru cină. Era un fapt indiscutabil. Dar, într-un fel, era chiar prea atent, pentru că, în pofida gesturilor lui, Fanny simțea că adevăratul Michael era la depărtări de mile, că nu se afla acolo, lângă ea, ci aiurea. Așa gândea uneori. Alteori însă se învinovăța singură, se condamna că vorbește și gândește lucruri lipsite de noimă.

Petrecerea de inaugurare a locuinței s-a desfășurat bine și, zece zile mai târziu, au fost invitați și ei la primul lor dineu oficial, oferit de soții Edward Wister. Acest Edward Wister era un om de înaltă cultură, iar soția sa, pe jumătate străină la origine, avea înclinații artistice. Ocupau în Kensington o locuință a cărei decorație interioară fusese recent schimbată și aveau câteva interesante picturi moderne franțuzești. Erau oameni cu stare, care duceau o viață mondenă, ofereau serate muzicale, ba uneori chiar și seri de teatru, când vreo vedetă străină se afla în trecere prin Londra.

Fanny îi întinse lui Michael, la micul dejun, scrisoarea prin care doamna Wister îi poftea la un „minuscul” dineu, specificând la sfârșit: „Trebuie să vă previn că după dineu s-ar putea să avem puțină muzică vocală, întrucât printre invitați se numără și Rafael Luc; oricum, însă, la parter se

va găsi o masă de bridge, pentru nemelomani”.

— Vrei să mergem? Întrebă Fanny. Îți iei riscul muzicii?

Cea de-a doua întrebare îl irită pe Michael. Se simțea plasat într-o categorie inferioară.

— Doar nu te gândești să refuzăm, ripostă el. Wister e cel mai bun prieten al șefului meu.

Fanny nu prea se zărise logica răspunsului, dar acceptă invitația.

Când sosită, constată că la „minusculul” dîneu participau peste paisprezece invitați.

Prima persoană pe care o văzu Michael, dar și Fanny; de îndată ce intrară în salonul aflat la primul etaj, în capătul unei scări de stejar, a fost Hyacinth Wake.

Era îmbrăcată în roșu venețian și argint, cu o diademă de argint în păr. Lui Michael începu să-i bată inima atât de puternic, încât avu impresia că toți cei de față trebuie să-și fi dat seama. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic și pe nimeni: nici afabilul și răgușitul bun sosit adresat de Lady Jarvis; nici privirea pătrunzătoare și critică cu care-l scruta Lady Mellor; nici întrebările și propriile răspunsuri la propriile-i întrebări ale lordului Mellor, a cărui surzenie le conferea o dublă incoerență; nici pe șeful lui sau pe soția acestuia cu colierul ei zăngănitor, nici pe Raphael Luc, cântărețul; nici pe Ella Dassent, uluitoarea actriță; nici pe mulți alții. Unica lui preocupare era: cum și când va putea să-i vorbească lui Hyacinth?

Salută gazda și pe soția acestuia, se lăsă prezentat câtorva persoane necunoscute, dădu mâna cu câțiva prieteni, acționând ca un om în transă; apoi fură invitați să coboare la cină. Hyacinth se afla în celălalt capăt al salonului, discutând cu un bărbat pe care Michael nu-l mai văzuse niciodată. Îi făcuse un semn cu capul și-i adresase un surâs, după care păru să nu-l mai ia în seamă. Gazda îl rugase pe Michael să o conducă la cină pe Lady Jarvis, dar când sosi momentul s-o facă, uită cu desăvârșire pe cine urma să conducă și trebui să ghicească printr-un proces de eliminare. Îl ajută și Lady Jarvis. Își spuse că Michael părea

foarte distrat, dar nu merse până acolo încât să se întrebe de ce, și nici nu puse lucrurile cap la cap, deși era la curent cu fosta lui idilă și-i cunoștea foarte bine pe soții Wake. Era convinsă că toată povestea se încheiase.

Cina avea loc într-o sufragerie aurită, împodobită cu o pictură de Sargent¹.

Michael era așezat între Lady Jarvis și Ella Dassent, care nu-i dădu nicio bătaie de cap în ce privește conversația, întrucât se apucă să-i povestească totul despre noua piesă în care urma să joace și pe care avea de gând să o experimenteze întâi în provincie, înainte de a o prezenta la Londra. Era o adaptare după o piesă franțuzească și trata tema morfinomaniei, „ceva foarte psihologic și subtil, cu un puternic rol «Ella Dassent» pentru mine” îl asigura ea, rostindu-și cu intonație îngrijită cuvintele.

Hyacinth se afla la capătul mesei, în afara razei lui de vedere, întrucât îi despărțea o compactă barieră de flori. Fanny era așezată în fața lui, între doi domni care-i erau necunoscuți lui Michael, deci și ei.

Era o fericire pentru Michael că se găsea între două doamne foarte vorbărețe; își împărțeau în mod egal timpul între el și vecinul din cealaltă parte, fără să-și întrerupă o clipă fluxul vorbirii.

Din când în când, Lady Jarvis o scruta cu privirea pe Fanny. Rămăsese surprinsă când aflase despre această căsătorie și acum se întreba cum o fi mergând. Fanny nu prea arăta bine, își spuse ea, dar poate că existau unele motive lesne de înțeles.

— După-masă o să avem puțină muzică, ne cântă Raphael Luc, o să fie o adevărată delectare, îi șopti Lady Jarvis lui Michael.

— Din păcate eu nu prea sunt meloman, răspunse el. Dar amintindu-și brusc că s-ar putea să prefere să rămână în salon în loc de a se trezi exilat în camera de joc, adăugă:

¹ *John-Sauveur Sargent* (1856—1925), pictor portretist de origine americană, și-a petrecut cea mai mare parte din cariera artistică la Paris.

Vreau să spun că nu prea înțeleg muzica simfonică, muzica grea; dar uneori îmi plac ariile și melodiile — și muzica de operă — și, după părerea mea, el cântă foarte frumos.

— Da, e cel mai bun, și are un repertoriu de cântece fermecătoare.

— O să-i placă lui Fanny. Ea e *realmente* melomană.

După cină, când bărbații rămaseră singuri, Michael se pomeni lângă Lordul Arthur Mellor, care-l felicita pentru discursul lui la Camera Lorzilor. Lui Michael îi trebui un timp până să-și dea seama că-l lua drept George Ayton. După scurt timp urcară cu toții în salon și Michael o zări pe Hyacinth în fața căminului, discutând cu Lady Jarvis și cu încă cineva; nu putea vedea bine, pentru că între ei se aflau grupuri, grupuri. Străpunse baricadele de grupuri, dădu să se apropie de Hyacinth; dar când ajunse chiar lângă ea, doamna Wister se îndreptă spre el spunându-i:

— Acum urmează *puțintică* muzică. Domnul Luc ne-a promis să ne cante doar o melodie sau două. Poate însă că preferi să joci bridge?

— Mă rog, dacă e posibil, aș prefera să ascult muzica. Nu l-am auzit niciodată pe domnul Luc cântând și mi s-a vorbit atât de mult despre el, încât n-aș vrea să pierd acest prilej.

Doamna Wister era încântată.

— Bineînțeles; pentru bridge am o mulțime de amatori. O să joace Jack (soțul ei) care n-are pic de ureche muzicală; apoi, făcând un calcul rapid, adăugă: Asta face o masă, apoi mai e Sir Arthur și, stai să văd, pot găsi cu ușurință alți doi; dar cine o să fie al patrulea? Vor mai sosi câțiva oaspeți, sper, dar toți vin pentru muzică. Soția dumitale nu joacă?

— Mă tem că nu. Și-apoi ea e mare melomană.

— Mă înscriu eu cu plăcere să fiu a patra, interveni Hyacinth.

— Tu, Hyacinth? Dar tu adori cântecele lui Raphael. Nici un vreau să aud.

— Dragă, realmente astă seară am chef de bridge măcar o partidă. Vin să-l ascult mai târziu.

Și, ridicându-se de pe scaun, își petrecu brațul pe după mijlocul doamnei Wister și o îndepărtă de grup, vorbindu-i în șoaptă și lăsând în urmă un Michael deznădăduit.

Când se îndepărtară, doamna Wister îi spuse:

— Ești prea altruistă, draga mea.

Sub pretextul că-i aduce o țigară Lady-ei Jarvis, Michael se duse să investigheze dacă mai exista vreo posibilitate să intre la o masă de bridge, dar era prea târziu. Grupurile fuseseră alcătuite.

Raphael Luc se îndreptă spre pian; sosiseră o parte din oaspeții de după cină și cu toții își trăgeau scaunele aurite în jurul pianului Steinway, când Fanny șopti la urechea lui Michael:

— Chiar n-ai de gând să joci bridge, Michael?

— Nu, țin mult să-l aud pe Luc cântând. Mi s-a spus că-i grozav. Și cântă genul de cântece care-mi plac *mie*.

— Nu cred c-o să-ți placă. Sunt sigură c-o să te plictisească de moarte.

— Ba o să-mi placă. Are un repertoriu de melodii ușoare, drăguțe.

Doamna Wister se apropie de ei, zâmbindu-i lui Fanny.

— Soțul dumitale a refuzat să joace bridge astă seară. Are perfectă dreptate. Nimeni nu-l întrece pe Raphael. Chiar și oamenii lipsiți de simț muzical îl apreciază.

— Într-adevăr, nu dorești să joci?

— Într-adevăr, răspunse Michael aproape cu turbare?

Raphael Luc se așează la pian, și toți ceilalți își iau locurile. Raphael aruncă o privire de jur împrejur, ca și cum ar fi căutat pe cineva, apoi o întrebă pe gazdă:

— Unde e *Madame Wake*?

— Joacă bridge, dar puțin mai târziu va veni și ea.

Luc ridică din umeri. Cântă o arie franțuzească din *La Grande Duchesse*, și publicul se arată entuziasmat, dar el părea posac și fără chef de cântat. Îl irita absența lui Hyacinth. Era ascultătoarea lui favorită, pretindea întotdeauna că atunci când e ea de față cântă mai bine. Fanny părea să soarbă fiecare notă, o încânta admirabila

frazare a melodiei și acuratețea accentului. Luc cântă în continuare un melancolic cântec venețian. Fanny îl privi pe Michael. „Nu aude nici măcar o notă din cântec. Ce-o fi cu el? Ce i s-a întâmplat?” se întrebă în sinea ei.

Firește, Michael ar fi gustat mult muzica dacă Hyacinth ar fi fost de față. Fără ea, i se părea o tortură.

Urmă o pauză. Raphael Luc începu un cântec nou, apoi îl întrerupse abrupt, la jumătate. Își aprinse o țigară și-i șopti ceva în franceză doamnei Wister.

Curând, doamna Wister se întoarse însoțită de Hyacinth.

— Doamna Wake te roagă să-i ții puțin locul la masa de bridge, i se adresă ea lui Michael. Domnul Luc ține mult să-i asculte următorul cântec, pe care l-a compus pentru dânsa. Și printre cei de față nu se mai găsește niciun jucător de bridge.

— Desigur, răspunse Michael și Fanny nu fu mirată, dar observă că tonul lui Michael era iritat.

Se uită după el când ieși din salon. Avea o înfățișare îndurerată. O privea pe Hyacinth Wake, care părea să nu-l vadă. Fanny avu deodată senzația cumplită că cineva e pe cale să sfâșie un vâl tainic, dezgolind vederii priveliști oprite și ascunzișuri obscure; că, într-o groaznică străfulgerare, avea să înfrunte fățiș lucrul de care se temuse, pe care-l crezuse prea înspăimântător și prea de neîndurat pentru a fi real.

Cu un suprem efort de voință, își struni gândurile, îndepărtându-le de la orice sumbră posibilitate, de la orice umbră de amenințător dezastru; înfrânându-se, își impuse să asculte muzica.

Era o melodie sentimentală, voit sentimentală, cu patina anilor 1840—1850. Sugera crinoline, cocuri, camelii.

*N'écris pas! Je suis triste et je voudrais m'éteindre;
Les beaux étés sans toi c'est l'amour sans flambeau
J'ai refermé mes bras qui ne peuvent t'atteindre;
Et frapper a mon coeur, c'est frapper au tombeau
N'écris pas!*

*N'écris pas! N'apprenons que mourir à nous mêmes.
Ne demande qu'à Dieu... qu'à toi si je t'aimais.
Au fond de ton silence écouter que tu m'airnes,
C'est entendre le ciel sans y monter jamais.
N'écris pas.*

*N'écris pas. Je te crains; fai peur de ma mémoire;
Elle a gardé ta voix qiti m'appelle souvent.
Ne montre pas l'eau vive à qui ne peut la boire.
Une chère ecriture est un portrait vivant.
N'écris pas.¹*

Fanny o privi pe Hyacinth. Stătea lângă pian, Raphael Luc părea să cânte pentru ea, numai pentru ea.

Hyacinth își ațintise privirile în pământ și Fanny se întreabă dacă într-adevăr gusta muzica. Părea transportată, cu totul absorbită, palpitând odată cu muzica, dar toate acestea, gândi Fanny, erau ușor de simulat; și arăta extrem de palidă, dar, desigur, nu muzica îi provoca paloarea.

Luc interpretează ultimele versuri ale cântecului cu neîntrecută grație și cu subtilă înțelegere a esenței, a epocii, a valorilor acelei vremi:

N'écris pas! Ces deux mots que je n'ose plus lire;

¹ Să nu-mi scrii! Sunt trist și aș dori să mă sting / Frumoasele veri fără de tine sunt ca iubirea fără faclă. / Mi-am încleștat brațele ce nu te pot atinge; / A bate la inima mea ar fi să bați în rnormânt. / Să nu-mi scrii!

Să nu-mi scrii! Să învățăm a muri pentru noi înșine. / Întreabă-l doar pe Dumnezeu... întreabă-te pe tine dacă te-am iubit. / De-ar fi din adâncul tăcerii tale să aud că mă iubești / Ar însemna să ascult muzica cerului fără a mă apropia de el vreodată. / Să nu-mi scrii.

Să nu-mi scrii ! Mi-e teamă de tine ; mi-e frică de memoria mea / Ce ți-a păstrat glasul care mă cheamă ades / Nu arăta apa vie celui ce n-o poate sorbi. / Scrisul iubit e un portret viu. / Să nu-mi scrii. (fr.)

*Il semble que ta voix les répond sur mon coeur,
Que je les vois à travers ton sourire;
Il semble qu'un baiser les empreint sur mon coeur,
N'écris pas!¹*

Michael nu coborâse în sala de joc. Găsise pe parcurs un jucător de bridge amator să-l înlocuiască. Ascultase cântecul stând în picioare, în uşă, privind-o tot timpul pe Hyacinth, fără să ştie că şi Fanny o priveşte; înţelegea cuvintele şi cântecul i se împlânta în inimă un pumnal.

— Da, e foarte frumos, Raphael, spuse Hyacinth când cântecul se termină. Unul dintre cele mai frumoase cântece pe care le-ai scris. Şi acum, cântă-mi „Fecioara din Atena”.

După sfârşitul acestui din urmă cântec, Fanny îi ceru lui Michael să o conducă acasă, întrucât o chinuia o migrenă. Pe drum, în trăsură, amândoi rămaseră tăcuţi.

— Tipul cântă grozav, zise Michael la un moment dat.

— Da. Ți-a plăcut, nu-i așa?

— Da. Atâta cât am auzit, mi-a plăcut. N-am ascultat decât puţin.

Două sau trei seri mai târziu se duseră la teatru — Fanny, Michael, Jack Canning (care se afla în ajunul întoarcerii în Africa de Sud) şi Margaret Branksome. Familia Branksome revenise la Londra.

Se duseră cu toţii la *Văduva veselă*. În timpul primei pauze, Michael intră într-o altă lojă, să discute cu un prieten. Fanny, Margaret şi Canning rămaseră la locurile lor. Margaret şi Jack purtau o discuţie aprinsă asupra libretului. Fanny nu-i asculta, se lăsase purtată de gânduri. În mijlocul visării cu ochii deschişi, auzi o voce feminină venind din spate:

— Ea seamănă leit cu Hyacinth Wake.

O altă voce, o voce de bărbat, adăugă întrebător:

¹ Să nu-mi scrii! Nu cutez să mai citesc aceste vorbe; S-ar părea că glasul tău le răspândeşte în inima mea, / Că le văd strălucind prin zâmbetul tău; / S-ar părea că un sărut le imprimă pe inima mea. / Să nu-mi scrii. (fr.)

— Și găsești că e/ seamănă cu Michael?

Apoi vocea feminină făcu: „Ssst!” și Fanny aproape că simți ghiontul sau cotul pe care-l primi bărbatul.

Acest crâmpeli de discuție desăvârși ceea ce cântecul lui Raphael Luc dusesse aproape de sfârșit. Încunună opera; dădu lovitura de grație.

Acum înțelese... era ca și cum cineva despicasă cortina trecutului. Văzu limpede ceea ce i se păruse cu neputință, își dădea seama de întreaga viață a lui Michael. De bună seamă... cum de nu observase până acum? Retrăi în gând întreaga seară petrecută la familia Wister. Totul era acum clar ca lumina zilei. Sosirea lor, eforturile lui Michael de a se apropia de Hyacinth; toate manevrele lui, faptul că rămăsese sus să asculte cântecele, el care gusta atât de rar muzica și era amator de bridge... și Hyacinth care, evident, nu dorea o întrevedere cu el și-l evita; posomorala lui Luc schimbase situația și o făcuse, din moment ce se văzuse obligată să vină, să ceară ca Michael să-i țină locul în sala de joc; dar, în ciuda prevederilor ei, Michael revenise!

Așadar asta era! Cu Hyacinth era ea întruna comparată... Îi reveniră în minte o mie de nimicuri, din ziua în care se întâlniseră pentru prima dată la vernisaj. Scena i se reconstitui în memorie. Cât de evidentă îi apărea acum relația dintre Hyacinth și Michael!... „Probabil că s-au despărțit cu puțin înainte ca Michael să fi venit la Langbourne”, își spuse ea. Își aduse aminte de expresia feței lui Basil Wake... Oare el să fi...?”

„Nu m-a iubit niciodată... mătușa Esther a aranjat totul... eram o partidă bună pentru el, un «*mariage de raison*»...”

În clipa aceea Fanny simți cum se prăbușește întregul edificiu al vieții și viitorului ei, pe care arhitecții, zidarii și meseriașii Speranței, Iluziei și Tinereții îl duraseră cu atâta sârg și voie bună, înălțând cântece în timp ce trudeau sub ordinele și supravegherea ei; edificiul pe care-l clădiseră și care strălucea scăldat în purpura zorilor, asemenea castelului de basm al lui Tristan, sau asemenea unui eteric Partenon pe culmea unui fabulos Acropole, se năruia acum,

într-o clipită, prefăcându-se în țândări, care se împrăștiară în jur. Coloanele zăceau doborâte, marmura se fărâmasese, culorile păliseră și se ofiliseră, altarul era o ruină fumegândă. De aici înainte, templul nu mai putea fi decât adăpost pentru lilieci și șopârle, șerpi și șobolani, buruieni și glod, și colb. Se dărâmasese, pentru totdeauna.

Michael se reîntoarse în lojă.

— E încântătoare, nu? spuse el referindu-se la actrița din rolul principal. Îmi aduce aminte de cineva, dar nu-mi pot da seama de cine.

— De doamna Wake? întrebă Fanny cu perfectă indiferență.

— Da. Acum că mă gândesc, aduce cu ea, răspunse Michael bine dispus.

CAPITOLUL VII

A DOUA ZI, CÂND SE DEȘTEPTĂ,

Fanny se întrebă dacă nu avusese cumva un coșmar.

Se simțea îngrozitor de rău și-i mărturisi lui Michael, înainte de plecarea lui la birou, pricina răului fizic. Situația i se părea plină de ironie. Împărtășirea acestei vești ar fi trebuit să fie clipa cea mai fericită din viața ei. Michael părea extrem de încântat. Nu bănuia nimic din ce se petrecea în mintea ei. N-avea idee că Fanny ar fi observat ceva sau că intervenise vreun element care s-o tulbure.

Se apucă să facă planuri de viitor. Crăciunul îl vor petrece la Hockley. Până atunci reședința va fi gata pentru că se lucra de zor la restaurare. Poate că mai târziu va fi indicat pentru ea să plece într-un loc mai cald. S-ar putea ca mama ei să le împrumute în primăvară, pentru o săptămână sau două, vila de la Westercombe, unde-și petrecuseră luna de miere.

— N-aș vrea să mă duc acolo, ripostă Fanny. Atmosfera e prea relaxantă.

— Foarte bine, cum dorești tu; vom căuta altceva.

Viața lor se desfășura ca și mai înainte. Michael se ducea zilnic la birou; din când în când erau invitați la câte o cină; uneori se duceau la teatru. Michael nu mai făcu alte încercări de a o revedea pe Hyacinth. Ultima dată când se întâlniseră, îl convinsese prin purtarea ei că era hotărâtă, o dată pentru totdeauna, să nu-l mai vadă. Își dădea seama că hotărârea ei era de nestrămutat. Nu dorea să rămână nici măcar prieteni, ci doar simple cunoștințe. Totul se terminase – mai mult ca oricând. Michael gândea că era absurd și de neîndurat, dar știa că nu poate face nimic pentru a-i clinti hotărârea.

Cât despre Fanny, ar fi greu să-i descriem singurătatea. Simțea că Michael era total detașat de ea, că nu-i aparținea și nu-i aparținuse niciodată. Prieteni avea prea puțini. Își petrecuse aproape toată viața de până acum pe meleaguri străine, astfel încât cunoștea puțină lume la Londra – un diplomat răzleț cu soția lui, aflați în vacanță, un funcționar de la Ministerul Afacerilor Externe, câțiva străini. Avea prea puțini prieteni și niciunul adevărat. Familia Branksome se afla la Londra, dar copiii erau prea tineri pentru ea; se simțea mai bătrână cu secole decât ei. Perspectiva care i se contura era de o neasemuită tristețe. Fanny avea o optică deformată; starea sănătății ei o făcea să vadă totul în negru.

Era o femeie cu multiple talente. Vorbea fluent franceza, germana și italiana, era o bună pianistă, cu un tușeu delicat și un perfect simț al ritmului, și avea o certă înclinație spre sculptură. Înainte de a se mărita, fusese o fată plină de resurse. Și, mai ales, de sine stătătoare. Niciodată nu se plânsese de solitudine, de plictiseală. Când tatăl ei fusese ministru la Atena, Fanny se apucase să învețe greaca modernă și avusese o sumă de alte preocupări. La Roma învățase să lege cărți, iar în Japonia arta de a picta flori. Dar acum, toate acestea aveau gust de pulbere și de cenușă. Londra o apăsa insuportabil și, la începutul lui decembrie, îi declară lui Michael că nu se simte în stare să îndure ceața,

umezeala, frigul și că dorește să plece la Hockley. Michael fu de acord, ca și medicul ei de altfel, că are nevoie de aer de țară. Arăta vlăguită și se simțea la pământ. Cum Hockley era prea departe pentru ca Michael să poată face zilnic naveta la Londra, stabiliră ca el să rămână în apartamentul londonez și să vină la ea în fiecare săptămână, de vineri până luni. Se mai lucra încă la reparațiile reședinței, dar în cea mai mare parte fusese terminată. Munca de amenajare a sălilor de baie n-o deranja. Mama ei se oferă pe dată s-o însoțească, dar Fanny o convinsese să nu vină, argumentându-i că locuința nu era încă gata și că lucrările vor înceta abia la Crăciun; mai adăugă că nu era loc deocamdată pentru mai multe persoane în afară de ea și de Michael. Pentru Crăciun, Michael îi invitasese pe Lady Weston și pe George Ayton.

Când se văzu singură la țară, Fanny încercă o senzație de ușurare. În sfârșit putea fi ea însăși, își putea da frâu liber, descătușa sentimentele, își putea smulge masca pe care trebuia s-o poarte zi de zi și pe care o simțea mușcându-i carnea – cu alte cuvinte se putea lăsa cu totul în voia amărăciunii. Căzu pradă tristeții, simțământului de frustrare, de dezamăgire, de ratare. Știa că făcuse o greșală supremă; că nimic nu mai putea îndrepta sau repara ruina căsniciei ei. Soarta sau providența îi jucaseră o farsa urâtă, și ea nu mai putea spune sau face nimic. Nu-i rămânea decât să accepte situația ca atare.

Vecinii făcură diverse încercări să intre în relații cu ea, dar Fanny se menținu la limita de jos a bunei cuviințe. Se ferea de compania lui Cuthbert Lyley. Simțea că dacă ar fi să se vadă mai des cu el, acesta ar ghici nu numai că de fapt ea poartă o mască, dar și ce se ascunde îndărătul măștii.

Mai era și parohul, onorabilul reverend Thomas Rowley. Un om mai în vârstă, cu ochi blajini, cenușii, păr cenușiu, și mâini de o mare noblețe. Era neîncrezător, timid și cultivat. Respecta dogma bisericească, dar fără să cadă în exagerări. Era poate ușor complexat de soția lui, o femeie

solidă, cu o minte foarte echilibrată, ale cărei purtări suave confereau și mai multă autoritate convingerilor ei ferme.

Fanny se simțea bine în compania preotului, dar nu-i încuraja vizitele, căci din partea lui exista pericolul unui exces de compătimire. Se temea să nu se trădeze.

Primele trei săptămâni înainte de Crăciun se lăsă toropită de o totală apatie. Simțea că nu poate citi o carte, că nu poate deschide pianul, că n-o mai interesează niciuna din vechile ei pasiuni. Dădu frâu liber tristeții și se lăsă, inertă, în voia ei. Nu încercă să fie înțeleaptă sau rezonabilă. Știa bine că-i stupidă, isterică, aproape nebună, ca cea mai stupidă eroină din cel mai stupid roman. Dar, în același timp, simțea că dacă ar adopta altă comportare, dacă ar încerca să se înfrâneze sau să se strunească oricât de puțin, și-ar pierde mințile; într-adevăr, avea impresia că nebunia era unica alternativă.

De vreo două ori se întâlni cu doamna Tracy și, pentru a evita orice priviri cercetătoare sau pătrunzătoare pe care nu le-ar fi putut îndura sau înfrunta, îi dădu mână liberă în grădină, odată pentru totdeauna. O lăsă pe doamna Tracy să-l supună pe grădinar unui interogatoriu și să hotărască ce trebuie organizat pentru anul următor. Fanny nu făcu nicio obiecție, nici măcar o sugestie, deși era de față când doamna Tracy comanda și contramanda și aranja tot ce-i plăcea ei mai mult, ridicând un veto categoric la tot ce i-ar fi plăcut. Ba chiar privea totul cu un soi de satisfacție. Ce importanță avea grădina? Ce-i păsa ei? Ce anume putea să mai aibă vreo importanță?

Michael venea în fiecare vineri de la Londra, plin de bună dispoziție. Actualul aranjament de viață îi pria. Munca îl absorbea, se ducea la club de două ori pe zi, înainte și după cină. Avea câțiva prieteni la Londra și, uneori, sosea la Hockley însoțit de câte un coleg de la Parlament sau de câte un partener de club, care-și petrecea sfârșitul de săptămână la ei. Sâmbăta și-o treceau de obicei cu vânătoarea. Michael își spunea că totul merge cum nu se poate mai bine; dar în adâncul lui știa că nu e adevărat.

Tânjea (de astă dată fățiș și deschis) măcar să o zărească pe Hyacinth și socotea o nebunie din partea ei că nu-i dădea voie s-o vadă; continua să spere însă că dacă lăsa lucrurile în voia lor, poate, cu timpul, toate or să se aranjeze de la sine. Dar când se gândea la Fanny, se simțea mai îndurerat decât când se gândea la Hyacinth. „N-am să ajung să o cunosc niciodată” își spunea Michael. Era încântat că urma să aibă un copil – dar până și această bucurie îi era întinată. Fanny nu arăta deloc bine, părea vlăguită și foarte închisă, deși era o reacție explicabilă, dacă ținea seama de împrejurări.

Înainte de Crăciun reparațiile se isprăviră și casa era gata să primească oaspeți. Fuseseră instalate trei săli de baie. Toate dormitoarele erau fie proaspăt zugrăvite, fie tapetate, fie lambrisate. Întreaga decorație interioară fusese revizuită de Michael, sub directivele mătușii Esther. Fanny nu scosese o vorbă. Lăsa ca totul să se desfășoare de la sine. Rezultatele îi erau indiferente. Mătușa lui Michael avea bun simț și spirit practic, iar gustul ei, deși desuet, nu avea nimic neplăcut. Odăile vechi de la parter au fost lăsate așa cum erau. Numai dormitoarele fuseseră „modernizate”, dându-li-se o patină victoriană târzie. Tapetele în dungi aveau culori vesele și ghirlande de frunze de iederă.

Fanny nu mișcase un deget, nu se ostenise să dea o sugestie, decât în ce privea propriul ei dormitor și camera de zi. Michael a consultat-o în legătură cu acestea și a stăruit ca ea să-și aleagă tot ce dorește, până la cel din urmă amănunt. Fanny a acceptat doar ca să-i facă lui plăcere, pentru că în acele clipe simțea că nimic nu i-ar mai putea face ei plăcere.

Michael era entuziasmat de felul cum arăta de Crăciun casa, iar Fanny se gândea întruna cât de fericită ar fi putut să fie și ea... cât de fericită ar fi fost... dacă...

Ca oaspeți de Crăciun sosiră Lady Weston, mătușa Esther, George Ayton, și domnul și doamna Shamier, prieteni cu Michael și cu George.

Camerele erau împodobite cu vâsc, iar în căminul din holul lambrizat ardea un butuc din lemn de tisă. Belșug de pișcoturi crocante, plăcintă cu prune, curcan și puncti de lapte. Domnul Rowley împodobise un pom de Crăciun pentru școlari; în ziua de Crăciun au fost invitați la masă Cuthbert Lyley și doamna Tracy. Dimineața se duseră toți la slujbă. Era un Crăciun geros, tradițional, și câmpul arăta ca o ilustrată de Anul Nou. Felicitări și ilustrate de Crăciun îi sosiră lui Fanny cu duiumul din străinătate, de la prieteni risipiți în toate colțurile lumii. Michael îi dăruie o brățară – aleasă de mătușa Esther – și pe care o denumi „un frumos juvaer”.

Oaspeții rămaseră până la Anul Nou, după care reveniră la Londra. Michael îi sugerează și lui Fanny să se întoarcă, dar ea îi răspunde că aerul de țară îi face bine și că Londra nu-i prieste.

Fanny își jucase admirabil rolul, deși încordarea își spunea cuvântul. Dar simțea că-i face bine să se afle sub tensiune. Tensiunea îi menținea vitalitatea. Mătușa Esther era pe deplin satisfăcută și gângurea pe un ton aprobator:

— Drăguța de Fanny arată atât de bine, *ținând seama de situație*; firește e puțin obosită, îi prieste viața la țară și plimbările lungi pe care le face.

Mama lui Fanny considera că mariajul e foarte izbutit. Și ea găsea uneori că Fanny arată obosită, ba chiar dărâmată, dar era de mirare?

Doi oameni se arătau mai puțin fermi și mai puțin optimiști în convingerile lor: Cuthbert Lyley și sora lui. Doamna Tracy își întrebese în repetate rânduri fratele dacă socotește că tânăra pereche e fericită. El refuzase însă să se lase tras de limbă și-i răspunsese că asemenea aprecieri depășesc sfera lui de cunoaștere. În realitate însă, el fiind cel mai sensibil dintre ei doi și având cel puțin tot atâta intuiție cât și soră-sa, își punea aceeași întrebare. N-ar fi admis însă niciodată. Era rezervat și avea oroare de clevetiri.

Până la Paști, viața se scurse pe același făgaș. Michael o

întrebă din nou pe Fanny dacă nu ar dori o schimbare de decor. Dar ea refuză să plece de la Hockley și medicul îi încuviință hotărârea. Sustinea că acolo e aerul cel mai bun pentru ea și că felul de viață pe care-l duce e cel mai sănătos.

Curând după Paști, însă, Fanny se reîntoarce la Londra; în apartamentul din Grosvenor Place și, într-una din primele zile ale lunii mai, se născu copilul ei. Era băiat și primi numele de Peter, după tatăl lui Michael.

Fanny a fost foarte bolnavă și înainte și după naștere, ba chiar, la un moment dat, viața i-a fost în pericol. Dar, până la urmă, boala a fost biruită și, odată intrată în convalescență, a plecat pentru câteva săptămâni în Devonshire, însoțită de mama ei.

N-avea nicio tragere de inimă pentru sezonul monden londonez, totuși în iulie s-a întors alături de Michael, pentru a-l ajuta în activitatea lui.

Frumusețea ei se ofilise. Arăta trasă la față, posomorâtă, gălbejită, de parcă chipul i-ar fi fost spălat de un ocean de lacrimi sărate – ceea ce era adevărat. Totuși, în pofida aparențelor, puteai descoperi cu toate elementele tinereții și frumuseții erau la locul lor, gata să fie reînsuflețite la atingerea baghetei fermecate.

Moralul îi era însă foarte coborât. Își iubea copilul, dar s-ar fi zis că nu are forța să-și dea seama de acest fapt. Pentru ea, culorile vieții pieriseră. Michael, în schimb, era încântat să aibă un fiu. Îl covârșeau treburile, sesiunea parlamentară era în toi. În fiecare vineri venea în Devonshire, așa cum venise și la Hockley. Ducea o viață cât se poate de activă. Dar oricât de des și de convingător și-ar fi repetat că, la urma urmei, căsnicia lui e foarte reușită, totuși, undeva, în zonele obscure ale subconștientului, amintirea lui Hyacinth stăruia ca un ghimpe; nu putea s-o uite – nici măcar nu încerca s-o uite – cu toate că încă un izbutise să-i vorbească, nici atunci când se întâlneau în societate, în vreo casă străină.

Îl mira schimbarea suferită de Fanny, deși el o remarcă

poate mai în mică măsură decât mulți alții; dar își spunea că e o stare trecătoare, rezultată din atâtea și atâtea pricini; de bună seamă, avea să-și recapete frumusețea și buna dispoziție. Buna dispoziție? Dar o avusese vreodată? Oare se înșelase asupra caracterului ei? Când o întâlnise la Langbourne îi făcuse impresia că avea resurse nebănuite de veselie, umor, ironie. Să se fi înșelat? Să fi fost doar o închipuire a lui? Luase în căsătorie un anumit gen de persoană, pentru ca, apoi să descopere că de fapt era cu totul altfel? Își amintea c-o auzise cândva pe doamna Tracy declarând că asta e soarta crudă a tuturor femeilor. Să fi fost de astă dată soarta crudă a unui bărbat? Sau poate că era vina lui? Oare și Fanny o fi gândind la fel despre dânsul? Și-l închipuise cu totul altfel? Dar oricum ar fi fost, acum nu se mai putea face nimic și, de bine de rău, situația era satisfăcătoare; aveau și un băiat, un copil voinic, sănătos. Fanny fusese foarte bolnavă dar se vindecase, doctorul se declara mulțumit. Cariera lui parlamentară prospera. Ar fi fost absurd să se lamenteze.

Așa își spunea Michael și, în tot acest timp, dezamăgirea și nemulțumirea îi mușcau inima, iar în adâncurile lui se instalase o nemărginită tristețe. Știa bine că-i păsa prea puțin de cariera lui politică și că niciodată n-avea să-i pese mai mult. Nu-i dădea niciun fel de satisfacție. Pulbere și scrum. Știa bine, deși în ruptul capului n-ar fi recunoscut, că nu-și iubea soția; ba chiar că niciodată nu va fi în stare s-o iubească – aceasta era teama care-l rodea tainic; știa bine că n-o uitase pe Hyacinth. Dimpotrivă, nu numai că n-o uitase, dar gândul la ea îl obseda zi de zi și clipă de clipă; și, lucrul cel mai trist dintre toate, când era lângă Fanny se gândea și mai mult la Hyacinth. Știa bine, deși niciodată nu-și modelase gândul în tiparul cuvintelor, că o compara pe Fanny cu Hyacinth și comparația era în defavoarea lui Fanny.

Fanny își dădea seama de toate acestea. Și, în același timp, nu se simțea capabilă de luptă. Nu putea și nu voia să rivalizeze cu umbra dispărutei Hyacinth. Dar ce dădea

durerii ei un gust mai amar era faptul că simțea – ba chiar știa, își spunea în sinea ei – că dacă Michael ar ajunge vreodată s-o cunoască cu adevărat, așa cum o cunoscuse pe Hyacinth, pe ea ar aprecia-o mai mult dintre ele două.

Bănuia că Michael n-o cunoștea pe adevărata Hyacinth. O iubise și, probabil, dragostea lui o învestise cu calități imagine. E drept, era o femeie atrăgătoare, drăguță, prietenoasă, veselă și, fără îndoială, într-un anumit fel inteligentă: dar Michael o admira pentru calități care nu erau ale ei, și pe care ea, Fanny, le avea din plin. Michael se entuziasma de originalitatea lui Hyacinth, de lipsa ei de convenționalism, de spiritul ei independent (de fapt, nu-l auzise niciodată vorbind astfel dar știa că așa e), în timp ce Fanny o considera, pe nedrept, o sclavă a modei și a convențiilor. Cu un anumit prilej, îl auzise pe Michael lăudând părerile lui Hyacinth în materie de literatură, de artă, pictură și muzică, ori Fanny știa, sau mai curând o văzuse – așa credea ea – pe Hyacinth, după un dineu, cerând părerea unor autorizați experți în toate aceste domenii. Asta însă n-o împiedica pe Hyacinth, recunoștea Fanny, să aibă un anumit, gen, să aibă personalitate și anumite distincte trăsături proprii, pozitive și negative. Fanny intuia toate acestea și se străduia să le recunoască în mod obiectiv – totuși nu izbutea să fie lipsită de părtinire; firește, o subestima pe Hyacinth. Simțea că Hyacinth i se impunea lui Michael în toate domeniile în care acesta nu se pricepea – de pildă, Michael o privea ca pe o autoritate în materie de muzică, numai pentru că știa ce să spună și ce să nu spună ori de câte ori era abordat un subiect de specialitate. (De fapt, Fanny n-o văzuse niciodată comportându-se astfel). Iar despre ea, despre Fanny, Michael gândea că habar n-are de muzică, pentru că refuza să cânte bucăți care-i erau inaccesibile sau să se ducă la unele concerte unde se interpreta un gen de muzică pe care nu-l înțelegea. De fapt, însă, Michael era mult mai meloman decât îl credea Fanny și ar fi vrut s-o audă cântând; dar se jena să-i ceară să cânte melodiile care-i

plăceau lui, de teamă ca ea să nu-l disprețuiască.

Michael o întâlnise pe Hyacinth încă o dată sau de două ori după acel fatal dineu și, curând după reîntoarcerea lui Fanny la Londra, o reîntâlniră amândoi, astfel încât Fanny avu posibilitatea s-o observe minuțios. Fuseseră invitați cu toții la un dineu la Lady Jarvis. Hyacinth avusese un șoc, pe care cu greu și-l stăpânise, când, la intrarea lui Fanny în salon, văzu că frumusețea ei se volatilizase. Constatarea îi dădu senzația pe care ivirea curcubeului i-o stârnește poetului. Dar Hyacinth era suficient de inteligentă și de sceptică încât să realizeze că era vorba de o vremelnică eclipsare, pentru că frumusețea lui Fanny se alcătuia din elemente statornice, dar se lumina și se stingea în raport cu fluctuațiile psihice, și ar fi avut nevoie doar de un strop de sănătate și de bucurie ca să reînflorească. Hyacinth înțelegea acest lucru. (Și sănătatea avea să revină, dar pentru bucurie erau prea puține șanse în momentul de față).

La masă, Fanny fu însoțită de Guy Cunninghame, un tânăr foarte bine situat și cu o viață trândavă, care cunoștea pe fiecare și știa de toate despre toți.

Locul ei era față-n față cu cel al lui Hyacinth, care se găsea așezată între un artist și un avocat, astfel încât Fanny o putu analiza după placul inimii, mai cu seamă că unul dintre vecinii ei de masă, Sir Arthur Mellor, era surd toacă și dus pe altă lume, iar Guy Cunninghame era monopolizat de cealaltă vecină a sa, o tânără americană.

Fanny o urmărea pe Hyacinth cu grijă, o diseca în amănunțime și în profunzime, deși se ferea ca acest lucru să se observe. Nu-i scăpa nimic. Știa tot ce-i spunea avocatului și ce-i spunea artistului. O studia în teorie și în practică, urmărea tactica și strategia conversației și comportamentului ei și, până la urmă, ajunse la concluzia că Hyacinth era sau o femeie foarte inteligentă, sau o perfectă imitație de femeie inteligentă.

Prima impresie îi fu confirmată când ascultă discuțiile lui Hyacinth cu artistul despre muzică și pictură. Ea îi vorbi

numai despre muzică. Nu pomeni nimic despre arta plastică. Îi lăsa lui plăcerea s-o facă, iar el îi vorbea pe larg. În conversația lor, Fanny recunoscuse chiar unele afirmații și păreri ale lui Michael, lucruri pe care acesta le auzise probabil de la Hyacinth, dar care, probabil, nu-i aparțineau nici ei ci fuseseră împrumutate de la alții. Purtau, își spunea Fanny iritată, amprenta gândirii altcuiva. Apoi, când Hyacinth se întorcea să discute cu avocatul, atitudinea ei se schimba total, devenea mai simplă... de astă dată nicio afirmație paradoxală sau insolită... devenea copilăroasă și-l asculta cu atenție, de parcă era o școlăriță în fața profesorului. Avocatul părea încântat și nu numai că-i debita câteva anecdote, dar îi și recita un poem de Wordsworth¹ care-i plăcea lui mult. Și ea admira poemul, îl asigură Hyacinth, îi plăcuse întotdeauna. Era de fapt unul dintre poemele ei preferate din opera lui Wordsworth.

„Wordsworth și Hyacinth – ce teribil contrast!” gândi Fanny cu amărăciune în timp ce-i privea părul cu reflexe satinate, pielea albă a obrazului, și frapanta combinație de purpuriu pe care o purta. „Fără îndoială, e total artificială!” trase Fanny concluzia.

„Ce frumoasă-i Hyacinth!” gândea Michael.

„Și, în tot acest timp, mă urmărește și ea pe mine, își spunea Fanny în continuare, și se întreabă ce naiba l-o fi făcut pe Michael să mă ia în căsătorie... și totodată mă compătimește, probabil, pentru că e limpede ca lumina zilei că Michael e încă îndrăgostit de ea, deși nu-i îngăduie nici măcar să-i vorbească. Trebuie să recunosc că o admir. E o femeie eroică – sau poate că s-o fi săturat de el? Poate că totul nu-i decât prefăcătorie. Să fie oare o desăvârșită actriță?”

După cină, înainte ca bărbatii să fi părăsit sufrageria, Fanny schimbă câteva cuvinte cu Hyacinth, dar curând amândouă fură absorbite într-un grup mai mare. Vorbiră despre viața la țară, despre North Devon, despre tatăl ei,

¹ *William Wordsworth* (1770 – 1850), celebru poet romantic englez

pe care Hyacinth îl cunoscuse, despre locurile din străinătate pe unde locuise Fanny.

Ca întotdeauna după dineurile Lady-ei Jarvis, urmă muzică – un pianist englez, pe nume Solway, și câteva cântece interpretate de o amatoare, o anume doamnă Housman, care sosise târziu după cină și după ce Solway își terminase partea lui și se grăbise să murmure gazdei câteva scuze.

Fanny fu prezentată domnului Mellor, un funcționar superior, (nepot al lui Sir Arthur Mellor). Era un individ tăcut dar, evident, gândi Fanny, muzician priceput. Solway executase o sonată de Beethoven și Mellor nu făcuse niciun comentariu. Doamna Housman, pe care Fanny o găsi frumoasă, de o frumusețe cu totul aparte, interpretează două vechi cântece englezești, după care pleacă, pretextând că trebuie să se ducă acasă, întrucât soțul ei nu se simte bine.

— Ce voce admirabilă! exclamă Fanny după ce cântecele se isprăviră. Cine e această doamnă Housman?

— Soțul ei e om de afaceri în City, îi explică Mellor. Doamna e o bună prietenă a gazdei noastre și a primit o educație muzicală în străinătate.

— Aș putea să stau s-o ascult la nesfârșire...

„Cred că și lui Michael i-ar fi plăcut, își spuse Fanny în sinea ei. Dar el, firește, joacă bridge cu George Ayton și cu Guy Cunninghame”.

Fanny avea dreptate, lui Michael i-ar fi plăcut cântecele și, câteva luni mai târziu, George Ayton, care era mult mai puțin muzical decât dânsul, avea să învețe să le prețuiască.

După plecarea doamnei Housman, muzica încetă și urmă supeul, jos în sufragerie. Mulți dintre musafiri își luară rămas bun, risipindu-se prin diverse alte locuri unde erau invitați. Fanny îl întreabă pe Mellor dacă nu se duce la un dancing, dar acesta îi răspunde că nu dansează niciodată și că preferă să se culce devreme.

După ce-și spusese noapte bună și Fanny își luase pardesiul de la garderoba doamnelor, în timp ce străbătea coridorul îngust care ducea spre holul din față, auzi glasul

vecinului ei de masă, Guy Cunninghame, care discuta cu cineva, o doamnă pe care nu o cunoștea. Făcea parte dintre oaspeții sosiți după dineu.

— Cine era cea căreia i-ai spus noapte bună în sufragerie, după supeu? întrebă vocea feminină.

— A, fiica Lady-ei Weston; e căsătorită cu Michael Choyce.

— N-ai să-mi spui că-i Fanny Weston?

— Ba da.

— Dumnezeule mare! Biata copilă! N-am recunoscut-o. S-a urâtît îngrozitor!

— Da, bănuiesc c-așa o fi, răspunse Cunninghame cu o voce plictisită. Ai văzut ce bine arăta Hyacinth? Și Louise Shamier. Apropo, George Ayton...

Fraza rămase neterminată, discuția fusese întreruptă sau curmată și, când Fanny apărură din coridor, cei doi se făcuseră nevăzuți.

CAPITOLUL VIII

LA ÎNCEPUTUL LUNII AUGUST

Michael și Fanny plecară la Hockley. Fuseseră invitați în Scoția, la o vânătoare de potârniche, de către un vechi prieten al lui Michael care avea o casă în Caithness.

Dar Fanny nu se simțise în stare să plece și stăruise ca Michael să se ducă singur. Era o despărțire de scurtă durată. Știa că o să se simtă mai bine fără de el, și apoi maică-sa era dispusă să vină oricând să-i țină tovărășie.

După câteva tărăgănări, Michael acceptă să plece singur. Lipsi toată luna august.

De îndată ce se reîntoarce la Hockley, fu întâmpinat de vestea că mătușa Esther e grav bolnavă. Plecă urgent la Londra, dar nu reuși să o mai prindă în viață. Îi lăsase moștenire lui Michael toată averea ei, inclusiv casa din Londra, întrucât considerase că celelalte nepoate ale sale

aveau o situație materială destul de solidă. Michael rămase la Londra până după înmormântare și după rezolvarea tuturor formalităților implicate de moștenire.

După o prealabilă consultare cu Fanny, hotărî să vândă casa din Chesham Place. Cumpărător se găsi cu ușurință. Discută în principiu cu Fanny despre casa pe care o vor cumpăra, în ultimă instanță la Londra, pentru a se stabili acolo, dar nu luară încă nicio hotărâre. Fanny era complet indiferentă, iar Michael prea leneș ca să ia inițiative; și apoi îi repugnavă mutările și era mulțumit cu locuința din Grosvenor Place.

Toamna trecu pe negândite. Michael era preocupat de problemele circumscripției lui electorale și Fanny îl ajuta. Era prezentă la întruniri, la sărbătoriri, la *garden-party*-uri și invita lume la Hockley. În septembrie organizează și ei la Hockley un fastuos *garden-party*. Iar la sfârșitul lunii septembrie Michael își reîncepu activitatea la Londra.

Fanny rămase la Hockley. Prefera viața la țară. Aranjăra ca Michael să vină ca și până acum, de vineri după masă până luni dimineața. Michael acceptă aranjamentul, care-i convenea de minune. Munca lui îl absorbea cu desăvârșire. Încearca să-și umple tot timpul, ca să nu aibă răgaz de gândire.

Aflase că Hyacinth părăsise definitiv Londra. Închiriaseră o casuță în Surrey, în vecinătatea Londrei, și Basil făcea zilnic naveta. Așadar, Michael nu mai putea spera nici măcar s-o întâlnească în casele altora.

Fanny legă trei mari prietenii: în primul rând Cuthbert Lyley, care, în pofida slabelor ei încurajări, ajunse curând s-o cunoască foarte bine; în al doilea rând parohul, domnul Rowley. Fanny îl agreea. Era un om rafinat, receptiv, și un admirabil muzician. Cânta la orgă și Fanny era în stare să stea ore în șir în biserică, ascultându-l. Casa parohială și biserica se aflau la o aruncătură de băț de casa ei. Cu preotul nu purta niciodată discuții pe teme religioase, deși, destul de ciudat, acestea reveneau frecvent în conversațiile ei cu Cuthbert Lyley. Fanny fusese crescută de tatăl ei într-

o concepție foarte bizară: o îmbinare de scepticism și tradiție strict protestantă. Mama lui fusese pe jumătate italiancă – deci păgână. El personal avea o viziune „raționalistă” în privința celor religioase, acceptând cu îngăduință toate credințele, sectele, maniile. Pe de altă parte, mama lui Fanny se dezvoltase în perioada de glorie a renașterii concepțiilor materialiste. Cunoscut personal pe George Eliot și pe George Lewes¹. Uneori afirma însă că omul, în general, are datoria ca, aparent, să se conformeze „mitologiei” epocii lui și să-și crească copiii după preceptele ei. Această atitudine negativistă avusese un efect straniu asupra lui Fanny. Sădisese în ea sămânța neîncrederii în tot ce însemna religie. Se dezicea de creștinismul profestat și practicat de biserica anglicană, singura pe care o cunoștea altfel decât din auzite; dar nu se închina nici idolilor mamei ei: Auguste Comte și Huxley nu-i spuneau nimic, cât despre romanele lui George Eliot nu le putea nici măcar citi. Nu simțea nicio afinitate cu perioada victoriană și gusturile ei se îndreptau spre antichitatea greacă și latină. În școală citise cu mare plăcere traduceri din teatrul antic grec și mai târziu, cu ajutorul limbii neo-grecești pe care o învățase după ureche la Atena, precum și cu ajutorul dicționarelor și al unui profesor, izbutise să-și facă drum spre textele antice originale.

Se simțea atrasă instinctiv spre concepția de viață a grecilor: austeritate, idee de sacrificiu, adică tot ceea ce majoritatea oamenilor numesc „păgânism”.

Citise și puțină literatură germană, în deosebi *Faust*, de Goethe și poeziile lui Heine, dar de când se măritase renunțase la toate acestea, de teamă ca Michael să nu o socotească pedantă. Nu mai citea decât romane, și nici dintre acestea prea multe. Își păstra gusturile în taină — în asemenea măsură, încât Michael își spunea că n-o pasionează lectura. Lucru care-l mâhnea, pentru că el era

¹ *George Henry Lewes* (1820 – 1878), om de știință și scriitor englez, autor al unor studii de filozofie și de științele naturii care reflectă o concepție materialistă.

un cititor pasionat, deși poate cam unilateral, desfătându-se cu un anumit gen de literatură: poezie epică, Fielding, Dumas, Heine, Browning. Dar niciodată nu-i venise ideea să discute asemenea subiecte cu Fanny. În timp ce cu Hyacinth le dezbătuse ore în șir.

Pe parcursul călătoriilor ei, Fanny întâlnise adeseori catolici, dar evitase până și cea mai mică aluzie la religia lor, pentru că în catolicism ea vedea „*le Christianisme au grand complet*”¹ și tocmai împotriva unor astfel de credințe absolutiste se răzvrătea cel mai mult.

Cuthbert Lyley a intuit că în mintea acestei fete fermentează o lume întreagă de gânduri și idei latente, de răzvrătiri arzătoare, de inhibări disperate, de crezuri posibile și imposibile, de lealități față de cauze stranii. Dar era o persoană prea discretă și prea sensibilă ca să încalce un domeniu pe care-l simțea păzit cu strășnicie sau să bată la uși care ar putea dezvălui încăperi tainice ori unghere ascunse. Când se întâlneau, discutau despre grădinărit, despre păsări, flori, sau despre subiectele la ordinea zilei – fie ele și de politică deși niciunul nici altul nu erau prea pasionați de ele.

Cea de-a treia prietenie pe care o legase Fanny era soția medicului, Eleanor Saxby. Doctorul Saxby era un om de vârstă mijlocie, inimos, aferat, îndrăgit de toată lumea. Trecea drept un medic priceput și se spunea că-și irosise talentul în acest târg prăpădit. Dar era modul de viață pe care și-l alesese singur. Se căsătorise de tânăr și nunta lui a echivalat cu o răpire, întrucât nevastă-sa fusese fiica unui episcop a cărui soție aristocrată și autocrată avea idei foarte precise asupra partidelor posibile și imposibile. În tinerețe, Saxby pornise cu buzunarele goale în viață. Eleanor era o femeie încântătoare. De cum o vedeai te și cucerea. Era plină de naturalețe și radia bună dispoziție. O îndrăgise pe Fanny pe dată și o înțelegea în bună măsură; și ea, sub aparența-i superficial sociabilă și afabilă,

¹ Creștinismul în plenitudinea sa (fr.).

ascundea o fire rezervată. Fanny a simțit de la bun început că vor fi prietene, dar niciodată prea apropiate. A știut că întotdeauna vor purta una față de cealaltă o mască. Tot așa după cum și-a dat seama că soția parohului, Caroline, era un sfinx. Dacă ai fi afirmat acest lucru oricărui dintre enoriași, ți-ar fi răs în față. În aparență, soția parohului era o doamnă scundă, corpulentă, plină de bun simț. Purta mănuși cu un deget, și-și pieptăna părul argintiu cu cărare la mijloc. Era membră a unui club de femei și avea abonament la „The Saturday Review”. Vorba îi era la fel de clară și deschisă ca și caligrafia. Fanny își spunea că femeia asta nu numai că îți citea de-a dreptul în suflet, dar ghicea și tot ce te înconjura, asemenea lui Homer sau lui Velasquez. Știa prea bine că, în fața ei, orice fel de mască ar fi fost zadarnică. Nu s-ar fi putut spune că doamna Rowley încercase vreodată să-i violeze intimitatea. Se mulțumea să se sfătuiască cu Fanny în chestiunile parohiale și să discute cu ea romanele la modă. Citea mult.

Tovărășia lui Cuthbert Lyley, a lui Eleanor Saxby, a parohului și a soției sale însemna o mare plăcere pentru Fanny. Îi umpleau viața și-i dădeau speranța că, încetul cu încetul, în mijlocul vestigiilor visurilor ei năruite, va izbuti cândva să încropească un adăpost care să-i îngăduie să ducă o viață normală.

Și apoi avea copilașul, un bebeluș adorabil, și Fanny iubea copiii; ceasul cel mai fericit din zi era acela când băiețașul cobora la ea. Dar de la bun început fusese conștientă că un copil, oricât de drag ți-ar fi, nu suplinește celălalt lucru de mare importanță și, mai cu seamă, pierderea acelui lucru de mare importanță. Și Fanny știa că pierduse, sau mai bine zis că nu posedase niciodată, nici pentru un singur moment, dragostea lui Michael. Dar cel mai chinuitor dintre gânduri era acela că i-ar fi putut câștiga dragostea, că nu era un lucru cu neputință. Avea convingerea că, prin firea lui, Michael ar fi putut-o iubi pe ea mai mult decât pe Hyacinth.

Se vedea des cu doamna Tracy, față de care, pentru a

evita prea multă viclenie, prea multe întrebări, prea multe priviri sfredelitoare, adopta atitudinea discipolului în căutarea sfatului și ajutorului unui maestru priceput. O consulta în chestiuni domestice și sociale, îi îngăduia să ia hotărâri în numele ei; îi dădea atâtea de făcut, și de aranjat, și de gândit, atâtea întrebări care cereau răspuns, încât doamnei, Tracy nu-i mai rămânea timp să se preocupe de altceva.

În sfârșit, cel din urmă factor era mama ei, și Fanny reușea destul de bine s-o tragă pe sfoară și pe aceasta. Lady Weston nu era chiar atât de mulțumită pe cât i-ar fi plăcut să fie, dar n-ar fi admis nici măcar în sinea ei că se făcuse vreo greșeală. Lansa pretutindeni axioma că Fanny e fericită și că mariajul ei e foarte izbutit. În orice caz, Michael se purta admirabil. Progresă în cariera lui și toată lumea vorbea frumos despre el – un tânăr de mare viitor. Într-o bună zi avea să ajungă și ministru. Iar Fanny era o soție ideală pentru el; își împlinea de minune îndatoririle în regiune și în circumscripția lui electorală. Se nimerise foarte bine că amândoi duceau o viață activă și că tot anul aveau câte ceva de făcut.

Oamenii o îndrăgeau pe Fanny. O socoteau plină de bun simț, prietenoasă, dar cu toții își exprimau cu brutală franchețe surpriza că a putut fi vreodată considerată o frumusețe; sau, mai curând, remarcău și confirmău faptul că frumusețea ei se ofilise. Se povestea că înainte de a se fi căsătorit fusese admirată și nu fără motiv.

Popularitatea lui Michael crescuse odată cu căsătoria lui și mai ales odată cu nașterea fiului. Avuseseră loc reuniuni, convorbiri, discursuri, ca după orice căsătorie. Fanny nu obiecta la această latură a vieții ei. Ba dimpotrivă, o agreea – îi oferea posibilitatea să ascundă mai bine ceea ce nu voia cu niciun chip să se observe, și anume cât era de nefericită, cât era de conștientă de marea greșeală pe care o săvârșise; și apoi activitatea socială îi umplea timpul. O împiedica să gândească, să se lase pradă melancoliei. Pe de altă parte îi dădea senzația că poate fi și ea de oarecare

folos, că poate face și ea pe lumea asta ceva pentru alții.

Oamenii profitau de zelul ei de a se dovedi utilă și nu trecea o săptămână fără a se vedea solicitată – ba să deschidă ori să țină un stand la un bazar, ba să participe la manifestații sportive, la conferințe cu proiecții de diapozitive, ba să prezideze una sau alta, astfel încât Fanny gândea uneori că era tratată ca o mică regină.

Mai avea și alți vecini: familia Logan Knayston din care făcea parte soția lui Stephen Lacy, și la distanță de vreo opt mile, se afla reședința domnului Carrington-Smith, un om foarte înstărit, care închiriasse pitorescul conac din Seyton și-și petrecea acolo vacanțele, în parte de dragul vânătorilor, în parte pentru a satisface gusturile soției lui, esteta și avangardistă.

— Nu s-ar putea spune că Fanny duce o viață singuratică sau că n-are o mulțime de vizite de făcut, obișnuia să comenteze mama ei.

Pe Lady Weston o iritau oamenii care afișau plictiseală sau care nu doreau să fie în relații cu vecinii lor. Omul trebuie să-și pună toată miza în joc și să facă tot ce poate pentru a fi pe placul altora, „altfel lumea ar sta în loc”. Dar când, la sfârșitul lunii septembrie, Lady Weston află de la Fanny că Michael s-a înapoiat la Londra în timp ce ea „continuă să stea acolo”, se alarmă. Se oferă să vină la Hockley, iar Fanny, care n-avea niciun chef de maică-sa în acel moment, se simți obligată să spună „da”. Nu găsea aici un motiv logic pentru a spune „nu”.

Lady Weston sosi și Fanny o întâmpină înarmată până în dinți cu argumentele cele mai plauzibile. Erau atâtea de făcut... Și-apoi Michael venea în fiecare vineri... Casa din Grosvenor Place trebuia zugrăvită – numai biroul lui Michael rămânea imun... Îi era mai de folos lui Michael la țară decât i-ar putea fi la Londra... Și-apoi săptămâna viitoare se deschidea un bazar, chiar în mijlocul săptămânii, și făgăduise să prezideze în sat un ceai al mamelor, și mai era și concertul grandios din Ilminster. Ea îl patrona... Michael, desigur, era nevoit să plece la Londra; altfel ar fi fost foarte

indicat să participe și el.

Toate acestea păreau foarte plauzibile, poate chiar prea plauzibile și logice; totuși nu reușiră s-o convingă pe Lady Weston. Simțea că Fanny îi ascunde ceva, poate chiar mai multe lucruri. Cu toate astea își spunea: „Trebuie să luăm situația așa cum e și cei mai important e să fie mereu ocupată”.

Se simțea nemulțumită de înfățișarea lui Fanny. Era slabă și palidă, iar chipul îi părea cu totul șters. Îi pierise strălucirea. Lady Weston nu-și putea crede ochilor că e aceeași Fanny din trecut.

Pe de altă parte și Fanny dorea cu ardoare s-o țină pe maică-sa mereu ocupată. Îl imploră pe Michael să-și aducă un prieten, care să stea la ei de vineri până luni, și-i ceru să caute pe cineva care să intre în grațiile mamei ei; nu era un lucru prea dificil, întrucât Lady Weston era o persoană foarte simpatcă, plină de viață, fremătând de interes. Între timp, Fanny o purta pe maică-sa în vizite pe la vecini. Lady Weston era îndrăgostită de privesiți noi și de oameni noi. Într-o după-amiază, Fanny sugeră să facă un drum cu mașina până la Seyton. Lady Weston păru încântată de idee. Plecară cu automobilul pe care Michael îl cumpăraseră de curând.

Conacul de la Seyton nu era prea mare. Fusese construit în plin câmp, în spatele unei pădurici. Era o clădire joasă, din piatră, cu două caturi, zidită prin 1736 sau 1737 de către un discipol al lui Inigo Jones¹. Una dintre aripi fusese distrusă de foc, așa încât acum casa avea o formă de L; zidurile erau acoperite de plante agățătoare – acum de un ruginiu aprins.

Încăperile erau joase, dar frumos proporționate. Întreaga clădire avea un aer de subtilă eleganță. Totul părea să se afle exact unde-i era locul. Nu era multă mobilă, dar, atâta câtă era, părea să fi crescut acolo, odată cu casa. Nimic nu

¹ *Inigo Jones* (1573—1652), cunoscut arhitect englez, a proiectat importante edificii londoneze

făcea impresia să fi provenit dintr-un magazin de antichități sau să se fi aflat acolo din capriciul unui colecționar sau al unui milionar.

Ceea ce era ciudat, întrucât marna ei îi povestise că locuința fusese vândută de familia Rippleworth, căreia îi aparținuse multă vreme, și cumpărată de un financiar, Ralph Adeane, care, deși nu era un om cu gusturi rafinate, n-o alterase cu nimic; n-aveai decât să arunci o privire, în jur ca să te convingi de acest lucru.

— Adeane? întrebă Fanny. Avea vreo legătură cu acea doamnă Adeane al cărei portret l-am văzut la expoziția lui Walter Bell?

— Da. Era soțul ei.

— O, atunci probabil că ea era o femeie de gust.

— Realmente, nu știu. N-am cunoscut-o. Se spune însă că era fermecătoare. Cam nesăbuită, pare-se. Dar trebuie să fi fost *foarte* atrăgătoare. A semănat mult rău în jurul ei.

— Colonelul Branksome spunea că semăn cu ea – sau cu portretul ei.

— Așa a spus? Are niște idei bizare. Nu sunt sigură că era o femeie prea rațională.

— Deci pe mine mă socotești rațională, mamă? Mă bucur să aud, râse Fanny.

— Ai, indiscutabil, o doză de bun simț. Ai moștenit-o de la taică-tău.

Purtau această discuție în timp ce-și așteptau gazda în holul pătrat, lambrizat în întregime. Deasupra căminului atârna portretul unui tânăr în uniformă verde a lui Carol I, cu cizme gălbui și o pălărie cu pană; pe consola căminului câteva grațioase porțelanuri de Dresda: arlechini în redingote cadrilate negru și verde pal, păstorite alb-trandafirii și colombine. Într-un colț al odăii se afla o spinetă. Mobilă puțină: câteva scaune, o masă rotundă de lemn lăcuit, o măsuță cu capac de sticlă, conținând o colecție de miniaturi delicate. În alt colț o pendulă înaltă, care bătea cu clinchete argintii sferturile de oră.

Nu avură mult de așteptat până la apariția gazdei.

Probabil că-și aranjase ținuta, întrucât apăru într-o toaletă uluitoare. O combinație de negru cu dungi albe, în stilul celor mai moderne fotografii din München. Arăta ca o ilustrație din revista „Jugend”. Domnul Carrington-Smith se afla la Londra, le explică ea. Venea la țară numai duminicile.

Conversația lâncezea. Încă un sosise ora ceaiului.

— Îmi dați voie să vă arăt casa? întrebă doamna Carrington-Smith. E *amuzantă*.

— Am fi încântate s-o vedem, răspunse cu fermitate Lady Weston. A cui proprietate este acum?

— Tot a domnului Adeane. A cumpărat-o cu ani în urmă de la familia Rippleworth. Și a locuit aici până la moartea soției sale.

— Când a murit? Îmi scapă anul.

— Acum doi sau trei ani, așa cred. De atunci domnul Adeane n-a mai pus piciorul pe aici. Ține casa întruna închiriată.

— Și el unde locuiește?

— La Londra... iarna călătorește foarte mult. Cred că are o sănătate șubredă.

— Parcă au rămas și vreo doi copii? Nu-i așa?

— Da, cred că doi băieți. Sunt la școală.

— Ați cunoscut-o pe doamna Adeane? întrebă Fanny.

— Am văzut-o o dată, la un concert mi se pare sau la un vernisaj. Era o femeie foarte admirată. În anumite cercuri se bucura de mare succes. Dar nu era genul de frumusețe care să-mi placă mie.

— Ce gen era?

— Mă rog, e greu s-o descriu. Nu era *interesantă*. Un tip de frumusețe demodată. Avea în ea ceva care sugera stilul *Empire* - *Empire* și domnișoara Austen — o perioadă pe care o detest. Și apoi mai avea ceva - da, un aer sud-american - ceva *cubanez* parcă, după care eu nu mă dau în vânt. Bănuiesc că era creolă - ceva foarte neinteresant. Eu una nu cred că creolele au intelect; sunt ca niște păsări... bietele de ele, continuă doamna Carrington-Smith,

spunându-și în sinea ei că o creolă nu l-ar putea gusta pe George Meredith, sau pe Henry James, sau pe Bergson.

Le conduse pe Fanny și pe Lady Weston mai întâi în sufragerie. O încăpăre mică, lambrisată, cu un tablou sau două încrustate chiar în lambriuri – scene de tip Fragonard¹ – și câteva cristaluri frumoase pe bufet.

— Tot mobilierul îi aparține domnului Adeane?

— Totul; și ori de câte ori închiriază casa, pune o condiție foarte ciudată, și anume că nimic nu trebuie *schimbat* sau *mutat din loc*. Există două camere pe care nici un avem voie să le folosim. El păstrează cheile și nici un știm ce se găsește înăuntru. Dar, cum mobila e frumoasă... mobilă bună în felul ei, deși nu aparține stilului meu preferat... nu avem nimic împotrivă.

Din sufragerie trecură în salon.

— Acesta e salonul, le lămurii doamna Carrington-Smith. Cred că *ea* trebuie să-l fi folosit. Acolo, în colț, e harpa ei și aici e clavecinul. Fără îndoială, îi plăcea să colecționeze caraghioasele astea de instrumente vechi, iar caraghiosul ăsta de birouaș cu sertărașe și cu acoperitoare verde era unica ei masă de scris. Probabil că n-avea multe scrisori de redactat. Și în biblioteca asta mică sunt cărțile ei; cu propria-i emblemă pe copertă – vai, ce sentimentalism! Și ce mai caraghioslăcuri de cărți! Uitați-vă numai: *Colierul Prințesei Florimonda*, cu ilustrații de Walter Crane; *Ultimele zile ale orașului Pompei*; *Lațul de margarete* de Charlotte Jonge. Apoi cărțile franțuzești sau în alte limbi, și mai absurde: *Manon Lescaut*; *La morte* de Octave Feuillet; *Léila* de George Sand; poemele lui Sully Pruchomme... Alfred de Musset.. Pe urmă niște cărți în spaniolă – ah! și *Prietenie* de Ouida² Imaginați-vă, Ouida!

În salon erau două ferestre mari și, în mijlocul zidului, o ușă de sticlă de la care porneau câteva trepte ce coborau în

¹ *Honoré Fragonard* (1732—1806), pictor, desenator și grava» francez, celebru pentru peisajele și scenele sale galante.

² Pseudonimul scriitoarei engleze *Marie Louise de la Ramée* (1839 – 1908), autoare a numeroase romane sentimentale, dulcele.

grădină. Pereții erau albi cu ornamente aurii și împodobiți cu portrete de cavaleri și doamne din vremea Stuartilor și a Reginei Anna, sau de domni și doamne cu peruci pudrate. Deasupra căminului se afla un portret care o înfățișa pe Anne, Lady Rippleworth, pictată de Lawrence¹, și îmbrăcată în catifea de culoarea vinului roșu și cu un colan de smaralde. Mobila era acoperită cu un creton lucios, decolorat. Plutea în cameră o vagă mireasmă de parfum *pot-pourri*.

— Ce-i asta? întrebă Fanny arătând spre ceva ce părea o masă mare de scris, încrustată cu plăci colorate.

— A, asta era masa ei de desen. Vedeți un pahar cu apă pe masă? E pus zilnic acolo de către îngrijitoare. Este unul dintre obiectele pe care nu avem voie să le atingem. Iar sertarele sunt pline cu pensule de pictat și vopsele.

— Doamna Adeane picta?

— Da, sunt în casă albume pline cu acuarelele ei. Și ce acuarele caraghioase! Totul e pictat miniatural, ca pe porțelanurile de Dresda. Peisaje din Campagna; ruine, Paestum, Amalfi, Pompei, Corfu, chestii din astea. Dar ce-i ciudat, femeia asta pare să nu fi aparținut niciodată epocii noastre. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine, dar spiritul ei pare să fi aparținut perioadei lui Byron sau chiar uneia și mai timpurii – vremurilor când oamenii îi admirau pe Salvator Rosa, și pe Caravaggio, și ruinele – și citea *Lara*² și Thomas Moore³, și de-alde astea; și totul străbătut de un filon de sentimentalism tip „Al doilea Imperiu”

— Ouida și Musset de pildă. Poftim, aveți aici și muzica ei, toată numai Offenbach și Audran – *La fille de Madame Angot*, *Le petit Duc Giroflé-Girofla*, valsurile lui Strauss, și Goddard, și cântonetele lui Tosti. Vorbesc de *Johann Strauss*, nu de Richard sau chiar de încântătorul Oskar. Ia uitați-vă puțin aici, ce absurditate!

¹ Thomas Lawrence (1769—1830), pictor englez, celebru portretist.

² Poem eroic de Byron, publicat în 1814.

³ Thomas Moore (1779—1852), poet romantic irlandez, prieten intim al lui Byron.

Le arată o măsuță de lucru de mână în stil victorian timpuriu, din lemn de nuc, așezată lângă una din ferestre, cu jurubițe de mătase pe ea și cu o bucată de canava, așteptând parcă să fie brodată.

— Da, ia te uită, spuse Lady Weston.

Era total neinteresată. Studia mobila, o evalua în gând, și ajunsesse la concluzia că, cel puțin în această cameră, nu era nimic de valoare.

— Mă rog, cam asta-i tot, spuse doamna Carrington-Smith, cu excepția scării, pe care trebuie s-o vedeți, și a bibliotecii. Mai există jos două încăperi, dar, după cum v-am spus, sunt încuiate. Deschise ușa. Mai întâi am să vă arăt biblioteca.

Ieșiră pe o ușă, urcară câteva trepte, străbătură un coridor și intrară într-o cameră pătrată cu pereții acoperiți în întregime cu rafturi de cărți, în afară de spațiul unei mici ferestre și a căminului. Cărțile erau toate vechi. Tratate in-folio, în legăturile lor bătrânești din piele de vițel în culori închise, precum și numeroase cărți de format mai mic, legate în pergament alb, spălăcit, cu litere aurite.

— Cărțile sunt de valoare și interesante, dar, evident, niciunul dintre ei nu a folosit vreodată biblioteca și e lesne de văzut că volumele sunt neatinse. *Dânsul* folosea încăperea asta drept cameră de zi.

Se înapoiară prin salon și, când doamna Carrington-Smith deschise ușa, Fanny avu senzația acută că cineva părăsise chiar în clipa aceea încăperea. Impresia era atât de vie, de parcă ar fi întrezărit o unduire, sau ar fi auzit un foșnet de jupă ori de trenă care se îndepărtează, sau de parcă un glas tocmai și-ar fi curmat spusele, ori un instrument care cântase și-ar fi încetat brusc sunetul, în timp ce coardele încă mai vibrau. În cameră plutea nu numai atmosfera, ci și urma, esența unei prezențe reale, o prezență care tocmai se făcuse nevăzută. Fanny o percepea pregnant, dureros.

Străbătură salonul și ieșiră în hol. Scara constituia o frumoasă mostră de sculptură în lemn. Pe pereții panelați atârnavu alte portrete de străbuni.

— Asta-i tot ce vă pot arăta, continuă doamna Carrington-Smith. Dormitoarele sunt neinteresante.

Nu avea intenția să le arate dormitoarele, care erau foarte frumoase.

— Mai sunt câteva cămine - dar din cele obișnuite, știți; și apoi încăperile pe care nu le putem deschide. Trebuie să fim precauți, știți. Domnul Adeane a lăsat aici o îngrijitoare, care supraveghează totul cu ochi de linx. Să vă arăt grădina.

Grădina era mică dar încântătoare. O terasă cu straturi de flori, modelate în formă de crin sau în alte chipuri, împrejmuite cu boschete de arbuști, și încărcate acum de tufe de gura leului, încă nevătămate de brumă. Zidul era mărginit de heliotrop, verbine, levănțică, trandafiri și pansele. De aci coborai spre o peluză de cricket. În spatele acesteia se găsea o grădină de flori și de zarzavat, îngrădită, în care era un talmeș-balmeș de pomi fructiferi, tufe de trandafiri, poteci ierboase, ziduri de cărămidă roșie cu bolți de verdeață.

Fanny gândi că era cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse în viața ei, dar maică-sa pufni cu dispreț.

— Asta-i ceea ce se poate numi o grădină *stupidă*. Nici cal, nici măgar.

— Azi, bineînțeles, am proiecta-o cu totul altfel, întări doamna Carrington-Smith. Ce n-aș da să pot transforma casa și grădina asta după gustul meu! S-ar putea realiza minuni; dar, cum v-am mai spus, nu avem voie să atingem nimic. Oricum, noi am închiriat-o numai pe un an, cu latitudinea de a prelungi contractul.

— Portretul acela al doamnei Adeane, pictat de un spaniol, se găsește aici? Întrebă Fanny.

— Nu, după câte știu eu, nu. Doar dacă n-o fi în vreuna din camerele încuiate.

— Camera asta încuiată e un dormitor? stăruie Fanny.

— Există două camere încuiate... un dormitor și o cameră de zi... ambele oribile, pot să vă asigur.

Reintrară în casă, să-și ia ceaiul.

CAPITOLUL IX

FANNY RAMASE LA HOCKLEY

toată iarna, până la Crăciun. Michael plecase în noiembrie la Londra și continuase să reapară în fiecare vineri. Fanny se atașa din ce în ce mai puternic de Hockley și de viața la țară. Se străduia să-și ocupe timpul cât mai mult cu putință. Își îndeplinea îndatoririle de soție a unui parlamentar și, în afara acestora, se reîntoarse la vechile ei pasiuni. Reîncepu să cânte la pian, ba chiar executa duete împreună cu pastorul; reîncepu să sculpteze. Transformă unul din poduri în atelier, și acolo își petrecea poate cele mai fericite ceasuri din zi, modelând figurine. Cuthbert Lyley îi admira operele. Afirma că are un talent real și ofta gândindu-se ce imensă irosire de talent există în lumea asta. Era convins că în alte vremuri și în alte împrejurări Fanny ar fi putut deveni o artistă autentică. În împrejurările actuale, însă sculptura nu însemna pentru ea decât un divertisment. Și Michael îi admira lucrările, dar Fanny se jena să i le arate, față de el se rușina de tot ce făcea și, atât cât putea, ferea totul de privirile lui; se ferea chiar și s-o asculte cântând la pian. El atribuia această purtare faptului că-l considera neinteresat de artă, lipsit de orice receptivitate față de frumos. Asemenea gânduri erau însă departe de Fanny, care se îndoia doar în ce măsură apreciază Michael anumite lucruri: poezia de pildă, sau pictura, sau chiar sculptura greacă și romană și, mai ales, se întreba cât de mult și cât de des discutase asemenea subiecte cu Hyacinth.

„Fanny, îmi spunea Michael, mă consideră un ȝopârlan necioplit. Așa oi fi, dar nu chiar atât de necioplit pe cât mă crede ea.” Tânjea după vreo posibilitate de a-și exprima simțămintele, după vreo sursă de simpatie, dar de nicăieri nu i se oferea nimic. Se lăsa acaparat de munca lui și de viața în aer liber, pe care o putea împărtăși cu prietenii săi.

În toamna aceluia an, George Ayton pleacă în Africa de Răsărit, într-o expediție de vânătoare, și insistă ca Michael să-l însoțească, dar acestuia îi fu cu neputință să plece pentru atâta vreme.

Ca și anul trecut, petrecură Crăciunul la Hockley. Veni și Lady Weston și organiză obișnuitele festivități. Imediat după Crăciun, Michael se reîntoarse la Londra, și viața își reluă vechiul făgaș.

Lady Weston încercă s-o convingă pe Fanny să petreacă mai multă vreme la Londra. Fanny păru să fie de acord, îi făgădui, dar când sosi vremea întoarcerii, rămase tot la țară. Lady Weston simți că-i încolțește spaima în suflet. „Dacă nu bagă de seamă, o să-l piardă” își spunea în sinea ei. Dar Fanny nu se plângea de nimic. Îi repeta întruna că se simte fericită la țară și că are atâtea de făcut.

Din când în când făcea vizite la Londra. Dar cu timpul, acestea deveniră din ce în ce mai rare și mai scurte. Așa cum intenționase, Fanny își încropea – din ruinele templului iluziilor ei năruite – un adăpost.

Și Michael încerca aceeași evadare, dar cu mai puțin succes. Adăpostul lui se închea din muncă, din distracții în aer liber, călărie, pescuit, creșterea păsărilor. Dar nu-i era de ajuns. Oricât se căznea, nu putea să scape de acea cumplită nevralgie a inimii, pe care nimic, n-o putea astâmpăra.

Îi mai scrisese o dată lui Hyacinth, mărturisindu-i că nu mai poate îndura, că trebuie s-o vadă, fie chiar și pentru o clipă. De astă dată ea îi trimisese un simplu bilețel care nu conținea decât atât: „Te rog, nu!”

Următoarea cotitură în viața lui se ivi cam pe la mijlocul verii. Își făcuse vizita de sfârșit de săptămână la Hockley, de vineri până luni, și acum se afla în trenul de dimineață, spre Londra. Își luase cu el o servietă plină cu scrisori, pe care nu avusese timp să le rezolve și ziarul „The Times”. Venise și Fanny cu el. Michael cercetă scrisorile, apoi își aruncă ochii pe ziarul pe care-l citise până atunci Fanny. O întrebă dacă era ceva nou.

— Nu, îi răspunse ea. Nimic important.

Fără să-și poată explica de ce, Michael avu senzația că îi ascunde ceva. Deschise prima pagină - nu găsi nimic interesant. Parcurse în grabă rapoartele parlamentare, știrile externe, rubrica de corespondențe, criticile de teatru, noutățile din lumea curselor de cai, un articol asupra edificiilor vechi.

— Nu, nimic important, confirmă el și dădu ziarul deoparte.

Avu iar senzația că Fanny răsuflase ușurată. Începu să-i vorbească despre altceva. Aveau bilete de operă pentru seara aceea. Unele opere îi plăceau și lui Michael, dar gândea că, ducându-se la spectacol, îi prilejuia lui Fanny o bucurie. Câteodată, s-ar fi zis că agreeau amândoi aceeași muzică, dar poate că o receptau în chip diferit.

— Nu uita că mergem diseară la operă, îi atrase Michael atenția. Cântă Melba.

— Da, răspunse Fanny, curmând discuția, ceea ce lui Michael i se păru curios.

— O să cinăm devreme. La șapte și jumătate. N-aș vrea să pierdem începutul. S-ar putea să vină și George - mi-a telefonat azi. Avem loc pentru patru persoane în lojă, dar cred că trei sunt deajuns.

Fanny încuviință din cap, fără niciun alt comentariu.

Michael își reluă lectura scrisorilor. După ce le termină, începu să citească un articol într-o revistă pe care o cumpărase în gară, dar nu-și putea aduna gândurile. Fanny citea un roman.

În cele din urmă, Michael lăsa revista și un timp privi pe fereastra compartimentului, fumându-și pipa.

Fanny îi întinse o scrisoare:

— E de la mama, s-ar putea să te amuze.

Era o epistolă lungă care descria felul în care fuseseră primiți niște prinți indieni la un *garden-party* în apropierea Londrei. Michael citi scrisoarea, îi acordă cuvenitul tribut de râs (un chicotit forțat) și de apreciere, apoi i-o restituî. Fanny reluă ziarul „The Times”. Minutele se scurgeau și

ajunseseră aproape de Londra când Michael îi ceru brusc:

— Vrei să-mi dai puțin ziarul? Aș dori să văd ceva.

Fanny i-l întinse. Îl parcurse din nou și, aparent, nu găsi ceea ce căuta. Aruncă ziarul alături, pe banchetă, când îi sări în ochi un nume, tipărit la anunțurile mortuare: *Wake*. O clipă rămase încremenit. Privi pe fereastră. Erau în preajma Londrei, casele deveneau tot mai dese, câmpul aproape nu se mai vedea. Zări un coș înalt de fabrică și o reclamă care recomanda marca Bovril. Citi încet reclama. Apoi își întoarse privirile spre ziar.

Se strădui să citească anunțul. Fanny era cufundată în lectura romanului. Desluși:

“ „WAKE – în ziua de 26 iunie, la Londra, Hyacinth, soția lui Basil Wake...”

Lăsă ziarul și rămase cu privirile pironite pe fereastră până când ajunseră în gara din Liverpool Street. O conduse pe Fanny la un taxi, și el se urcă în altul, îndreptându-se spre minister.

„Fanny a citit anunțul, își spuse, și se temea că o să-l văd și eu – dar a sesizat cu precizie clipa când l-am zărit.” Într-adevăr, Fanny văzuse anunțul din clipa când luase ziarul în mână. Se străduise din răspuțeri să nu facă niciun gest care ar fi putut înrăutăți situația. Se rugă ca Michael să nu-l descopere, să nu primească vestea pe această cale. Spera să nu se trădeze. Își dăduse silința să se comporte cât mai firesc, să nu-și dea în vileag spaima, ca să nu-l facă să reia ziarul. Când călătoria se apropiase de capăt, Fanny avu impresia că totul ieșise bine, deși era departe de a constitui o soluție. Michael va trebui desigur să afle dar, gândea ea, ar fi fost preferabil să afle în orice alt fel... ar fi mai puțin cumplit... și apoi opera, în acea seară. Trebuia făcut ceva, dar ce anume?... Și apoi deodată... știu că văzuse... știu fără să se uite la el... fără să-l vadă... în timp ce era adâncită în lectura romanului... După ce se despărți de el în gară, abia îndrăznind să-l privească, așteptă acasă ca Michael să ia o inițiativă. Știa că o va lua. Și într-adevăr se conformă de îndată ce sosi la birou.

Ceru secretarului să-i telefoneze lui Fanny că era nevoit să se ducă în acea seară la Parlament și că, dacă ar mai trece pe la operă, ar întârzia. Îi comunică să nu-l aștepte nici la cină și să-și caute pe cineva care s-o însoțească la spectacol.

Boema era una dintre ultimele opere pe care le văzuse împreună cu Hyacinth. Era opera la care urmau să se ducă împreună în acea fatală zi a naufragiului.

Ceasurile se scurgeau ca în vis. Michael se întreba cum ar putea afla unele amănunte despre ce se întâmplase. Nu știa pe nimeni căruia i-ar fi putut cere informații, deși avea mulți prieteni care o cunoșteau pe Hyacinth. Ardea de dorința să afle mai mult.

Deși de când se căsătorise n-o mai văzuse pe Hyacinth decât de la distanță, la dineuri și la petreceri, faptul de a ști că există însemna enorm. Acum dispăruse – pierise pentru totdeauna. Nu mai avea nici măcar șansa de a o vedea, de a-i spune un „la revedere”, de a auzi vorbindu-se despre ea. Încercă să se convingă că în viața lui nu va interveni nicio modificare. La urma urmei, de când se însurase, Hyacinth era ca și moartă pentru el. Dar oricât își repeta, știa prea bine că nu e așa.

Lumea îi apărea înfășurată într-un giulgiu cenușiu; acum, pentru prima oară, simți cu adevărat că-și îngropase tinerețea și tot ce ținea de tinerețe... visuri, speranțe, bucurie, iubire, așteptări... în față nu mai era nimic... orizontul se închisese. De bună seamă, îi avea pe Fanny și pe Peter. Fanny era o femeie admirabilă, dar nu-l iubea, iar el, dacă-i vorba să fie sincer, își pierduse speranța în ce-o privea. N-o putea înțelege. O înțelesese greșit de la bun început. Căsătoria lor fusese o greșeală – un eșec. Căsniciile, ca și piesele de teatru, erau fie succese fie eșecuri. Căsnicia lui eșuase.

Înmormântarea avea loc a doua zi, află el mai târziu. Urmău să se țină requiemuri pentru ea la orele 11.30 la catedrala St. Peter și la St. Edward (Hyacinth fusese catolică).

Fanny își dădea seama prin ce supliciu trecea Michael și-l compătimea din inimă. Ar fi vrut să-l ajute, ar fi vrut, din tot adâncul făpturii ei, să-i poate spune un cuvânt de mângâiere, să-i arate un semn de înțelegere. Dar știa prea bine că-i era cu neputință. Se străduise întotdeauna să nu o nedreptățească pe Hyacinth și aproape că reușise. Recunoștea cât de cuviincios, cât de eroic uneori, se purtase pentru că Fanny nu crezuse nici o singură clipă că Hyacinth se plictisise într-adevăr de Michael. Dimpotrivă, socotea că, probabil, puritatea ei eroică îi scurtase viața. Totuși, niciodată nu putuse fi *absolut* nepărtinitoare cu ea. Oricât încercase, nu reușise să vadă ce găsisese Michael la Hyacinth. Nu-și putea alunga gândul că se lăsase amăgit și că Michael vedea la Hyacinth calități inexistente. Moartea acesteia i se părea acum încununarea tragediei, atât pentru ea, cât și pentru Michael; de bună seamă că avea să înrăutățească situația dintre ei doi, în niciun caz n-o va îmbunătăți. În mintea lui se va încrusta o imagine veșnică și imuabilă a lui Hyacinth. N-o va vedea îmbătrânind, schimbându-se sub ravagiile timpului. Va rămâne mereu pentru el așa cum o văzuse ultima oară, strălucitoare, frapantă, veselă, tânără, pentru că Hyacinth arătase foarte tânără. Moartea ei va face ca bariera dintre Fanny și Michael să devină și mai de nestrăpuns. Câtă nevoie avea Fanny să stea de vorbă cu cineva despre toate acestea! Câtă nevoie avea să forțeze ușile baricadate! Câtă nevoie avea să-și strige, de pe acoperișul casei, tragedia. Dar nu făcu nimic din toate acestea, ci comandă cina și, fiind sigură că Michael nu va veni la operă – chiar înainte de a-i fi primit mesajul – telefonă, încercând să găsească o pereche care să o însoțească. Aveau o lojă mică și nu-i făcea plăcere să petreacă întreaga seară în tovărășia lui George Ayton. Încercă să telefoneze tuturor cunoștințelor de care-și putu aminti, dar se alese cu refuzuri. Toți aveau seara dată. Când era gata să dispere, o sună Lady Jarvis, pentru cu totul altă chestiune, și anume o reuniune de binefacere pe care urma s-o organizeze. Fanny o întreabă dacă n-ar putea

veni cu ea la operă, dat fiind că se găsea într-un mic impas, și-i ceru să mai aducă pe cineva, sau să-i dea o sugestie. Îi explică situația.

— Da, de fapt vine cineva la mine la masă, și bănuiesc că va prefera să meargă la operă decât să rămână în *tête-à-tête* cu o babă, răspunse Lady Jarvis.

— O, te rog, vino cu el. Cine e?

— Leo Dettrick.

— Scriitorul?

— Da, scriitorul.

— Ah, asta mă sperie puțin. Crezi că o să se simtă bine în compania lui George Ayton?

— Admirabil și mă aștept, adăugă ea râzând, să-l văd la picioarele tale.

— Foarte bine, te rog adu-l dacă crezi că n-o să se plictisească, dar mai întâi sună-l și întreabă-l dacă n-are nimic împotrivă. Aș prefera s-o faci... și să știi că luăm masa foarte devreme - la șapte și jumătate.

Lady Jarvis făgădui să-i telefoneze lui Dettrick și se ținu de cuvânt. Ceva mai târziu o chemă din nou pe Fanny și o informă că domnul Dettrick e încântat să vină la operă, ba chiar e nerăbdător.

Leo Dettrick era bine cunoscut ca scriitor, dar se știa prea puține despre el ca om. Își petrecea timpul fie călătorind, fie stabilindu-se vremelnic în străinătate. Era necăsătorit. Pasionat de regiunile tropicale, despre care scria uneori. Cărțile lui erau puțin voluminoase și foarte variate; scrisese mult și scrierile lui erau cu totul ieșite din comun; aveau o savoare specifică, stranie, pătrunzătoare, de neconfundat - cărțile lui sau îți plăceau la nebunie sau le detestai; pentru unii, aveau savoarea icrelor negre. Nu erau prea populare, dar plăceau și cititorilor de dincolo de hotarele Angliei; reputația lui devenise europeană. Avea puțini prieteni în Anglia și evita orice vedetism; când se afla în țară, locuia de obicei în Cornwall, pe malul mării. Adora sporturile nautice.

Lady Jarvis îl cunoștea de mai multă vreme. Exista între

ei o legătură specială, dar despre aceasta vom vorbi mai târziu.

Lady Jarvis sosi cu punctualitate la locuința lui Michael din Grosvenor Place, însoțită de domnul Leo Dettrick. Era un om în pragul vârstei mijlocii, adică aflat la acel moment din viață când privești îndărăt și-ți dai seama că tinerețea a trecut; de arătat, arăta însă tânăr. Nu era frumos, dar avea ochi extraordinari. Privirea lor părea să-și sfredelească drum de foc prin tine, iar zâmbetul îi descoperea dinții de o albeață strălucitoare, dinți de lup. Întreaga-i înfățișare îți evoca un animal neîmblânzit.

În după-masa aceea, în timp ce se îmbrăca pentru cină, Fanny simțise o sfârșeală cumplită și se întrebase dacă o să poată face față întregii seri. Își primi musafirii cu o amabilitate mecanică, dar eul ei subconștient se achită minunat de îndatoririle de gazdă.

Aproape că nici nu era conștientă de prezența lui George Ayton sau de a lui Leo Dettrick. Pentru moment uitase că Dettrick era scriitor, că-i citise toate cărțile, ba pe unele dintre ele le citise chiar de mai multe ori. Nimic din atitudinea lui nu-l asocia cărților sale și mai târziu, când revizui totul în gând, Fanny își dădu seama că nu putuse stabili nicio legătură între el și cărți, nimic din acest om nu-i sugera scriitorul robust și plin de intuiție, a cărui înțelegere subtilă o reconfortase de atâtea ori.

Când intră împreună cu Lady Jarvis în holul casei lui Michael, unde fură întâmpinați de Fanny, Dettrick păru covârșit de un imens val de timiditate.

Lady Jarvis o prevenise pe Fanny că e un timid, dar chiar la așa ceva nu se așteptase. Abia noaptea târziu, când se duse la culcare, se gândi la acest lucru. Cât timp se găsisse cu oaspeții, totul se desfășurase ca într-o transă. Acționase pur mecanic, ca o flașnetă.

La masă, Leo Dettrick șezu lângă ea, și Fanny îi vorbi întruna, cu fervoare, despre toate subiectele imaginabile, în timp ce el îi răspundea prin monosilabe. Nici acest lucru nu-l observă Fanny la timpul său, ci îl realizează abia mai târziu,

reflectând la cele întâmplate. Dacă și-ar fi dat seama pe loc, s-ar fi simțit stânjenită.

După ce isprăviră cina, Lady Jarvis îi explică lui Fanny că domnul Dettrick nu va putea asista decât la primul act al operei, întrucât trebuia să prindă un tren. Nu locuia în Londra, ci la niște prieteni într-o suburbie; dar era atât de îndrăgostit de muzică, încât nu voia să piardă primul act. În fond, e actul cel mai reușit.

În acea seară, sala operei era ticsită. Loja lui Fanny se afla în rândul de la balcon. În pauză nu fură inoportunați de niciun vizitator, iar George se făcu nevăzut. Dettrick murmură un „la revedere” și câteva mulțumiri gângăvite. Avea o pronunție ușor defectuoasă – nu propriu-zis o bâlbâială, ci mai curând o graseiere guturală, care-l făcea uneori să șovăie în vorbire și adeseori să pară greu de înțeles. Fanny își dădu pentru prima oară seama de acest defect când îi spuse „la revedere”.

Rămasă singură cu Lady Jarvis, aceasta din urmă o întreabă:

— Ei, ce impresie ți-a făcut?

— Cine?

— Leo Dettrick.

— Ah, desigur, da, domnul Dettrick. E foarte simpatic, nu? Fermecător – și atât de atrăgător, răspunse ea absentă.

— Atrăgător?

— Mă rog, vreau să spun că are o înfățișare originală.

— Eu găsesc că seamănă mai curând cu un urangutan sau cu un vârcolac.

— Da, cu un vârcolac, întări Fanny la fel de absentă, dându-și seama că nici nu se uitase ca lumea la Dettrick.

— Îți evocă ceva din cărțile lui?

— Cărțile lui... Vrei să-ți spun ceva... Realmente am uitat că a scris vreodată vreo carte. Râse. Nu prea arată a scriitor, nu? De altfel eu n-am cunoscut până acum niciun scriitor englez, iar dintre cei străini, prea puțini.

— În general e foarte inhibat față de persoane străine, dar cred că tu i-ai făcut o impresie formidabilă.

— Eu! De ce?

— Mă rog, era atât de intimidat... nu ți-ai dat seama?

— Da, cred că era cam timid.

Dar Fanny încă nu revenise la realitate. Mai plutea prin alte sfere. Cele petrecute în acea seară încă nu luaseră în mintea ei o formă clară; încă nu se deșteptase.

— Unde-i George? întrebă ea.

— Nu știu. Magnetul lui a plecat din Londra.

— Louise Shamier? întrebă Fanny absentă.

— Nu. Povestea asta s-a terminat... Acum e altcineva la rând.

— Presupun că-i o persoană pe care n-o cunosc.

— Adevărul e că-i vorba de prietena mea, Clare Housman... Ai ascultat-o cântând la mine acasă. Bietul George, nicio speranță pentru el.

Rămaseră o clipă tăcute. Amândouă se gândeau la Hyacinth.

Lady Jarvis găsi cu cale să spună:

— Foarte trist ce s-a întâmplat cu Hyacinth Wake, nu-i așa?

— Da, atât de neașteptat! Ce-a avut?

— Se spune că era bolnavă de câțeva vreme, dar nimeni n-a știut. A suferit și o operație, dar nimic periculos. Toată lumea spunea că e un fleac... și a murit.

Fanny ținea la Lady Jarvis și simțea că aceasta o înțelege. Ardea de dorința de a-i spune: „Michael o să sufere îngrozitor”. Dar îi spuse doar:

— El o să sufere îngrozitor.

Prin „el” se referea la Basil.

— Da, răspunse Lady Jarvis cu gravitate. Ținea atât de mult la ea!

George se reîntoarce în lojă. Arăta dezamăgit, ca și cum dorise mult să vadă pe cineva care se afla de obicei acolo, dar care de astă dată nu venise. Rămaseră până la sfârșitul spectacolului și când se întoarseră acasă, Michael încă nu revenise de la Parlament.

Fanny se duse la culcare și, de îndată ce se vâri în pat,

păru în sfârșit să se trezească de-a binelea; ceața de somnambul în care plutise până atunci se risipise. Fiecare amănunt al acelei serii îi reveni pregnant în memorie. Acum îl revăzu cu claritate pe Leo Dettrick. Își aminti tot ce discutaseră, sau mai curând tot ce-i debitase ea, întrucât conversația lui se limitase la „da” și la „nu”. Era un om ciudat, își spuse Fanny, și total deosebit de cărțile lui. Apoi se gândi la George Ayton. Fusesse atâta amar de vreme îndrăgostit de Louise Shamier, și acum totul se isprăvisse. Iubea pe altcineva, pe cineva întâlnit cu foarte puțină vreme în urmă. Totul are un sfârșit pe lumea asta. Și Michael o iubise pe Hyacinth. Și aci sunase sfârșitul... cel puțin pentru ea. El se căsătorise; făcuse o căsătorie de interes, și poate că acest lucru apropiase sfârșitul lui Hyacinth. Și totuși nu se sfârșise: Michael nu încetase niciun moment s-o iubească. Ba chiar, după ce se însurase, o iubise și mai mult, Fanny simțea aceasta cu certitudine. Și cu aceeași certitudine simțea că nici Hyacinth nu încetase să-l iubească pe Michael. Și acum murise. Ce o să se mai întâmple? Michael avea s-o urască pe ea, pe Fanny. „N-o să mă poată vedea în ochi. Trebuie să mă întorc la țară, mâine, neîntârziat!”

Și totuși ce văzuse Michael la Hyacinth? Ce văzuseră toți sau aproape toți bărbații la ea? Care era misterul? Farmecul? Da, fusese frumușică, frapantă, plină de pitoresc, dar nici pe departe atât de drăguță ca sute de alte femei pe care le cunoștea Michael. Fusesse deșteaptă, dar nu cu adevărat inteligentă sau amuzantă – nu atât de spirituală, de nostimă ca multe altele. Poate că era vorba de altceva, își spuse. Fusesse o femeie blândă. Niciodată răzbunătoare. Veselă, bine-dispusă, inimoasă, echilibrată, și-și dăduse silința să fie la fel de drăguță cu fiecare.

„De ce nu pot fi și eu așa? se întreba Fanny. Există unii oameni cu care nu pot schimba un cuvânt... oricât m-aș strădui. Nu pentru că n-aș dori – dimpotrivă m-ar bucura. Dar nu pot. Și Michael vede toate acestea și mă compară întruna cu ea și-și dă seama că eu nu sunt în stare să fac

ceea ce ea făcea atât de bine. Oh, Doamne! Și-așa o să fie mereu, câte zile oi avea!”

Îl auzi pe Michael întorcându-se acasă târziu, la două noaptea. Până se luminează de ziuă, nu izbuti să închidă un ochi.

În timp ce Fanny, Lady Jarvis și George luaseră cina, Michael bătuse drumul de la Camera Comunelor la St. James's Park, de la St. James's Park la Green Park. Urcase pe aleea largă până după Spencer House și Bridgewater House. Era o seară senină, caldă, și parcul gemea, ticsit de lume, fie întinsă pe iarbă, fie plimbându-se. O fanfară cânta într-un chioșc. Michael se așeză pe un scaun verde, plăti taxa și ascultă muzica. Avea de gând să ia pe undeva o gustare frugală și apoi să se întoarcă la Parlament.

Aflase, pe parcursul zilei, tot ce se întâmplase cu Hyacinth: operația, care fusese considerată un fleac, faptul că fusese internată într-o clinică și apoi moartea subită... și amărăciunea durerii tălăzuia ca marea. Fanfara intona Marșul Nupțial din *Lohengrin*, după care urmă o selecție din *Gondolierii*. Cât de vesel sunau melodiile! De parcă țâșneau dintr-un izvor de bucurie: „Regina cea adevărată”, „Regele ce-a trăit, mi s-a spus, în vremurile ce-au apus”, „Respectabilul gondolier”, încântătoarea arie: „la-ți o pereche de ochi scânteietori”, Gavota, Cachucha... Ei și Hyacinth fuseseră adeseori împreună la Savoy, să-i asculte pe Gilbert și Sullivan¹... de fapt se duseseră ori de câte ori avuseseră un prilej. Lui Fanny nu-i pomenise niciodată de Gilbert și Sullivan. Știa că l-ar fi disprețuit. Și nu avea dreptate. Adeseori când era singură la Hockley, Fanny cânta muzică de operă. Habar nu avea că lui Michael îi place – nu-i mărturisise niciodată. Fanny era convinsă că orice fel de muzică îl plictisea de moarte, că el pretindea că-i place muzica doar ca să-i intre ei în voie, ca să nu-i dea

¹ W. S. Gilbert (1844—1901), și Arthur Seymour (1842—1900), cu pseudonimul *Sullivan*, autori a numeroase opere comice, satirice, jucate la teatrul londonez Savoy și cunoscute sub numele de „Operele de la Savoy”.

cumva impresia că muzica îi calcă pe nervi.

Copiii se zbenguiau prin iarbă. Îndrăgostiții se plimbau în tăcere, mână în mână sau înlănțuiți. Câțiva soldați cu tunici roșii se foiau în sus și-n jos. Era amurgul unei zile fierbinți, de sfârșit de iunie. Atmosfera vibra de zumzet, vorbă și râs. Dinspre Picadilly răzbeau zăngănit de vehicule, uruit de trăsuri și vuiet de claxoane. Lumea pleca să cineze în oraș. Era ceea ce revista umoristică *Punch* numea „Ora Festivă”. Sfârșitul uneia dintre cele mai vesele zile ale unui sezon monden ce putea fi considerat strălucit.

Michael rămase ținut pe scaun până când răsună ultima notă a selecțiunilor din „*Gondolierii*”. Apoi o porni înapoi pe aleea largă. Se gândea să se ducă la club, să mănânce un sandviș. Se îndreptă prin pasaj spre Ambassador’s Court. Ajuns aci, însă, se răzgândi. Nu putea face față unei seri de club. Porni iar pe lângă Clarence House spre Mall... În acea seară Londra arăta ca o poză dintr-o carte ilustrată. Aerul era străveziu, casele se profilau distinct, cu contururi nete, sobre, ca într-o litografie proaspătă.

Soarele asfințea într-un cer imaculat, asfaltul exala o căldură moleșitoare. În față la Stafford House se instalase un soi de baldachin și se așternuse un covor roșu pe scări; în curând vor sosi oaspeții. Michael trecu de sentinela de la Clarence House; ostașul privea la înserarea domoală, radioasă. Lui Michael i se înfiripară în minte versurile unui mic poem de Heine pe care i-l citise Hyacinth. Începea astfel:

*Mein Herz, mein Herz ist traurig,
Doch lustig leuchter der Mai¹*

În poem, poetul se înfățișează rezemat de trunchiul unui tei, crescut la înălțime, lângă meterezele unei vechi cetăți. Privește în jos la apa albastră a șanțului de apărare, pe care

¹ Inima mea, inima mea e mâhnită
Dar vesel strălucește luna mai.

(H. Heine — *Die Heimkehr* 3.)

plutește o bărcuță vâslită de un băiețaș ce pescuiește fluierând; dincolo de șanț se aștern case vesele, grădini și oameni; vite, pajiști și o pădurice. Copilele clătesc rufele la râu și se hârjonesc prin iarbă. Roata morii mormăie și împrășcă picuri de diamant. În fața turnului cenușiu al cetății, o sentinelă înveșmântată în roșu pășește prin fața gheretei, în sus și-n jos. Țeava puștii îi licărește în soare; saltă arma și-o înalță pe umăr.

— Cât aș vrea să mă împuște! spune poetul Heine.

— Cât aș vrea să mă împuște! spuse Michael.

CAPITOLUL X

UN AN DUPĂ CELE ÎNTÂMPLETE

În ultimul capitol, an care pentru Michael și Fanny nu a fost cu nimic deosebit de cel precedent, Leo Dettrick, ținând seama de faptul că încercase să scrie și în Londra și în străinătate, dar fără prea mare succes, luă hotărârea să se stabilească la țară. Consultă pe vechea lui prietenă, Lady Jarvis, care la rândul său îl consultă pe prietenul ei, Cuthbert Lyley. O fermă vacantă, aflată în apropiere de Knaystone, aparținând unei fete bătrâne, urma să fie închiriată pe perioada iunie-septembrie. Dettrick se duse s-o vadă și o închirie pe loc; dar numai după ce petrecuse acolo o lună încheiată se apucă să-și aștearnă impresiile într-o scrisoare adresată vechiului său prieten Francis Greene:

Ferma Thomdyke
Elston, Anglia de Răsărit
Iunie 1910

„Dragă Francis,

Până în prezent – și ți-o spun de la bun început ca să pun

capăt frământărilor tale – ferma din Norfolk, pe care mi-a găsit-o Lady Jarvis, se dovedește a fi o adevărată achiziție. Casa e – mă rog, îmi convine. Se pot face unele modificări foarte comode. Acum e răcoare, ceea ce e o binefacere, iar grădina e de tip demodat, cum îmi place mie. E împrejmuată de un zid. Are tufișuri de trandafiri... specia demodată cu parfum îmbătător... și o bogăție de micșunele și condurul doamnei... petunii care-s vesele, mușcate și garofițe... porni fructiferi și legume.

Locuința, desigur, e mică. Dar camera de oaspeți e pregătită, așa încât poți veni oricând ai poftă; drumul e prea lung însă ca să vii doar pentru o duminică și presupun că mai mult n-o să poți rămâne. Clădirea e joasă, cu două caturi din cărămidă roșie cam spălăcită, învelită în caprifoi – acoperiș de olane... două aripi... o sufragerie spațioasă... foarte scundă, cu o grindă de-a curmezișul tavanului... a fost pe vremuri bucătărie, și vatra bucătăriei a rămas așa cum era... alături e o cameră de zi – cu o masă la care lucrez.

La parter, câte un dormitor de fiecare parte a sălii de intrare; sus, un dormitor mare și două mai mici.

Giovanni pare fericit și s-a împrietenit cu băștinașii... Cât despre băștinași, niciunul prea apropiat de mine, dar la câteva mile depărtare locuiește un oarecare Cuthbert Lyley, pe care îl cunosc de multă vreme... retras și rezervat, n-o să mă pisălogească, dimpotrivă, va fi o resursă; mai e și o familie Choyce la casa rezidențială, la Hockley. Pe doamna Choyce am întâlnit-o o dată anul trecut, la operă. Ți-aduci aminte când ți-am povestit că am întâlnit pe cineva care-mi amintea de ea? Apropo, locuința ei e iarăși de închiriat... Se poate vizita... dar eu unul nu m-aș putea apropia de casă. Se spune că Adeane nu îngăduie locatarilor să se atingă de nimic și că toate sunt la locul lor, întocmai cum le-a lăsat dânsa. Așa mi-a povestit Cuthbert Lyley. Vinerea viitoare plec la el pentru o zi sau două.

Cartea nouă merge înainte, dar e încă în faza schițelor în cărbune și deocamdată mai mult șterg decât scriu.

Dacă-ți vine cheful să mă vizitezi, dă-mi de veste, când, cum, etc.

*Al tău',
L.D."*

Două săptămâni mai târziu:

Ferma Thomdyke
Iunie 1910

„Tocmai m-am reîntors din Knaystone, unde am plecat de vineri, în vizită la Lyley. Azi nu prea mă simt în formă ca să lucrez, așa încât o să-mi scriu jurnalul – numai că o să-l scriu către tine; dacă-i prea lung și plicticos, n-ai decât să nu-l citești.

Vizita mi-a făcut multă plăcere. Casa e construită în stil victorian târziu, neinteresantă, dar confortabilă și e învăluită într-o atmosferă îmbietoare.

Locatarii sunt Lyley și sora lui, doamna Tracy, care e mai în vârstă decât el și pare mult mai umană; se aflau în vizită la ei domnul și doamna Choyce și mama doamnei Choyce, Lady Weston, văduva unui distins diplomat și care poate fi socotită o femeie încă frumoasă.

Choyce este membru în Parlament și secretar particular al unei personalități politice proeminente... Cea mai mare parte din timp s-a întreținut cu Lyley, amândoi fiind ornitologi. Cele două doamne mai vârstnice erau toată ziua împreună, ceea ce m-a făcut să mă pot bucura din când în când de compania doamnei Choyce.

Într-adevăr, seamănă cu ea. Nu-ți pot spune în ce fel și de ce. Nu are același colorit: părul e mult mai deschis și pielea mai albă. Nu are aerul ei meridional... nici sprâncenele, nici ochii aceia de o culoare intensă – și totuși au ceva comun; ca atunci când auzi o melodie care-ți amintește de o altă cu totul diferită... Îți aduci aminte de fraza din Simfonia în do major de Schubert, despre care ți-

am spus că-mi evocă liedul lui Schumann cu privighetoarea la fereastră... „aus meinen Tränen”¹ Ei bine, de asemenea natură e asemănarea... cu nimic mai precisă... ceva din ținută – și are una dintre cele mai frumoase și grațioase ținute – și oarecum ceva din expresie... are și ea acel nu știu ce care-ți sugerează o muzică... „E drăguță?” ai să mă întrebi tu. Da, cred că ar putea să fie foarte... are un trup fascinant și ochi minunați, dar pare obosită, și apatică, și tristă, atunci când nu vorbește... Are doi copii, dar niciunul dintre ei nu se afla acolo; un băiat și o fetiță în vârstă doar de câteva luni...

Numai atunci când nu vorbește arată tristă. Dar de îndată ce deschide gura, i se iluminează toată fața. Cred că știu ce anume mi-o evocă pe ea: totala naturalețe... felul franc, fățiș, în care privește la oricine, la orice, la oricare idee, atitudinea directă, frontală; apoi deprinderea, darul — sau cum vrei să-i spui – de a nu accepta nimic cu ochii închiși... În prima seară am stat lângă ea la masă... era cu totul altfel decât atunci când am cunoscut-o la Londra. Acolo mi s-a părut preocupată, absentă. Acum era cu totul alta... vioaie, promptă, spontană, veselă. Am discutat despre senzația pe care o ai când te muți într-o casă nouă, despre casa mea, despre însemnătatea schimbării de mediu, despre bunuri, tablouri, cărți, dacă ești mai fericit când le ai sau când nu le ai. Mi-a povestit că nu-i niciodată în stare să citească volumele din biblioteca ei, ci numai cărțile care aparțin altora și mi-a spus că presupune că are și ea autori preferați, numai că nu-i citește niciodată sau aproape niciodată. Am întrebat-o care-i cartea ei favorită, Mi-a răspuns:

— Vrei să spui cartea pe care aș vrea s-o fi scris eu, sau cartea pe care aș lua-o cu mine într-o insulă pustie?

— Cartea pentru care ai suferi cel mai mult dacă ar fi distrusă sau anihilată.

— N-am mai citit o carte de secole, cu excepția câte unui

¹ Din lacrimile mele (germ.)

roman, împrumutat din când în când de la bibliotecă; sau, cel puțin, n-am mai citit de când eram nemăritată. Dar cartea la care mă gândesc cu cea mai mare duioșie este, cred, o culegere de povești numită Colierul Prințesei Florimonda.

Am tresărit când am auzit de această carte... singurul loc în care am văzut-o vreodată a fost în casa ei...

— *Ciudat că o cunoști, s-a mirat doamna Choyce.*

— *E ciudat că dumneata cunoști această carte, am repetat eu.*

— *Era una dintre cărțile din clasa mea... prima mea sală de cursuri la Viena. N-am mai citit-o de ani și ani de zile. Da, a adăugat ea, poveștile germane sunt cele mai frumoase dintre toate. Nu-s siropoase.*

— *Nu-ți place literatura siropoasă?*

— *Mă lasă rece. S-ar putea să sune stupid, dar prefer așa-zisele cărți pesimiste celor prea trandafirii.*

— *Clasicii ruși?*

— *Îmi plăcea să-i citesc... nu-i cunosc prea bine.*

— *Îți plăcea... vrei să spui că acum nu mai citești?*

— *Foarte puțin... nu mai am timp.*

— *Dar ce faci?*

— *Activitate propagandistică în circumscripția electorală, scrisori... vizite.*

— *Mă rog, asta-i munca dumitale. Dar ce faci în timpul liber? Trebuie să ai o pasiune.*

— *Obişnuiam să cânt la pian și îmi place la nebunie sculptura... modelez niște prostioare în lut. Mă las furată de micile manii cu aceeași ușurință cu care băutorul cedează băuturii. Nu există manie pe care să n-o înțeleg. Aș putea să colecționez gâze ori să lucrez în traforaj.*

— *Și totuși nu citești?*

— *Cititul nu e o manie.*

— *Muzica îți place?*

— *Foarte mult.*

— *Te duci la concerte?*

— *La cele locale, ba chiar și particip la ele. Râse ușor.*

Cunoști genul. Execut duete împreună cu domnul Rowley, parohul. El e un muzician adevărat; câteodată organizăm și trio-uri; domnul Lyley cântă foarte frumos la violoncel.

— N-ați putea interpreta și aici puțină muzică?

— Mama nu se prea dă în vânt după muzică, și nici doamna Tracy.

— Dar soțul dumitale?

— Lui îi place muzica de operă.

— Și dumitale?

— Unele opere îmi plac.

— Wagner?

— Nu, nu prea mult... de fapt una singură... dar în străinătate mă duceam des la operă; și opera care-mi place cel mai mult din tot ce-am ascultat este Orpheu de Gluck... o ascultam la Copenhaga.

— Ai stat mult acolo?

— Doi sau trei ani; a fost ultima misiune a tatălui meu. Tocmai fusese numit la Viena, când a murit.

— Îți plăcea viața diplomatică?

— Să nu mă spui marnei, dar o detestam... și totuși cred că într-un fel ar trebui să-i fiu recunoscătoare, pentru că datorită vieții diplomatice am cunoscut anumite lucruri și am întâlnit anumiți oameni cu care altminteri n-aș fi putut veni niciodată în contact.

— Dar tatăl dumitale o agreea?

— O agreea și totodată o ura, dar în ansamblu îi plăcea. Avea un foarte ascuțit simț al umorului. Observa toate nimicurile și se amuza să înregistreze în jurnalul lui că Prințul moștenitor din Ruritania era nebărbierit la primirea oficială sau că-i lipsea butonul de la guler. Ținea un astfel de jurnal... extrem de amuzant.

— Se va publica vreodată?

— Nu, în niciun caz atâta timp cât suntem în viață. Mama n-ar îngădui pentru nimic în lume.

— Dar dumneata ai îngădui?

— Mă tem că eu sunt amorală. Nu am conștiință. Sunt ceea ce se numește - deficientă din punct de vedere

moral... cât și din alte puncte de vedere, adăugă ea râzând.

Aci conversația a fost întreruptă, sau a trebuit să discut cu doamna Tracy.

Constat că scriu de mai bine de trei sferturi de oră, iar Giovanni mă anunță că masa-i gata, așa încât trebuie să mă opresc. Ceea ce am vrut să-ți spun însă – și ceea ce tu probabil că ai și ghicit – este că la sfârșitul acestei prime discuții am avut senzația că o cunosc pe doamna Choyce de o viață. Măine îți scriu din nou, sau poate că încă diseară, după cină. Vreau ca înainte de a mă reapuca de lucru să-mi golesc inima de toate câte am să-ți povestesc, altfel presimt că n-am să pot lucra deloc.”.

Mai târziu

„Îmi continui scrisoarea încă în noaptea asta, în speranța că o să-mi despovărez cugetul de toate câte am a-ți spune, astfel încât mâine să-mi pot relua lucrul, cu mintea limpede.

Sâmbătă a fost o zi încântătoare. Dimineața ne-am petrecut-o în grădină. Am stat de vorbă cu Lady Weston: e o doamnă amabilă și inteligentă, care a văzut și cunoscut mii de oameni. E cultivată, citită, dar nu cred că se sinchisește prea mult de asemenea lucruri. Bănuiesc că, de obicei, cumpără ultimul roman la modă, dar a vorbit despre Meredith, despre Tolstoi și Gorki. E o femeie energică, plină de vitalitate, interesată de viață, de oameni, de lucruri. Mi-am dat seama că gândește despre fiica ei că nu manifestă îndeajuns interes. O irită profunda indiferență a acesteia. Cred că o irită și faptul că fiică ei își împlinește datoria sau îndatoririle în chip atât de desăvârșit. Doamna Tracy și domnul Lyley mi-au spus că există un acord unanim asupra faptului că doamna Choyce este o perfectă soție de parlamentar – duce o activitate susținută, face tot felul de lucruri plicticoase, invită oaspeți, e foarte politicoasă cu toată lumea. Nu se eschivează de la nimic, participă la cele mai ucigătoare reuniuni, ia parte la comitete, la tombole în

scop de binefacere, deschide bazaruri. Se bucură realmente de mare, popularitate; dar mama ei își dă seama – așa cred — că face toate acestea absolut mecanic, ca și cum și-ar spune: „La urma urmei, ce importanță are ce fac? Asta sau altceva e totuna.” Iată constatarea care o irită pe mamă. Doamna Choyce nu e fericită. E nefericită în căsnicie. Asta o supără pe mama ei care, nu numai că nu va admite nicicând asemenea adevăr dar, mai mult, este, cred, direct răspunzătoare de căsătoria fiicei. Ce mă face să cred acest lucru? N-aș putea spune. Choyce este mai mult decât „un băiat bun”. E atrăgător, plin de viață, frumos, manierat, cu comportări plăcute, amuzant, citit, manifestând mult interes; dar, pe undeva, cei doi soți nu comunică la același nivel, ceva, pe undeva, șchioapătă. El se comportă față de ea ca un exilat pe viață, iar ea se comportă asemenea cuiva care a săvârșit o mare greșală. Cel puțin asta-i impresia mea. S-ar putea să greșesc. Bănuiesc că Lyley știe și-i înțelege pe amândoi, precum și neînțelegerea dintre ei. Dar Lady Weston n-o înțelege și nici doamna Tracy, care-i sentimentală și romantică, și destul de elementară, în ciuda unei mari doze de rafinament și de cunoaștere mondenă,

A doua zi, mai cu seamă seara, doamna Choyce arăta mai bine. Are o aparență foarte labilă... După-masă am făcut o plimbare prin pădure; Lyley, Choyce, doamna Choyce și cu mine.

Doamna Tracy o luase pe Lady Weston la Illminster să viziteze niște magazine de antichități. Lyley și Choyce au schimbat din pură amabilitate câteva cuvinte cu noi apoi s-au cufundat în studiul și observarea păsărilor. E extraordinar ce număr de păsări necunoscute băntuie prin pădurile astea! Dacă-aș fi fost singur, aș fi urmărit cu mare plăcere conversația lor căci, după cum știi, mă interesează orice discuție cu caracter tehnic; cu cât înțeleg mai puțin, cu atât mai mult mă atrage – mă întreb însă de ce m-or fi lăsând rece dezbaterile literare? Nici un găesc cuvinte să spun cât îmi repugnă acestea din urmă, deși cu tine și cu câțiva alții aș putea discuta ceasuri în șir literatură. Aș

putea discuta literatură cât doamna Choyce, deși pretinde sau afirmă că n-a mai citit o carte de pe vremea când era adolescentă... Cred că a primit o instrucțiune ciudată. Îmi jură că, din pricina vieții în străinătate, a permanentei peregrinări dintr-un loc în altul, a permanentei schimbări de profesori și programe de învățământ, nu a învățat aproape deloc istorie; nu a ajuns mai departe de Caractacus¹ iar din istoria Angliei nu cunoaște mai mult decât povestea lui Alfred cu prăjiturile... și ce i-a rămas din câteva romane ale lui Walter Scott. Dar, din când în când, am impresia că trișează, pentru că, în pofida acestei ignoranțe fundamentale, mi-a vorbit de Agamemnon al lui Eschil. I-am atras atenția.

— Uiți, mi-a răspuns ea, că am fost en poste² la Atena și că acolo, pe lângă educatoarea mea, am avut un profesor grec cu care pălăvrăgeam în greaca modernă și care mânca autori clasici cu pâine, drept în urechile mele.

— Și-ți plăceau?

— Da, e genul care-mi place... lipsa de sentimentalism... felul de a privi lucrurile în față... de a le accepta. Totul e atât de limpede și corect, plin de simț practic și lipsit de zorzoane.

— Da, presupun că ai dreptate, am spus eu. Nu-i prea cunosc pe clasicii greci și nu i-am citit decât în traducere; dar trebuie să mărturisesc că lectura lor nu mi-a transmis un fior de plăcere. Îmi rămân străini. Dar când citesc un roman modern ca Anna Karenina, înțeleg ceea ce afirmă oamenii că simt atunci când citesc sau văd o tragedie greacă; senzația că ești purtat de o forță iminentă, care te împinge orbește, inexorabil, către o inevitabilă catastrofă...

— Mă rog, eu una simt... răsese ușor... sau simțeam când citeam teatru grec - dar pe atunci nu eram decât o școlăriță - ceea ce afirmă oamenii că simt când citesc,

¹ Rege al Silurilor, din vestul Britaniei, în timpul domniei lui Claudius, care, după ce l-a luat prizonier în anul 51, s-a împrietenit cu el și l-a eliberat.

² În interes de serviciu (fr.).

Anna Karenina.

— Nu-ți place Tolstoi?

— Nu prea mult... nu-i înțeleg personalitatea, nu-i înțeleg personajele, nici măcar Anna nu-mi place; deși se spune că femeile, în general, nu agreează personajele feminine din cărți sau le apreciază în alt chip decât bărbații, cred că majoritatea cititorilor – femei și bărbați deopotrivă – o îndrăgesc pe Anna Karenina. Eu, însă, nu.

— Dar ce personaje feminine îți plac?

— Eroina din Mândrie și prejudecată – Elizabeth.

— Am impresia că ai citit enorm.

— Îți jur că nu. Am citit foarte multe cărți din colecția Tauchnitz, pentru că se putea procura cel mai ușor. Așa încât lecturile mele au fost cam amalgamate. Ouida. Am citit o mulțime de cărți de Ouida. (Și aci iarăși mi-a adus aminte de ea). Apoi Whyte-Melville – îmi plăceau cărțile lui... Jane Austen, Emily Brontë, și foarte mulți autori moderni de care nimeni n-a auzit... asta-i cultura sau mai curând incultura mea.

— Și romane franțuzești?

— O, da, citeam romane franțuzești. Tata mă lăsa să citesc tot ce-mi plăcea. Gândeam că e bine pentru o fată să citească romane franțuzești. Poate că de asta am citit atât de puține: nu-mi erau interzise. Și am descoperit unul sau două care mi-au plăcut. Îmi trezeau interesul. N-au pasaje expurgate. Și am mai citit și cărți de autori englezi contemporani, adăugă privind în depărtare, cu un licăr de malițiozitate în ochi.

Mă încerca, dar eu n-am mușcat din momeală. Am schimbat subiectul și am început să discutăm despre călătorii, despre locurile pe unde a fost ea, pe unde am fost eu... și tocmai când conversația devenise mai interesantă, ne-am regăsit cu Lyley și Choyce, a trebuit să i-o cedez lui Lyley pe doamna Choyce și eu m-am întors acasă cu el.

L-am găsit destul de interesant ca partener de discuție. Ciudat, mi-a vorbit despre călătorii în străinătate. Mi-a spus că-i place sau i-ar fi plăcut la nebunie să călătorească, dar

niciodată nu și-a putut îngădui să plece.

— N-ai putea să pleci în timpul unei vacanțe?

— De pildă aș putea acum, dar nu cred că Fanny ar dori-o. Știi, ea a călătorit atâta, încât să-i ajungă pe o viață întreagă - acum, unica ei dorință și bucurie e să trăiască în Anglia.

— Și locuiți de mult în Anglia?

— Da, de când ne-am căsătorit.

Mi-a vorbit despre viața lui, despre activitatea lui, despre politică - politică externă. Găsesc că are o gândire interesantă. Și pare să fi avut cândva ambiție, pe care însă n-o mai are. Aș afirma că e „un grand désabusé”¹ Mi se spune că e foarte probabil să ajungă într-o bună zi ministru, dar nu cred că se sinchisește prea mult de treaba asta, deși pretinde că le ia pe toate foarte în serios; și e într-adevăr legat de munca lui, în măsura în care-i oferă o ocupație; bănuiesc că asta-i tot ce vede în ea și nimic mai mult. Nu cred că-l mână vreo ambiție reală, nu cred că va fi unul dintre miniștrii care vor lăsa o urmă sau vor revoluționa în vreun fel istoria parlamentară. Dar poate că asta nu e prea rău pentru el. Nu nutrește niciun fel de iluzie în legătură cu politica partidului său - absolut niciuna. Are simpatie pentru unul sau doi politicieni... și respect pentru prea puțini. Cred că dacă i s-ar lăsa libertatea să facă ce-l trage pe el înima, mâine ar pleca într-o expediție de vânătoare, sau s-ar cățăra pe muntele Everest, sau ar culege flori sălbatice în Tibet. Am impresia că se află încă sub șocul unei mari traume din trecut, de natură intelectuală, morală sau sentimentală - nu știu ce anume - și sunt sigur că mariajul lui este întemeiat sau mai curând alterat de o greșală fundamentală. Bietul de el! Și biata doamna Choyce! Ce bizar se combină lucrurile!

Scriu de mai bine de un ceas și abia am ajuns la sâmbătă după-amiază. Dar mi-e prea somn ca să merg mai departe. Mă duc la culcare și o să-mi continui scrisoarea mâine.

¹ Un mare dezamăgit (fr.).

Oare? Asta-i întrebarea. Nu, în cazul în care romanul meu începe să curgă; dacă-i așa, va trebui să aștepți... până săptămâna viitoare sau până la viitoarea întrerupere... până când voi seca iarăși. Noapte bună."

A doua zi dimineață:

„M-am trezit devreme - dis de dimineață. M-am deșteptat la ora cinci și n-am mai putut adormi. Era o zi încântătoare; totul părea pregătit, favorabil, prielnic pentru scris. M-am așezat la masa de lucru, după ce am proiectat, mai mult sau mai puțin vag, tot ce urma să se filtreze prin mintea mea, dar vai! cuvintele, ideile refuzau să prindă contur. Nu e pentru prima oară? Da, știu... Scrisul, ți-am mai spus-o, e ca o masă de spiritism, dar mai înainte ca masa să înceapă a se mișca trebuie să te împungă sau să te străpungă un vârf ascuțit - adică un impuls sau o trăire puternică... și numai după ce se tămăduiește rana atunci începe scrisul.

Asta, cred, a vrut să spună Wordsworth când a afirmat că poezia e o emoție re trăită la rece. Mă rog, eu crezusem că am atins măcar acest stadiu, Gândeam că masa de spiritism se mișcă de zor. Cel puțin așa am crezut până azi dimineață. Eram mulțumit de romanul pe care-l scriu și n-aș fi crezut că am ajuns la un punct mort, dar în dimineața asta nimic nu mișca. Am zăcut o oră și jumătate în fața hârtiei virgine, mușcând coada creionului. Așa că în cele din urmă m-am lăsat păgubaș... n-are rost să forțez. Diseară mai fac o încercare. Până atunci, însă, continui să-ți scriu ție. Dar ieri seară aveam o sumedenie de lucruri să-ți povestesc și acum am uitat cea mai mare parte dintre ele, s-a rupt firul.

Duminică a fost o zi superbă, mai senină și mai caldă decât toate celelalte, și am petrecut-o cu toții în dulce huzureală. La biserică s-a dus numai doamna Tracy. Familia Choyce n-a simțit nevoia să meargă. Bănuiesc că acasă la ei au obligații bisericești până peste cap.

Cea mai mare parte din timp am petrecut-o în grădină, am jucat puțin crochet; au venit câțiva musafiri la ceai – locatarii actuali ai casei ei – un om de afaceri din City cu o soție absurdă, care afectează pedanterie intelectuală; la sfârșitul acestei luni se mută definitiv din casă.

Am stat de vorbă cu amândoi cât mi-a stat în putință. M-au invitat să trec pe la ei. Nu cred că am să fiu în stare, dar am acceptat... Ți-am spus că doamna Choyce îi seamănă ei...; are același fel de a te privi drept în ochi... știu acum în ce constă adevărata asemănare: în amândouă totul părea absolut nemișcat, cu excepția ochilor... în afara acelei luminițe jucăușe, totul era profund încremenit.

Al tău

L.D.

CAPITOLUL XI

SEZONUL MONDEN LONDONEZ EX-pirase; începuse vacanța. La mijlocul lunii august, Michael a plecat în Canada, împreună cu un coleg din Parlament, ca să participe la o conferință agricolă. Urma să lipsească până la sfârșitul lunii septembrie. Fanny rămase la Hockley. Mai târziu, intenționau, eventual, să facă o călătorie în Italia.

Peter, băiețașul lui Fanny, împlinise doi ani, iar fetița ei, Hester, avea șase luni. Copiii îi schimbaseră viața. Băiețașul era un drăcușor voinic, cu ochi de tăciune și o față serioasă, dar pus pe năzdrăvănii. Arareori râdea, uneori zâmbea. Guvernanta spunea că e un copil de modă veche și că deprinde iute tot felul de vorbe.

Fanny avea musafiri în casă: mama ei, Margaret Branksome, care se măritase cu Dick Clive de la Ministerul de Externe, Cuthbert Lyley și doamna Tracy. Lady Weston își spunea că în ultimele două luni Fanny se înzdrăvenise

fizicește și se mai înviorase. Nu fusese toată vara la Londra, întrucât după nașterea fetei se simțise rău și medicul îi recomandase să nu se supună oboselii sezonului londonez. Michael fusese de acord.

Leo Dettrick, pe care-l întâlnise în casa lui Lyley, se repezea adeseori cu bicicleta până la ea ca s-o vadă. Îi povestise că începuse o nouă carte, dar avansa foarte încet și era nemulțumit. De trei ani încoace nu mai publicase nimic.

Își făcuse o deprindere din a veni serile, în plimbare pe bicicletă, până la ea. La Hockley exista o mare bibliotecă, cu lucrări de referință și cu o sumedenie de hărți. Acesta era pretextul vizitelor lui Dettrick. Venea chipurile să consulte hărțile și rămânea la ceai sau la cină, după cum era cazul. Ferma lui se afla doar la cinci mile de Hockley.

Fanny se obișnuise cu vizitele lui și le aștepta cu plăcere, fără să se gândească însă prea mult la ele. Vedea în Dettrick doar un om foarte ocupat, un artist absorbit de opera lui. Nu-l trata ca pe o făptură umană. Și nu-l asocia cărților, care păreau atât de diferite de persoana lui, de parcă ar fi fost scrise de altcineva. Nu pentru că n-ar fi vorbit despre ele. Dimpotrivă, vorbea. I-a povestit lui Fanny despre cartea nouă la care lucra, a discutat cu ea intriga, i-a cerut sfatul.

„Mă întreabă, îmi spunea Fanny, dar nici nu aude ce-i răspund. Poate că în felul ăsta reușește el să-și clarifice ideile. Dacă i-aș da vreun sfat, desigur că nu l-ar urma.” Ceea ce o amuza. Îi plăcea Dettrick. Tovărășia lui o însuflețea – și totuși era un tip bizar, ursuz, care se exprima cu dificultate, nu numai din cauza ușorului defect de pronunție. Uneori îți făcea impresia că pompează cu greutate cuvintele dintr-o cisternă adâncă. Alteori cuvintele i se învălmășeau alandala pe buze, sfârșitul frazei luând-o înaintea începutului. Gândea mai repede decât vorbea, și adeseori frazele lui începeau cu sfârșitul, așa cum o dactilografă începătoare scrie uneori cuvintele de-a-ndoaselea, pentru că cel care-i dictează gândește mai

repede decât poate ea scrie, sau ea scrie mai încet decât poate el gândi. Lui Dettrick îi plăcea să argumenteze și, de îndată ce l-a cunoscut mai bine, Fanny a constatat că părerile lor se deosebeau în majoritatea problemelor; și se amuza să-l necăjească, să-i stârnească spiritul de contradicție și să ațâțe dezacordurile dintre ei.

Într-o sâmbătă, spre sfârșitul lunii august, i-a cerut ca săptămâna următoare să petreacă week-end-ul, de vineri până luni, la ei. Dettrick a acceptat de îndată. Se mai găseau în vizită mama ei și Cuthbert Lyley, neînsoțit de doamna Tracy, care plecase la niște prieteni. Familia Carrington-Smith părăsise reședința de la Seyton. Îl invitaseră în repetate rânduri pe Leo Dettrick la ei, dar de fiecare dată acesta găsea câte o scuză ca să nu se ducă.

Mult n-avea să-i mai meargă însă. Sâmbătă după prânz își făceau cu toții siesta pe terasă. Era o după-amiază fierbinte de august, plină de freamătul unei veri pârguite, ajunsă la momentul când ai impresia că zilele de arșiță n-or să mai sfârșească. Marginile grădinii, plantate în acel an de Fanny, fără sau mai curând în pofida sfatului doamnei Tracy, ofereau o explozie de culoare: salvii, dalii, brumărele, gladiole, omag, cernușcă.

— Ce facem azi după-masă? întrebă Lady Weston.

Se număra printre acei oameni care nu-s fericiți atâta timp cât nu *fac* ceva. Dettrick ar fi fost încântat să rămână în grădină.

— Să mergem la Seyton? Dumneata n-ai fost niciodată la Seyton, i se adresă ea lui Dettrick.

Acesta nu-i răspunse, întrucât Lady Weston nu-i pusese o întrebare ci făcuse o afirmație.

— S-ar cuveni ca domnul Dettrick să viziteze reședința, nu-i așa? Și acum că ei au plecat (se referea la soții Carrington-Smith), va fi cu atât mai ușor.

Fanny simți că pe Dettrick îl tulburase propunerea. Îl văzu șovăind; nu cunoștea pricina. Dar Lady Weston nu-i observase șovăiala.

— Nu crezi, Fanny, că ar fi un proiect atrăgător? Avem

mașina? Dacă plecăm pe la trei, putem fi înapoi la ora ceaiului.

— Vrei să mergi? îl întrebă Fanny pe Dettrick.

Nu avea certitudinea că Dettrick n-ar dori să meargă, dar simțea că există ceva, nu propriu-zis un obstacol, ci un motiv anume care-l face să șovăie.

— Da, firește, sunt încântat să merg oriunde vă face plăcere.

— Foarte bine, conchise Lady Weston, atunci rămâne hotărât.

În acel moment se aduse cafeaua și Fanny făcu pregătirile necesare.

— Nu e departe, îl asigură ea.

— Numai că ar fi trebuit să scriu ceva, se apără Dettrick.

— Pe o după-masă divină ca asta? se miră Lady Weston. Trebuie să vezi grădina de acolo. E o încântare!

Porniră la ora trei. Îngrijitoarea, doamna Holloway, îi primi cu deferentă. Se uită la Dettrick cu multă bunăvoință, dar el nu se trădă și nu arată prin niciun semn că ar recunoaște-o.

Când ajunseră în pragul casei, Dettrick se adresă celor două doamne - și glasul lui sună cam răgușit:

— Dumneavoastră două ați văzut de mii de ori casa asta. Așadar pe mine o să mă conducă îngrijitoarea, și apoi o să vă regăsesc în grădină.

Fanny simți nota categorică din spusele lui, și anume că, dintr-un anumit motiv, dorea să viziteze casa singur, neîntovărașit de nimeni, așa încât se întoarse spre mama ei:

— Da; azi n-am niciun chef să vizitez încăperile. Probabil că sunt înfășate în huse și asfixiante, pe când în grădină e atât de plăcut! Hai să mergem, mamă!

În silă, dar neavând încotro, Lady Weston se lăsă condusă în grădină.

— Aș fi vrut să văd dormitoarele, spuse ea. Nu le-am văzut niciodată.

— Altă dată, dragă. Azi e prea cald și înăbușitor înăuntru.

— Dar nu-i nepoliticos din partea noastră să-l lăsăm pe domnul Dettrick singur?

— O, nu. Dorește să fie singur. Dorește să descrie în noua lui carte un interior, improvizează Fanny, și sunt sigură că gândește să se inspire din această vizită. Dacă l-am însoți, n-am face decât să-l sâcâim.

— Bine, draguț-o, presupun că tu știi mai bine, răspunse Lady Weston cu glas plângăreț.

Își spunea că-i absurd să spere vreodată că ar putea proceda după placul inimii, atâta timp cât era fiică-sa de față.

Hoinăriră prin grădina de flori și prin cea de zarzavat.

— Cum o să ne găsească? se interesează Lady Weston.

— O să-l conducă îngrijitoarea.

— N-a mai fost aici niciodată?

— După câte știu eu, nu. Îi plac la nebunie casele vechi și-și face un punct de onoare din a le descrie cu minuțiozitate – simți acest lucru în cărțile lui, nu?

— Da, firește.

Lady Weston nu citise până la capăt niciuna din cărțile lui Dettrick, dar nu socotea necesar să-și exprime părerea într-un fel sau altul. Îi plăcea genul de literatură practicat de Dettrick. Știa că scrie bine, ceea ce o făcea să-i displace și mai mult ca scriitor. O plictisea.

Dettrick a întârziat mult; când, în sfârșit, a terminat vizita, le-a găsit pe Lady Weston și pe Fanny în grădina de zarzavat.

— Îmi pare rău că am lungit-o atâta, se scuza el, dar îngrijitoarea și cu mine am descoperit că avem o serie de cunoștințe comune, constatare care a făcut-o să devină foarte guralivă.

— De la bun început părea să te simpatizeze, comentă Lady Weston. Pe noi nu ne înghite defel. Ne privește cu severitate. Probabil pentru că știe că suntem amice cu familia Carrington-Smith.

Fanny nădăjduia că maică-sa o să înceteze de a mai vorbi despre casă. N-ar fi putut spune de ce, dar simțea că

Leo Dettrick suferă.

— Ce cadran solar amuzant, vechi și curios! exclamă ea apropiindu-se de ceas. Mă întreb ce semnificație are inscripția.

— E inscripția obișnuită despre orele însorite, care mi s-a părut întotdeauna prostească, răspunse Lady Weston. Haide să ne așezăm pe bancă. E prea mare zăpușală ca să mai înaintăm.

— N-ar fi timpul să ne întoarcem? întrebă Fanny.

— Nu-i nicio grabă, haide să ne așezăm o clipă și să ne umplem sufletul. Îmi plac la nebunie și casa și grădina asta. Găsesc că au un farmec deosebit. Dacă n-aș avea locuința din Devonshire, mi-ar plăcea s-o închiriez pe vară și să fiu lângă tine. Este exact ce-mi trebuie: nici prea mare, nici prea mică. Bineînțeles, faptul că nu se poate atinge nimic e iritant, dar am eu impresia că această lege se aplică numai doamnei Carrington-Smith. Pe ea mi-o pot lesne imagina răsturnând o casă ca asta cu susu-n jos; niciun moment nu cred însă că proprietarul mi-ar interzice *mie* să aduc unele modificări.

— Îl cunoașteți pe proprietar? întrebă Dettrick.

— Nu; nu l-am întâlnit niciodată, nici pe el nici pe ea. Știi, noi am trăit atâta amar de vreme în străinătate. Am auzit însă de ea... că...

— O, ia te uită? o întrerupse Fanny.

— Ce? întrebă maică-sa.

— O ciudățenie; mi s-a părut că văd o pisică albă pe zidul din fața noastră, și acum îmi dau seama că nu-i nimic... era un efect de lumină.

— Nu i-am întâlnit niciodată nici pe domnul nici pe doamna Adeane, urmă Lady Weston fără să ia aminte la năzărelile fiicei ei, dar soțul meu cred că a cunoscut-o pe doamnă și-mi aduc aminte că mi-a spus despre ea...

— O! făcu Fanny cu o notă de deznădejde în glas.

— Ce este, Fanny? întrebă Lady Weston enervată.

— Am uitat cu desăvârșire că am invitat-o pe doamna Saxby să vină azi după-amiază la ceai, și s-a și făcut patru

jumătate. Nu vom putea fi înapoi la timp decât dacă pornim chiar în clipa asta.

— Fanny dragă, ești prea uitucă, zău așa, o dojeni Lady Weston.

Nu-i plăcea să fie întreruptă când se lansa pe marea calmă a aducerilor aminte. Adora să povestească amintiri despre soțul ei și despre prietenii acestuia, mai ales când avea de-a face cu un ascultător care știa să le prețuiască. Cu toate acestea, se ridică să plece. Făcură cale întoarsă prin grădină, ocolind casa fără să treacă prin ea, până la ușa de intrare, iar Lady Weston îi dădu îngrijitoarei cinci șilingi.

— Locuința e încă de închiriat? Întrebă ea în timp ce urca în mașină.

— Da, doamnă, îi răspunse îngrijitoarea, fără alte informații suplimentare.

— Domnul Adeane nu se va întoarce în vara asta?

— E în străinătate, doamnă.

— O, mamă, te rog, haide să plecăm, am întârziat fantastic, se rugă Fanny de ea.

Porniră spre casă. Dettrick ocupă locul din față, de lângă șofer. Odată ajunși, Fanny îl întrebă pe fecior:

— A sosit doamna Saxby?

Doamna Saxby nu sosise.

— Vom lua ceaiul pe terasă, o aștept pe doamna Saxby.

Dar se pare că doamna Saxby uitase de invitație și nu se arătă în acea după-masă la Hockley.

Îndată după ceai, Dettrick urcă în camera lui. Avea de scris câteva epistole. Și iată ce i-a scris prietenului său Francis Greene:

Hockley, August 1910

„Dragă F.,

Azi după-masă am fost la Seyton. Lady Weston a avut ideea acestei vizite și n-am putut spune nu; deși uram și

mă temeam de acest supliciu, deși gândeam că va fi o adevărată ordalie, totuși, într-un fel, doream să mă duc. Luasem însă hotărârea ca în ruptul capului să nu vizitez casa însoțit de ele...

Am fost întrerupt, reiau acum firul.

Am plecat până acolo cu automobilul – e la o depărtare de numai zece mile. Casa e de închiriat. Soții Carrington-Smith, care au ocupat-o până acum, au plecat la sfârșitul lunii iulie sau chiar mai devreme. A. este încă în străinătate. Ne-a întâmpinat doamna Holloway. M-a recunoscut pe dată, dar nu s-a trădat prin niciun semn până când nu am rămas singuri. Eu am sugerat celor două doamne, justificând că ele au vizitat casa de nenumărate ori până acum, să mă lase să o văd singur, urmând apoi să le întâlnesc în grădină; doamna Choyce a părut să sezeze ceva și a tras-o cu sila în grădină pe maică-sa, care nu se satură niciodată de „vizionări” și care, cred, dorea să vadă în casă ceva ce nu văzuse încă. Doamna Holloway m-a condus în salon. Scaunele erau acoperite cu huse din olandă cafenie, în rest, totul neschimbat. Masa de desen era la locul ei, cu paharul de apă pe tăblia de țiglă verde, cu paleta de porțelan pe care se mai găsea încă o fărâmă de oxid de crom (transparent) verdele acela pe care nu-l putea împerechea cu nimic, îți aduci aminte?

Și harpa e acolo, și clavecinul; am întrebat-o pe doamna Holloway dacă clavecinul a fost vreodată acordat, iar ea mi-a răspuns: „Da, vine regulat un acordor de la Londra”. Am privit poveștile din raftul de cărți. Toate erau la locul lor: Monsieur le Vent et Madame la Pluie¹, mica ediție Tauchnitz, legată în albastru, din operele lui Ouida, albumul legat în pergament în care intenționa să copieze extrase. Exista un singur extras în el. Îți mai aduci aminte ce era? Îl copiasse de pe un tablou și nu dintr-o carte. De pe un tablou pe care-l găsisese la Perugia, ultima oară când fusese în Italia. Mi l-a arătat când s-a întors – și după aceea nu l-am

¹ Domnul Vînt și doamna Ploaie (fr.).

mai văzut. Era lucrat în mătase și reprezenta marea. Câteva stânci în stânga, țesute în argint, pe care era cocoțată o bisericuță albă cu turlă. Două bărci pe mare, un nor și un soare triumfiu pe cer; plutind pe valuri, o cruce sumbră, cu o inimă în flăcări și un sul de pergament lucrat în mătase albastră cu fir de aur. Pe sul era scris: Velut mare contritio mea¹. Acest citat l-a copiat în album.

Atât și nimic mai mult. Nu se mai cerea adăugat nimic altceva. Nu știu pe unde o fi acum tabloul. Am urcat apoi sus. Întâi într-o cămăruță pătrată, cu lambriuri frumoase și un cămin înalt, sculptat. Aceasta era odaia lui, m-a lămurit doamna Holloway. Alături era dormitorul ei. Totul păstrat exact cum a fost. Pereții nu sunt lambrisați ci acoperiți cu un tapet de modă veche, victorian, pe tăblia patului – o piesă Chippendale cu baldachin – atârna un crucifix, iar deasupra căminului o fotografie a lui Harry la vârsta de doi ani. Niciun alt tablou. Lângă pat, în dreapta, chiar peste prie-Dieu² o mică statueta de fildeș, pe soclul căreia e gravat „Stella Maris”³. Doamna Holloway a deschis obloanele. Pe o măsuță de toaletă era un flacon din sticlă neagră cu apă de roze și un flacon cu apă de lavandă, cu o etichetă de email pe el.

Ferestrele dau spre peluze, către sud. Am deschis o fereastră și soarele și zumzetul zilei de vară, au năvălit înăuntru. Îmi lipsea zgomotul mașinii de tuns iarba, pe care ajunsesem să-l asociez cu casa, dar uitasem că era sâmbătă după-amiază.

Nu i-am pus doamnei Holloway nicio întrebare, în afara celor legate de locuință, iar ea a păstrat tăcerea. În timp ce contemplam dormitorul, doamna Holloway a ieșit să aducă ceva. M-a întrebat dacă aș dori să văd camera de oaspeți. I-am răspuns că da. Am intrat în ceea ce se numea pe vremuri „odaia albastră”. Era foarte frumos aranjată, un pat cu baldachin și perdele de mătase albastru-cenușii, pereții

¹ Necuprinsă ca marea e deznădejdea mea (lat.).

² Scaunăș pe care se îngenunche la rugăciune (fr.).

³ Steaua mării (lat.).

lambrisați și vopsiți într-un galben șters, care o fi fost cândva galben-canar. Apoi am intrat în camera din lemn de stejar, care, din cât am văzut, nu conține nimic din stejar în ea, ci numai un tapet Morris — flori pe un fond închis — și perdele de un albastru marin. Toate încăperile sunt puse la punct cu grijă, pe toate măsuțele de scris sunt condeie și hârtie de scrisori, în oricare dintre camere ar intra azi un oaspete, ar găsi totul pregătit la îndemână. Mai e o cameră de oaspeți, denumită „odaia preotului” cu pereții complet lambrisați; și asta-i tot ce-am vizitat. Apoi am coborât la parter și m-am uitat la sufragerie, care a rămas întocmai cum a fost, cu cristalurile de pe bufet și cu nișa de lângă hol. După care am intrat în bibliotecă. Și aci totul neschimbat; plutește încă aroma tutunului folosit de el. Am trecut pe lângă încăperea încuiată. A. o păstrează zăvorâtă.

— Asta-i odaia de zi? am întrebat.

— Da, mi-a răspuns doamna Holloway; și dormitorul de alături e încuiat. Acolo a zăcut doamna Adeane când s-a îmbolnăvit, căci era mai comod pentru infirmieră, care dormea alături, în odaia de zi. În acest dormitor și-a dat sufletul doamna Adeane. N-am voie să-l deschid, pentru nimeni și totul a fost lăsat neatins. Cărțile de pe noptieră, ceasul deșteptător, ceasul de mână, mățăniile, cartea de rugăciuni. Și în odaia de zi a rămas totul încremenit, până la scrisoarea pe care începuse s-o scrie când i s-a făcut rău și pe care n-a mai terminat-o. Un capăt de ață n-a fost mișcat din loc. Până și florile au fost lăsate să se veștejească în vase.

Am întrebat-o dacă A. vine vreodată pe aici. Mi-a răspuns că a fost doar o singură dată. În ultimii doi ani și că nu a intrat în casă. A discutat afară cu doamna Holloway. Petrece perioade din ce în ce mai lungi. În străinătate și ea e convinsă că nu se va mai reîntoarce. Păstrează încă mica locuință din Londra. Casa de aci a fost de două ori închiriată; o dată înainte de a fi fost luată de familia Carrington-Smith, care a găsit că, pentru un om de afaceri, e situată la prea mare distanță de Londra.

Ne-am întors în salon și parcă nu-mi venea a crede că n-am s-o văd și pe ea intrând, deși o simt mai îndepărtată decât cel mai îndepărtat dintre aștri. Se spune că uneori percepi prezența celor morți. Nu știu ce se înțelege prin asta. Eu însă simțeam plutind acolo iot ce înseamnă ea, tot ce ține de ea, și pornește de la ea, și se îndreaptă către ea. Totul, în afară de ea însăși. Doar ea se mistuise... o! și cât de departe! Mi se părea cu neputință să fie aceeași încăpere, cu neputință ca eu să fiu același... când stai să-ți aduci aminte... Îmi amintesc că odată am venit aici, așteptându-mă s-o găsesc, și ea era plecată. În casă nu erau decât A. și copiii – ea plecase pe neașteptate la Londra. Îmi aduc aminte ce ciudat de pustie și de moartă părea întreaga locuință, îmi aduc aminte că m-am întrebat atunci ce-aș simți dacă aș ști că a plecat pentru totdeauna, că nu se va mai întoarce niciodată. Numai la acest gând și m-am simțit bolnav

— Buimac – până-ntr-atât încât a observat și A. care, gândind că mi s-a făcut rău, mi-a oferit un whisky cu sifon, iar eu i-am răspuns pretextând că am dureri reumatice... dar tu știi că de altceva era vorba.

Acum aveam senzația că întregul loc încetase să mai existe, că eu mă dizolvasem odată cu el, că eram doar o fantomă rătăcind într-o lume de fantome sau pe un tărâm fabulos, simțeam că până și Lady Weston și doamna Choyce erau făpturi ireale, plăsmuiri de vis.

Și atunci doamna Holloway m-a readus la realitate, spunându-mi:

— Mai este o singură cameră pe care s-ar putea să doriți s-o vizitați.

— Care anume?

— Capela. Încăperea folosită drept capelă. Din dispoziția domnului Adeane, și aceasta a fost lăsată neatinsă.

Am străbătut coridorul pe unde se zbenguiau diminețile Harry și Jack, am trecut pe lângă odaia îngrijitoarei, îndreptându-ne spre acea încăpere din capăt, pe care ți-o amintești. Am pătruns înăuntru. Neschimbată – doar

candela era stinsă. Flori în jurul celor două statui: trandafiri și crini.

— Domnul Adeane a dat dispoziții să fie întotdeauna flori proaspete în cupe, dar oricum și eu le-aș fi pus, îmi comunică doamna Holloway în șoaptă.

— Da, desigur. Bănuiesc că acum nu se mai fac slujbe aici.

— Ba da, domnule. Vreau să spun duminicile. Domnul Adeane a dat dispoziții foarte stricte în această privință și a aranjat ca totul să decurgă ca și mai înainte. Părintele Jackson vine în fiecare duminică din Illminster cu bicicleta, exact ca pe vremuri, chiar și când sunt chiriași, ca acei de până acum.

— Dar cine participă la slujbă?

— O, domnule, ca și mai înainte: câțiva săteni, câțiva vecini. Sunt, har Domnului, destui, și domnișoara Elstree de la The Towers cântă la armonium.

Ciudat, era singura încăpere din casă care nu mi se părea pustie. Capela e opera mâinilor ei și a rămas absolut intactă.

Găsesc că-i minunat din partea lui A. să continue toate ritualurile, mai cu seamă că nu-i plăceau. Mă întrebam dacă băieții or fi venind vreodată pe aici, dar n-am vrut s-o chestionez. Pe scaunul ei se găseau o carte și o batistuță. Am privit-o, iar doamna Holloway, observându-mă, m-a lămurit iar:

— Da, domnule, totul a fost lăsat întocmai cum s-a aflat în acea dimineață.

Am ieșit din capelă, ne-am întors pe coridor și am aruncat o privire în sala de lecții a copiilor. Era la fel și părea cea mai moartă încăpere dintre toate. Cărțile de clasă erau înșirate în rafturi – Noël et Chapsal, gramatica, Noțiuni de latină de Smith, les Fables de La Fontaine, câteva cărți de religie, Catechismul copiilor, Povestiri după Homer.

În încăperea aceasta am simțit cum spaima îmi încleștează inima, atât de mare era nevoia să aud un hohot

de râs. Sala aceasta era întotdeauna plină de râsete.

— Unde-și petrec vacanța domnii Harry și Jack? am întrebat.

— La mătușa lor, doamna Ralston, în Hampshire, îmi răspunse îngrijitoarea, fără alte comentarii.

Îmi amintesc că am întâlnit-o o dată pe doamna Ralston. E sora lui A., o văduvă severă, cu o familie numeroasă și principii rigide. Mă durea inima pentru Harry și Jack.

— Dar la școală se simt bine, nu?

— Se simt mai bine la școală decât în vacanță, bieții îngerași!

Aud, gongul de masă... Trebuie să mă opresc aici - voi încerca să continui mâine..."

Scrisoarea n-a fost niciodată continuată.

CAPITOLUL XII

LEO DETTRICK ÎNCHIRIASE FERMA numai până la sfârșitul lunii septembrie. Cu o zi înainte de întoarcerea lui Michael din Canada și de expirarea termenului de închiriere a vilei, sosi pe bicicletă, ca să-și ia rămas bun de la Fanny. O găsi în grădina inundată de margarete și crizanteme, ciugulind panselele ofilite care creșteau printre răzoarele de trandafiri din fața casei. Era singură. Copiii plecaseră la plimbare cu guvernanta.

Lady Weston se întorsese cu câteva zile în urmă la Londra.

— Am venit să-mi iau rămas bun, o anunță el. Asta-i ultima mea zi aici.

Fanny continuă să plivească, distrată.

— Te-au evacuat?

— Da, proprietarul fermei se întoarce mâine. De fapt e o proprietăreasă, nu un proprietar - o anume domnișoară Frip. Și-a petrecut vara în Elveția.

— Ai reînchiria casa și anul viitor, dacă ar mai da-o?

— Categorical. Mi se potrivește de minune. E cât îmi trebuie de mare și foarte liniștită. Un loc unde într-adevăr s-ar cuveni să poți lucra.

— Și n-ai lucrat?

— În vara asta n-am realizat mare lucru, oricum mai puțin decât m-aș fi așteptat; totuși, un început tot am făcut. Nu sunt însă sigur dacă nu-i un fals început și dacă nu va trebui să reiau toată cartea de la capăt.

— În locul dumitale n-aș face-o. Atâta cât mi-ai povestit din ea, sună admirabil.

Urmă o tăcere.

— Și dumneata ce planuri ai?

— N-aș putea spune până nu se întoarce Michael. Măine va fi acasă. Înainte de a fi plecat, proiectasem o călătorie în străinătate. Se gândea să plecăm în octombrie la Florența sau poate că mai întâi la Veneția și după aceea la Florența. Dar nu sunt sigură dacă am să plec.

— Nu-ți place să călătorești? Te-ai săturat de atâta străinătate?

— Nu-i vorba de asta. Nu sunt convinsă că el dorește realmente să plece. Cred că o face pentru mine. Socotește că m-am simțit prea singură în tot acest răstimp.

— Sper că ai să pleci, pentru că în cazul ăsta s-ar putea să ne întâlnim. Și eu voi fi în Italia în lunile octombrie și noiembrie.

— Zău? La Florența?

— La Florența și apoi la Roma.

— Și după aceea?

— Mă întorc la Londra. Presupun că și dumneata la fel?

— Cred că da... pentru un timp. De Crăciun vom fi aici. Trebuie să vii și să stai la noi.

— Cu dragă inimă. Va fi multă lume?

— Nu; doar noi și mama; de obicei invită și Michael pe câte cineva. Vezi bine, în casa asta nu încap prea multă lume.

— Sper că voi putea închiria ferma și anul viitor. E regiunea care-mi place cel mai mult și-i destul de departe

de Londra.

— Domnișoara Frip o închiriază în fiecare an?

— Mi-e teamă că nu. Într-un an a închiriat-o iarna; ceea ce nu mi-e de niciun folos.

— Dar Thomdyke nu-i singura casă de pe aici pe care o poți închiria. Mai sunt și altele. De pildă, Seyton; presupun însă că reședința e prea mare.

— Mult prea mare și, în afară de asta, n-aș putea niciodată să locuiesc acolo.

Fanny nu rosti niciun cuvânt.

— Am cunoscut bine familia Adeane. Nu știu de ce nu ți-am mărturisit niciodată acest lucru, mai ales după ziua aceea când am fost acolo cu mama dumitale. E stupid, dar n-am putut să-ți spun. E într-adevăr stupid.

— Înțeleg. Am simțit că mai fuseseși acolo.

— I-am cunoscut foarte bine. Mă duceam regulat la Seyton și-i întâlneam foarte des și la Londra.

— Domnul Adeane lucra în City, nu?

— Da, și avea relații de afaceri la Buenos Aires. Acolo a întâlnit-o.

— Dar ea nu era străină?

— Nu, englezoaică; mama ei era spaniolă. *Spaniolă*, nu sud-americană. Daphne se născuse în Argentina. A fost o poveste curioasă. Adeane plecase acolo pentru afaceri și a întâlnit-o când era doar o copilă. S-a îndrăgostit de ea de la prima vedere. Îți imaginezi ce fel de tip e el. Un om de afaceri, dar din speța bună; onest, practic, lipsit de fantezie, dar cumsecade. Nu-l preocupa altceva decât afacerile lui. Cred că ea împlinise optsprezece ani când a cunoscut-o. Mama ei murise și nu avea decât tată; bănuiesc că au existat unele împotriviri la căsătorie. Existau și diferențe de religie: ea era romano-catolică. Dar Adeane a declarat că n-are nicio importanță. Copiii urmau să fie botezați în religia catolică. A acceptat și acest lucru (deși nu cred că era într-un totu de acord), dar rudele ei au ridicat totuși obiecții. I-au cerut să mai aștepte. Ea însă nu voia cu niciun chip să aștepte. Era hotărâtă să se mărite eu

Adeane. Tatăl și rudele i-au cerut să amâne căsătoria cu un an. Drept care a început să se ofilească și a căzut la pat. Era și așa foarte plăpândă; s-au speriat cu toții și au cedat – așadar, cei doi s-au căsătorit, și au plecat în Anglia. Adeane era foarte bine situat. Într-o zi, din întâmplare, au văzut reședința de la Seyton; ei i-a plăcut nebunește și Adeane i-a cumpărat-o. Locuiau alternativ aici și la Londra. Clima englezească, mai ales clima din această regiune, era prea rece pentru ea. Adeane era conștient de acest lucru și încerca s-o țină cât mai mult în străinătate, dar ea refuza, deși au petrecut un timp în Italia și apoi în Spania. Au avut doi copii – doi băieți; ambii sunt acum la școală la Birmingham. Când împlinise doar douăzeci și cinci de ani, ea s-a îmbolnăvit destul de serios. Pe atunci numărau șapte ani de căsnicie. Era foarte fragilă și mereu se îmbolnăvea. Un timp au locuit la Bournemouth și, cea din urmă iarnă, sau o parte din ultima iarnă înainte de a muri au petrecut-o la Madeira; dar nu-i plăcea să stea în străinătate, deși fusese crescută la Tropice.

— Presupun că el îi era foarte devotat?

— Da, foarte. De când a pierdut-o nu-și mai poate reveni. De atunci nici n-a mai pus piciorul în reședința de la Seyton, și acum își petrece întreaga iarnă la Madeira.

— Copiii nu înseamnă o alinare pentru el?

— Nu prea cred. Nu înțelege psihologia copiilor și cu atât mai puțin a băieților. Îl intimidează. Sora lui are grijă de copii. E o femeie drăguță, dar... cred că băieții se simt mai bine la școală.

— Bieții de ei! Unde ai întâlnit prima dată familia, în străinătate?

— Nu, i-am cunoscut la Londra, la Lady Jarvis; de altfel erau prieteni cu un bun amic al meu, cel mai bun prieten al meu, Francis Greene, medicul. El i-a cunoscut pe undeva, în străinătate.

— I-a cunoscut bine?

— Da, era prieten cu amândoi. Fără niciun substrat romantic sau sentimental. Nu-i genul ăsta de om. Vreau să

spun că-i un om pentru care idila și dragostea nici un există. Tipul de om care se căsătorește din rațiuni practice.

— Un Sherlock Holmes?

— Da, un Sherlock Holmes. Dar un caracter frumos.

— Așa era și Sherlock Holmes.

— Da, dar Francis are o minunată pătrundere psihologică și o extraordinară intuiție.

— Așa avea și Sherlock Homes.

— Da, dar cu el lucrurile stau altfel. E tot atât de energic, dar nu-i mereu în căutare de senzații tari.

— Nu ia cocaină?

— Nu, n-are nevoie să ia cocaină.

— Dar ea îl plăcea?

— Ea nu trăia decât pentru soț și pentru copii; și dacă ai ști cât de diferiți erau ea și Adeane, ai rămâne surprinsă.

— Nu știu cum arată domnul Adeane, dar am văzut un portret al ei la o expoziție.

— Un portret de Henriquez la expoziția lui Walter Bell?

— Da. Îi semăna?

— Da, într-un fel îi semăna și în alt fel nu-i semăna deloc.

Se spune uneori de unul sau de altul că-i imposibil de prins pe pânză. E un adevăr. Cred că, într-o oarecare măsură, toți suntem cu neputință de prins pe pânză. Cel puțin aceia dintre noi a căror frumusețe ține de *a patra dimensiune*. Fie că aceasta-i timpul sau tonalitatea sau orice altceva o fi... și ea așa era. Nu avea nimic extraordinar în trăsături – erau trăsături neregulate. Dar avea acel ceva... acel ceva inefabil. Expresie presupun, sau ritm – sau fascinație. Era ca o zi de vară, ca mireasma de verbină sau de micșunea. Avea ochi catifelati, plini de înțelesuri, ochi de neuitat, și radia o lumină – o dulceață – pe care niciun tablou n-ar putea-o surprinde... și avea mâini foarte frumoase. Era ca o melodie... ceva ce plutește în suspensie – vreau să spun ceva care cere un răspuns, ca o muzică spaniolă ori rusească, din acelea care par să nu sfârșească niciodată... care sfârșesc cu o întrebare... se cheamă că se încheie pe dominantă, așa mi se pare. Oricum, se încheie pe ceva care

cere imperios un nou început, ceva care te lasă mereu nesatisfăcut.

— Pictorul Henriquez a cunoscut-o bine?

— Nu foarte bine, dar era îndrăgostit nebunește de ea. Din asta i s-a tras și moartea.

— Ea îl iubea?

— Nu, și Henriquez știa.

— Nu a regretat niciodată că s-a măritat atât de tânără?

— Nu, nu cred.

— Găsesc că-i *minunat*... e minunat ca la o vârstă atât de neocaptă să știi atât de bine ce vrei de la viață.

— Chiar dacă ar fi regretat, n-ar fi arătat niciodată. Nimeni n-ar fi știut.

— Ce curios că, fiind crescută la Tropice, îi plăcea totuși Anglia!

— Da; niciodată n-a dorit să se reîntoarcă în America de Sud. N-avea nimic împotrivă să plece în Franța sau în Italia, dar de Argentina nici un voia să audă. Spunea că nu le-ar prii copiilor.

— Dar ce s-a întâmplat cu rudele? Nu le-a mai revăzut niciodată?

— Niciodată. Cel puțin nu acolo. Tatăl ei a venit de două ori la Londra, ca s-o vadă, apoi s-a prăpădit. Celelalte rubedenii, unchi și mătuși, nu contau; s-au lepădat de ea când s-a căsătorit. Dar la taică-su ținea mult.

— Era pioasă? Nu vreau să spun bigotă, dar respecta dogmele cu strictețe?

— Nu era bigotă. Dar foarte... nu știu cum s-o definesc. Cred că era preocupată. Nu vorbea niciodată despre aceste lucruri, cel puțin nu cu mine. Știa că eu...

— Gândeai, probabil, că toate astea nu înseamnă nimic pentru dumneata?

— Exact... invincibila ignoranță.

— Și nu protesta?

— Nu știu... destul de ciudat, în ce mă privește pe mine nu protesta. Cred însă că o supăra lipsa de credință a lui Francis Green, pentru că la el necredința lua forme mai

violente și se întemeia pe o concepție științifică — avea un caracter de dogmă. Lipsa mea de credință i se părea, cred, naivă — întemeiată pe nimic. Dar știa prea bine că n-am ce face — că aș fi dat orice pe lume să fi putut împărtăși credința ei.

— Îți vorbea despre acest lucru?

— Niciodată. Vezi, nu era o persoană prea vorbărească. Era sfioasă... până când reușeai s-o cunoști mai bine.

— Și după aceea?

— După aceea, vorbea... Nu spunea prea multe, doar atâta cât să te facă să înțelegi totul.

— Crezi că era fericită?

— Nu, dar cine-i fericit pe lumea asta?

— Dar dacă-și iubea soțul, așa cum spui, ce-o făcea să fie nefericită?

— Îl iubea... de bună seamă. N-a încetat nicio clipă să-l iubească. Dar cred că în adolescența ei își făurise mari iluzii și apoi a constatat că realitatea arată cu totul altfel. Cred că înainte de a se mărita, și chiar la măritiş, a clădit tot felul de castele de nisip — castele miraculoase — care apoi s-au spulberat. Nu era vina lui Adeane... asta-i viața. Și ea crezuse că viața-i altfel... cu toții credem așa, nu? Și apoi, bănuiesc că pe ruinele fermecătoarelor castele de basm și-a durat o colibă de lemn în care să poată trăi, mai mult sau mai puțin comod, dar nu sunt sigur că efortul de a o înjgheba și de a pretinde că e o mare reușită nu a fost acel ceva care a dat-o gata.

— Da, înțeleg. Dar domnul Adeane era tot timpul convins că e fericită și se purta frumos cu ea?

— S-a purtat întotdeauna frumos cu ea; dar nu sunt sigur că o socotea fericită. Nu știu ce gândea el. Nu vom ști niciodată; nimeni nu va ști. Adeane nu e ceea ce se numește un mare taciturn, dar e un om care nu vorbește; imposibil să ghicești ce gândește.

— La Seyton se simțea bine?

— Da; mai bine ca oriunde. De parcă ar fi locuit acolo într-o viață anterioară și aparținea încă acelei epoci. Puteai

s-o plasezi în oricare perioadă dintre secolul al şaptesprezecelea şi Waterloo. Îţi dădea impresia că e străină — dar străină nu în sensul de persoană venită din altă ţară, ci din alt *timp*. Mental, vorbea o altă limbă şi gândea alte gânduri decât cei din jurul ei. Obişnuia să cânte la harpă şi la clavecin, şi să se acompanieze din gură. Nu avea voce puternică, dar foarte plăcută. Cânta în franceză şi în spaniolă. Îmi plăcea s-o urmăresc în capelă.

— Există o capelă la Seyton?

— Da; la parter; răspunde în grădină ca o prelungire a coridorului - un singur cat, n-are nimic clădit deasupra. N-ai văzut-o?

— Nu; nu ne-a fost niciodată arătată.

— Îmi plăcea s-o urmăresc în capelă, când îngenunchea seara, singură, în faţa uneia dintre figurile acelea... stătea foarte dreaptă, cu braţele înălţate, cu un şal spaniol din dantelă neagră drapat pe cap, nemişcată ca o statuie. Oferea o privelişte încântătoare, şi i-am spus lui Henriquez că aşa ar fi trebuit s-o picteze, dar mi-a răspuns că nu poate.

— O vedeai des?

— Da, mereu... aproape zilnic, dar niciodată singură; întotdeauna era înconjurată de lume şi totuşi am cunoscut-o mai bine decât am cunoscut sau voi cunoaşte vreodată pe oricine altcineva. Nu ezit să-ţi spun că am iubit-o, că am trăit pentru ea şi *numai* pentru ea, că nu mă puteam gândi la nimic altceva, că nici acum nu mă pot gândi la nimic altceva şi că, de când a murit ea, eu nu mai trăiesc. Ştii, de la moartea ei nu am mai fost în stare să scriu vreo carte. Mă străduiesc acum să scriu una, dar după cum ţi-am spus, n-am izbutit mare lucru. Îţi dai seama cât de greu e totul pentru mine. Am încercat să călătoresc, am încercat tot ce se poate încerca, dar nu pot uita. Aşa sunt eu făcut. Ea însemna pentru mine viaţa, întreaga viaţă. Îmi era deajuns s-o văd, să ştiu că trăieşte, că respiră. Ştiam că nu mă iubeşte, că n-ar fi putut să mă iubească vreodată - nu cred că era fericită, dar nu din această pricină şi nu din vreo

pricină de această natură. Era ceva mult mai mare, mult mai adânc, ceva profund ce nu poate fi exprimat – ceva ce ea nu putea exprima... și apoi existau în ea întregi zone neexplorate, de care eu nu aveam idee.

— Lumini de argint și întunecimi nebănuite...

— Da. De pildă, religia ei – toate astea n-au nicio semnificație pentru mine, au fost și sunt de neînțeles. În ce mă privește, putea să creadă cu aceeași fervoare și-n zeii din Olimp. Și ea știa prea bine acest lucru. Pe de altă parte, îi spuneam că nu înțeleg cum de s-a putut mărita cu Adeane. Că nu înțeleg cum de poate fi prietenă cu Francis Greene, deși acesta era, și este încă, cel mai bun prieten al meu. Vreau să spun că nu înțelegeam cum de poate fi doar o simplă prietenie între ea și Francis Greene și nimic mai mult. Din moment ce erau prieteni, eram îndreptățit să cred că ea nutrește și alte sentimente față de el – și de fapt nu era așa. Francis e un bărbat foarte bine și atrăgător. Așa stăteau lucrurile; femeia asta era o permanentă enigmă pentru mine. Nu mai există nimeni ca ea – deși, în chip destul de bizar, dumneata îi semeni într-un mod la fel de ciudat – dumneata îmi amintești de ea, deși nu semănați câtuși de puțin.

— E curios că-mi spui asta; mi-a mai spus-o și altcineva, un prieten al nostru, colonelul Branksome. Mi-a declarat odată că semănă cu doamna Adeane. Și dumneata crezi că n-o interesa nimeni în afară de soțul ei – nici artistul spaniol, nici domnul Greene – vreau să spun doctorul Greene?

— Nu; nici nu se sinchisea de ei. Vedea în ei doar prieteni. Din punctul ăsta de vedere avea o mentalitate meridională. Îi plăcea să aibă tot timpul o mică suită de prieteni, cu care fuma împreună și purta conversații nesfârșite, toată ziua și toată seara dacă ar fi fost posibil. Ceea ce lui Adeane nu-i era pe plac; îl plictisea. Francis, în schimb, se simțea bine. Eu îi detestam pe toți; îmi călcau pe nervi. Vezi, mai erau și alții în afară de aceștia. Oriunde se ducea, roiau oamenii în jurul ei; a reușit să transforme

până și Anglia răsăriteană într-un *patio*¹ hispano-sud-american. Atrăgea toți bărbații. Acolo unde existau, absolut toți: dascălul, doctorul, pastorul, moșierul, bătrânul unchi al soțului dumatăle, toți erau îndrăgostiți de ea. Femeile spuneau că-i o ființă primejdioasă, dar când o cunoșteau mai bine erau fermecate de ea. Îi fermeca pe toți fără să miște un deget – vorbea atât de puțin. Doar cât se mișca și surâdea și te privea și exercita o atracție asupra ta – și fiecare o găsea irezistibilă,

— Când era la Londra ce făcea?

— Exact același lucru. Seara, după cină, era de obicei acasă și stătea în fața unui samovar, împărțind ceai și țigări. Se culca întotdeauna foarte târziu. Seară de seară erau cel puțin trei-patru musafiri la ea.

— Printre care dumneata și doctorul Greene?

— Da, și alții – Henriquez – și tot felul de oameni.

— Era interesată de multe lucruri? Vreau să spun avea pasiuni – îi plăcea să citească? Parcă spuneai că avea simț muzical?

— Cred că citea foarte puțin. Îndrăgea o carte sau două, îi plăceau cărțile ilustrate și unele poezii, mai ales poezia străină. Citea, desigur, în spaniolă și în franceză, și apoi picta în acuarelă, tot felul de teme, scene miniaturale gen Watteau², care aminteau de pictura pe porțelan, sau pur și simplu peisaje obișnuite. Și avea un tușeu foarte delicat. Îți dădeai seama imediat de acest lucru, fie că o ascultai cântând la harpă, sau la clavecin sau la pian; simțeau aceeași gingășie și când picta sau planta flori. Nu reușesc s-o descriu. Ai să crezi, desigur, că vorbesc aiurea sau că exagerez. Sunt scriitor și artist și un om cu imaginație, așa încât e *mon metier*³ să plăsmuiesc, să văd ceea ce nu există cu adevărat. Dar Adeane, omul de afaceri, a simțit același lucru și de asta s-a căsătorit cu ea. Și Greene, care e un fanatic om de știință, cu o gândire unilaterală, un om

¹ Curte interioară, deschisă, la clădirile spaniole.

² Jean Antoine Wateau (1684—1721), pictor de gen, francez.

³ Meseria mea (fr.).

care nu-i preocupat decât de munca lui, care nu cunoaște distracții și recreații, pasiuni și sentimente, un om a cărui unică relaxare și recreație constă în a munci și în afara orelor de muncă și în a *discuta despre munca lui*, ei bine, și Greene a simțit aceeași fascinație, a recunoscut întotdeauna și recunoaște și *acum*. Deci nu e doar fructul imaginației mele.

— Bietul om, probabil că și el îi simte lipsa.

— Da, la început i-a resimțit puternic lipsa; dar desigur el are munca lui și, așa cum ți-am mai spus, în structura sa nu există nicio fibră romantică sau sentimentală. *E un realist din cap până în picioare*.

— Oamenii de felul ăsta au adeseori o inimă vulnerabilă.

— De acord, dar nu-i cazul lui Greene. El e un om axat pe o singură idee. În viața mea n-am întâlnit un al doilea ca el. Auzi adeseori de oameni cu o gândire unilaterală. Eu unul nu i-am întâlnit însă. El e un asemenea specimen.

— Ce anume înțelegi prin gândire unilaterală?

— Mă rog, înțeleg oameni dedicați întru totul unui lucru, unei cauze, unei idei, ceva din afara propriului lor eu, și pentru care nu mai există nimic altceva.

— Ca artiștii, de pildă?

— O, vai de mine, nu! Artiștii sunt cei mai necruțători egoiști de pe scoarța pământului. Ei nu se gândesc decât la lucrul pe care-l fac pentru ei înșiși și în raport cu ei înșiși. I se pot devota cu fervoare – artei lor de pildă – și dacă sunt artiști adevărați, atunci sunt devotați artei lor. Dar vai și amar de bietul muritor care le taie calea. Îl folosesc drept carne de tun; drept atâtea kilograme de carne și de oase bune de pus la păstrare.

— Adevărat?..

— Sigur că da. Ia-l, de pildă, pe Goethe. I-ai citit viața?

— Da.

— Ei bine, gândește-te la toată liota aceea de sărmane femei – Lili, Lothe, Frau von Stein și cum le-o mai fi chemând. Ce mai, a folosit ființele umane drept modele pentru poemele sale, până ce-a trecut de optzeci de ani. Și

avea dreptate. Noi suntem biruatorii, iar ei, bieții muritori de rând, sunt victimele sacrificate. Și toți marii artiști au procedat la fel – Shelley, Victor Hugo; și, așa cuteza să spun că, dacă am cunoaște adevărul, am constata că la fel au fost și Shakespeare și Homer. Nu ne-a rămas autobiografia lui Shakespeare, dar avem sonetele lui care sunt mai intime decât orice autobiografie. Mai deunăzi am citit un poem care zicea:

*Nici mie însumi nu cutez a-mi spune
Unde mi-e rai și unde mi-e genune;
Dar lumii largi îi pot mărturisi
Ce zace dincolo de felul ei de-a fi.*

Acesta este motto-ul, profesiunea de credință, confesiunea, condiția *sine qua non* a artistului adevărat. Aceasta este taina artei. Acesta a fost, bănuiesc, crezul lui Shakespeare, al lui Homer și, dacă am cunoaște, al tuturor artiștilor, aceasta-i ceea ce fac toți artiștii – fiecare dintre ei – în mod inconștient, fără îndoială. Dar Francis Greene nu e un artist, și nici prin vis nu i-ar trece să facă una ca asta. Ar socoti drept ceva *abominable*. Nu pentru că munca lui nu l-ar solicita în aceeași măsură în care arta ne solicită pe noi. Dimpotrivă. E chiar mai absorbit decât noi, pentru că nouă – sau mie cel puțin – nu ne place să vorbim și în orele libere despre munca noastră, pe când el nu se simte bine decât atunci când discută despre problemele lui, fie vară, fie iarnă, zi de zi și toată ziua, cu fiecare și cu oricine. Dar nu i-ar trăsni prin cap să reproducă ceva sau pe cineva cu care a venit în contact personal. Din punctul ăsta de vedere e nevinovat ca un preot.

— Dar nici dumneata n-ai face-o, nu-i așa?

— Ba da, eu așa face-o – inconștient, poate, dar așa face-o.

— Vrei să spui că ai folosi lucruri pe care le-ai văzut sau care te-au afectat personal, drept material pentru cărțile dumitale?

— Depinde de ce înțelegi prin „material”. Când spun

„model” eu nu mă refer la o reproducere fotografică. Adică atunci când întâlnesc ceva interesant, nu spun: „Uite, asta-i o chestie bună, am s-o trec în viitoarea mea carte,” și nu mi-o notez pe loc în acest scop. Pe de altă parte însă, tot ce văd și tot ce fac, fiecare emoție pe care o încerc, fiecare impresie pe care o primesc, fiecare relație care se stabilește între mine și altă persoană, fiecă experiență parcursă, fiecare durere resimțită, fiecă bucurie la care iau parte, fiecă fior de entuziasm care mă cuprinde, orice afecțiune sau orice pasiune care-și face loc în viața mea, toate acestea sunt destinate, în ultimă instanță, a fi transmutate și folosite, direct sau indirect; sunt transpuse și transformate. Toate trăirile unui artist – oricât ar fi ele de sordide sau de sublime, oricât de sacre, de pasionale sau de intime, trec în cele din urmă printr-un creuzet, dacă vrei, sau mai curând printr-un cuptor, aidoma ca la fabrica de biscuiți Huntley și Palmer, și apoi ies prin capătul celălalt, transfigurate în diamante (sau în biscuiți) – opere de artă, bune sau proaste, tot atât de bune ca ale lui Shakespeare, sau tot atât de proaste ca – mă rog, oricare dintre cărțile mele, dacă vrei. Dar acesta-i procesul pe care-l parcurg; așa este, a fost și va fi. Morala: nu te îndrăgosti de un artist. Se aplică și la bărbați și la femei. Vreau să spun că e la fel de nociv pentru un bărbat să se îndrăgostească de o artistă, ca și pentru o femeie să iubească un artist.

— Vrei să mă faci să cred că vedeai în doamna Adeane, de pildă, material de reprodus, și că, într-o bună zi, ea va apare, sub o deghizare sau alta, într-o carte a dumitale?

— Nu, nu vreau să spun așa ceva. Dar pot să-ți afirm că, deși în cărțile mele nu găsești și nu vei găsi niciodată vreo aluzie directă sau indirectă la ceva sau cineva care ar putea fi interpretat drept Daphne Adeane, totuși, de când am cunoscut-o, nu am scris o singură frază – și asta va dura câte zile o să am – o singură frază care să nu fie impregnată de ea, așa cum o ploscă de vin e impregnată de aroma băuturii, sau o punguță de muselină e pătrunsă de parfumul levănțicăi pe care a conținut-o.

Aroma, mireasma, rămân pentru totdeauna. „Poți sparge vasul în țândări, oricât ai dori...” cunoști versul.

— Și crezi că asemenea lucruri – asemenea simțăminte —dăinuie pe vecie? Întrebă Fanny.

— Nu întotdeauna; dar atunci când dăinuie, dăinuie pe veci – până ce moartea le pune capăt.

În acea clipă, feciorul anunță vizita doamnei Saxby. Sosise cu gândul să stea mult și bine; avea multe de povestit, de pus la cale, de stabilit. Dettrick își dădu seama c-ar fi fost greu s-o aștepte să termine, așa încât își luă rămas bun.

A doua zi părăsi Londra.

CAPITOLUL XIII

CÂND MICHAEL SE ÎNAPOIE DIN Canada, realizează, treptat, că în casă se produsese o schimbare.

Dettrick plecase în Italia, unde avea să rămână o bună bucată de vreme. Schimbarea pe care o percepea Michael se produsese în Fanny. Era aceeași, și totuși nu. Părea să se fi reînsuflețit; ceea ce nu s-ar putea spune că-i ușura situația lui Michael. Nu se simțea cu nimic mai aproape de ea; o privea dinafară și se minuna.

Proiectul călătoriei în Italia a fost abandonat. Erau prea multe de făcut acasă. Fanny păru ușurată și declară că nu dorise să plece.

Primea vești din Italia de la Leo Dettrick, care-i scria cam o dată pe săptămână, uneori chiar mai des. Fanny îi răspundea regulat la scrisori, dar, de obicei, misivele lui erau mai lungi decât ale ei.

Era ocupată, mai ocupată decât fusese de multă vreme încoace. În decembrie, urma să aibă loc alegeri generale; ceea ce presupunea o muncă perseverentă și interesantă. Niciodată n-a fost Fanny o mai desăvârșită soție de

parlamentar și, prin centrele locale se vorbea că, deși Michael era un om promițător și că, neîndoielnic, va face carieră, totuși datora foarte mult soției sale. Iar Michael era din plin conștient de toate acestea și foarte recunoscător. Din nefericire însă, își exprima gratitudinea față de oricine, în afară de Fanny.

Ca să recapitulăm, rezultatul ușoarei schimbări a relațiilor dintre cei doi soți era cu totul în favoarea lui Michael, dar acesta îl privea cu un interes total exterior. Nu împărtășea această schimbare – ar fi dorit s-o împărtășească dar nu știa cum.

Cât despre Fanny, și ea începuse să se simtă schimbată. Își spunea că viața ei e plină, că zi de zi copiii deveneau tot mai drăgălași, că activitatea ei e interesantă, cariera lui Michael importantă, iar Leo Dettrick constituia un agreabil element nou. Toate acestea erau adevărate, fără să constituie însă adevărul integral. Pentru a ne apropia de adevărul integral, trebuie să ținem seama de situația lui Leo Dettrick.

Acesta plecase la Florența și la Roma și, de îndată ce s-a instalat în străinătate, și-a și isprăvit cartea, chiar cu rapiditate. Îi spusese lui Fanny că e un lucru imposibil, și totuși imposibilul s-a realizat. Lucrase la carte, încet și intermitent, încă din iunie și, cu toate că în răstimpul petrecut la fermă nu așternuse prea mult pe hârtie, totuși romanul se rotunjise în mintea lui și-l discutase atât de amănunțit cu Fanny, încât cartea era ca și creată.

Il ne restait plus que de l'écrire¹.

A încunoștiințat-o pe Fanny de acest lucru și de altele, i-a relatat progresele pe care le făcea, i-a cerut sfaturi; le-a acceptat sau le-a respins. Adeseori se lăsa ațâțat de discuție, iar ei îi plăcea să-l stârnească. Scrisorile lui Fanny îl amuzau. Îl tachina, și acea ironie pe care o bănuise în conversația ei devenea evidentă în scrisori. Corespondența îi făcu să devină mai intimi decât fuseseră înainte. Natura,

¹ Nu mai rămânea decât s-o scrie (fr.)

relațiilor dintre ei nu se schimbă cu nimic, dar ciudata lor intimitate se pecetlui și se defini odată pentru totdeauna.

Fanny îi scria lui Dettrick ca unui bun prieten, dar într-o manieră atât de impersonală, de parcă ar fi scris unui avocat. Dettrick îi scria lui Fanny cu deplină libertate, dar evitând orice notă afectivă. În scrisorile nici unuia dintre ei n-ai fi găsit vreo urmă de ceea ce se numește *amitié amoureuse*. Când prietenia dintre el și Fanny atinsese un moment crucial, Dettrick a formulat și a stabilit principiul că, odată cu moartea lui Daphne Adeane, viața lui – adică viața lui sentimentală – luase sfârșit. Fanny acceptă întrutotul principiul și teoria lui, facilitând în acest fel situația.

În ceea ce o privea, simțise și ea aceeași stagnare, deși nu spusese nimănui. Fanny nu făcea confidențe. Simțea că viața ei sentimentală se încheiase. Așadar, Fanny și Dettrick se întâlniseră ca doi tovarăși de exil sau ca doi deținuți în aceeași temniță, care comunică între ei prin bătăi în zid.

Dettrick a rămas în străinătate până la Rusalii, iar când s-a întors, cartea apăruse. O intitulase *Exil*. Era dedicată lui F.C.

Lui Michael romanul i-a plăcut chiar mai mult decât lui Fanny, care îl privea cu un ochi critic. Michael regăsea în carte multe dintre trăirile lui, pe care nu le văzuse niciodată până atunci materializate negru pe alb.

De Rusalii, când Dettrick sosi la Hockley, Fanny își dădu seama că acum îl cunoștea mult mai bine decât înainte de a fi plecat în străinătate, fapt datorat corespondenței dintre ei. În același timp însă, Fanny simțea că atinseseră limita relației care-i unea; prietenia lor nu va lua niciodată altă formă, niciodată nu-l va cunoaște mai bine sau mai intim decât în prezent; și nici n-ar fi dorit.

Dettrick nu se gândea la acest lucru și nu privea în perspectivă. Era concentrat asupra prezentului, asupra ideilor lui; fără să-și fi dat seama, Fanny devenise o necesitate pentru el. Făcea parte din însăși existența lui.

O admira. Începuse prin a admira în ea o tainică asemănare cu Daphne Adeane, pe care i se păruse a o fi detectat; dar o găsisse pe Fanny plină de compasiune, înțelegătoare, receptivă și, mai târziu, foarte utilă. O admira, cel puțin așa își spunea el, pentru caracterul și pentru intelectul ei. Dar acum, fără îndoială, începuse s-o admire și pentru fizicul ei. Se schimbase mult. Părea să fi revenit la viață, asemenea unei plante care a hibernat îndelung și în care, dintr-o dată, izbucnește seva neașteptatei primăveri. Adevărul este că Fanny reîncepuse să simtă gustul de a trăi - viața ei își recăpătase savoarea. Învățase sau, mai bine zis, își reamintise să râdă, pentru că acum avea cu cine râde împreună. Și când Michael se reîntoarce din Canada, o regăsi pe vechea Fanny, sau urme din acea Fanny pe care o cunoscuse înainte de căsătorie

— Pe vremea când fuseseră logodiți - o Fanny malițioasă, care își râdea de tine pe furiș, cu coada ochiului, și care uneori spunea lucruri cu totul neașteptate, de o sinceritate brutală.

Dacă viața lui Fanny își regăsise savoarea, cea a lui Dettrick își regăsise gustul pentru muncă; dar și în viața lui Michael părea că reîncolțise ceva, sau cel puțin simțea că există ceva ce-ar trebui să se reînfire, dar avea supărătoarea senzație că nu va fi în stare să capteze acel anume element și să-l rețină.

Relațiile lui cu Fanny și-au reluat vechiul curs, cu o vagă dar foarte importantă schimbare. Pe lângă faptul incontestabil că Dettrick constituia acum parte integrantă din viața lor, Michael îi îndrăgea tovărășia și-i cerea constant să-și petreacă duminicile cu ei. Aceasta deveni o deprindere și Dettrick își petrecea la Hockley orice duminică în care nu avea alte angajamente; Fanny nu mai pleca deloc la Londra.

În august, Michael închirie o mică reședință de vânătoare în Scoția și-i invită acolo pe Dettrick și pe George Ayton. În acel an îi întovărăși și Fanny, care petrecu de minune. Michael era încântat de noua ei bună dispoziție, dar

recunoștea cu amărăciune că-i era imposibil să împărtășească această surprinzătoare fază.

La începutul anului următor, Michael plecă într-o misiune în Rusia. Fanny nu se simți în stare să-l însoțească, pentru că aștepta un al treilea copil. Se pregătea pentru nașterea acestui copil cu o nerăbdare pe care nu o cunoscuse până atunci. Dorea să fie băiat. Copilul se născu – era într-adevăr băiat. Dettrick îi fu naș – reînchiriasse în acea vară Thomdyke – și-i puse numele Leo, după numele lui. Fanny radia de fericire, simțea că o viață nouă începe pentru ea, neștiind, firește, ce lovitură o așteaptă: copilașul muri la o lună după naștere. Fanny rămase nemângâiată în durerea ei; a refuzat să plece în Scoția, iar Michael se duse întovărășit doar de George Ayton. În toamnă, Michael fu trimis în Egipt și dori s-o ia pe Fanny cu el. N-o trăgea inima să-și lase copiii, dar Michael, sfătuit de medic că o schimbare de mediu s-ar dovedi salutară, – o convinse să vină cu el. Rămaseră în Egipt până la viitoarea sesiune parlamentară, când se întoarseră în Anglia.

Dettrick se stabilise la Londra și publicase o nouă carte, intitulată *Puntea plutitoare*, care, ca și romanul anterior, era rodul convorbirilor și discuțiilor sale cu Fanny. Când Michael și Fanny se întoarseră din Egipt, ea declară că ar dori să locuiască în acel an la Londra, își dădea seama, în sfârșit, că destul jelise și se închistase în propria-i cochilie, că durerea o făcuse egoistă, că era aidoma unui cearșaf ud peste viața lui Michael și că sosise timpul să întoarcă o filă nouă. Se simțea capabilă de un început, deoarece clima din Egipt făcuse minuni pentru sănătatea ei. Arăta cu totul alta la întoarcere și niciodată de când se căsătorise nu se simțise mai în putere și mai înviorată.

Auzind-o că dorește să rămână la Londra, Michael se bucură. Și pe el îl lovise crunt moartea copilului, și suferise și mai mult pentru Fanny. I se părea prea crudă această nenorocire care o doboră tocmai când Fanny descoperise în viață un nou sens. Dar după aceea, dincolo de orice așteptare, vizita la Cairo, înfăptuise miracole asupra ei.

Legaseră foarte multe prietenii la Cairo și Fanny fusese admirată, curtată, răsfățată, solicitată, ridicată în slăvi atât de străinii cât și de englezii de acolo. Ea înțelegea mentalitatea străinilor și viața în străinătate, și se comporta extrem de degajat. Și acest lucru a însemnat o revelație pentru Michael. Văzu desfășurându-se sub ochii lui o Fanny nouă și nebănuită. Auzi și văzu lumea admirându-i frumusețea, elogiindu-i farmecul, inteligența, cultura. De ce ascunsese oare toate acestea de el? Și el, de ce nu le putuse descoperi fără ajutorul altora? A fost nebun. Trăise, în ultimii ani, ancorat în trecut, când alături de el, cu el, în preajma lui, exista o prezență atât de încântătoare. Dar oare nu era prea târziu? Oare nu trecuse prea mult timp pentru ca greșeala să mai poată fi reparată? Mă rog, trebuia să încerce, va încerca și va izbuti. „Fapt este, își spunea Michael, că, pentru prima oară mă îndrăgostesc de nevastă-mea.” Tot timpul descoperea noi fațete ale caracterului ei.

Evident, era cu totul deosebită de alții. Cu infailibilă agerime de gândire ajungea întotdeauna la concluziile cele mai adevărate și te uimea revelându-ți printr-un singur cuvânt că știa exact ce gândești tu.

„Am fost un imbecil” își repeta Michael în drum de la Dover spre Londra, când Fanny îl anunță că ar dori să se stabilească la Londra. Se opriseră câteva zile la Paris, unde Fanny își cumpărase toalete și fusese foarte admirată de francezi. „Dar nu-i prea târziu” se consola Michael.

Dettrick îi întâmpină la gară și fu și el uluit observând schimbarea înfățișării lui Fanny. Michael îl invită pentru acea seară la cină și, când Dettrick sosi și fu primit de Fanny îmbrăcată într-una dintre noile rochii de la Paris, rămase cu răsuflarea tăiată. Abia de putea vorbi.

— Arăți minunat, îi spuse. Cairo ți-a făcut foarte bine.

— Da, răspunse ea râzând. Cred că mi-a priit și mă simt de parcă aș fi luat un tonic bun.

După cină, Michael trebui să se ducă să-și vadă șeful. Dettrick rămase cu Fanny în salonul de la etaj, la gura

sobei. Fumau împreună.

— Și, într-adevăr, ți-a plăcut? o întrebă Dettrick după ce epuizaseră la cină convenționalele povestiri și amintiri de călătorie.

— Da, am gustat fiecare clipă și m-am simțit bine la Luxor.

— Mi-am dat seama că te simți bine, pentru că scrisorile pe care mi le-ai trimis erau atât de scurte.

— N-aveam timp de scris și aveam prea multe de spus.

— Ce ți-a plăcut cel mai mult?

— Oamenii erau atât de simpatici - știi, nu mai fusesem de mult în străinătate.

— Spuneai mereu că detești să pleci.

— Da, dar e o mare diferență între a te afla în străinătate ca turist și a te afla acolo din obligație. Ca turist, e extrem de distractiv.

— Cred că ți s-a făcut o curte nebună.

Fanny râse:

— Da, au fost drăguți. Era acolo un rus care-mi plăcea și ne-am împrietenit bine, și mai era un savant francez care mă învăța să descifrez hieroglife, și un austriac adorabil.

— Ca să nu mai vorbim de englezi, bănuiesc.

— Ei da, erau și câțiva englezi foarte drăguți. Foarte simpatici cei de la agenție; și apoi l-am cunoscut pe Andrew Wallace.

— Scriitorul? Ți-a plăcut?

— Eu i-am plăcut lui, râse din nou Fanny. M-a găsit „*minunată*”. Ba chiar și citită. N-a observat lacunele. M-a definit drept unica persoană care i-a înțeles cărțile! Și când te gândești că eu nu le-am găsit niciodată dificile; nu ești de aceeași părere?

— Ba da. Nu pot să-l sufăr. Știu că-i un tip deștept și scrie bine, și așa mai departe, dar nu pot să-l sufăr. Nu se poate să-ți placă, în niciun caz dacă-l cunoști mai bine.

— L-am cunoscut bine. A fost cu noi pe vapor când am făcut plimbarea pe Nil.

— Spui toate astea numai ca să mă necăjești.

— Nu. Vorbesc serios. A fost foarte interesant.
— Da. Dar el ți-a *plăcut*?
— Cred că are talent.
— Vreau să spun ca om. Tu vorbești de el ca scriitor. Recunosc că pare autentic, dar de fapt e un farsor. E un cabotin. Juca teatru.
— Posibil, dar dacă joacă destul de bine încât să mă las amăgită, nu-i cer nimic mai mult.
— Dar ți-a plăcut într-adevăr?
— „Plăcut” e un cuvânt atât de stupid...
— Va fi, de acum înainte, într-adevăr unul dintre prietenii tăi?

La început Fanny nu răspunse nimic, și rămase pe gânduri.

— Nu știi, rosti în cele din urmă.
— Bine, dacă va fi, atunci trebuie să renunți la mine. Dettrick se ridică în picioare și începu să străbată încăperea în sus și-n jos. În viața ta nu va exista loc pentru noi amândoi.

— Ba cred c-ar putea să existe, răspunse ea calm. Tu ești atât de diferit de el. Și apoi nu revine în țară până în mai. Scrie o carte mare.

— Despre deșert, presupun, plină de culoare locală.
— Da, despre deșert, dar fără culoare locală... mi-a citit fragmente.

— Și ți-au plăcut?
— Da. La urma urmei și tu îi admiri cărțile.
— Îi admir creația din perioada de început, dar consider că succesul i s-a urcat la cap și că tot ce scrie acum nu mai merită să fie citit.

— Cartea asta de acum o să-ți placă.
— L-ai inspirat tu.
— Sper să-l fi inspirat, râse ea.
— Ești un diavol, Fanny, spuse Leo așezându-se din nou. Toată lumea te consideră o făptură sfioasă, calmă, retrasă, și în realitate ești o frivolă.

— O frivolă ratată. Cred că m-am născut frivolă și pe

parcurs am uitat și a trebuit să joc un rol. Vreau să spun că a trebuit să devin, de dragul lui Michael, o cuviincioasă soție de parlamentar, dar acum simt că m-am schimbat. Și am de gând să mă distrez – cred că am fost o imbecilă până acum. S-a datorat parțial proastei mele sănătăți și altor diverse pricini, dar bănuiesc că i-am stricat viața lui Michael. I-am posomorât viziunea. Și acum vreau să îndrept totul. Gândesc că dacă o să mă distrez eu, o să-l distrez și pe el. Iarna asta nu mai plec deloc la Hockley. Rămân la Londra până la Paști, și după aceea îl iau pe Michael la Paris. Ne ducem în vizită la niște prieteni pe care i-am cunoscut la Cairo, o oarecare Madame de Luce. E pe jumătate englezoaică, bine situată și drăguță. Michael e aproape îndrăgostit de ea, așa că o să-i facă plăcere și eu n-am nimic împotrivă.

— Nu ești geloasă?

— Ba da, cumplit, dar nu pe ea. Aș fi geloasă pe persoana potrivită, dacă ar întâlni-o.

— Ce fel de persoană?

— Nu-mi vine în minte *acum*, dar cunosc genul – cu precizie. E genul după care se dau în vânt toți bărbații. Un gen destul de drăguț de altfel, ceea ce face situația și mai gravă. Vreau să spun că sunt realmente femei foarte drăguțe. Și cu atât mai iritante, cu cât nu sunt deloc ceea ce gândesc bărbații că ar fi. Eu sunt geloasă și pe trecut.

— Pe trecutul lui Michael?

— Da, foarte geloasă.

— Ai fi geloasă și pe trecutul cuiva care ți-ar fi foarte drag?

— Cred că da.

Urmă o pauză.

— Și a mai avut Michael și alte aventuri?

— A flirtat cu o doamnă Logan, soția unui colonel, și cu Madame de Luce, și cu o italiancă superbă; dar știi, Leo, cred că s-a întâmplat un lucru foarte ciudat.

Un nou răstimp de tăcere.

— Și anume?

- Nimic, nu mai știu ce voiam să spun.
- Ba știi; spune-mi.
- Zău c-am uitat – pe onoarea mea.
- Să-ți spun eu ce era?
- Poți să-mi spui orice dorești, dar n-ai de unde să știi.
- Voiai să-mi spui că s-a întâmplat un lucru foarte ciudat, și acest lucru ciudat este că Michael s-a îndrăgostit de soția lui. Am dreptate?
- O, nu. Tu nu-l înțelegi pe Michael și nici pe mine, din acest punct de vedere.
- A, nu? Și-am să-ți spun mai mult. *E prea târziu.*
- Ce nonsens! Socoți că sunt o soție rea?
- Ești admirabilă. Dar asta-i altceva. Nu vorbesc de tine. Vreau să spun că-i prea târziu pentru el. Tu vei fi întotdeauna o soție admirabilă. Dar ce-mi bat eu gura de pomană? Știi prea bine ce vreau să spun.
- Nu cred că știu.
- Pur și simplu că Michael s-a îndrăgostit de tine. Și că nu era îndrăgostit de tine înainte, pe când erai tu îndrăgostită de el. Dar acum e prea târziu. Nu-i prea târziu pentru tine să mai iubești, dar prea târziu ca să-l mai iubești pe el. Vei iubi desigur pe altcineva.
- Ți-am spus eu vreodată ceva ce nu era adevărat?
- Nu; ești sinceră, omul cel mai sincer pe care l-am cunoscut.
- Bine, atunci trebuie să mă crezi că niciodată nu a existat pentru mine altcineva în afară de Michael.
- Asta știi, dar eu vorbeam de viitor.
- Hai să nu ne preocupăm de viitor.
- Încerci să-mi spui că ești fericită?
- Da. Viața mea e plină, am copii – s-ar putea să sune naiv, dar nu e așa – copiii înseamnă atâta bucurie, o bucurie atât de nouă și de proaspătă acum, de când ne-am întors. N-am să-i mai las singuri niciodată.
- Câți ani are Peter?
- Peter are cinci ani, și Hester trei, și e o bomboană.
- Dar copiii nu sunt totul.

— Viața mea e plină...

— Când spui că viața ta e plină și că pentru tine nu a existat nimeni vreodată în afară de Michael te referi la prezent – dar tu ești absurd de tânără. Viața ta, această anume latură a vieții tale, de-abia a început. E o prostie să vorbești în felul ăsta. Nu se știe niciodată. S-ar putea ca mâine să întâlnești pe stradă pe cineva de care să te îndrăgostești nebunește.

Fanny schimbă subiectul.

— Apropo, a fost și George Ayton la Cairo.

— Ce face?

— Încă melancolic din când în când, dar o să supraviețuiască.

— A fost și Lady Jarvis?

— Da, pentru scurt timp. Acum e la Londra, s-a întors înaintea noastră. A, știi, Andrew Wallace mi-a vorbit de un prieten al tău.

— De. Cine?

— Prietenul pe care eu nu am voie să-l văd.

— Francis Greene?

— Da; mi-a spus că e un om minunat.

— Și nu ți-am afirmat și eu același lucru?

— Mi-ai spus-o mereu; tocmai de asta doresc să-l cunosc.

— A fost atât de mult timp plecat, și apoi, așa cum ți-am repetat întruna, e timid, nu-i place să întâlnească oameni noi, iese foarte puțin și urăște femeile.

— Toate femeile?

— Da.

— M-ar mira.

— M-ar dura să ți-l prezint și să știu că nu ți-a plăcut. N-o să-ți apară sub lumina lui cea mai favorabilă, tu ai să-l găsești oribil și eu o să sufăr. Nu ți-aș ierta-o.

— Din câte am auzit despre el, nu văd de ce l-aș găsi oribil.

— Și-apoi e imposibil să-l scoți din casă.

— Andrew Wallace mi-a spus că are o mulțime de prieteni.

- Prietenii, da. Asta-i altceva.
- Dar Lady Jarvis îl cunoaște. Era și ea de față când Andrew Wallace mi-a vorbit despre el.
- Ea a cunoscut cândva toată omenirea... Îți jur că nu iese niciodată din casă.
- N-ai vrea să-l aduci într-o zi la ceai?
- Mi-ai cerut lucrul ăsta de un milion de ori și eu nu-ți pot da un răspuns nou, așa că îl repet pe cel vechi. Nu, nu și iarăși nu; mai bine mor decât să-l aduc. Știu că ar fi un eșec și nu mi-aș ierta.
- Dar de ce să fie un eșec?
- N-aș putea să suport ca ție să-ți displacă Francis... și nu cred c-o să-ți placă.
- Nu poți ști și n-ai să ghicești niciodată care oameni îmi plac și care nu... și de Andrew Wallace ai fi crezut că n-o să-mi placă.
- Și nici nu-ți place. Ai spus-o doar ca să mă necăjești pe mine.
- Îți jur că nu, dar să lăsăm asta. De ce n-am voie să-l cunosc pe Francis Greene?
- Nu pot risca acest lucru.
- Niciodată?
- Niciodată.
- Dar n-o să ai nimic împotrivă dacă o să-l cunosc prin mijlocirea altcuiva?
- A, nu.
- El știe că exist?
- În ultimii trei ani nu i-am vorbit decât despre tine.
- Foarte bine, atunci să lăsăm la voia întâmplării. Nu mai insist.
- Da, foarte bine. Să lăsăm la voia întâmplării.
- Michael se întoarce și schimbă discuția.

Conversația de mai sus a fost într-un fel profetică. A doua zi dimineață, Fanny ieși după cumpărături. Luă un taxi din stație, la Piccadilly. Se urcă în mașină și ceru șoferului s-o ducă în Shaftesbury Avenue. De cum dădu șoferul să

întoarce taxiul, o altă mașină intră în el. O ciocnire scurtă, violentă. Fanny fu zvârlită înainte, căpătă o lovitură destul de urâtă la cap, plus o serie de tăieturi și contuzii.

Fu scoasă din mașină și, cu toate că nu-și pierduse cunoștința, era amețită și nu știa ce se întâmplase cu ea. Se strânsese obișnuita gloată în jur și un polițist își făcea însemnări. La un moment dat, se apropie un bărbat care declară că e medic. O întreabă pe Fanny unde locuiește, o duse întâi într-o farmacie unde-i aplică un pansament, apoi o conduse acasă, o sili să se vâre în pat și telefonă după Michael, care sosi în doi timpi și trei mișcări. Doctorul îi explică ce s-a întâmplat, îi spuse că Fanny suferea încă de pe urma șocului și că va trebui ținută câteva zile într-o încăpere ferită de lumină. Nu era nimic serios, în cel mult șase săptămâni avea să fie complet restabilită, dar avea nevoie de multă liniște.

— Presupun că aveți un medic curant? întreabă el.

— Da, răspunse Michael, doctorul Alston, dar în momentul de față e plecat la nu știu ce conferință.

Lui Michael îi plăcu înfățișarea acestui medic și fața lui îi era vag familiară. Îl găsea simpatic.

— Aș dori să o mai vedeți dumneavoastră. Nu știu niciun alt medic.

— Foarte bine. Îl cunosc pe Alston. E așteptat să se întoarcă peste câteva zile. Până la întoarcerea lui, o voi îngriji eu pe doamna Choyce.

— Unde locuiți? întreabă Michael.

Doctorul îi întinse cartea de vizită, pe care scria:

Dr. FRANCIS GREENE
Cavendish Street Nr. 200

CAPITOLUL XIV

ÎNSĂNĂTOȘIREA LUI FANNY A DE-

curs grabnic și pe deplin mulțumitor. Pe doctorul Greene nu-l mai văzu decât o singură dată, pentru că, între timp medicul lor se întorsese la Londra și Greene îl pusese la curent cu tot ce se întâmplase. Francis Greene nu era medic practician, ci mai curând cercetător în boli nervoase, în lumea științifică, numele lui era foarte familiar. Dar în trecut practicase medicina și se spunea că intuiția lui în materie de diagnostic și pătrunderea sa psihologică erau deopotrivă de adânci ca și cunoștințele-i teoretice.

Fanny fusese încântată să-l cunoască, anticipând amuzamentul cu care avea să-l tachineze pe Leo Dettrick.

Dar cunoștința lor fu de scurtă durată întrucât, curând după accidentul lui Fanny, doctorul Greene părăsi Anglia, plecând în Australia, unde avea de gând să rămână un an încheiat.

De Paști, Fanny fiind complet restabilită, Michael o luă în proiectata călătorie la Paris, unde au fost oaspeții noii lor prietene; dar înainte de a părăsi Londra, Michael o întrebă dacă nu sosise momentul să-și schimbe locuința, idee pe care Fanny o acceptă cu entuziasm. Alese în Queen Anne's Gate o casă micuță, care nu necesita prea mari reparații, în afară de o curățenie temeinică și un zugrăvit. La mijlocul lunii mai se și mutară în ea.

În existența lui Fanny și a lui Michael începu o fază nouă și, după ani și ani, când Fanny avea să arunce o privire retrospectivă asupra acestei perioade, totul avea să-i apară estompat de ceață. De un fel de abur, ca o aureolă de vis. A fost fericită? N-ar fi putut spune, era ca și cum s-ar fi drogat cu opium și ar fi luat parte la un soi de sarabandă fabuloasă, un fantastic Decameron. Își redobândise sănătatea, vioiciunea și, mai presus de toate, frumusețea.

Era înconjurată de prieteni. Leo Dettrick în primul rând, care venea zilnic s-o vadă, și Andrew Wallace, care se reîntorsese din Egipt. Deși nu ducea viață mondenă, Wallace avea o sumedenie de amici, în mijlocul cărora făcea o susținută și neostoită propagandă în favoarea lui Fanny. O considera drept cea mai frumoasă și cea mai

interesantă din generația tânără a doamnelor londoneze.

Și astfel, Fanny (ca pe vremuri Hyacinth) a fost, într-un anumit sens, descoperită, și, deșteptându-se într-o bună dimineață, s-a pomenit, dacă nu chiar faimoasă, oricum relevantă între ghilimele. Nu apăreau fotografii ale ei ori scurte cronică în revistele mondene, dar o împresura un val de interes stârnit și de rumoare. Dacă rosteai numele „*Fanny Choyce*”, întâlneai urechi receptive și nu era nevoie de specificări și explicitări. Și dacă-i pomeneai numele, ajungeai, cu siguranță, să-i comentezi și frumusețea.

Era cunoscută și în cercurile politice, dar le frecventa numai când era necesar să participe la mari reuniuni; Andrew Wallace o introdusese în lumea boemă. Fanny nu ieșea prea mult, deși multe amfitrioane se străduiseră, fără rezultat, s-o capteze prin vizite și angajamente. Refuza invitațiile la țară. Îl plictiseau pe Michael; își petreceau fiecare sfârșit de săptămână la Hockley, unde locuința fremăta de tineret. Fanny îi atrăgea pe toți ca un magnet. Continua să fie foarte ocupată; părea întotdeauna copleșită de îndatoriri, dar învăluită în aceeași supremă indiferență. Viața lor mondenă se reducea la o serie de mese oferite unui grup de prieteni, la spectacole de operă și reprezentații ale baletului rus.

Michael se culca foarte – târziu și adeseori le picau prieteni în vizite nocturne. Pentru cunoștințele din străinătate, casa lor era un permanent refugiu confortabil.

Leo Dettrick privea toate acestea cu neplăcere. O considera pe Fanny ca pe o proprietate personală și nu suporta să audă oameni ca Guy Cunninghame vorbind despre ea sau s-o știe prietenă cu Lady Jarvis, deși, sau poate tocmai pentru că, aceasta îl recomandase lui Fanny.

Michael, dimpotrivă, era plăcut impresionat. Se simțea mândru de Fanny și, mai mult, aceasta organiza genul de distracții care-l amuzau. La Hockley, Michael își invita prietenii lui iar Fanny pe ai ei. Interferențe nu prea existau. George Ayton venea foarte des; Jack Canning se afla încă în Africa și nu-l așteptau să se înapoieze înainte de sfârșitul

verii; Stephen Lacy își făcea apariția, ori de câte ori putea (Walter Troumestre murise în toamnă, înainte de călătoria lor la Cairo). Foarte des îi vizitau soții Clive și Jean Brandon.

Prietenia dintre Fanny și Andrew Wallace era de neîndurat pentru Leo Dettrick. Ar fi fost gata să tolereze orice altceva, dar nu această relație. Avusese de gând să petreacă toată vara la țară dar, de cum aflase că Fanny va rămâne la Londra, nu putuse răbda să nu fie și el acolo. Era în febra conceperii unui nou roman, dar nu s-ar putea spune că făcea mari progrese. Ori de câte ori era invitat undeva, răspundea că nu se duce nicăieri; dar oriunde știa că va fi și Fanny, era și el prezent.

Luna iulie. Michael căpătase o lojă la teatrul Drury Lane, pentru opera rusă, aflată în turneu. Cânta Șaliapin în *Ivan cel Groaznic*.

Invitați în loja lui erau o doamnă din Italia, doamna San Gervasio, pe care o cunoscuseră în Egipt, Leo Dettrick, și un tânăr rus, Dimitri Toll, ofițer de cavalerie, care venise pentru expoziția de cai de la Olympia.

În loja alăturată se afla un grup de ruși, printre care o tânără contesă Jikov, de a cărei frumusețe Michael fu izbit.

— Cine e? îl întreabă el în pauză pe tânărul său prieten rus,

Dimitri Toll îl lămuri, adăugând:

— Dorești să-i faci cunoștința?

— Mai întrebî?

— Atunci vino cu mine în loja ei să i te prezint.

Câțiva prieteni intrară în loja lor s-o vadă pe Fanny și Michael cu Toll plecară ca să le facă loc.

În timp ce avea loc această mică discuție, spectatorii din loja alăturată care (în afară de contesă și de un domn numit Kranitzky) nu erau alții decât Guy Cunninghame, George Ayton și gazda, Lady Jarvis, vorbeau despre spectatorii din loja lui Michael.

— Cine-i doamna care e în lojă cu Mișa Toll? E o străină? întrebă contesa Jikov.

Guy Cunninghame o lămuri.

— O găsesc foarte frumoasă, comentă contesa, referindu-se, desigur, la Fanny.

Guy Cunninghame aruncă o privire critică, apoi dădu verdictul:

— Da, anul ăsta este într-adevăr frumoasă. A evoluat surprinzător.

— Dar e atât de tânără! urmă contesa Jikov. Nu-mi pot închipui că n-a fost întotdeauna frumoasă.

— Mă rog, se explică Guy, ca fată a fost drăguță. Apoi s-a căsătorit și, bănuiesc, a fost bolnavă, oricum, pentru o bună bucată de timp și-a pierdut, fără îndoială, orice urmă de frumusețe - iar acum și-a redobândit-o; ba chiar e mai drăguță decât a fost vreodată.

— E descurajant că aveți atât de multe frumuseți în Anglia, spuse contesa Jikov. Dar doamna aceasta mi se pare cea mai interesantă dintre toate pe câte le-am văzut.

— Vezi și-n jurul ei culori? întrebă Lady Jarvis.

Contesa Jikov le mărturisi celorlalți că, uneori, fără voia ei, vedea oamenii înconjurați de un halo, sau irizând anumite culori.

— Da, spuse ea, văd parcă nori diafani și străvezii ca un abur - dar cu o flacără în miezul lor. Totul numai argint și... cum se spune? *feuilles mortes*¹.

— Și în jurul lui ce vezi?

— O, roșu aprins și alb incandescent, *comme un fer rougi*².

— Și în jurul domnului Dettrick?

— E autorul acelor cărți... da? Am citit una dintre ele în colecția Tauchnitz, dar mi s-a părut enorm de plicticoasă. În jurul lui văd o irizare albastră, ca azurul mării în Grecia sau în Sicilia, un albastru verzui, transparent. Dar în acest albastru sunt pete de culoarea peruzelei, iar marginile sunt aureolate de un nimb alb.

— Vedeți toate acestea sub chipul unui halo care

¹ Frunze ofilite (fr.).

² Ca un fier înroșit (fr.).

înconjoară omul sau socotiți că sunt culorile care-l simbolizează, ca în jocul analogiilor?

— Nu știu. N-aș putea explica. Cred că uneori le văd într-un fel și alteori în altul. Câteodată îmi apar ca o străfulgerare ce se ivește și apoi se stinge – alteori stăruie.

În lojă își făcură intrarea Toll și Michael, care fuseseră reținuți pe drum de o cunoștință. Au fost prezentați oaspeților străini, în timp ce George Ayton și Guy Cunninghame se duseră să o salute pe Fanny.

Când Michael îi fu recomandat lui Kranitzky, acesta îi spuse:

— Cred că am cunoscut un bun prieten al dumneavoastră, Canning.

— Ah, da, Jack. Ce face? Se încăpățânează să nu scrie. L-ați întâlnit în Africa de Sud?

— Da, am fost tovarăși de călătorie la întoarcerea lui acolo, în urmă cu un an, sau cam așa ceva. Se va înapoia în curând aici. O să-mi lipsească.

Michael se adresă apoi contesei Jikov și, înainte de terminarea antracului, îi și invitase pe toți oaspeții Lady-ei Jarvis, împreună cu aceasta, la ei la supeu.

— Sper că le putem da ceva de mâncare? o întrebă el pe Fanny când îi anunță vestea.

— Da, răspunse aceasta râzând, pentru că, fiind convinsă că până la urmă vom oferi o masă și că tu vei invita jumătate din sală, mi-am luat măsuri de precauție. Avem destulă mâncare și destulă băutură – ba chiar putem invita un număr mai mare de oaspeți. Îl văd jos, în stal, și pe Andrew Wallace.

— E neapărată nevoie să-l inviți? întrebă Dettrick.

Fanny nici nu-l luă în seamă.

— Și iat-o și pe Jean Brandon, am putea-o chema și pe ea. Și pe Raphael Luc, și pe Solway, pianistul. Invită-i pe amândoi și o să organizăm o seară de muzică.

— Bună idee, încuviință Michael. O seară de cântece rusești. În pauza următoare îi invit pe toți.

— Probabil că Andrew, acum că ne-a zărit, va veni în loja

noastră.

— De asta poți fi convinsă, ricană Dettrick.

Fanny îi răspunse printr-un râs și adăugă:

— Mai sunt în sală și Margaret cu Dick Clive și familia Wister. Să-i invităm pe toți!

Cortina se ridică. În antracul următor, invitațiile fură lansate și acceptate în cea mai mare parte.

Oaspeții, cei mai mulți tineri, umpleau până la refuz sufrageria lui Fanny. După cină, se desfășură la etaj seara de muzică: la început muzică serioasă, care, pe măsură ce orele înaintau, devenea din ce în ce mai puțin serioasă. Raphael Luc cântă arii de Offenbach, de Gilbert și Sullivan, iar Toll, care găsisese pe undeva o ghitară, cântă, împreună cu contesa Jikov, muzică țigană.

Era o noapte de iulie, încremenită; nicio adiere nu clintea văzduhul. Musafirii se așezaseră care-ncotro, pe ce apucaseră, mulți dintre ei pe jos. Ferestrele care dădeau spre parc erau larg deschise.

Solway cântă la pian toate valsurile pe care le cunoștea, valsuri din toate epocile, de la Johann la Oskar Strauss. Raphael Luc și Toll preluară ștafeta. Melodiile lunecau de la „Dunărea Albastră” la „Trop Jolie” la „Soldatul de ciocolată”, apoi la tangouri și foxtroturi.

Odată cu primele acorduri ale primei melodii de dans, mobila a fost dată la perete și perechile se lansară în ritm.

Printre dansatori se remarcău câteva siluete fascinante: contesa Jikov, o bacantă cu ochi jucăuși; doamna San Gervasio, strălucitoare ca un tablou de Tizian; Jean Brandon, eterică, cu colorit de fildes și ochi sfioși ca două păsăruici; Margaret Clive, proaspătă ca o viorea; și Fanny, plină de ritm și de reflexe argintii.

Când osteneau de atâta dans, se recreau mâncând sau ascultând muzică.

Cei mai vârstnici se împrăștiară pe la casele lor, dar tineretul nu se dădu bătut. Melodiile deveneau tot mai sentimentale.

Raphael Luc cântă muzică melancolică de Faure și Hahn.

Cei doi ruși se dezlănțuiră în *Oci ciornîi*, *Noci Bezumnia*, *Utro Prohladnoie* și alte cântece.

Cum mobilele fuseseră date deoparte, cei mai mulți tineri se cuibăriseră pe dușumea. Fanny se pomeni la un moment dat în balcon, discutând cu Kranitzky, care nu era dansator.

Îi legăna glasul lui Raphael Luc, cântând un cântec trist despre friabilitatea a tot ce-i vremelnic, despre durerea despărțirilor și necruțarea morții. Tinerii ascultau pieriți.

— Cum îi fascinează cântecele triste! comentă Fanny.

— Da, sunt destul de tineri ca să le placă tristețea. De câte ori văd tineri ascultând cu încântare cântece melancolice, mă gândesc la *A douăsprezecea noapte* a lui Shakespeare; bufonul – nu-i așa că bufonul e acela care cântă „Vino Moarte!” și toți tinerii stau și-l ascultă?

— Da, observă Fanny, tinerilor le plac lacrimile gratuite.

— Dar și dumneata ești destul de tânără ca să guști asemenea amuzamente. Eu, din păcate, nu mai sunt.

— Mă tem că nici eu nu mai sunt. E cumplit cât de vertiginos zboară anii... Fanny schimbă subiectul: O cunoști mai de mult pe Jean Brandon?

— Da, am cunoscut-o acum câțiva ani și am reîntâlnit-o anul trecut în Franța, într-o localitate balneară.

Discutau despre prietena lui Fanny, fata brună cu ten de ivoriu – încă necăsătorită. Fanny știa prea bine că Jack Canning o iubea de ani de zile și că încă visa să se căsătorească cu ea.

— E foarte drăguță, nu?

— A fost o vreme când o găseam foarte interesantă.

— Și acum găsești că nu mai e?

— Am admirat-o mult și, cu toate că n-am mai văzut-o de un an, am continuat să o admir în amintire. Dar acum am încetat s-o mai admir, pentru că am cunoscut pe cineva în același gen, care o eclipsează total, o anihilează. Te-am cunoscut pe *dumneata*. Să nu gândești că-ți fac complimente banale – e adevărul adevărat. Dumneata ești ce-ar fi putut să fie Jean dacă și-n ea *luminile ar fi fost aprinse*.

— O cunoști bine?

— Am cerut-o în căsătorie, dar nu știu dacă o cunosc bine.

Fanny era sincer mirată. Până atunci nu avusese habar de existența lui Kranitzky.

— Să-ți istorisesc toată povestea? Întrebă el.

— Istorisește-o.

— E atât de ușor să vorbești unor străini despre problemele tale cele mai intime – în timp ce prietenilor nu le poți niciodată povesti nimic.

— Partea ciudată e că eu nu te simt străin, spuse Fanny; dar istorisește-mi povestea dumitale.

— Bine, am să ți-o povestesc, dar când începe să te plictisească, oprește-mă. La douăzeci și șase de ani m-am îndrăgostit de o doamnă căsătorită, mamă de copii. Era rusoaică. A durat mult, șapte ani; i-am cerut să divorțeze și să se căsătorească cu mine. Ea nici nu a vrut să audă. Atunci am plecat din Rusia, convins că totul s-a terminat între noi. Am plecat pentru o cură de ape în localitatea Mareville, unde am întâlnit-o pe domnișoara Brandon – pe care o cunoșteam mai de mult. Venise cu mătușa ei la băi. Ne-am împrietenit îndeaproape. I-am cerut mâna și a acceptat. Dar pe neașteptate a picat din Africa Jack Canning; și-a dat seama de situație și a plecat așa cum a venit. Mai era acolo o doamnă Sommer, prietenă de-a domnișoarei Brandon.

— Da, o știu.

— Noi nu făcuserăm cunoscută încă logodna noastră, dar eram convins că totul merge strună când, a doua zi după plecarea lui Canning, mă trezesc cu o scrisoare de la prietena mea din Rusia, care mă anunța că s-a răzgândit, că a hotărât să divorțeze și să se remărite cu mine. Ce puteam face? Eram într-o teribilă dilemă. Simțeam că e de datoria mea să mă căsătoresc cu domnișoara Brandon și să nu mai reînnod vechea poveste; și totuși, de prietena mea din Rusia mă legau obligații de neînlăturat. De cum i-am citit scrisoarea, am fost sigur, în sinea mea, că nu mă voi

mai căsători cu Jean Brandon. Mi-am dat seama că totul fusese o amăgire, un miraj, mirajul remodelării unei existențe dar, în același timp, știusem tot timpul că aparțin trecutului, cu tot ce are el bun sau rău. Și totuși, atunci nu vedeam ce trebuie să fac sau, mai bine zis, cum să procedez. I-am cerut sfatul doamnei Sommer. Apropo, mai există?

— Da, e aci, la Londra.

— Era marea prietenă a lui Jean, și a înțeles prea bine că totul a fost o amăgire, o greșeală. Avea convingerea că Jack Canning va rămâne întotdeauna suportul real și neștirbit de intemperii al domnișoarei Brandon și că, în cele din urmă, cu el se va mărita.

— Și dumneata ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic. Nu a avut loc nicio explicație. Doamna Sommer a tăiat nodul gordian. Am plecat, și domnișoara Brandon a înțeles.

— Dar, după cum vezi, nu s-a măritat cu Jack Canning.

— Se va mărita cu el... anul ăsta, sau la anul, sau altă dată.

— Și crezi că purtarea dumitale n-a afectat-o?

— Și ea trăise un miraj. Niciun moment nu privise lucrurile la lumina crudă a zilei, dacă înțelegi ce vreau să spun. A fost o idilă romantică, un vis... din care s-a deșteptat.

— Mă întreb dacă așa o fi. La urma urmei, nimic n-ar fi împiedicat-o să se mărite cu Jack Canning. Dacă el a plecat din cauza dumitale, trebuie să fi aflat, de îndată ce-ai părăsit-o pe Jean, că a fost o neînțelegere la mijloc.

— Poate că a vrut să-i mai lase timp de gândire, poate că n-a vrut s-o preseze. El știe prea bine că, în ce-l privește, nimic nu se va schimba. E genul ăsta de om.

— Ca și dumneata?

— Nu, eu am altă structură. Eu unul sunt ușuratic, capabil de orice *coup de tête*¹; dar, de fiecare dată, mă

¹ Capriciu (fr.).

întorc la matcă. Nu sunt în stare să rup definitiv.

— Dar ai rupt definitiv?

— Ah, până la urmă nu mi-am putut lăsa prietena să divorțeze din cauza mea. De dragul ei, de dragul copiilor, din scrupule personale – din aversiune pentru asemenea lucruri. De aci mi s-a tras Africa.

— Și care a fost sfârșitul?

— Nu există sfârșit. După ce-am petrecut un an în Africa, n-am mai putut suporta. Măine mă întorc în Rusia.

— Mă întreb dacă Jean se va mărita totuși cu Jack Canning.

— Pun mâna în foc.

— Nu știu... poate că versiunea ei asupra idilei voastre sună altfel.

— Doamna Sommer a gândit lucrurile ca și mine; dar, firește, nu se știe niciodată. Tot ce știu este că Jack Canning va rămâne mereu neclintit ca o stâncă în fidelitatea lui și, cu timpul, o să rostească și dânsa acel „da”. Dar, destul cu istoriile mele! Acum e rândul dumitale.

— Eu n-am nimic de povestit.

— Dacă nu vrei să vorbești despre dumneata, dă-mi voie s-o fac eu. Să-ți spun tot ce gândesc? Îmi dai voie?

— Poți spune orice dorești.

— Ei, uite ce gândesc eu. Există trei bărbați care sunt... cum să spun... stârniți de dumneata. În primul rând acel *homme de lettres*¹...

— Cine? Leo Dettrick?

— Da; pe urmă, celălalt.

— Care celălalt?

— Celălalt romancier pe care mi l-ai prezentat.

— A, Andrew Wallace.

— Da; și *ils se detestent*². Dar nu ăsta-i lucrul cel mai interesant. Cel mai interesant mi se pare soțul dumitale. Învață să fie gelos.

¹ Om de litere (fr.).

² Nu se pot suferi (fr.).

— Pe Leo Dettrick și pe Andrew Wallace? O, nu, răsă Fanny fără ipocrizie. Practic, Leo Dettrick face parte din familie, și Michael nici nu se sinchisește de vreunul dintre ei.

— Nu, nu pe ei e gelos; pe ei n-o să fie niciodată gelos.

— Atunci pe cine?

Răzbeau până la ei acordurile valsului din *Cavalerul Rozelor*, cântat la pian de Solway. Una sau două perechi valsau.

— Nu se știe niciodată, urmă Kranitzky; există un rival potențial.

În acel moment se apropie de ei Guy Cunninghame, care o invită pe Fanny la dans.

— Dansul următor, îi făgădui Fanny, uitându-se la Kranitzky.

Cunninghame dădu din cap a înțelegere și-și găsi pe dată altă parteneră.

— La el te referi? întrebă Fanny cu viclenie.

— Nu, la Lordul Ayton m-am referit.

— A, el și-a trăit romanța de dragoste. E o poveste prea lungă ca să ți-o istorisesc acum, dar încă nu s-a tămăduit.

— Se va tămădui. Nu e genul „*grand amoureux*”¹ Cred că s-a și vindecat. Dumneata l-ai lecuit.

Fanny roși.

— A, nu, asta ar fi prea-prea... a rămas cu inima fărâmată.

— Și dumneata i-ai reparat-o.

— Dumneata socoți că nimic nu dăinuie?...

— La majoritatea bărbaților, nu. Dar uneori mai întâlnești și câte un Jack Canning.

— Dar când e vorba de femei?

— Femeile sunt altfel construite. Cum aș putea eu ști ce se petrece în inima lor? Oricum, la femei dragostea dăinuie mai mult decât la bărbați... femeile iubesc mai profund, atunci *când iubesc*.

¹ Marele îndrăgostit (fr.).

— Niciodată nu m-am gândit la George Ayton în felul ăsta.

— Nu? Dar el s-a gândit la dumneata - dumneata ești pentru el *l'étincelle*¹.

— Și crezi că sunt?

— Ce, o cochetă?... nu, ești mai rău... ești o... o... ceva trufaș și clasic... Artemis - dar o Artemis malițioasă. Oamenii te privesc de la distanță și își pierd capul; iar dumneata îți vezi de drum, fără să-i observi, fără să-ți pese... nu faci niciun efort. Nu te zbați, nu iei parte la competiție, nu te frământă. Gândești despre dumneata însăși că totul ți-e indiferent. Iei viața așa cum e, te bucuri de muzică, de operă, de dans, de cer, de câmp, de copaci... te simți în siguranță, senină, netulburată... nimic nu te poate atinge... oamenii pot să te adore, îi privește. Ba chiar îți face plăcere. Îți dau o senzație de bunăstare, de bucurie... un anumit soi de fericire; dar dacă într-o zi... dacă într-o bună zi s-ar ivi o Brangäne² neatentă, care ar lăsa o licoare magică în drum, și dacă luând-o drept vin obișnuit ai sorbi-o... atunci... ah, atunci... Îți înșir toate acestea pentru că te vād pentru prima oară și, probabil, pentru ultima. După cum ți-am mai spus, mâine plec, așa încât ce importanță mai are?

— Și atunci, ce o să se întâmple?

— Atunci ai să-ți pierzi și dumneata capul... și ai să iubești ca o tigroaică și ca o *grisette, comme une*³... mă rog, *bêtement*⁴; dar cel pe care-l vei iubi va fi, presimt, o persoană cu totul aparte, nu cineva asemănător cu domnul Dettrick sau cu Lordul Ayton - cineva cu totul neașteptat... și atunci... o, bietul dumitale soț... El suferă de pe acum, când n-are niciun temei... cum va mai suferi atunci!

¹ Scânteia (fr.).

² Referire la un personaj din *Tristan și Isolda*; credincioasa Brangäne, vară a Isoldei, căreia regina mamă îi încredințează licoarea fermecată pentru a o da fiicei ei și regelui Marke în noaptea nunții.

³ Femeie ușoară, ca o... (fr.).

⁴ Prostește (fr.).

Începuse un nou dans. Guy Cunninghame se înființă să-și ceară dreptul. Fanny îi surâse lui Kranitzky, se ridică și se avântă în dans. Michael discuta cu George Ayton și cu Leo Dettrick, la celălalt capăt al sălii. Toți trei îi urmăreau în tăcere pe Fanny și pe partenerul ei. Michael dansa rar, George cu stângăcie, iar Dettrick niciodată. Kranitzky, în picioare lângă fereastră, îi urmărea la rândul său.

Până atunci evoluase o singură pereche, care se opri de îndată ce se lansară pe parchet Fanny și Guy; printr-un consens tacit, abandonaseră câmpul de luptă în fața celor doi, care alcătuiau un splendid cuplu de dansatori. Guy Cunninghame, pe lângă că avea un perfect simț al ritmului, participa la dans cu o plăcere care se degaja din fiecare fibră a ființei lui. Îți dădea impresia unui elegant patinator pe gheață. Cât despre Fanny, oferea o adevărată revelație. În vârtejul mișcării, părea să trăiască mai intens. Era îmbrăcată într-o rochie argintie, mulată pe trup. Dansul îi puneă în valoare armonia liniilor: curbele sinuoase, unduirea mlădioasă a gâtului și a umerilor, brațul care părea cizelat de un sculptor anonim din perioada de înflorire a antichității grecești. Dansul insufla viață seninătății ei, îi revela esența, virtualitățile frumuseții ținând, în bună parte, de cea de-a patra dimensiune; poate că dansul era condiția prielnică, necesară să determine la ea o comunicare cvasi-deplină spunem „cvasi”, căci pentru o comunicare deplină ar fi fost nevoie de un alt factor: iubire dăruită și împărtășită.

— *Die schlanke Wasserlilie*¹ murmură Kranitzky ca pentru sine, privind-o pe Fanny.

Se așeză apoi lângă Jean Brandon și se puseră pe taclale, ca doi vechi prieteni. Fanny îi observă, trecând pe lângă ei în vârtoarea dansului, și se întrebă: „Oare totul, totul, ajunge la un sfârșit? Iată, Michael și Hyacinth. A uitat-o, a uitat-o cu desăvârșire.”

¹ Nufărul zvelt (germ.), laitmotiv din povestirea *Immensee* de Th. Storm.

Era adevărat. Michael o urmărea pe Fanny cu un simțământ ce depășea admirația: cu uluire. O senzație care-i revenea des. Pentru el, Fanny era o persoană cu totul nouă. Pentru Hyacinth nu mai avea niciun gând, nici măcar subconștient. Imaginea lui Hyacinth i se evaporase din minte, alungată de imaginea vie, pregnantă, a lui Fanny.

Era ultimul dans. Albastrul noptatic al cerului se decolorase într-un cenușiu spălăcit. Copacii din parc se decupau în contururi fantomatice.

Fanny le propuse o gustare alcătuită din ochiuri cu șuncă. Se strânseseră din nou cu toții jos, în jurul mesei, după care se împrăștiară definitiv.

Michael și Fanny rămaseră singuri.

— Cred că s-au simțit bine cu toții, nu? întrebă ea.

— Da, dar fir-ar să fie al naibii, al naibii, al naibii!

— De ce?

— Pentru că eu nu știu să dansez.

— Ba dansezi foarte bine. N-ai dansat în seara asta?

— Vreau să spun că nu pot să dansez într-adevăr frumos, ca Guy Cunninghame...

— A, Guy - da, el e într-adevăr excepțional.

— Da, e bun la tot ce nu pot face eu.

Fanny râse.

— Bănuiesc că ești îndrăgostită de el.

Fanny râse din nou, un râs cu triluri.

— Mă rog, în orice caz, el e îndrăgostit de tine.

— Dragul meu Michael...

Michael se îndreptă spre ușă și aprinse o lumânare pentru dormitor.

— Apropo, urmă el, circulă un zvon că Ayton o să primească o însărcinare guvernamentală. Dar e secret. Nu-i așa că-i *grozav*? întrebă el cu oarecare emfază răgușită în glas.

— Într-adevăr, *grozav*, replică Fanny, spunându-și în gând: „Ce-a zis Kranitzky despre George e prostie curată, dar în privința lui Michael are perfectă dreptate”. Și se minună de intuiția rusului.

În timp ce urcau scările spre dormitoare, clanța ușii de la intrare fu zgâlțâită violent. Michael coborî și deschise ușa. În prag se afla contesa Jikov, într-o fermecătoare rochie de seară roz, cu umerii învâluți într-un spumos nor de tul și arătând ca o zeiță a pădurilor. Se certa cu un șofer recalcitrant.

— Nu vrea să meargă, se văită ea. M-a adus înapoi, continuă frământându-și mâinile. Eu vreau să-i plătesc dublu și el zice că-i *slab*!

Voia să spună că una din frânele taxiului se defectase și că încercase, zadarnic, să-i ofere șoferului tarif dublu. Michael îi găsi un alt taxi.

CAPITOLUL XV

JACK CANNING SE ÎNTOARSE DIN Africa în luna iulie și Michael voi să-l ia cu el în Scoția.

Tocmai discuta acest subiect cu Fanny, la micul dejun, în locuința lor din Londra.

— Firește c-ai să vii și tu cu copiii.

— Dar casa-i destul de mare ca să ne cuprindă pe toți?

Închiriaseră o micuță cabană de vânătoare, într-un loc prielnic pentru vânat și excelent pentru pescuit.

— Da, da, e destul de mare pentru voi toți, ba chiar și pentru alții în plus. O să mai invităm câțiva.

Până atunci îl invitaseră regulat pe George Ayton, și Fanny aștepta să-l audă pe Michael rostindu-i numele. Dar Michael părea încurcat.

— Ar trebui să invităm pe cineva pentru Jack. Ce-ar fi s-o chemăm pe Jean Brandon?

El cunoștea întreaga poveste.

— Ar fi o greșeală fatală, se opuse Fanny.

— De ce, îmi spuneam că Jack e îndrăgostit de ea.

— Tocmai, asemenea lucruri nu trebuie forțate.

— Și apoi George... urmă Michael, punând-o parcă la

încercare.

— Da, ce-i cu George?

Glasul lui Fanny suna neutru, indiferent.

— Ar trebui să invităm și pe cineva pentru el.

— Eu cred c-ar fi mai bine să iau copiii și să plec în Devonshire, la mama, iar voi să organizați un grup numai de bărbați. Ar fi mult mai simplu.

— Dacă nu vîi tu, atunci nu mai plec nici eu... Să-i chemăm pe George și pe Leo?

— Leo pleacă în străinătate și va lipsi toată toamna.

— Bine, atunci trebuie să te gîndești pe cine mai invităm pentru George și pentru Jack.

Michael ieși grăbit și plecă la birou. Fanny rămase îngândurată. Fără îndoială, Michael era gelos pe George. O, de-ar fi știut cât de neîntemeiată îi era gelozia!

Până la urmă stabiliră să-i invite pe Jack, pe George, pe Dick și pe Margaret Clive, care acceptară. Fanny nu voia s-o cheme pe Jean Brandon, gîndind că nu era posibil ca aceasta să nu se fi întîlnit cu Jack de la sosirea lui încoace, ori, era cert că nu părea înclinată, sau nu se hotărâse încă să-l ia de bărbat. Și dacă lucrurile stăteau astfel, cu cât îl vedea mai puțin pe Jack în această fază, cu atît mai mulți sortți de izbîndă avea cererea lui.

La sfârșitul lunii iulie se aflau în Scoția. Casa închiriată de Michael era o clădire albă, pătrată, cuibărită într-o vâlcea la malul râului, pe coasta de vest a ținutului muntos.

În ultimul moment, Fanny o invitase și pe Lady Jarvis. Simțea și nevoia unei persoane mai vîrstnice. Și apoi, Lady Jarvis era foarte bună prietenă cu George Ayton.

Vacanța începu sub auguri favorabili. Bărbații erau fericiți că puteau pescui și, uneori, vîna; copiii nu se mai săturau de bucuriile fiecărei clipe; iar cele trei doamne se simțeau bine împreună. Fanny și Margaret se îndeletniceau și ele cu pescuitul; uneori plecau în expediții sau organizau picnicuri împreună cu copiii. Vremea se păstra senină și caldă.

Michael arăta fericit. Totul se desfășura atît de simplu și de firesc, încât Fanny își spunea că n-are de ce să-și facă

griji. Temerile lui Michael, gelozia lui fără temei însemnaseră, probabil, o criză trecătoare; și fuseseră cu toatele risipite de realitate, de faptele vieții cotidiene... așa că totul decurgea bine.

Și iată că vacanța de vară zbură. La sfârșitul lunii august aveau să se împrăștie cu toții spre sud. Michael și Fanny trebuiau să plece la Hockley; George Ayton avea o serie de angajamente; Dick Clive avea să-și reia lucrul, Lady Jarvis pleca în străinătate.

În penultima seară, înainte de plecare, fură invitați la cină la o familie de americani, care închiriaseră o cabană vecină și cu care se împrieteniseră.

Micuța Hester nu se simțea bine, avea o ușoară febră, așa încât Fanny hotărâse să rămână acasă și chemase medicul. George Ayton rămăsese la pescuit până seara târziu și, când sosi ora vizitei la americani, el încă nu se arătase.

— Presupun c-o fi uitat de invitație, spuse Michael. Asta-i seamănă.

În ultimele zile, George se deprinsese să stea pe afară până la ore târzii și adeseori nu-și făcea apariția înainte de ora nouă seara. Îl așteptară până în ultimul moment — până în ultimul moment posibil. Apoi Michael se enervă brusc și-i spuse lui Fanny:

— Nu-l mai putem aștepta - și așa am întârziat. Te rog, dacă se arată, spune-i din partea mea că asta nu-i purtare de om serios și trage-i o muștruluială.

Apoi Michael îi înghesui pe toți, claie peste grămadă, în automobilul pe care-l conducea singur.

Fanny măncă ceva ușor. Nici urmă de George. Între timp sosi și medicul, care o liniști. Hester adormise, iar doctorul fu de părere că e mai bine să n-o trezească, făgăduind să revină a doua zi dimineața. Părea să fie o nimica toată. Pe la orele nouă, George se strecură în casă. Prinsese un somon mătăhălos. Îl „jucase” aproape un ceas și, de bună seamă, n-ar fi putut să-l lase să-i scape. Nu uitase de invitația la cină, dar își spusese că Michael și-o fi dat seama

despre ce-i vorba și că l-o fi scuzat.

— Pe masa din sufragerie găsești ceva de mâncare, îi spuse Fanny, apăsând pe butonul soneriei.

După ce mai schimbară câteva cuvinte, și-l puse la curent cu starea lui Hester, Fanny ieși în grădină. Era o seară calmă și lumina zilei stăruia încă pe cer, pe un cer clar ca oglinda; doar o dără auriu-trandafirie, topită la asfințit, iriza reflexe calde, catifelate. Grădina nu era prea mare: câteva răzoare de flori pe malul râului – dar plantelor le pria de minune. Ultimul chiriaș fusese un grădinar entuziast. Pretutendeni revărsare de regina nopții, crini, flox alb, gălbinele. În transparența amurgului neacoperit încă de umbrele înserării, florile se detașau în contururi distincte, de un alb straniu. Aerul era îmbălsămat de miresme. Fanny coborî la râu și urmări undele molcome, cafenii, despicate din când în când de țâșnirea câte unui pește.

„Michael a avut o vacanță reușită, își spuse ea; cred că, în general s-a simțit bine... și că i-au trecut toate gândurile aiurite, ceea ce ar fi o binefacere. Și copiii au dus-o bine, și Lady Jarvis, și soții Clive. Numai bietul Jack a fost cam cătrănit. Jean l-o fi respins iar; ce găscă! Dacă nu bagă de seamă, o să rămână nemăritată... Și se trece. Trebuie să aibă treizeci de ani sau pe aproape. Ce absurzi sunt oamenii! Nu cred că era îndrăgostită de rusul acela. Cred că-l iubește pe Jack, dar ce-o împiedică să se mărite cu el? ... Simțul datoriei față de mătușa aceea pisăloagă? Sau așteaptă vreun Făt Frumos? Dar și-a trăit romantica poveste de iubire, și o a doua nu va mai veni... oricum, nu mi pierd nădejdea... Aici, în locurile astea s-ar putea face câteva schițe drăguțe. Lui Leo i-ar fi plăcut mult. Păcat că nu-l avem printre noi, dar se pare că-i fericit la Amalfi; noul lui roman merge bine, fără îndoială, altfel n-ar fi atât de laconic în scrisori... Misivele lui sunt tot mai scurte.”

Cam acesta era cursul gândurilor lui Fanny. Se plimbă prin grădină, în sus și-n jos, apoi se așeză pe o bancă. Și în timp ce-și depăna gândurile, George Ayton ieși din casă și se îndreptă spre ea, fumând o țigară. La început, păru să n-

o fi zărit... apoi o văzu, se apropie de ea și se așeză pe bancă.

— E încântător aici, zise.

— Da.

— Îmi plac înserările astea lungi. E trist să te gândești că-i penultima seară.

— Trebuie să revii anul viitor.

— O să revin... dacă ai să mă inviți.

Urmă o pauză.

— Cum se simte Hester?

— A adormit. Doctorul a socotit că-i mai bine să n-o deștepte. Probabil că încă mai doarme; i-am spus dădacei să mă cheme imediat ce se trezește. Doctorul crede că-i vorba de un fleac; oricum revine mâine dimineață.

— Asta-i bine. Sper că ceilalți n-or să mă judece prea aspru că nu m-am dus cu ei.

— O, nu, or să înțeleagă. În fond, toți sunt mari pescari amatori.

— Nu-mi vine a crede că mâine e cea din urmă zi aici.

— Da, timpul a trecut fulgerător. Nu ne rămâne decât să așteptăm vacanța viitoare. Michael spune că ar dori să vină la anul tot în locul ăsta, dacă va putea reînchiria cabana. Și sunt sigură că o să reușească: proprietarii o închiriază mereu.

— Anul viitor! E mult până atunci. Cine știe unde vom fi la anul pe vremea asta.

— Mă întreb și eu... Adeseori mă amuz jucând cu mine un joc, și anume: mă întreb, la anumite date, unde voi fi la anul la aceeași dată. Până acum, însă, am fost aproape întotdeauna în același loc: sau la Hockley sau în Scoția. Bineînțeles, nu se știe niciodată, totuși, bătând în lemn, și D.V.¹ Și așa mai departe...

— Eu nu mă refer la „așa mai departe”... — vorbele lui Ayton păreau să fie rostite cu greutate și încetineală. Am vrut să spun doar că eu unul nu voi mai veni aici.

¹ *Dio volente* — cu voia lui Dumnezeu (lat.).

— De ce? Întrebă Fanny cu multă naturalețe.

— Mă rog... îmi imaginez că-mi cunoști foarte bine problemele personale. Fiecare le știe... fiecare cunoaște întotdeauna problemele intime ale altora.

Într-o clipită, sentimentele lui Fanny virară de la o indiferență voioasă, aproape ușuratică, la compasiune. Cunoștea povestea romanticei și nefericitei iubiri a lui George pentru doamna Housman. Dar o cunoștea așa cum „fiecare cunoaște întotdeauna”. Se ferise să-i ceară informații lui Lady Jarvis, care era bună prietenă și cu doamna Housman și cu George. Se ferise, pentru că Fanny avea oroare de bârfă, mai cu seamă de clevetirile și șușotelile celor ce trăiesc oarecum în afara societății, dar încearcă să-i ronțăie marginile; cei ce se consideră aparte, deasupra, mai presus de societate, dar care, în timp ce-și arogă aere de superioritate și adoptă o atitudine de indignare critică și de judecată severă, se hrănesc cu bârfe precum omizile cu frunze, seamănă bârfa și-i culeg roadele, îi îngroașă miezul de neadevăr, dirijează corul glasurilor defăimătoare, lătesc calomnia și-i împrăstie otrava.

Fanny îl privi pe George cu un licăr de simpatie în ochi.

— Îmi pare rău, îi spuse cu blândețe în glas; eu nu-ți cunosc problemele personale mai mult decât, așa cum ai spus „cunoaște fiecare problemele intime ale altora”, ceea ce, foarte des, e departe de adevăr; dar orice s-ar fi întâmplat, dacă într-adevăr s-a întâmplat ceva care să te facă nefericit, te compătimeșc din inimă.

— Sunt nefericit pentru că te-ai purtat față de mine într-un chip feroce.

Fanny rămase uimită.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, George. E adevărat; m-am purtat feroce.

Fanny recunoscă în sinea ei că în tot timpul vizitei lui George (și asta era numai din vina lui Kranitzky și a ideilor prostești pe care i le băgase acesta în cap), nu se gândise o clipă că s-ar putea ca prietenul soțului ei să treacă prin frământări serioase. De fiecare dată când vorbise cu el i se

adresase foarte „la obiect”, sau foarte nepăsător; o dată nu-i arătase un semn de compasiune sau de înțelegere care, în fond, nu te costă nimic, și care e întotdeauna atât de prețuit de celălalt.

— N-am știut, se bâlbâi ea. Vezi, eu realmente nu sunt la curent cu nimic... M-am ferit să pun întrebări.

— Ah, văd că nu înțelegi! Te-ai purtat feroce pentru că m-ai făcut *pe mine* să fiu o fiară... să fiu neleal și într-o parte și în cealaltă.

— Într-adevăr nu înțeleg, George. Știi bine că eu nu plec urechea la bârfe, mai ales când acestea ating chestiuni personale ale amicilor mei. Firește, uneori mai auzi câte ceva și fără să vrei, dar de obicei auzi neadevăruri. Mai mult nu am a spune. Realmente nu înțeleg.

Dar chiar în timp ce rosti aceste cuvinte și văzu privirea pe care i-o aruncă George, înțelese pe deplin, instantaneu și retroactiv, numai că era prea târziu.

— Eu *am* mai mult a spune și știu că înțelegi foarte bine.

Vorbea cu glas scăzut, dar tremurat. O prinse în brațe. Fanny nu strigă, nu scoase un sunet, dar acolo, în grădina calmă, învăluită în lumina înserării, parfumată de efluviile albelor regina-noptii și ale celorlalte flori în chip de martori muți, se desfășură o luptă lentă și tăcută. George era puternic, dar Fanny avea încheieturi de oțel și izbuti să-i răsucească mâna și apoi degetele, până când se eliberă cu totul. Niciunul dintre ei nu rostise vreo vorbă. Fanny se ridică în picioare și, în clar-obscurul amurgului, ochii ei scânteiau ca două diamante negre. Arăta ca o vestală apărând cu înverșunare un altar sacru, gata să se avânte în orice faptă cutezătoare, dar păstrând fățiș un calm împietrit. Avea o desăvârșită stăpânire de sine: clocot de furie pe dinăuntru, dar rece ca gheața pe dinafară.

Își dădu seama că nu existau decât două căi: să facă o scenă sau să ignore totul; să treacă situația sub tăcere ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat; (cea de-a treia soluție posibilă, anume să ia totul drept o glumă și să anihileze împrejurarea prin râs, îi scăpă din vedere pentru că era

prea răvășită - nu din pricina purtării lui George, ci a faptului că ea provocase totul, dintr-o bizară neînțelegere). Alese cea de-a doua cale.

— Râul a secat... dacă nu vine o ploaie bună, adio pescuit!

Nimic nu putea fi mai calm, nimic mai decisiv și mai categoric. Fraza avu ecoul cuțitului ghilotinei care cade și retează. George gângăvi ceva. Fanny se reașează pe bancă și începu să-i vorbească despre proiectele pentru a doua zi și pentru viitorul mai îndepărtat.

George o întrerupse brusc:

— Presupun c-ar trebui să-ți cer scuze. Nu te speria: mi-au venit mințile la cap. Îmi pare rău... și nu-mi pare rău, niciun pic...

— Gata, a trecut, spuse Fanny. Nu mai vorbi despre asta, te rog.

— Trebuie să-ți spun un singur lucru, continuă George vorbind foarte încet și cu amărăciune. Și anume: a fost, în parte, vina ta.

— Vina mea?

În privirile serioase pe care le înălță spre el era atâta sinceritate, încât George își pierdu graiul.

— Iartă-mă, bâigui el. Încă un mi-am revenit pe deplin.

— Ai spus că am fost feroce - se pare că n-am fost îndeajuns.

— Întocmai.

— Și dacă m-aș fi purtat mai puțin feroce - sau poate mai mult, ce-ar fi fost?

— Ar fi fost același lucru. N-are niciun rost, Fanny, să trecem faptele sub tăcere - te iubesc. E mai tare decât mine. Te iubesc de multă vreme; știu că-i o imbecilitate, știu că sunt vinovat - nu pentru ceea ce gândești tu - nu mă simt vinovat față de Michael. N-are niciun sens să pretinzi că tu îl iubești pe sărmanul Michael. Știu bine că nu-i așa - ții la el și asta-i tot. Culpă mea este alta, mai gravă. Am fost necredincios altcuiva... am trădat... și asta ți se datorează ție. Într-un fel, nu-i vina ta... tu nu puteai face

nimic. Știu foarte bine că nu vei putea niciodată să nutrești vreun sentiment pentru mine.

— O... te rog, încetează George! Nu pot suporta toate vorbele astea. Intru în casă; haide să dăm totul uitării! Mă duc la Hester. Dacă ceva s-a întâmplat din vina *mea*, îmi pare rău. Eu gândeam, știi, că tu... mă rog, gândeam greșit.

— Ba gândeați bine... până când m-ai făcut *tu* să mă schimb. M-ai făcut să uit.

— Te rog. Ajunge! Haide să ștergem cu buretele și să fim prieteni, adăugă ea cu sfârșeală în glas.

— Prieteni! Dumnezeuule mare!

Fanny se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

Intră în casă; micuța Hester nu se trezise. Fanny rămase un timp în odaia copilului, stând de vorbă cu dădaca. Apoi se duse în dormitorul ei și se privi îndelung în oglindă. Părul îi era ciufulit, obrații albi, cu două pete roșii ca para focului; ochii anormal de scânteietori. Se trânti pe pat și plânse un pic. Se simțea tristă - singură și fără niciun prieten. Izbucnirea lui George și mărturisirile lui erau lucrul cel mai penibil și mai nepotrivit care s-ar fi putut întâmpla. Fanny prevedea că Michael va... ba nu, Michael ghicise, și cum se vor mai complica acum lucrurile! Se simțea asemenea lui Hamlet în clipa când spune:

*„... Să se ajungă aici!
Mort doar de două luni...”*

„Ți-e numele femeie, slăbiciune!”¹

„Da, gândi Fanny, ți-o fi numele femeie, dar și bărbat; bărbat și femeie laolaltă - adică om.”

„Ce slute, seci, sălcii și fără noimă

¹ W. Shakespeare, Hamlet act I (v.135-136; 146) (trad. L. Levițchi)

Îmi par ce rosturi are, această lume!”²

În acele momente, Fanny nu-și repeta în gând chiar aceste versuri, dar ele exprimă întocmai ceea ce simțea ea și, pe de altă parte, faptul care generase asemenea gânduri era, oarecum, de aceeași natură.

Dar o mai sfredelea și alt gând. Simțea într-un fel că, fără voia ei, luase parte la un complot, că se făcuse vinovată de uneltire, o vină inconștientă, dar care n-o scutea de răspundere.

Fanny zăcea pe pat, cu obrazii șiroind de lacrimi. Se gândea la Hyacinth, la faptul că Michael o uitase cu desăvârșire; la atitudinea lui Michael față de ea; se gândea la întregul lanț, la jalnicul lanț al neînțelegerilor, al neputinței de comunicare între oameni; firele încâlcite, situațiile false, lucrul oportun care se întâmplă în momentul cel mai inoportun, confuziile, contratimpurile; și constanta. Permanentă ironie a sorții. Se gândea cât de disperat îl iubise pe Michael, cât de disperat i se năruiseră iluziile. Dar cu toate că asemenea gânduri îi peregrinau prin minte, nu acestea erau pricina mâhnirii și lacrimilor ei. Ci amara deziluzie. Gustul de pulbere și cenușă, deșertăciunea a toate și a tot; „vremelnicia tuturor câte sunt”. Se gândea la acea frumoasă doamnă Housman pe care o cunoscuse cândva la o petrecere, care o impresionase profund cu felul ei de a cânta. Viața acestei femei, știa prea bine, fusese răsturnată prin prezența lui George, chiar dacă nu din cauza lui. Și iată-l acum pe George, pe care l-ai fi putut crede zdrobit și cutremurat, un om cu viața secătuită, iată-l dând totul uitării și făcând declarații de dragoste altei femei – soției celui mai bun prieten al său.

Fanny nu-l condamna; la urma urmei, nu era decât un bărbat ca toți bărbații. Ba chiar, pentru un bărbat, poate că fusese neobișnuit de fidel și de reținut; dar ce amar era gândul că acesta e cursul firesc al lucrurilor. Și acum, sub

² Ibidem (v.133-34).

ochii ei, se țesea ironia care le încununa pe toate celelalte: Michael se îndrăgostea de ea, și nu numai atât, dar era gelos – gelos pe un bărbat căruia ea nu-i acorda nici măcar un fir de gând. Pe de altă parte însă, nici pe Michael nu-l mai putea iubi. Ar fi vrut din toată inima să poată, ar fi dat orice ca să mai fie în stare să-l iubească pe Michael, dar știa prea bine că e cu neputință. Ceea ce-i stârnise cândva iubirea pentru Michael – orice-o fi fost acel ceva – murise, se mistuise ireversibil și n-avea să mai reînvie, decât doar printr-un miracol. „Și acum, își spuse ea, Michael o să fie mai gelos ca oricând, deoarece, cu instinctul omului gelos, o să ghicească ce s-a întâmplat. O să citească pe fața lui George, dacă nu pe a mea.”

În clipa aceea auzi claxonul automobilului.

„Poftim, s-au și întors” își spuse în continuare Fanny. Sări de pe pat, își spălă fața cu apă de roze, își puse la punct ținuta, trăgând de timp pe cât îi sta în puteri. „George o să le spună că sunt sus, în odaia copilului.” Se privi în oglindă. Ochii unui bărbat n-ar fi putut desluși nimic neobișnuit la ea, dar unei femei nu i-ar fi trebuit mult ca să observe că ceva se întâmplase. Lady Jarvis avea să-și dea seama de la prima aruncătură de ochi. Dar n-avea importanță; Fanny nu se sinchisea prea mult de ce vedea sau știa Lady Jarvis.

Îl auzi pe Michael dând buzna pe scări. Deschise ușa și-i spuse:

— Ssst! Hester a adormit.

Îl reținu pe Michael cât putu mai mult în semiîntunericul încăperii și-i povesti în șoaptă despre vizita și verdictul doctorului, despre Hester, care adormise de la șapte și jumătate.

— Bine, acum haide să coborâm, o îndemnă Michael.
Coborâra.

George își justifica – plin de șovăieli, ceea ce-i dădea un aer vinovat – întârzierea și absența de la cină, relatând cu belșug de amănunte istoria somonului.

— Te-am scuzat noi și oamenii au înțeles, îl liniști Lady Jarvis.

Michael nu scoase un cuvânt, dar avea o mină întunecată.

— E un pește grozav, interveni Fanny. L-ați văzut?

— Nu, răspunse Michael. Ai o baftă extraordinară, i se adresă el lui George pe un ton exasperat. De când suntem aici, mie nu mi-a picat așa ceva.

— Trebuie să urc s-o mai văd pe Hester, spuse Fanny, urându-le tuturor noapte bună.

Și când îi spuse noapte bună lui Lady Jarvis, văzu în ochii acesteia că știe că plânsese.

CAPITOLUL XVI

PREVIZIUNEA LUI FANNY SE ADE-
veri. Michael a intuit că s-a petrecut ceva și că Fanny era mai tulburată decât ar fi justificat îmbolnăvirea fetei. Într-adevăr, a doua zi Hester fu pe picioare și plecară cu toții în sudul țării.

Rămaseră o zi la Londra, apoi se întoarseră la vechiul lor Hockley, unde veni să stea cu ei și Lady Weston, mai cu seamă că Fanny nu-și vedea capul de treburi. Michael își pregătea discursurile electorale.

Până la Crăciun, nimic nou nu interveni în viața lor. Vizite la Lyley, duete sau trio-uri executate cu Cuthbert și cu parohul Rowley, corespondența cu Leo Dettrick, îndatoririle de soție de parlamentar, ceasurile dăruite copiilor – de fapt, o existență plină.

Fanny se simțea bine și arăta bine. Observatorul din afară, care ar fi judecat numai după aparențe, ar fi ajuns la concluzia că Fanny și Michael alcătuiesc un cuplu fericit, ideal.

La Hockley, Fanny era la fel de admirată ca și la Londra; vecinele încercau să-i copieze rochiile și să-i imite felul de a fi, păstrându-și, bineînțeles, în tot acest timp, rezerve în ceea ce-o privea. S-ar fi zis că cei doi soți aveau tot ce

poate aduce fericirea cuiva. Toată lumea îi ferică. Nimeni, în afară de Cuthbert Lyle și, poate, de doamna Saxby, soția doctorului, n-ar fi bănuit că ceva, pe undeva, șchioapătă.

Leo Dettrick ghicise ce se petrecea în inima lui Fanny, dar habar nu avea de frământările lui Michael. Chiar și Fanny, din acest punct de vedere, plutea oarecum în obscuritate. George plecase în străinătate. Dar acest fapt nu stinsese gelozia lui Michael. Absența lui George îl rătăia la fel ca și prezența lui. Firește, Fanny făcea, când și când, câte o aluzie la el, dar Michael nu-i putea rosti numele fără o încordare în glas și fără o crispă a feței ca sub acțiunea unei dureri. Îl ura pe George și se ura pe el pentru că-l urăște. Fanny era conștientă că Michael trecuse printr-o criză de gelozie, dar avea impresia că acum se potolise; nu-și dădea seama de proporțiile simțămintelor lui; bănuia ceva, avea o vagă idee, dar era departe de adevărul întreg.

De Crăciun, Leo Dettrick reveni din Italia. Își terminase cartea și luă drumul direct spre Hockley. Michael era bucuros să-l revadă; Dettrick nu-i stârnea niciodată gelozia și îi făcea mare plăcere să stea de vorbă cu el. Leo îi găsi schimbați atât pe Fanny cât și pe Michael. Michael părea absent, preocupat; Fanny mai distantă ca oricând, de parcă ar fi plutit pe o altă planetă sau de parcă ar fi privit, detașată, lumea, prin capătul invers al unui telescop, descoperind-o la uriașă depărtare. Altminteri, era mai frumoasă ca oricând, veselă și aparent fericită.

Michael și Fanny urmau să plece la Londra pentru deschiderea Parlamentului, iar Dettrick închiriasă la Londra un apartament, pe șase luni. Chiar înainte de a părăsi Hockley, Cuthbert Lyle îi întrebă dacă ar putea veni la ei la prânz, urmând să petreacă împreună și după-masa; le spuse că-l vor însoți sora și vărul său. Când sosiră Cuthbert Lyle și cu doamna Tracy, vărul se dovedi a fi, spre marea surprindere a lui Fanny și a lui Michael, nimeni altul decât Basil Wake. Michael nu-l mai revăzuse de la moartea lui Hyacinth. După prânz, hotărâră să facă o plimbare. Leo

Dettrick era răcit și declară că va rămâne în casă, iar doamna Tracy se offeri să-i țină companie. Cuthbert îi ceru lui Fanny să-i arate grădina: voia să profite de ocazia de a o vizita în absența surorii lui. Fanny ezită, dar Michael îl susținu pe Cuthbert și stăruie pe lângă ea. Astfel încât Basil Wake și Michael rămaseră singuri. Michael se așteptase să se simtă stânjenit, lucru pe care-l prevăzuse și Fanny, chiar în mai mare măsură. Dar se înșelaseră amândoi: nu se simțea câtuși de puțin stingherit.

Basil propuse o plimbare în pădure.

— Da, cu mare plăcere, acceptă Michael.

Li se alătură și Sally, câinele de vânătoare a lui Michael, și o porniră toți trei. Luară, întâmplător, același drum pe care-l bătuse Michael cu Jack Canning, când își reunise prietenii ca să-și îngroape burlăcia. Câmpul arăta acum altfel – nu era mai puțin frumos, dar în viziunea lui Michael întreaga natură căpătase o patină glacială, totul părea glasat într-o pojghiță de gheață morală și fizică, care făcea să înghețe, mai cu seamă, ironica strălucire a soarelui. Pământul era scorțoșat de ger, dar nu înghețat. Nici urmă de zăpadă și nici de vânt. Crengile dezgolite, perlate de boabe strălucitoare ca mărgăritarul, alcătuiau umbre chinezești pe fundalul cerului albastru. Era ceea ce se numește o vreme adecvată anotimpului. Lui Michael de obicei îi plăcea o asemenea zi, dar azi avea impresia că aerul pișcător era văduvit de orice veselie.

Străbătură împreună poteca lată, mărginită de o parte de un iaz, iar de cealaltă de poieni străjuite ici-colo de pâlcuri de brazi. O bucată de vreme, înaintară în tăcere. Michael nu se simțea stânjenit în tovărășia lui Basil Wake; dimpotrivă, prezența lui, chiar și tăcerile lui îl reconfortau.

— Eu am cerut să vin aici, i se adresă Basil Wake, după un răstimp. Am dorit să te văd. De fapt, mă gândisem să-ți scriu. Tuși puțin încurcat. Acum câteva zile, urmă el, am scotocit prin niște sertare ale unui birouaș pe care Hyacinth l-a cumpărat cândva la o licitație și am descoperit un sertăraș în interiorul altui sertar, un „sertar secret”

presupun, numai că destul de vizibil, deși nu l-am observat niciodată până acum. Deschisesem și altă dată sertarele biroului și scosesem hârtiile care se aflau în el, printre care și testamentul neoficial al lui Hyacinth; dar acest sertăraș secret a mai dat la iveală două scrisori – una adresată mie și încă un plic pe care scria: „O medalie pentru Michael în cazul când mor”, după care era înscrisă o dată. Data zilei dinaintea operației ei. Iată-l, urmă Basil, scoțând din buzunar un plic de dimensiunile unei cărți de vizită, care conținea un obiect tare.

Michael îl deschise. În plic se găsea un mic medalion cu imaginea Sfântului Anton. Nu recunoscui imaginea, întrucât habar nu avea de asemenea practici. Plicul nu mai conținea nimic altceva, niciun cuvânt scris.

— Mulțumesc, spuse el luând iconița.

— Mă bucur că l-am găsit și mă bucur că e al dumitale. Hyacinth a ținut întotdeauna mult la dumneata, până în ultimele ei zile. Era de o mare constanță.

Michael simți că la asemenea cuvinte nu era nimic de răspuns.

— Când s-a sfârșit, continuă Basil, am vrut să te văd, dar multă vreme n-am suportat să văd pe nimeni. Pur și simplu nu eram în stare., pe urmă, după un timp, mi-ar fi plăcut să te întâlnesc dar... cum să spun, am lăsat lucrurile în voia lor. Mi-am zis că poate o să ne întâlnim din întâmplare... dar nu ne-am întâlnit... și apoi am găsit plicul și, când Cuthbert m-a invitat la el, m-am bucurat la gândul că voi avea prilejul să te văd. În general, nu mai sunt în relații cu nimeni dintre cei care au cunoscut-o... dintre cei care au cunoscut-o cu adevărat. Pentru că știu foarte mulți dintre cei care au impresia că au cunoscut-o bine și, de fapt, n-o înțelegeau deloc... Edith Tracy de pildă; în realitate n-a cunoscut-o deloc... poate Cuthbert s-o fi înțeles, dar nu a... vezi, au trecut aproape cinci ani de la moartea ei și totuși eu îi resimt lipsa cu aceeași intensitate. Nu găsesc că scurgerea timpului remediază ceva – vreau să spun în ce privește senzația de pierdere, de frustrare. Desigur,

durerea în sine, șocul, se mai domolește – știi, tăișul cuțitului se tocește – dar îi ia loc senzația de gol, vidul care e mereu prezent și care se intensifică pe măsură ce trece timpul. Hyacinth era bucuroasă că ai făcut o căsnicie atât de fericită. O găsea pe soția dumitale cu totul remarcabilă, „una într-o mie”, și gândea că vei fi fericit. Eu unul mă condamn adeseori. Cred că ar fi trebuit – cred că aș fi putut – s-o fac mai fericită. I-am oferit o viață plicticoasă.

Michael scutură din cap.

— Ba da, așa a fost. Știu bine; nu încerca să mă consolezi. Și adeseori mă roade remușcarea. Știi, Hyacinth era atât de lipsită de egoism, încât dacă ei îi plăcea ceva ce știa că mie nu-mi place, renunța, își smulgea lucrul acela din viață, oricât de mult ar fi costat-o. Or, n-ar fi trebuit ca eu să îngădui asemenea sacrificii. Dar Hyacinth le făcea în tăcere, fără să dea nimănui de știre. Și acum e prea târziu. Pe mine, însă, gândul mă obsedează și mă macină.

— Sunt sigur că dacă Hyacinth mai poate gândi, nu la asta se gândește.

— O, dacă am putea crede că există într-adevăr o continuitate... Eu unul nu cred, dar Hyacinth credea; ea nutrea chiar convingerea... era minunat.

— Da, confirmă Michael, trebuie să fi fost o mare mângâiere pentru ea.

— Știi ce spunea despre dumneata? Te superi dacă o să-ți dezvălui ceva personal? Întrebă Basil dus pe gânduri.

— Spune-mi orice dorești, bâigui Michael.

— În legătură cu căsnicia dumitale, spunea după ce vă întâlnise pe amândoi, că se îndoiește dacă dumneata îi apreciezi soția la adevărata ei valoare. Eu i-am răspuns că, firește, o apreciezi. Dar Hyacinth susținea ca într-un anumit fel o prețuiești, altfel desigur că nu te-ai fi căsătorit cu ea, însă se îndoia dacă prețuirea dumitale e deplină. Repeta că soția dumitale e o femeie *remarcabilă*, cu profunzimi pe care nimeni nu i le bănuiește. De bună seamă, toate acestea țineau de intuiția ei. În realitate, o cunoștea prea puțin pe soția dumitale, n-o întâlnise mai mult de o dată

sau de două ori, dar intuițiile ei nu dădeau niciodată greș; erau mai exacte decât certitudinile multor oameni. Spunea că soția dumitale are nevoie de multa înțelegere... mă rog, dacă ar putea vedea cum a evoluat, căsnicia voastră, ar avea de ce să fie mulțumită. S-a bucurat când s-a născut băiețelul, vostru. Asta-i tot. Scuză-mă dacă socoți c-am fost lipsit de tact sau indiscret; n-am avut intenția să fiu astfel, dar am simțit că-i de datoria mea... am simțit că *trebuie* să-ți spun toate acestea și că ai să înțelegi.

— Da, îți mulțumesc; desigur... înțeleg, rosti Michael încet.

Se simțea năucit și-i era rușine de el însuși; îi era rușine dintr-o mie de motive și, poate, cel mai important dintre toate era conștiința că imaginea lui Hyacinth pălise cu totul în mintea lui. Spusele lui Basil păreau să se refere la o țară a fantomelor și totuși îi iscau în inimă o remușcare dureroasă.

„Viața, în deosebi viața mea, își spunea Michael, e un labirint încâlcit. Eu unul am încurcat toate drumurile. Am ratat tot ce puteam rata, am săvârșit toate greșelile pe care le puteam săvârși. Și nu pot învinovăți pe nimeni altul în afară de mine însumi – și cel mai greu păcat din toate cu câte mi-am încărcat conștiința este purtarea mea față de Fanny. Ce spune Othello despre indianul care zvârle un mărgăritar mai prețios decât avutul întregului său trib?... și mai citez să fiu gelos! Poftim, uite-l aici lângă mine pe omul ăsta pe care... eu...”

Și Michael se compară în gând cu Basil Wake... Știa că nu e posibilă nicio amăgire asupra situației, că Basil Wake știuse și știa totul, că văzuse totul, înțelesese tot ce putuse fi înțeles, iertase tot ce putea fi iertat; și că totul îi apărea minimalizat în comparație cu imensa, cu nesfârșita iubire pe care i-o purta soției sale, care fusese... care era... și Michael se gândi la trecut și la prezent., și se simți copleșit de rușine.

„Oricum, își zise el, un lucru pot face și eu – și anume să-mi înfrânez gelozia asta idioată pe George... și, cel puțin, să

mă străduiesc s-o fac pe Fanny mai fericita.”

Luă această hotărâre cu deplină sinceritate. Dar îl obseda teama că e prea târziu, că n-o să mai recâștige niciodată iubirea lui Fanny. Nimicise, cu propria lui mână, orice posibilitate. Da, căsnicia lui fusese o crimă, așa cum se temuse la început că va fi, așa cum încercase să le sugereze mătușii lui și doamnei Branksome. Ele, de bună seamă, nu plecaseră urechea la o asemenea idee. Era într-adevăr o crimă să te căsătorești din interes cu o femeie ca Fanny... fără îndoială, căsătoriile convenționale sunt adeseori reușite și, uneori, cele mai sănătoase; fără îndoială, căsătoria în general e o simplă loterie și, adeseori, căsătoriile din dragoste eșuează și sfârșesc dezastruos; totuși, el săvârșise o crimă căsătorindu-se cu Fanny din interes, și acum își primea pedeapsa. Dar, din păcate, pedeapsa care-i era hărăzită lui o făcea și pe ea să sufere... dar o să se străduiască – o să-i recucerească iubirea. La urma urmei, nu era cu neputință – el o iubea și ea îl iubise. Sentimentele ei n-ar putea renaște oare? Totuși, în străfundurile gândurilor lui, răsună ecoul: „prea târziu”.

Cât mai dură plimbarea, Michael și Basil discutară subiecte neutre.

În tot acest timp, Fanny îi arăta lui Cuthbert grădina și dezbătea cu el proiecte horticole pentru primăvara viitoare și pentru viitor. Principalele aranjamente fuseseră stabilite din toamnă, dar mai erau multe de discutat. Conversația lor de specialitate era însă în permanentă interferență cu alte chestiuni. Cu Cuthbert, Fanny putea să discute orice; îl cunoștea atât de bine, încât față de el își putea îngădui să renunțe la orice fel de mască. Simularea devenea zadarnică.

— Leo Dettrick arată bine, constată el.

— Da, i-a priit vizita în străinătate.

— Niciodată nu l-am văzut atât de radios; de când a poposit pe meleagurile astea ale noastre s-a schimbat mult.

— Crezi? Eu nu l-am cunoscut înainte... sau l-am văzut o singură dată.

— S-a schimbat... tu l-ai transformat total.

— Eu?

— Da... bineînțeles că tu... și o știi, nu-i așa? Întrebă Cuthbert cu un zâmbet blajin.

— Eu îl găsesc neschimbat.

— Neschimbat de când îl cunoști tu, dar cu totul diferit de ceea ce era înainte.

— Găsești?

— Categoric. Vezi tu, eu îl cunosc de ani și ani de zile. L-am cunoscut pe vremea când i se dedicase întru totul doamnei Daphne Adeane. N-am întâlnit în viața mea om mai devotat unei pasiuni – cu o singură excepție, și anume prietenul său Francis Greene.

— Francis Greene, doctorul?

— Da.

— Și el era îndrăgostit de ea?

— Nebunește.

— Și ea pe care-l prefera?

— Nu știu – poate că pe amândoi, poate că pe niciunul; nimeni n-a știut vreodată. Și-apoi eu n-am cunoscut-o prea bine.

— Dar dumneata *ghicești* asemenea lucruri.

— Nu am idee și nici pe când trăia nu știam. Era o femeie ciudată, cu totul originală.

— Trebuie să fi avut mult farmec.

— Nu-i vorba de farmec în accepția obișnuită a cuvântului... de pildă nu era prea vioaie, deși uneori avea izbucniri de veselie; dar îți lăsa gustul pe care ți-l lasă muzica veche și, cu cât o vedeai mai mult, cu atât simțeau nevoia s-o mai vezi. După ce o cunoșteai pe ea, ceilalți îți dădeau senzația pe care ai avea-o auzind un pian fortisim după ce-ai ascultat un concert la clavecin sau la spinetă. Totul părea de o stridență insuportabilă. Acesta era efectul pe care-l avea asupra tuturor, și totuși vorbea puțin și era pasivă. Dar Leo Dettrick era obsedat de dânsa, devenise pentru el rațiunea de existență, sarea pământului. Și acum a uitat-o; tu l-ai făcut s-o uite.

— Nu spune asta, *te rog, te rog*, nu vorbi astfel, se apără Fanny cu gândul la George și la doamna Housman. O copleșise iarăși vechea ei amărăciune.

— Dar e adevărat. Nu mai suferă, acum e fericit; s-a dezrădăcinat din trecut și a ancorat în prezent. Vezi tu, fetițo dragă, morții n-au nicio șansă când intră în competiție cu cei vii... viața biruie întotdeauna; și așa e și firesc să fie. Morții cu morții și viii cu viii. E echitabil. Nu te învinovăți; n-ai făcut nimănui niciun rău. Dimpotrivă, i-ai redat gustul de muncă, gustul de viață. L-ai făcut să reînvie.

— Dar știi că mie niciodată nu mi-a făcut vreo declarație, n-a rostit vreo vorbă de...

— Știu, ceea ce nu-l împiedică să fie un om renăscut. Firește, el nu-i conștient de transformarea pe care a suferit-o și, dacă cineva i-ar spune că a uitat-o pe Daphne Adeane, n-ar recunoaște pentru nimic în lume; dar Daphne Adeane și-a împlinit misiunea; până și prin moartea ei l-a ajutat să-și reînnoiască viața, căci altfel nu te-ar fi iubit niciodată pe tine... dacă n-ar fi fost Daphne. Știi că îi semeni puțin? — nu fizic... era mult mai brună decât tine, altă culoare de ochi... un tip meridional – și totuși e ceva, ceva ce te izbește. Ca o operă de artă care-ți amintește de o altă – nu o imitație, ci o înrudire. Cred că ți s-au mai spus toate astea.

— Da, și colonelul Branksome gândea la fel.

— E o asemănare foarte nedefinită și totuși nu poate să scape nimănui care a cunoscut-o pe Daphne Adeane și care te cunoaște pe tine. Fără flaterii și complimente vane, trebuie să-ți, spun că n-avea nici pe departe frumusețea ta – nu era o frumusețe; dar avea o grație și o fascinație inefabilă, imposibil de materializat în cuvinte sau pe pânză. Imaginea ei, când îngenunchea în capela de la Seyton, era de neuitat.

— Și ea era tot catolică, nu?

— Ce înseamnă *tot*?

Fanny se gândea la Hyacinth; i se părea straniu că cele două femei moarte, care jucaseră un rol atât de covârșitor în viața celor apropiați ei, fuseseră amândouă catolice.

— Vreau să spun că ea era catolică și că soțul ei nu e.
— Da, el nu e.
— A uitat-o și el?
— Adeane?
— Da.
— Nu. Nu cred că el o va uita vreodată.
— Ce părere ai despre dânsul?
— Un om admirabil. Obişnuit, cu principii solide, bun simț, poate puțin cam nesărat, dar bun ca pâinea caldă.
— Da, unii bărbați rămân credincioși.

Fanny se gândea la Basil Wake. Îi fusese deajuns o singură privire ca să se încredințeze că el, cel puțin, n-o uitase pe Hyacinth.

— Ai impresia că bărbații sunt nestatornici?
— Extraordinar de nestatornici.
— Și nu crezi că uneori e din vina femeilor?
— Cum adică?
— Cred că uneori bărbatul devine nestatornic pentru că are impresia că femeia - hai să zicem soția - nu ține la el, sau a încetat să mai țină, sau e interesată de un altul. În prima fază soțul e gelos - după aceea, mă rog, poate surveni orice.

Fanny râse.

— Faci aluzii directe?
Cuthbert zâmbi.
— Gândești, urmă Fanny, că aş putea să-l împing pe Michael la nestatornicie?
— Posibil.
— El a fost întotdeauna nestatornic - sau mai bine zis, pe *mine* nu m-a iubit niciodată.
— Dar acum te iubește.
— Ceea ce confirmă presupunerea mea. Mă iubește în acest moment, și pentru moment, pentru că e stârnit.
— Cred că te joci cu focul.
— Dar unde-i focul? Care foc? Leo?
— O, nu, dar dacă Michael e stârnit, asta e din vina ta. Sunt sigur că suferă.

— Și asta-i din vina mea?

Cuthbert nu răspunse.

— Și ce-ar trebui să fac?

— Dacă nu-l poți face fericit, ferește-te măcar să-l faci nefericit.

— Și ce anume îl face nefericit?

— Ceilalți... toată viața ta din afara sferei lui.

— Leo?

— O, nu, nu-i vorba de Leo; n-are nimic cu Leo, dimpotrivă îi este simpatic; dar Leo nu-i singurul bărbat din preajma ta. Ești înconjurată, admirată, discutată; și presupun că pe Michael îl sâcâie să stea deoparte; e mândru de tine, dar tu nu-i dai prilejul să se împărtășească și el din strălucirea ta.

— Cuthbert, nu înțelegi că fac tot ce pot, dar nu reușesc să dau din ceea ce nu am; o parte din mine a murit. Mi-e foarte drag Michael; aș face orice pentru el; îl respect; Mă căznesc să fiu, și cred că sunt „o soție bună”. Pentru nimic în lume nu i-aș putea face vreun rău, nu i-aș putea aduce vreun prejudiciu. Toți prietenii lui sunt și ai mei. Nu-i ascund nimic – viața mea e clară și deschisă tuturor privirilor. El e cel care-l invită pe Leo; care-l invită... mă rog, care-i invită pe toți. Dar nu pot readuce la viață ceea ce s-a uscat în mine, nu pot dărui ceea ce nu-mi mai aparține; ceea ce nu mai există,

— De multe ori ce pare mort e numai adormit; și, asemenea Vezuviului, erupe brusc, când nu te aștepți.

— Nu-i numai adormit; acel ceva din mine, acea latură a mea e moartă, ucisă; și totuși sunt fericită; tot restul din mine trăiește, pulsează, dar nu-ți pot spune cât de indiferent mi-e totul. Câteodată, am impresia că nu-mi pasă de nimeni și de nimic, asemenea Morarului din Dee¹

— Tocmai ce spuneam și eu, și tocmai aici e greșeala ta sau, mai curând, miopia ta. Pretinzi că nu-i ascunzi nimic lui

¹ Referire la personajul unui poem de *Isaac Bickerstaffe*, al cărui refren este: „Nu-mi pasă de nimeni și nimănui nu i pasa de mine”.

Michael – îi ascunzi numai sufletul tău, adică totul. Îți aduci aminte de sonetul lui Shakespeare? Așa îți imaginezi tu că ești. Așa te vrei:

*Cei ce-ar putea răni, dar nu-ți fac rană,
Și nu sunt cruzi chiar când ne par cumpliți,
Cei ce, clintind pe toți, rămân de stană
Și nu se pleacă dacă-s ispitiți.¹*

Știu că ești profund indiferentă, detașată de lume; știu că ai căminul tău, copiii tăi, soțul tău, datoria ta; și te achiți de toate conștiincios, frumos. Ești înconjurată de prieteni. Totu-i desăvârșit... dar... s-ar putea să greșesc — nu cred că structural ești alcătuită asemenea celor descriși de sonet și nici Michael nu te consideră așa, numai că tu te porți astfel față de el.

— Pe vremuri nu mă purtam așa.

— Știu că sunt necuviincios și inoportun spunând de toate acestea dar, în fond, sunt destul de bătrân ca să-ți pot fi tată – ba aproape și bunic – și-mi sunteți amândoi foarte dragi. Cred că dacă ți-ai schimba puțin purtarea față de Michael, toate s-ar îndrepta; dacă nu, să știi că joci un joc periculos.

— În ce fel?

— Mă rog, s-ar putea să survină ceva, și atunci ar fi posibil să asistăm la o erupție a Vezuviului, care ar împrășca de jur împrejur numai nefericire.

— Nu a existat nimeni care să mă intereseze, care să-mi stârnească vreun gând de natură erotică – cel puțin de când m-am măritat. Totuși, cred că, dintr-un anumit punct de vedere, ai dreptate. Sunt de acord că viața lui Michael e searbădă. Sigur, își vede des prietenii, invit întotdeauna oameni care să-l distreze, și aici și la Londra, îi invit pe cei care-i plac și-i evit pe cei care-i displac. Nu-i vorba de asta... nu de viața noastră publică... da, ai perfectă

¹ Shakespeare – Sonetul XCIV (trad. N. Chirică și Dan Grigorescu)

dreptate... viața noastră intimă... viața noastră de interior e cea care nu merge. L-am izolat de eul meu, i-am interzis accesul. O să caut să îndrept lucrurile. O să mă prefac că-i deschid porțile, chiar dacă de fapt sunt ferecate... porțile care ar trebui să stea deschise. Am fost egoistă, și proastă, și lipsită de fantezie. O să încerc să întorc o filă nouă, ca să-l fac pe Michael mai fericit. Îți făgăduiesc, Cuthbert.

Și aci, discuția lor se întoarce iarăși la grădinărit.

În tot acest timp, doamna Tracy și Leo Dettrick ședeau la gura sobei, în holul lambrizat, și discutau la rândul lor despre Michael și despre Fanny.

— A înflorit fantastic, comenta doamna Tracy. Era drăguță când s-a măritat, după aceea a devenit sfrijită, scheletică; dar de anul trecut, de când a fost în străinătate, parcă-i alta. O admir din toată inima și Cuthbert la fel. El găsește că aduce ciudat de mult cu Daphne Adeane.

— Îmi dau seama ce vede; aceeași impresie i-a făcut și lui Francis Greene.

— Dar Cuthbert zice că Fanny e mai frumoasă decât sărmana Daphne. Are același farmec imponderabil, dar linii și trăsături mai frumoase.

Leo nu o contrazise.

„E limpede, gândi doamna Tracy, e îndrăgostit lulea.” Și se bucură în sinea ei pentru că era o romantică.

Bănuiesc că-s fericiți, dar Michael pare cam abătut în iarna asta, continuă doamna Tracy cu glas tare.

— El nu știe s-o prețuiască pe Fanny, replică Leo. Mă rog, într-un anumit fel o prețuiește, are grijă de ea, face tot ce poate, e atent, generos – adică ceea ce se cheamă „un soț ideal”, dar habar n-are de ce se petrece în sufletul ei. Eu consider că Fanny Choyce e una dintre cele mai interesante femei din câte am cunoscut vreodată. Și Michael habar n-are de asta. Michael e cel mai de treabă om din lume, dar e lipsit de imaginație.

— Nicio femeie nu e profet în casa ei și pentru propriul ei soț.

— Nu, și-i păcat. Cred că-i foarte singură.

— Singură? Dar e împresurată de hoarde de oaspeți, la Hockley.

— Da, tocmai de asta. Vedeți, Michael...

Conversația le fu întreruptă de sosirea celorlalți.

CAPITOLUL XVII

CÂND FANNY ȘI MICHAEL PLECARĂ la Londra pentru deschiderea sesiunii parlamentare, fiecare dintre ei luase în sinea sa hotărârea de a întoarce o nouă filă în viața lor.

„Această pereche de înstrăinați” gândea că, întorcând o nouă filă, vor pune capăt înstrăinării, că dezacordurile tăcute dintre ei vor afla soluție și comuniunea spirituală va fi, în sfârșit, dobândită.

Michael hotărî solemn să nu mai fie niciodată gelos și o îndemnă pe Fanny să-l invite pe George la ei. Fanny îi înțelese rațiunile și pretinse că se conformează - adică nu refuză, dar se execută cu cât mai multe rezerve. George fu acel care refuză.

Metodele lui Fanny față de Michael erau aceleași ca și metodele lui Michael față de ea.

Invita mereu oamenii - mai bine zis femeile - care socotea ea că-i plac lui, chiar dacă acestea nu erau pe placul ei. Și nu-și dădea seama că Michael nu dorea societatea și prezența nimănui în afară de ea.

Până la Paști, totul se scurse lin și monoton. Nici un eveniment interesant nu invadează cotidianul.

Petrecură vacanta de Paști la Langbourne cu familia Braksome. Veniră Margaret și Alice, împreună cu soții lor.

După Paști, din nou Londra.

Leo Dettrick se afla în focurile creației unei noi cărți, pe care își propusese s-o termine înainte de sfârșitul verii.

Brusc simți că nu va putea lucra la Londra. Subînchirie apartamentul pe care-l luase pe șase luni și schimbă Londra

pe Franța. Găsi o căsuță pe malul Senei, nu departe de Rouen. Aci află tihnă și pace. Această schimbare de plan fu la fel de neașteptată pentru el ca și pentru Fanny. Se întâlniseră într-o seară la un dineu, și Fanny îl invitase pentru a doua zi la ei. În locul vizitei lui, primi o telegramă prin care o anunța că pleacă în străinătate. Următoarea veste din partea lui îi sosi abia peste două săptămâni, sub forma unei scrisori:

„M-am statornicit. Casa e mică, albă și lucește de curățenie. Parchete lustruite, boiseres¹ cenușii și albe. O grădină frumoasă, pustie; o femeie bătrână, blândă și grasă, care gătește divin și când o vezi e cu o marmite² în mână. Îi trebuie trei sferturi de ceas și mai bine până face cafeaua. Prăjește boabele într-o prăjitoare din acelea rotunde, pe care le vezi în stampele vechi „Strigăte ale Parisului”, ce reprezintă oameni cu asemenea prăjitoare, la colțuri de stradă.

Cu excepția răstimpului cât urmăresc procesul de preparare a cafelei, ziua mea, se desfășoară după cum urmează:

Sunt deșteptat devreme, la șapte și jumătate; beau o cafe au lait³ cu un croissant⁴ apoi mă scol și lucrez până când începe ritualul prăjitului cafelei, adică până pe la douăsprezece fără un sfert. La douăsprezece și jumătate iau le déjeuner⁵ și beau cafeaua. Urmează o scurtă siestă. E cald aici, mai cald decât în Anglia. După aceea mă duc și mă plimb cu barca pe râu. Dacă e o zi călduroasă, mă scald în dreptul insulei. În barcă îmi iau cărți. Mă întorc pe la cinci, șase, lucrez până la cina pe care o iau la orele opt, fac un tur prin grădină, stau la taclale cu Marianne, citesc, fumez, mă duc la culcare. Zi de zi același tipic. Nu m-am

¹ Lemnărie (fr.).

² Cratiță. (fr.).

³ Cafea cu lapte (fr.).

⁴ Corn cu cocă fragedă (fr.).

⁵ Masa de prânz (fr.).

întâlnit cu prietenii, n-am vecini.

Știi de ce am părăsit Londra? Ca, să-mi scriu cartea? Firește, dar de ce n-o puteam scrie la Londra? Din pricina doamnei Choyce – Fanny Choyce. Îmi distrage atenția. Acesta-i adevărul gol-goluț. Cartea avansează destul de bine, mulțumesc. Scrie-mi, te rog, din când în când, dacă ai timp, ceea ce știu că n-ai.”

Câteva zile mai târziu, Fanny îi trimise următorul răspuns:

„Dragă Leo,

Mulțumesc că mi-ai scris. În ultima vreme am fost cam aglomerată de treburi și, literalmente, n-am avut un minut liber pentru corespondență.

Michael a ținut aseară un discurs la Parlament: a fost la înălțime și cred că-i satisfăcut. Plecăm de Rusalii la mama – în Devonshire; după Paști, și-au anunțat vizita la Londra Madame de Luce și doamna San Gervasio. Le-am invitat pe amândouă la Hockley, de dragul lui Michael. E foarte bine dispus și doamna Otis, o frumoasă americană, l-a cam făcut să-și piardă capul. Cred, realmente, că Michael e mulțumit de el însuși. Îți trimite toată dragostea lui.

Mă bucur că romanul avansează, dar sunt convinsă că l-ai fi putut scrie la fel de bine și la Londra, dacă-i după cât te lași tu văzut aici.

Obligată să mă opresc —

A ta. Etc

F.C.”

Răspunsul lui Leo sună după cum urmează:

„Scrisorile tale devin tot mai scurte. Probabil că ai ceea ce numesc americanii «o perioadă de efervescentă». Aici îmi vine greu să-mi pot figura asemenea lucruri. Au trecut abia trei săptămâni de când am venit și am senzația că mi-am trăit toată viața în acest loc. Picătură cu picătură,

aproape că mi-am terminat cartea. După cum spunea Baudelaire, «L'inspiration c'est de traveilles tout les jours»¹ Avea dreptate. Orice-ai spune, la Londra n-aș fi realizat asemenea progres.

De când sunt aici, n-am schimbat o vorbă cu vreun suflet de om, cu excepția vânzătorilor din dughene și a Mariannei. Francezii vădesc simț artistic în tot ce fac, ceea ce dovedește că orice lucru poate fi realizat în două chipuri – unul frumos și unul urât – și că există un anumit punct unde trebuie să te oprești – o linie de demarcație care nu trebuie trecută. Ieri, pe când îmi prăjea un cotlet, Marianne mi-a povestit că a urmărit-o pe nepoata ei, Adèle, în timp ce frigea o găscă și a văzut că, spre sfârșitul operației, Adèle a stropit găscă cu nu știu ce ingredient – îmi scapă numele – drept care, Marianne a tras concluzia: «Tiens, Adèle a du goût»²

Asta-i; asta stă la rădăcina oricărei arte: Adèle a du goût sau nu are gust, după caz. Mi-e teamă că noua mea carte o să te facă să spui că Adèle a avut un gust lamentabil. Oricum, actul a fost comis. Sper că până la sfârșitul lui iunie să pun punctul final. Și de îndată ce o consider terminată, mă întorc la Londra – pentru scurt timp; am de gând să rețin casa de aici și să revin în august, dacă va fi posibil. Trebuie să veniți și voi doi să stați cu mine. Loc este berechet.

Al tău
L.D.”

După săptămâna Rusaliilor, corespondența lâncezi și apoi expiră cu totul. Fanny era prea aferată cu puzderia ei de îndatoriri, iar Leo Dettrick prea absorbit de solitudinea sa pentru a mai scrie epistole. Viața lui Fanny devenise febrilă. Iar munca lui Leo luase frânele în mână, ca să spunem așa,

¹ Inspirația înseamnă muncă de zi cu zi (fr.)

² Ia te uită. Adèle are gust (fr.).

îl luase în seama ei și fugise cu el.

Prin mai, iunie, Fanny mai încercă o dată sau de două ori să-i scrie lui Leo, dar de îndată ce se străduia să reconstituie în mintea ei trecutul apropiat, își dădea seama că uitase absolut tot ce făcuse. Totul se învălmășea într-o pâclă plăcut colorată. Ea și Michael se întâlneau cu o sumedenie de oameni; în locuința lor din Queen Anne's Gate, toată ziua intrau și ieșeau prieteni; în fiecare vineri Michael invita amici la Hockley – de obicei aceiași oameni.

Michael își concentrase interesul asupra activității lui. Chestiuni arzătoare preocupau opinia publică: Conferința irlandeză; problemele sufragetelor; circulau zvonuri că Ulsterul se înarmează. Pe planul politicii externe, însă, orizontul părea senin. Michael comentase într-o zi de față cu Fanny:

— Relațiile noastre cu Germania s-au ameliorat simțitor, iar relațiile cu Franța și Rusia sunt de asemenea foarte amicale.

Într-o dimineață, în timp ce Michael și Fanny își luau micul dejun în sufrageria locuinței lor din Queen Anne's Gate, își făcu apariția Stephen Lacy:

— Am venit să vă aduc o veste: fratele meu s-a căsătorit cu Rose Mary Troumestre.

Se referea la văduva lui Walter Troumestre.

— Nu mai spune! exclamă Michael cu voioșie.

— Zău? făcu Fanny simulând un interes bucuros. Când s-au căsătorit?

— Ieri. Fără tam-tam. Știrea a apărut azi în „The Times”. Au plecat în Franța unde le-a închiriat cineva o casă. Abia în urmă cu două săptămâni au luat hotărârea să se căsătorească.

Stephen nu părea prea încântat și Michael îi împărtășea rezerva. Pe fratele lui Stephen îl cunoștea – foarte vag, dar Walter Troumestre fusese unul dintre marii lui prieteni. Cât despre Fanny, primise vestea cu un junghi în inimă. Încă o dovadă a friabilității sentimentelor omenești. Gândea că ar fi fost profund conștientă de această friabilitate chiar și fără

memento-urile zilnice de care avea parte. Știa bine că nici Stephen și nici Michael nu se bucurau de vestea cea nouă: Stephen pentru că ținuse mult la prima soție, a fratelui său Bernard, iar Michael pentru că ținuse mult la primul soț al lui Rose Mary. „Ciudate jocuri mai născocoște și viața!” își spusese Fanny.

După ce le împărtăși noutatea, Stephen plecă în City și Michael la biroul său.

Fanny ghicise bine. Cele auzite îl întristaseră pe Michael, îi confirmau ideea pe care și-o formase în urma discuției cu Walter Troumestre, la ultima lor reuniune de îngropare a burlăciei. Așadar, totul era adevărat. Căsătoria lui Walter nu fusese fericită... poate că lordul Windlestone o iubise pe Rose Mary în tot timpul vieții lui Walter. Să fi existat oare vreo căsnicie cu adevărat fericită? De pildă, era convins că pe el și pe Fanny toată lumea îi consideră o pereche ideală. Așa și erau într-un fel. Adică viața lor se desfășura pe un drum neted, totul părea perfect la suprafață. Dar... dar... el se simțea însingurat, izolat, cu atât mai mult acum când Fanny făcea eforturi vizibile să-i umple viața, să-l amuze. „Își imaginează că-mi face plăcere să-mi aducă în casă persoane ca doamna San Gervasio, Madame de Luce sau doamna Otis, iar eu trebuie să joc teatru ca să n-o deziluzionez... Habar n-are că nu m-aș sinchisi de ele nici cât negru sub unghie, chiar de-ar fi să le lovească trăsnetul... da, sigur, sunt drăguțe, plăcute... frumușele, pline de farmec; dar ce înseamnă pentru mine ele toate la un loc? Aș da orice s-o aud pe ea, pe Fanny, spunând măcar o dată că ar prefera să rămână singură cu mine.” Și în timp ce străbătea strada zgomotoasă și luminoasă care-l ducea la birou, Michael simți un fior rece prin șira spinării. „De ce oare nu mă poate iubi? își continuă el gândurile. Presupun că din pricina falsității cu care am pășit eu în această căsătorie.”

Fanny se simțea la fel de însingurată și lipsită de mângâiere. Avea senzația stranie că aude un semnal de prevestire, un dangăt de alarmă sfâșiind veselia unei

sărbătoriri. Simțea nevoia să discute cu cineva despre căsătoria lui Rose Mary Troumestre. Îi telefonă lui Lady Jarvis, invitând-o la prânz, dacă n-avea ceva mai bun de făcut. Lady Jarvis veni și, după-amiază, ieșiră amândouă cu mașina după cumpărături.

Fanny îi împărtăși vestea.

— Walter Troumestre, comentă ea, era un bun prieten al lui Michael, poate că cel mai sincer dintre prietenii săi. Moartea lui l-a afectat îngrozitor pe Michael. Și am avut întotdeauna impresia că soția îi era extrem de devotată.

— Da? făcu Lady Jarvis. Eu i-am cunoscut foarte vag.

— Dar pe Lady Windlestone ai cunoscut-o?

— Doar din vedere. Ieșea foarte puțin din casă în ultimii ani. Avea o sănătate șubredă. Eu o admiram, era o persoană distinsă.

— Spune-mi, crezi că oamenii – că bărbații mă rog, bărbații și femeile, dacă vrei – uită întotdeauna totul?

Mi se pare de neînțeles că un om ca fratele lui Stephen — dacă era într-adevăr devotat soției sale, după cum se spune, și dacă soția sa era într-adevăr încântătoare și frumoasă, după cum se spune – se poate recăsători cu atâta grabă – mi se pare la fel de neînțeles că soția lui Walter poate să facă același lucru – nu crezi? Dacă ținea într-adevăr la el – și toată lumea spune că ținea...

— Nu știu, am auzit că Lordul Windlestone era de mult îndrăgostit de ea. Eu nu i-am cunoscut prea bine... dar nu găsesc nimic de neînțeles. Sunt lucruri care se întâmplă mereu, „afinități elective”, știi. Îți amintești de schița aceea de Rudyard Kipling intitulată *O comedie lăaturalnică*? Cred că-i tipică pentru multe drame ale vieții. Eu una am întâlnit câteva cazuri de felul ăsta, uluitoare. Am văzut transformări și schimbări la oameni despre care credeam că nu se vor schimba niciodată.

Fanny se simțea stânjenită dar, în același timp, dorea să audă ce avea de spus Lady Jarvis.

— Ca de pildă? întrebă ea, bănuind care va fi răspunsul.

Prevedea un răspuns de care se temea, dar spera că

poate Lady Jarvis nu e îndeajuns de la curent cu situația ca să aleagă exact acest exemplu.

— Leo Dettrick, spuse Lady Jarvis.

Fanny răsuflă ușurată. Se temuse că Lady Jarvis avea să-l menționeze pe George Ayton.

— Vrei să spui că a uitat-o pe Daphne Adeane?

— Da... sau chiar dacă n-a uitat-o, Daphne e o fază depășită; ceea ce-i cam același lucru, nu găsești?

— Nu cred că a uitat-o, îl apără Fanny și, într-un anumit fel, nu cred că va depăși vreodată această fază.

— Ah! Dacă l-ai fi cunoscut înainte, n-ai vorbi astfel. E meritul tău, Fanny scumpă. Tu l-ai vindecat, și ai făcut, la urma urmei, un lucru foarte bun.

— Relațiile dintre noi au un caracter destul de curios. Nu-mi face și nu mi-a făcut niciodată curte. Ne menținem în raporturi de prietenie – în sensul pozitiv al cuvântului – și între noi există un acord tacit că, afectiv, el aparține trecutului odată pentru totdeauna, și că nimic nu poate schimba vreodată această situație de fapt.

— Și totuși, ceva a schimbat-o. Desigur, bărbații au impresia că sunt de neclintit; dar se clintesc... fără voia lor se transformă chiar în timp ce-si proclamă imuabilitatea. Aș spune că el e convins de neclintita fidelitate pe care o poarta memoriei lui Daphne – dar eu, care i-am cunoscut bine pe amândoi, te asigur că nu e așa.

— Daphne ținea la el?

— Draga mea, era nebunește îndrăgostită de Dettrick.

— El, nu?

— Nebunește îndrăgostită de el. Orbită de iubire.

— Serios? Asta-i teribil de interesant. Mi s-a spus întruna că ea nu iubea pe nimeni. Sau poate că ținea la soțul ei, dar nimeni nu cunoaște adevărul.

— Asta ți-o fi spus-o un bărbat, dragă.

— Într-adevăr un bărbat, dar unul foarte subtil și sensibil, un bărbat cu intuiție fină, care a cunoscut-o bine. Cuthbert Lyley.

— Ori n-a cunoscut-o bine, ori... mă rog, poate că a

cunoscut-o îndeajuns de bine ca să *știe*; dar poate că ți-a spus ție toate astea din lealitate față de memoria ei. Lyley e omul capabil să nu trădeze ce știe – adică să nu-l trădeze taina – chiar dacă a cunoscut-o. Da, Fanny, cred că așa e. Firește că așa e, Lyley știe. Nu s-ar fi putut, să nu ghicească, dar el n-ar trăda niciodată un secret, nici unei femei, nici măcar ție, și cu atât mai puțin unui bărbat. Dar te încredințez că Daphne era îndrăgostită de Dettrick; mult mai îndrăgostită decât era dânsul de ea. Da, desigur, o iubea și el... într-un anumit fel îi nutrea o iubire *nemărginită*... dar sentimentele lui erau prozaice, obișnuite; ea a fost cea care a pornit totul, care a luat inițiativa, deși părea să nu facă nimic altceva decât să zacă și să fumeze. Ea l-a cucerit, l-a anexat, și la însușit. Bineînțeles și el era îndrăgostit dar, cum ți-am spus, sentimentele lor erau, calitativ, diferite. El era *unica făptură, unicul lucru* pe care-l iubea Daphne Adeane; pe când Leo iubea altceva. Nu sunt sigură că Daphne ocupa primul plan în viața lui – ba chiar sunt sigură că nu-l ocupa. E un nonsens să afirmi că el nu poate iubi decât o singură persoană; e în stare să iubească o duzină de femei în același timp – orice artist e în stare și o și face.

— Dar cine era pe primul plan?

— Nu o persoană, și niciodată primul plan al vieții lui nu va fi ocupat de o persoană. Arta și cărțile lui sunt pe primul plan. E un artist autentic din acest punct de vedere, ca și din altele. Nimeni, nicio femeie nu va pune vreodată stăpânire totală pe el. O să le scape întotdeauna printre degete, va evada. Pentru că, vezi tu, adevărata lui iubire, prima și singura lui iubire este arta, munca lui, *son métier* pe care uneori s-ar putea să-l urască, dar pe care-l va iubi și-l va urî mereu, și care este cea mai aprigă dintre iubiri. Dar cu adevărat îndrăgostit de Daphne era celălalt.

Traversau în mașină Regent's Park. Privirea lui Fanny înregistră mecanic câțiva oameni într-o barcă pe lac și câțiva copii zburdând prin iarbă; imaginea aceasta banală avea să se întipărească în mintea ei ca o vinieta imprimată

în culori de neșters, destinată ca, după ani și ani, când atâtea altele vor fi fost date uitării, să-i revină mereu proaspătă în fața ochilor.

— Cine era celălalt? Întrebă ea, deși cunoștea bine răspunsul.

— Francis Greene.

— Doctorul?

— Da. Îl cunoști?

— Doar pe linie profesională. L-am văzut numai de două ori, dar Leo Dettrick mi-a împuiat capul cu el. E cel mai bun prieten al lui.

— Da, și amândoi erau îndrăgostiți de Daphne; dar partea ciudată e că nu erau geloși unul pe celălalt, pentru că fiecare se încredințase că Daphne nu se sinchisește de niciunul dintre ei. O socoteau îndepărtată, intangibilă, inaccesibilă. Ce știau ei, nefericiții! Pun mâna în foc că dacă Leo Dettrick i-ar fi cerut lui Daphne să-l urmeze la capătul pământului, ea ar fi lăsat totul și l-ar fi urmat.

— Crezi?

— Mă rog, în orice caz ar fi trebuit să se lupte cumplit cu ea însăși ca să n-o facă. Poate că gândul la copii ar fi împiedicat-o. Dar a existat un moment când poate că nici măcar copiii n-ar fi oprit-o. A existat un moment când își pierduse mințile din pricina lui.

— Și el nu și-a dat seama?

— Nu, niciodată n-a știut cât de mult îl iubea, niciodată n-a fost conștient de intensitatea iubirii ei; Daphne se străduia din răspuțeri să-și ascundă sentimentele, și izbutea – numai că acest lucru a doborât-o. Cred că de aici i s-a tras și moartea.

— Nu-i așa că era o catolică devotată? Religia nu i-a putut aduce mângâiere?

— Era, cred, cucernică; dar, după părerea mea, între religie și purtările omului nu prea există mare amestec. Desigur, sunt și excepții – Clare Housman, de pildă, și-a găsit un refugiu în religie. Dar cu ea a fost altceva.

— N-o cunosc prea bine, bâigui Fanny încurcată. N-am

întâlnit-o decât o singură dată, la o serată.

— Uite, în cazul ei avem de-a face cu un exemplu contrar.

— Contrariul a ce? Întrebă Fanny.

— Contrariul a ceea ce am discutat - adică a oamenilor, a bărbaților care uită totul și trec cu buretele peste orice.

— Adică?

— Adică George Ayton, care e mort după Clare Housman și căruia atitudinea de refuz a acesteia i-a zdrobit inima. Ei bine, George a rămas și azi la fel de îndurerat - poate chiar mai îndurerat ca oricând.

— Sunt convinsă, răspunse Fanny ușurată, că-i mai îndurerat ca oricând.

— Știi, anul ăsta când am fost în Scoția, mi s-a părut la un moment dat că George e atras de tine.

— O, se apără Fanny. Am avut întotdeauna senzația că mă compară în mintea lui cu un *original* și că la comparație eu ies în deficit, asemenea unei imitații de porțelan scump sau de mobilă antică - un fals. Mă face să mă simt un fals.

— Absurd, draga mea, nimeni nu poate vedea în tine altceva decât un original. Singurul lucru de care mă mir e că n-ai făcut ravagii mai cutremurătoare... sau poate că ai făcut, adăugă Lady Jarvis râzând. Poate că mă las eu înșelată. N-am niciodată încredere în apele liniștite și, știi, tu ai ceva din Daphne Adeane. Ți s-o mai fi spus lucrul ăsta, nu?

— Da.

— Nu-i vorba de o asemănare fizică - nu, tu ești altfel. Era mai puțin frumoasă decât tine... e vorba de altceva... și apoi ai asupra oamenilor același gen de efect.

— Efect? Am eu vreun efect?

— Asupra tuturor Leo, Michael, Cuthbert, chiar și asupra lui George Ayton.

— Nu s-ar zice că am mare efect asupra lor.

— Pentru că ție îți sunt indiferenți... dar și când o să-ți capteze cineva interesul...

— Ei, ce-o să fie atunci? Fanny roși și râse stânjenită.

— Nu știu - o erupție, o catastrofă, un cutremur, un soi de Pompei. Știi, dragă, toată lumea spune că tu și cu Michael alcătuiți un cuplu fericit; poate că, într-o măsură, așa și sunteți; numai că, numai că...

— E vina mea, eu sunt o soție rea - sau cel puțin așa am fost - stupidă, egoistă; dar în ultima vreme am încercat să remediez totul.

— Michael e teribil de prins de tine - vreau să spun că *acum* e realmente îndrăgostit de tine.

— Crezi într-adevăr?

— Da, cu certitudine.

Ajunseseră la locuința Lady-ei Jarvis. Fanny o lăasă în fața ușii, refuză să intre și să ia ceaiul la ea, și întoarse mașina în direcția casei ei. Pe drumul de întoarcere, cumpăni în gând tot ce-i spusese bătrâna. „Nu știe nimic despre George - trase Fanny concluzia. Asta-i foarte bine, în schimb cunoaște cu precizie tot ce se petrece între Michael și mine. De ce nu mă pot preface mai bine?”

Ajunsa acasă, urcă în dormitorul ei și se descărcă într-o scurtă criză de plâns. Se simțea mai singură și mai mâhnită ca oricând. Apoi își spală fața, se dojeni aspru precum Alice în Țara Minunilor, și coborî la ceai. Picară și câțiva oaspeți care găsiră că arată superb. Fanny telefonă la hotelul Ritz și invită la cină, pentru luna viitoare, pe unul dintre prietenii americani ai lui Michael.

Luna iunie trecu iute ca fulgerul pentru Fanny, prinsă de treburile ei. Michael, de asemenea, era absorbit de munca sa și de situația politică internă. Leo Dettrick își terminase cartea. Pe la începutul lunii iulie, Fanny primi o scrisoare de la el prin care-și anunța apropiata sosire. Ajunse la Londra douăzeci și patru de ore după ce s-a răspândit vestea asasinării arhiducelui austriac¹. Leo debarcase la Southampton și primul drum îl făcu la locuința lui Michael.

În seara aceea luă cina cu Michael și cu Fanny. Discutară

¹ Primul război mondial a izbucnit prin atacarea Serbiei de către Austria (28 iulie 1914), care a folosit drept pretext împușcarea principelui moștenitor austriac la Sarajevo, de către un student sârb

printre multe altele și situația politică, preocupați însă mai mult de știrile interne decât de cele externe.

În tot ce se întâmplase nu vedeau decât obișnuitele „tulburări din Balcani”.

Leo Dettrick își isprăvisese cartea. Făcură proiecte de viitor (el urma să se reîntoarcă în Franța), iar Michael și Fanny îi făgăduiră să vină și ei să petreacă împreună luna august.

— Cred că o să fie minunat în august acolo și o să huzurim, n-o să facem alta decât să ne scăldăm, să ne plimbăm cu barca și să lenevim.

— Asta-i tot ce visez, oftă Michael. În Scoția nu plecăm decât în septembrie și până atunci mi-ar prinde bine un pic de trândăveală.

CAPITOLUL XVIII

RĂSPUNSUL SÂRBILOR LA NOTA

diplomatică austriacă a fost formulat în termeni atât de rezonabili, dacă nu chiar amiabili, o asigură Michael pe Fanny, încât austriecilor le-ar fi venit greu să declare război, fără a consimți în prealabil la convocarea unei conferințe. Și, de bună seamă, vor exista între timp oferte de mediere. Totuși, se întâmplă exact contrariul și, într-o duminică de iulie, Lady Weston, Fanny, Michael, Leo Dettrick și George Ayton se pomeniră discutând ce trebuie să facă acum, când războiul dintre Austria și Serbia era iminent.

Michael dorea să se înroleze ca voluntar. Îi era lehamite de Parlament, de Londra, de viața lui. Era gata să dea cu piciorul la tot, fără cea mai mică părere de rău. Dar aproape că nu cuteza să gândească la posibilitatea unui război.

Se aflau în grădină, într-o fierbinte după-amiază de duminică.

— Eu cred c-ar fi o greșeală, își dădu George părerea.
— Nu văd în ce constă greșeala, stăruie Michael.
— De pildă *eu*, nu numai că aș putea da cu piciorul situației mele, dar chiar *s-ar cuveni* s-o fac, continuă George.

— Dimpotrivă, găsesc că pentru tine e mai greu.
— Nu văd de ce.
— În fond, tu ești subsecretar guvernamental.
— Da, dar sunt în Camera Lorzilor. Ceea ce într-adevăr n-are prea multă importanță. În timp ce tu, Michael, ești ceea ce se numește „un om de viitor”...

— Te rog, George, îl întrerupse Michael, de cincisprezece ani încoace, de când am intrat în Parlament, mi se tot spune că sunt un om de viitor...

— Doar nu vă trece prin cap vreunui dintre voi să plecați în Serbia sau în Austria, interveni și Lady Weston. Ar fi stupid!

Fanny păstra tăcere; umbra amenințătoare a războiului o îngândura.

Pe parcursul după-amiezii sosiră și Cuthbert Lyley cu doamna Tracy. Aceasta din urmă se afla în mare fierbere. Voia să organizeze o caravană de prim ajutor și să plece în Serbia să îngrijească răniții. Dorea ca Michael și Fanny s-o însoțească. Lui Michael îi surâdea ideea.

— Aș vrea s-o facem, spuse el.

— Și ce se întâmplă cu locul tău în Parlament? Ce se întâmplă cu Fanny și cu copiii? Întrebă Lady Weston.

— Aș pleca și eu, sări Fanny. Munca de infirmieră îmi place foarte mult,

— Drăguța mea, o potoli Lady Weston, ca să fii infirmieră e necesar să ai exercițiu. Infirmierele amatoare sunt mai curând o năpastă, decât un ajutor.

— Nu zău, haide s-o facem! Își manifestă entuziasmul doamna Tracy. Cuthbert ne-ar întovărăși, el știe atât de bine cum să-i ia pe bolnavi.

Cuthbert zâmbi cu ironie binevoitoare:

— Copii, dar ce vorbiți voi e curat nonsens, strigă Lady

Weston. Făcu apel la sprijinul lui George: Nu-i așa că-i un nonsens, George?

— Știu eu? răspunse acesta. Zău că nu știu. Poate că...

— Din cât mă pricep eu, îi curmă vorba Lady Weston, s-ar putea ca întreaga chestiune să fie un bluf.

— Ba eu cred că s-ar putea să fim antrenați și noi, interveni Cuthbert.

— Așa cum stau lucrurile în prezent, n-aș crede, răspunse George. Noi nu vom intra niciodată în război de dragul Serbiei. Una ca asta nu s-ar înghiți.

— Da, ripostă Cuthbert. Dar dacă Rusia, Germania și Franța...?

— Nici în acest caz n-aș garanta intrarea noastră. Vreau să spun că nu cred că o imediată intrare a noastră în război ar fi în interesul Franței... poate că mai târziu. Dar nu cred că se va ajunge până aici.

— Azi dimineață am primit o scrisoare de la Kranitzky, știți rusul acela care a fost la serata noastră muzicală, spuse Fanny. Îmi scrie că e în drum spre Rusia. Vrea să-l prindă acolo conflagrația mondială.

— Așadar crede că va fi o conflagrație mondială? întrebă Cuthbert.

— Așa se pare, răspunse Michael.

— Încă de anul trecut îl rodeau asemenea gânduri.

— Eu vă repet că e un nonsens, își susținu Lady Weston punctul de vedere. Toate astea sunt aduse pe tapet de către conservatori și de către „The National Review”.

Fanny nu făcu niciun comentariu. Presimțise apropierea unei vijelii, dar nu și-o imaginase sub forma unui război mondial,

— George, tu ce-ai face dac-ar izbucni o conflagrație europeană? întrebă Michael.

— Aș pleca, bineînțeles, pe front.

— Și eu, declară Leo.

— Bănuiesc că toată lumea și-ar face datoria, observă Michael.

— Toată lumea ar încerca să și-o facă. Intervenii Fanny.

Dar nu cred că va fi posibil pentru toți.

— Pentru unii datoria este acasă, sublinie Lady Weston.

— Nu, când e vorba de cei tineri, o contrazise Fanny. Cel puțin așa sper.

Lady Weston reflectă posomorâtă că e absurd să-l mai socotești pe Michael tânăr; era un bărbat de vârstă mijlocie, ca și George de altfel. Dar își păstră părerea pentru ea.

— Nu cred că oamenii cu munci de răspundere vor putea să dea năvală pe front, comentă ea după un timp.

— Nici nu știm încă dacă va fi sau nu război, o liniști Michael.

— Războiul a și izbucnit, preciza Fanny.

— Noi n-o să intrăm în război pentru Serbia, repetă George. Țara n-ar accepta una ca asta. Alegătorii tăi ar accepta vreodată, Michael?

— Nu, firește că nu.

— Mă rog, dacă o să fie război, aș vrea să plec într-una din țările răsăritene, spuse Dettrick. Și mi-ar plăcea să mă însoțiți și tu și Michael, i se adresă el lui Fanny.

— Și unde, mă rog, în Turcia? sună întrebarea Lady-ei Weston.

— Nu cred ca Turcia să se lase atrasă în război, deși totul e posibil în Balcani, comentă Leo. Dar pentru noi, amatorii, e mai ușor să ne desfășurăm în răsărit. Michael, m-ai lua cu tine?

— Evident.

— Sincer, eu am de gând să plec în Serbia, își reluă doamna Tracy ideea. Am o sumedenie de prieteni medici și mâine dimineață mă duc la Londra să mă sfătuiesc cu Hanson... chirurgul, știți... ca să decid pe cine să convoc.

— Mergem și noi, Michael? întrebă Fanny.

Știa că Michael ar dori să plece și pentru nimic în lume n-ar fi înțeles ca ea să-i fie un obstacol, mai ales într-o chestiune de asemenea natură.

— Da. Da, sigur, se grăbi Michael să încuviințeze.

În realitate, gândea că ar fi mai bine ca Fanny să nu-l însoțească decât dacă... decât dacă, printr-un miracol, totul

s-ar putea schimba în relațiile lor...

Spre sfârșitul după-amiezii hotărâră ca doamna Tracy să plece în Serbia cu o ambulanță, iar Michael, Fanny și Leo să o însoțească. Lady Weston era cu totul împotriva, dar proiectul i se părea prea fantastic, prea utopic ca să mai merite discuții; era convinsă că n-o să se aleagă nimic de planurile lor.

A doua zi, luni, Michael și Fanny plecară la Londra. Sfătuit de Leo, Michael îl chemă la telefon pe doctorul Greene, dar fu informat că acesta nu se întorsese încă din Australia, și că era așteptat abia săptămâna viitoare. Făcu apoi o vizită prietenului doamnei Tracy, și acesta îi dădu o scrisoare de recomandare către alt medic – unul care vorbea câteva limbi străine. Erau în căutarea unui doctor, care să accepte să-i însoțească. Medicul căruia îi fusese recomandat Michael se numea Goldsmith și lucra într-un spital din Westminster.

Michael îl vizită, îi expuse planul său, și anume organizarea unei ambulante, finanțată de el și de doamna Tracy, în scopul ajutorării răniților sârbi, precum și faptul că aveau nevoie de asistența unui medic.

— Eu unul sunt de partea Austriei, declară doctorul cu un accent gutural.

— Dar nu putem fi de partea Austriei, ripostă Michael. S-ar putea ca până într-o săptămână să ne aflăm pe picior de război cu Austria, care aliata Germaniei, și s-ar putea ca Germania să ne declare război.

— Depinde numai de Rusia dacă Germania va fi implicată sau nu. Dacă o altă țară va fi târâtă în acest război, va fi numai și numai din vina Rusiei.

Rosti „Rusia” cu un accent și mai gutural.

— Dar Austria e aliata Germaniei, stăruie Michael, or, noi avem anumite obligații față de Franța. Doar nu putem face abstracție de antantă; dacă va izbucni război între Germania și Franța, noi va trebui să ne sprijinim aliații.

— Anglia nu este aliata Franței, se încăpățână doctorul. Și există numai o așa-zisă antantă.

— Dar ne-am creat obligații; nu vom putea lăsa ca Franța să fie atacată... Nu-i o chestiune de sentiment și de onoare, sau chiar dacă e, în orice caz e mult mai mult de atât. E o chestiune de viață și de moarte, de salvarea propriei noastre existențe.

— Totul depinde de Rusia. Sunt gata oricând să plec cu dumneata, dar de partea Austriei.

Cu asta se întorseseră din nou la punctul de unde porniseră. Și Michael se lăsă păgubaș, spunându-și că omul o fi de origine germană sau austriacă.

— Foarte bine, conchise el ridicându-se în picioare.

— N-am să susțin eu toată gloata asta de *agitatori*! adăugă doctorul.

— Despre ce gloată vorbiți?

— Toți slavii ăștia periculoși. De altfel cred că Rusia blufează. A mai făcut-o și altădată.

Foarte bine, atunci nu mai avem nimic să ne spunem. Bună ziua.

Doctorul îi răspunse cu o plecăciune țeapănă.

În seara aceea, Michael și Fanny se duseră la o serată dansantă unde fuseseră invitați și care avea loc la hotelul Tamisa.

Ziarele de seară anunțau că la Berlin se produsese mare agitație și că opinia publică era favorabilă Angliei.

Michael era nedumerit. Gândea că dacă Germania declara război Franței, Anglia avea datoria de onoare să intre de partea acesteia din urmă, fie că-i era pe plac sau nu. Trecu în revistă pe membrii guvernului care ar fi fost pentru sau împotriva intrării în război. Știa că în guvern exista un curent antirăzboinic.

Atmosfera sălii de dans era încărcată. Michael stătu de vorbă cu câțiva diplomați străini și cu un francez foarte ager la minte. Toți, mai cu seamă francezul, aveau o viziune foarte sumbră asupra situației. Michael mai discută cu câțiva cunoscuți și apoi urmări dansul.

Unii dintre invitați cinau la măsuțe mici. Învălmășeala și harababura de acolo îi sugerau lui Michael ziua Judecății de

Apoi. Se aflau prezenți mulți cunoscuți ai săi și câteva figuri proeminente din viața politică și diplomatică, englezi și străini. Poate că până într-o săptămână sau poate chiar mai curând toate aceste elemente, care constituiau acum o unitate socială șlefuită și ornamentală, se vor pomeni zgâlțâiți și risipiți în cele patru vânturi... Se gândi la curtea din Versailles în ajunul Revoluției Franceze, la Bruxelles înainte de Waterloo...

Trecu pe lângă o masă la care-i zări pe Jean Brandon, Jack Canning, Dick Clive și Alice, cumnata lui Dick. Îi făcură semn și li se alătură.

Îl frapă înfățișarea lui Jean. Arăta frumoasă, ochii îi străluceau ca două nestemate, întreaga-i expresie radia fericire. Jack, la rândul lui, părea nespus de fericit.

— Ei, ce părere ai de situație? întrebă Michael. Crezi că vom fi antrenați și noi?

— Sper din toată inima că n-o să batem în retragere, răspunse Canning, dar n-am nicio siguranță. N-am încredere nici de doi bani în guvernul ăsta.

— În Grey¹? întrebă Michael. Aiureli!

— Mă rog, poate că el e bine intenționat, dar s-ar putea să se lase influențat de ceilalți. Există cozi de topor în guvern!

— Termină cu prostiile, Jack!

— În orice caz... sunt oameni slabi... șovăielnici... lipsiți de fermitate... iar noi întotdeauna cedăm.

— Atunci e vina noastră, a tuturor. A ta... a mea... a opiniei publice.

— Dacă Germania atacă Franța și noi ne ținem deoparte, mă înrolez în armata franceză ca voluntar – și așa vor face mulți alții.

Dar s-ar putea să mai intervină ceva care să stingă focul, se amestecă Jean. Ziarele de seară scriu că la Berlin a avut azi loc o manifestație de simpatie în fața ambasadei

¹ *Edward Grey* (1862—1933), ministru de externe al Marii Britanii între anii 1905—1916.

britanice, în cadrul căreia s-a strigat „*Hoch England!*”²

— Pentru că-și închipuie că o să rămânem neutri, zise Canning. Și, din păcate, s-ar putea să nu greșească prea tare, naiba să-i ia!

— Ba eu cred că greșesc, replică Michael; cred c-or să aibă o cruntă deziluzie.

Rosti aceste cuvinte cu glas tare, pentru că observase la o masă vecină, destul de aproape ca să-l poată auzi, pe unul dintre consilierii ambasadei germane, pe care-l știa din vedere, deși nu-i reținuse numele.

— Vor avea o amară deziluzie dacă va izbucni războiul... repetă Michael pe un ton și mai agresiv.

Consilierul german îl auzi și-și spuse în sinea lui că, în scurt timp, rămânerea în Anglia va deveni extrem de neplăcută. Tonul agresiv al lui Michael se datora temerilor sale; ca atunci când strigi la un copil care era cât p-aci s-o pățească, doar ca să acoperi spaima prin care ai trecut tu. Michael se temea, în deosebi după discuția pe care o avusese cu francezul, că intrarea Angliei în război nu era deloc sigură... „Și dacă nu intrăm imediat, își spunea el, va fi prea târziu, vom ajunge la ruină și ne vom acoperi de rușine. Oamenii nu înțeleg!” Se gândi cum vor reacționa obtuzii săi alegători când vor afla că Anglia intră în război de hatârul Serbiei. Michael era cuprins de neliniști; priveștea perechilor care dansau îl enerva. Le ură noapte bună lui Jean și lui Jack, părăsi masa și se duse s-o caute pe Fanny.

Fanny dansase și acum stătea de vorbă, pe o canapea dintr-o încăpere alăturată, cu un diplomat rus, numit Agura.

— Deci credeți că vom intra cu toții în horă? întrebă ea.

— Da, așa cred, răspunse diplomatul. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să intrați și dumneavoastră, englezii, ca să vă salvați pielea, așa că ar fi mai bine să intrați de pe acum.

— Pur și simplu nu-mi pot imagina, spuse Fanny.

² Trăiască Anglia! (germ.)

Michael se apropie de ei. Începu un nou dans și Agura își luă la revedere de la Fanny.

— Vrei să mai rămâi? întrebă Michael.'

— Nu, prefer să mă întorc acasă, răspunse ea cu toată sinceritatea.

— Ai mâncat ceva?

— Da, de mult - de astă dată nu mai era sinceră —. Hai să mergem!

Pe drum, în taxi, Fanny îi spuse:

— În sfârșit, Jack Canning și Jean Brandon s-au logodit.

— Ei ți-au spus?

— Nu, am citit pe fețele lor.

— Deci nu știi sigur.

— Am certitudinea morală. Pun răvășag pe orice.

— Ciudat... l-am invitat pe Jack pentru duminică la Hockley și n-a putut să-mi spună cu siguranță dacă vine.

— Ceea ce confirmă spusele mele; trebuie să-i invităm pe amândoi. Cu cine era George la masă? întrebă Fanny.

— Cu Lady Windlestone. Soția bietului Walter. Sărmanul Walter!

— Ah, da! E foarte drăguță și arată foarte tânără.

— *Este* tânără... el - vreau să spun fratele lui Stephen e mult mai în vârstă.

Când sosiră acasă, Fanny intră de-a dreptul în sufragerie.

— Mi-e foame, spuse ea.

— Ziceai c-ai luat cina.

— Ei, am luat-o și n-am luat-o. Aș vrea un biscuit.

Michael aduse niște friptură rece de limbă și niște bere nemțească. Se așezară amândoi și se înfruptară.

— Crezi într-adevăr că va fi război?... Un război european și cu noi la mijloc? întrebă Fanny.

— Cred că va fi un război mare; dacă vom lua însă parte și noi sau nu, n-aș putea spune, dar sper din toată inima că da.

— Speri?

— Sigur că da. Dacă nu intrăm în război, n-o să mai putem privi pe nimeni în ochi.

— *Perfidul Albion?*

— Cu vârf și îndesat. Imaginează-ți ce va spune Franța, și pe drept cuvânt.

— Dar tu crezi că vom intra?

— Ce pot eu ști? Lucrurile astea se petrec ca într-o tragedie greacă: totul e în mâna zeilor.

— Ca și toate celelalte.

— Da, probabil că așa e.

— Dar dacă va izbucni războiul și vom intra și noi... tu pleci?

— Bineînțeles.

— În ce fel?

— Nu știu, nu m-am gândit... văd eu.

— Și eu mă înrolez.

— La un spital?

— Da; nu cred că Edith Tracy să mai dorească, în condițiile actuale, să plece în Serbia.

— Doar dacă lucrurile iau altă întorsătură peste noapte...

— Dar ceva tot o să facă ea...

— Da, e foarte capabilă.

— La urma urmei, ce s-a întâmplat acum nu-i mult mai grav decât multe alte incidente care au survenit în trecut, nu-i așa? Agadir¹, și ce-a mai fost înainte?

— Mă tem că-i mai grav de astă dată.

— Ora de culcare! anunță Fanny.

Își spuseră noapte bună și Fanny gândi că acesta ar fi trebuit să fie momentul suprem al vieții lor. Și, vai! nu era. Michael simțea și el același lucru; în acea clipă gustul vieții i se păru mai amar decât oricând.

— Noapte bună, Fanny. Mă duc să iau o carte.

Scoase dintr-un raft al bibliotecii – prin forța deprinderii – cartea *Gânduri fericite* de Burnand. Se uită la titlu și râse.

În toată acea săptămână, Michael fu ca scos din minți, îl urmărea gândul că Anglia se ține deoparte, că nu se face

¹ Port în Maroc. În 1911, sosirea unui crucișător german în acest port a constituit punctul de plecare a unui incident franco-german.

nimic și că, chiar în cazul când se va hotărî să intre în război, va fi prea târziu. Simțea toate acestea cu atât mai acut cu cât, fiind liberal, deci făcând parte din partidul de guvernământ, înțepăturile lui Jack Canning îl iritau. Jack era conservator și militar de profesie. Leo Dettrick se declanșa la fel de violent ca și Jack. Numai Fanny își păstra calmul; știa că, într-un fel sau altul, chestiunea fusese hotărâtă.

Vineri, când plecară la Hockley, Michael pierduse orice speranță.

A doua zi după serata dansantă, Michael îi telefonase lui Jack. Profeția lui Fanny se adevărase... Jack îi anunțase logodna lui cu Jean Brandon. Așadar Michael îi invitase pe amândoi la Hockley. Lady Weston se afla în Devonshire. George Ayton avusese intenția să vină și el la Hockley, dar mersul evenimentelor și gravitatea crescândă a situației îl împiedicaseră. Era nevoit să rămână la Londra. Duminică urmau să aibă loc întruniri guvernamentale. Era în balanță problema păcii sau a războiului.

Fanny și Michael petrecură cea mai febrilă și mai neliniștită dintre duminicile lor la Hockley. Perechea de logodnici se făcuse nevăzută, consumându-și fericirea în ciuda, sau poate tocmai din pricina a tot ce se întâmpla. După prânz, George i-a telefonat lui Michael, dar nu a fost în măsură să-i furnizeze vreo noutate.

Luni dimineață se întoarseră cu toții la Londra. Fanny se duse la Camera Comunelor și ascultă cuvântarea lui Sir Edward Grey.

Când Michael se întoarse acasă, după dezbateri, o găsi pe Fanny în salon.

— Discuțiile s-au încheiat, o anunță el; cred că acum e în regulă, orice s-ar mai întâmpla.

— Asta înseamnă că intrăm în război?

— Cred că da, chiar dacă nu foarte repede.

În seara aceea luară masa în doi. A doua zi, marți, Michael fu foarte aferat. După masă, domnul Asquith ținu un discurs la Camera Comunelor și Fanny participă din nou.

Noaptea târziu, când Fanny și Michael se întorceau acasă

- luaseră masa și petrecuseră seara împreună cu George Ayton - se întâlniră cu Dick Clive care ieșea la acea oră de la biroul lui din Ministerul de Externe.

— S-a declarat războiul! le spuse el. Noapte bună.

— Am intrat în război, exclamă Michael cu un suspin de ușurare.

Răspunsul lui Fanny a fost tot un suspin - de ușurare, de tristețe?

A doua zi, reacțiile lor au fost ca acelea ale unor oameni în transă.

— Îmi dau demisia, o anunță Michael pe Fanny la micul dejun.

— Și cum ai să poți pleca?

— Am aranjat totul. Vreau să urmez un curs de zbor. Mă duc azi la Ministerul de Război să mă înscriu.

— Zbor?

„Până când o să termine el cursul poate că o să se sfârșească și războiul, își spuse Fanny. Dar, oricum, război sau nu, zborul e primejdios.”

Fanny avea senzația că-și urmărește propriile reacții în chip de spectator... fără să ia propriu-zis parte la evenimente.

— Bine, zise ea, dacă pleci tu, plec și eu... mă înrolez ca infirmieră la un spital.

— Și copiii?

— Mama va avea grijă de ei. Crezi că va fi un război lung? Întrebă ea, ca și cum războiul ar fi fost un fapt cotidian.

— Nu știu... sper să nu fie...

Michael se duse la Ministerul de Război și-și aranjă înscrierea. Urma să plece de îndată la Netheravon, la un curs de pilotaj. Dar cum mai avea încă o sumedenie de chestiuni de rezolvat, își fixă plecarea pentru duminica viitoare.

Din nou luară cina numai în doi. Ceva mai târziu, prin ferestrele deschise, răzbi larmă de mulțime.

— Oamenii se duc să manifesteze în față la palatul

Buckingham, spuse Fanny. Hai să mergem și noi să vedem!

Luară un taxi care-i duse la palat. Coborâra și se amestecară în mulțimea care aclama.

Porniră apoi acasă pe jos și ocoliră Whitehall spre Trafalgar Square. Mulțimea se subțiasă. Un om cherchelit, cocoțat pe acoperișul unui taxi, agita un steag, și ținea un discurs. Trecură pe lângă două femei care vorbeau nemțește între ele; aveau obrajii scăldați în lacrimi. Prinseră cuvintele: „*Grässlich!... Entsetzlich!*”¹

În următoarele zile circulară zvonuri despre bătăliile din Alsacia și despre trupe germane secerate în atacul frontal de la Liège. Toată lumea avea senzația neplăcută că aceste vești bune nu erau chiar atât de bune.

Duminică seara, Michael și Fanny luară ultima lor cină în locuința din Queen Anne's Gate. Seara Michael urma să plece la Netheravon. Lady Weston sosise la Londra și lua masa cu ei. Se afla de față și Leo Dettrick. Se pregătea și el să plece cu Crucea Roșie. Prietenul lui, Francis Greene, care se întorsese din Australia, îi aranja plecarea.

Și doamna Tracy venise la Londra și se găsea în acea seară la ei. Organiza un spital particular, pe care hotărâse să-l înființeze undeva pe coasta Franței. Îi ceruse lui Fanny să o asiste și aceasta îi promisese să vină de îndată ce-și va trece examenul de infirmieră. Luau masa devreme.

Discutau situația, știrile, zvonurile, viitoarele posibilități. Să fi fost nemții nebuni? Sau inventaseră vreo nouă mașină infernală?

După-masă, Michael își luă rămas bun de la oaspeți. Apoi coborî împreună cu Fanny.

— La revedere, Fanny, iubita mea. O să ne mai vedem înainte de ne vor trimite în Franța. O să pot veni să te văd, fie înainte de pleci tu, fie înainte de plec eu. O să ne luăm la întrecere, care dintre noi pleacă primul. Cred că Leo o să ne-o ia înainte la amândoi.

— La revedere Michael drag, șopti Fanny,

¹ Oribil!... Groaznic! (în germ.).

Michael simțea că toate problemele vieții lui erau pe cale să se rezolve. Când o sărută pe Fanny, buzele lui îi sorbiră lacrimile de pe obraji. Pe o scenă de teatru, tabloul ar fi părut perfect. Fanny se simțea mai mult decât mișcată... se simțea copleșită, doborâtă, și, totuși, era amar conștientă, în ciuda a tot ce încerca... de prăpastia uriașă... de deosebirea esențială... o deosebire în *calitate* nu în intensitate, – deosebirea fără de margini... care ar fi fost, numai dacă ea ar fi putut să simtă ceva mai intens... dacă ar fi fost capabilă de un dram de simțire în plus. Dramul, grăuntele de iubire care mișcă munții din loc... acesta nu era.

„Sunt o femeie rea? se întreba. M-am prefăcut în stană de piatră?”

Îl petrecu pe Michael, așteptă până ce plecă mașina și apoi intră în odaia lui de zi de la parter. În ciuda nopții calde, se simțea străbătută de un fior rece, de un tremur. O clipă, rămase acolo, singură.

Toate lucrurile erau neclintite și totuși, de aci înainte, întreaga lume va fi alta, un loc străin, cu totul nou. Deodată o năpădi o senzație de îngrijorare pentru copii și alergă sus, în camera lor. Amândoi dormeau adânc.

Fanny se întoarse în salon, la musafiri.

CAPITOLUL XIX

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL LUI SEPTEMBRIE, Fanny n-a putut pleca în Franța, fiind împiedicată de o suită de ghinioane. Mai întâi s-a îmbolnăvit Peter, băiețașul ei, și cum s-a făcut bine copilul, și-a luxat ea o gleznă, lunecând în cartierul Strand, pe o coajă de portocală.

Michael îi trimitea din Netheravon scrisori amuzante; pline de bună dispoziție. O ducea foarte bine și se simțea ca pe vremea studenției la Cambridge.

În cele din urmă, la sfârșitul lui Septembrie, Fanny fu în

măsură să plece, iar Michael veni să o conducă și să-și ia rămas bun de la ea. Se aștepta și el să fie trimis în curând – și poate că nu va mai exista alt prilej de a-i spune la revedere.

Copiii rămâneau în Devonshire, în grija Lady-ei Weston.

Fanny îl întâmpină pe Michael la gară. În uniformă kaki și îmbrăcat în hanorac, arăta cu zece ani mai tânăr. Căpătase livretul de pilot. Au luat masa împreună la restaurantul „Carlton” și în tot timpul prânzului n-au discutat decât despre război. Armatele aliate se aflau încă la Aisne și debarcarea pe coastă nu începuse.

După-masă – era într-o sâmbătă – s-au dus la un matineu, iar seara, târziu, după cină, la „Palace”.

Când în sfârșit se întoarseră acasă, Michael mărturisi că-i e foame, pentru că luaseră cina foarte devreme; Fanny îi aduse friptură rece și bere.

— Întocmai ca în noaptea aceea, înainte de izbucnirea războiului, îți amintești? observă ea. Parc-au trecut secole de atunci.

— Da, am impresia că toate astea s-au petrecut într-o altă viață.

Un timp, se așternu între ei tăcerea.

— Mă întreb dacă în Franța o să ne putem întâlni? spuse Michael gânditor.

— Când crezi că veți pleca?

— Nu înainte de începutul anului viitor.

Discutară în amănunt posibilitățile de a se revedea, apoi el începu să-i înșire tot felul de detalii tehnice legate de pilotaj.

Și spectacolul abia a început; va merge crescendo, observă Michael.

Urmă o lungă tăcere, după care Michael reluă:

— Fanny, crezi într-adevăr că noi doi o să ne mai revedem?

— Da. Sunt sigură.

— Aș dori... începu el, apoi își curmă vorba.

— Ce-ai dori?

— Aș dori să mă iubești, Fanny. Să mă iubești cu adevărat.

— Te iubesc, Michael...

— Da, în felul tău mă iubești, dar știi bine ce vreau să spun. Adică aș dori să mă iubești și tu așa cum te iubesc eu pe tine.

— Deci tu mă iubești, Michael?

— Cred că ai putut să-ți dai seama.

— Da, mi-am dat seama. Și eu aș dori, Michael... ca totul să fi fost altfel... ca și eu să fi putut fi altfel... știu că sunt de piatră... e numai vina mea, uneori am impresia că sunt un monstru... Mi se face frică de mine însămi... dar asta este, și toate strădaniile mele s-au dovedit zadarnice; vezi tu, a fost... este prea târziu. Aș da orice să mă pot schimba... să fiu alta, să mă transform... dar nu pot... nu pot da ceea ce nu am. Nu pot fi mai bună decât sunt. Ceea ce-mi lipsește mie *acum*... nu, cred mai curând că startul a fost greșit... am fost egoistă. Ar fi trebuit să te pot face fericit. Și nu te-am făcut... am fost meschină... nedemnă de tine. E ca într-un basm, când prințesei i se oferă toate la îndemână, orice-și dorește, iar ea le răstoarnă, le aruncă, și dă cu piciorul la tot.

— Este tocmai ceea ce-am făcut eu.

— Tu n-ai făcut nimic rău - *eu* port vina, și acum e prea târziu.

— Prea târziu?

— Da; uite, s-ar putea să ne vedem acum pentru ultima oară. A pleca pe front înseamnă a muri pe jumătate, nu-i așa? Și totuși simt că, orice s-ar întâmpla, niciodată nu voi mai putea fi cea care am fost.

— Nu, știu că asemenea întoarceri nu sunt posibile — dar poate, totuși, ceva o să se schimbe și pentru mine și pentru tine. Mă doare, mă doare cumplit!

— Michael drag, nu trebuie să vorbești astfel. Mi se sfâșie inima. Dacă ai putea ști ce gândesc eu despre mine însămi.

— Tu nu ai nimic să-ți reproșezi.

— Ba îmi fac reproșuri amare. Când ne-am căsătorit,

eram tânără și plină de idei neroade – și, ah! atât de sigură de mine! Și au fost tot felul de lucruri pe care nu le-am înțeles, deși aveam convingerea că înțeleg totul. Acum, însă, înțeleg, Michael, într-adevăr înțeleg totul. Vezi tu, când ne-am logodit eram absurd de tânără – și aveam orgoliul fericirii mele.

— Și ce te-a făcut să te schimbi?

— Hyacinth.

— Ai știut?

— Da.

— Cine ți-a spus?

— Nimeni. La început n-am știut nimic – o credeam doar prietenă cu tine. Vezi, eu trăisem foarte puțin în Anglia și eram de o naivitate totală. Cunoșteam și nu prea cunoșteam căile vieții. Într-o anumită măsură, eram mult mai inițiată decât majoritatea fetelor – a fetelor din Anglia. Mă simțeam mult mai matură decât Margaret și Alice Branksome, de pildă. Dar din alte puncte de vedere eram copilăroasă – naivă ca un nou născut. Numai când am plecat prima dată cu tine la Londra, în locuința din Grosvenor Place, am simțit că ceva nu merge. Nu știam ce poate fi, dar aveam senzația unei fantome strecurate între mine și tine. Și nimeni nu s-ar fi putut purta mai frumos decât te purtai tu pe vremea aceea – erai un înger... atent... generos, chiar prea generos. Și totuși ceva nu mergea, iar eu eram conștientă de acest lucru. Dar nu voiam să știu mai mult. Mi-era teamă să aflu. Eram asemenea eroului nu știu cărei povestiri, aflat în fața sipetului ferecat... și pe urmă a survenit petrecerea de la familia Wister – când a cântat Raphael Luc... îți aduci aminte? Niciodată în viața mea n-am să uit clipa când tu ascultai muzica și Teresa Wister a venit să-ți ceară să joci bridge. Nu mă uitam la tine – priveam o pictură de Brabazon, atârnată pe zidul opus – Veneția pe ploaie – și-mi aduc aminte că mi-am spus: „Veneția pe ploaie este imaginea mea despre iad” și mi-am repetat cuvântul „iad”, și mi l-am figurat literă cu literă I A D, uite așa, foarte rar –

dar totul n-a durat decât o secundă, până când te-am auzit pe tine răspunzând „Desigur”, și vocea ta mi-a spus totul... mi-a spus tot ce nu voisem să știu – toate de câte mă temusem... Dar chiar și atunci am continuat să sper cu deznădejde. Mă cramponam de ignoranța mea. Mă rugam să nu aflu mai mult, să rămână totul așa cum era... și pe urmă a cântat Raphael Luc – un cântec franțuzesc sentimental, iar eu am privit-o pe Hyacinth... era albă ca varul. Am urât-o în momentul acela, pur și simplu am urât-o. A fost pentru prima dată în viața mea că am înțeles ce înseamnă *ura*... și atunci mi s-au clarificat o mulțime de lucruri... dar în ciuda a tot... încă mă mai agățam de zdrențele sfâșiate ale ignoranței mele. Încă mai încercam să bag capul în nisip, ca struțul. Dar câteva zile mai târziu adevărul mi-a izbucnit brusc în fața ochilor – capacul sipetului fusese forțat. Michael, n-ai să poți niciodată să-ți dai seama ce-am simțit eu atunci... și asta m-a făcut rea și meschină. Dar nu cred că te-am învinovățit pe tine – nu, nu te-am învinovățit.

— Ba eram vinovat... m-am purtat ca o fiară.

— Nu, nu... nu era vina nimănui... asta-i viața. Dar cum am mai urât-o pe Hyacinth... simțeam că n-am să-i pot ierta niciodată... în chip cu totul illogic, bineînțeles, căci *ea* ar fi fost în drept să nu-mi ierte *mie*... numai că acum înțeleg ceea ce atunci n-am putut înțelege, și anume că trebuie să fi fost o femeie admirabilă. Acum sunt în măsură să văd lucrurile în adevărata lor lumină – trebuie să fi fost admirabilă.

— Da, era...

— A dat dovadă de noblețe – eu n-aș fi putut să fac niciodată, ceea ce a făcut ea. Cu timpul, am izbutit, mai mult sau mai puțin, să-mi birui gelozia pe Hyacinth; cel puțin când a murit, am suferit pentru tine. Mi-a părut rău, rău de tot. Și ardeam de dorința să-ți spun. Dar n-am putut. Moartea ei m-a afectat întocmai ca pierderea unei bune prietene. Faptul că era vorba de Hyacinth, de tine și de Hyacinth, nu mai avea nicio importanță. Vreau să spun că

nu mi-a diminuat cu nimic părerea de rău. Viața e foarte bizară. Ani și ani de zile am fost convinsă că n-am să mă pot împăca niciodată cu existența lui Hyacinth în viața ta, că n-am să pot accepta faptul c-ai iubit-o. Știi, gelozia mea era retroactivă... și mai târziu, când mi-am dat seama că ai uitat-o, am suferit și mai cumplit – gelozia mea din trecut nu mai însemna nimic în comparație cu noua amărăciune. Pare demential, știu. Nu încerca să înțelegi. Nu pot să-ți explic. Dar abia atunci am simțit ce gust amar are viața.

— Bine, dar toate astea-s moarte și îngropate. Toate țin de trecut. Oare nu le putem da uitării? Nu putem întoarce o filă nouă? Nu-mi mai poți oferi nicio șansă de reabilitare?

— Mie nu-mi mai pot oferi nicio șansă. *Eu* nu pot întoarce o filă nouă. Și nu pot să-ți spun cât aș dori. Dar nu-ți poți manevra propriile sentimente așa cum răsucești un robinet. Am fost într-adevăr foarte tânără și neroadă când m-am măritat cu tine, dar iubirea pe care ți-o purtam era ca un bibelou de porțelan sau ca o cupă de cristal, iar eu, în loc să o păstrez ca pe o comoară, am lăsat-o să se spargă și nimic nu o mai poate lipi la loc.

— Eu sunt cel care a spart-o – dar nu văd de ce nu se mai poate repara. Cred că atunci când nu cauți cu tot dinadinsul să reperi ceva, se repară de la sine. Că nu-ți poți întoarce sentimentele ca pe un robinet, e drept. Nu poți forța un sentiment, dar dacă-l lași în voia lui, s-ar putea să-și revină. Eu cred că trebuie să lăsăm totul la voia întâmplării, și atunci ar fi posibil ca lucrurile să se îndrepte. Știi, Fanny, eu sunt foarte îndrăgostit de tine. Și acum îmi dau seama c-am fost un nătărău, un idiot.

— Bietul meu Michael, dar n-a fost vina ta... tu n-ai de ce să te învinuiești – te încredințez – ți-o jur. *Eu* am avut gărgăuni în cap, eu ar fi trebuit să văd lucrurile mai clar – eu am reacționat prosteste, dar eram tânără, și îndrăgostită, și atât de sigură de mine. Nu, dacă cineva dintre noi doi poartă vreo vină, aceea sunt eu.

— Și nu crezi că există vreo șansă ca totul să se îndrepte – dacă nu mai comitem și alte nebunii?

- Poate că da. Uneori se întâmplă și miracole.
- Fanny, nu-i așa că nu ești îndrăgostită de altcineva?
- O, nu!
- Nu-l iubești pe Leo?
- Dumnezeu, nu! râse cu drăgălășenie.
- Nici pe George?
- Pe George Ayton?
- Da.
- Nu, nu, de trei ori nu.

— Mă bucur - la un moment dat mi s-a părut că ești îndrăgostită de el.

— Nu, ți-o jur - cred că a fost un timp când el se cam prostise din pricina mea, dar acum s-a sfârșit totul. Ce mai face?

— Ar dori să se înroleze ca voluntar în corpul de gardă regală, dar deocamdată și-a păstrat postul în guvern. Mă rog, e drept că eu am încurcat rău de tot ițele, dar nu-mi pierd nădejdea. Presimt că războiul o să schimbe totul... dacă vom supraviețui... nu crezi că s-ar putea?

— Da, poate că da, dar mi-e teamă, Michael, că o anumită parte din mine a murit. Câteodată am impresia că am fost pedepsită să mă prefac în stană de piatră.

— Nu înțeleg. Eu te văd plină de viață - fiecare fibră din tine pulsează de vitalitate - numai că pulsația asta a ta nu mi-e hărăzită mie. Dar, așa cum ți-am spus, în viață se întâmplă fel de fel de lucruri extraordinare, și toate sunt în neconținută schimbare.

— Aș vrea să pot fi mai bună. Nu-ți pot spune ce îngrozitor mă simt. Aș fi vrut să te pot face fericit cu adevărat. Ce n-aș da să pot izbuti!... Dar n-are niciun rost să ne prefacem a fi ceea ce nu suntem în realitate, nu-i așa? N-aș putea să joc un rol... n-aș reuși să te conving. Lucrurile trebuie luate așa cum sunt. Și eu mă voi strădui să fiu mai bună.

— Și atunci, poate, când ne vom aștepta mai puțin, drumurile noastre se vor încrucișa.

— Ca eroii din poem?

— Care poem?

— *Eu merg spre Soare-Apune și tu spre Răsărit*, de Coventry Patmore¹:

*„Și străbătând tot cercul nostru surghiunit,
Cândva, uimiți, ne vom ciocni...”*

— Da, îmi amintesc. Dar cei doi din poem se iubeau, se iubeau unul pe celălalt cu aceeași intensitate.

— Sau se iubiseră.

— În ce ne privește pe noi doi. Lucrul potrivit a venit întotdeauna în momentul cel mai nepotrivit.

— Lumea asta în care trăim e teribil de iritantă, plină de ciudățenii și de contrarietăți, nu găsești?

— Afurisită!

— Bietul meu Michael, îmi pare atât de rău! Ce n-aș da să pot fi altfel!

— Nu mai repeta lucrul ăsta. E clar, eu sunt de condamnat, m-am făcut vinovat de la bun început. Când încalci legile, trebuie să suferi urmările; dacă faci o greșală la jocul de cărți, nu mai poți câștiga. Or, eu am făcut o asemenea greșală de cum am început să joc. Fără să observ, am aruncat atu-ul. Numai că, uneori, în funcție de parteneri, greșeala se mai poate îndrepta înainte de sfârșitul jocului. Și asta sper să se întâmple și cu noi doi. Dar haide să nu ne mai gândim la trecut.

— Da, dar eu nu mă pot împiedica să simt că e prea târziu.

— Niciodată nu-i prea târziu, răspunse Michael cu convingere.

— Poate că niciunul dintre noi nu se va mai întoarce de pe front.

— Așa ceva ar soluționa toate problemele.

— În ce mă privește, nu mi-ar păsa prea mult, zise Fanny,

¹ *Coventry Kersey Patmore* (1823—96), critic de artă și poet englez, prieten al grupului prerafaeliților.

dar mă gândesc la copii. Ce s-ar întâmplă cu ei?

— Da, ce s-ar întâmplă cu ei? De multe ei? Am simțit că, într-un fel sau altul, copiii vor consolida, într-o bună zi, relațiile dintre noi.

Copiii se aflau în Devonshire, la Lady Weston, iar Michael și Fanny se întâlniseră acolo cu două săptămâni în urmă. Cu acel prilej, își spusese Fanny, copiii nu consolidaseră cu nimic relațiile dintre ei. Dar erau încă atât de mici. Peter avea doar șase ani, și Hester patru. Peter însă părea să fi început să privească lumea cu ochi cercetători și, uneori, Fanny simțea la el bănuiala instinctivă că ceva lipsește.

— Sunt foarte fericiți, spusese Michael. După ce am fost împreună ultima oară la ei, eu i-am mai vizitat de vreo două ori.

— Mama e încântată să-i aibă alături.

În acea clipă se auzi din stradă un claxon de automobil, urmat de țârâitul soneriei de la ușa de intrare. Doi colegi ai lui Michael de la școala de pilotaj sosiseră cu un taxi. Veniseră la Londra în permisie și nu reușiseră să găsească nicio cameră la hotel.

— Bătrâne, n-ai putea cumva să ne culci la tine? strigară de afară.

— Ba da, veniți înăuntru!

Fanny făcu pregătirile necesare. Le servi câte ceva de mâncare, Michael deschise o sticlă de șampanie și toți trei se lansară într-o interminabilă discuție despre tehnica zborului. Unul dintre ei era pilot într-o escadrilă aflată pe punctul de formare, iar celălalt era observator.

O bucată de timp, Fanny le ținu tovărășie. Apoi le spusese noapte bună și se duse la culcare, lăsându-i pe cei trei să pălăvrăgească în voie, ceea ce făcuseră până noaptea târziu.

Se duse la culcare, dar somnul nu i se lipea de pleoape. Reconstitua în gând discuția pe care o avusese cu Michael, retrăia momente din trecut. Simțămintele ei erau mult mai clar definite decât i le putuse împărtăși lui. Nu era cu putință să-i spună tot adevărul. Cele ce-i spusese erau adevărate, dar constituiau numai o parte din adevăr.

Adevărul întreg era acea convingere a ei că totul venise „prea târziu”. Știa că, oricât ar fi iubit-o Michael, ea nu va mai putea niciodată să-l iubească așa ca atunci când fuseseră logodiți. Niciodată. Dragostea lui nu putea înfăptui miracole. Era prea târziu. Învinuirile pe care și le adusese el erau ciudat de reale. Cele pe care ea încercase să le dezmință. Totul pornise de la greșeli inițiale. Amândoi săvârșiseră câte o greșeală fatală; și acum datele situației se răsturnaseră.

Fanny își lăasă gândurile să lunece spre viitor și începu să-și pună întrebări. Erau copiii la mijloc. Oare, pe măsură ce vor crește, vor influența în vreun fel relațiile dintre părinți? Fanny era pătimaș atașată de Peter, băiețușul pe care-l simțea ca o proiectare a ei însăși. Hester îi plăcea mai puțin, și Hester era imaginea leită a lui Michael. Acesta, în schimb, ținea la fel de mult la amândoi; în general, Michael adora copiii.

„Ce se va întâmpla? se întreba ea. Ce se *poate* întâmpla?” Și apoi războiul – viața părea înfășurată într-un zăbranic de coșmar. Și nu-ți puteai desprinde mintea nici o clipă de la el. Te asalta de dimineață, de cum deschideai ochii. Nu chiar din prima clipă. Te deșteptai, o secundă toate îți păreau normale, apoi deodată te împungea gândul că ceva e în neregulă și, brusc, îți aminteai. Războiul. Apoi începea încă o zi, și zilele se scurgeau una după alta, ca pe răbojul unui pușcăriaș osândit să ispășească o pedeapsă. Cel puțin așa i se părea lui Fanny. Și timpul se depăna nesfârșit de lung și de lent. Răzbeai, îl depășeai, n-aveai încotro – dar perspectiva care ți se deschidea în față era sinistă.

Fanny se bucura de plecarea în Franța, dar se simțea atât de amorțită, încât până la urmă îi era egal dacă viața ei se scurge într-un loc sau altul.

„Ce-o să se întâmple cu Michael?” se întreba ea. Oricum, pentru moment era fericit, preocupat de prezent, absorbit de munca lui, de noua lui activitate, de noii săi prieteni. Va pleca în Franța sau poate că în altă parte. Pentru Fanny

totul îmbrăca un aspect ireal. S-ar fi putut, ca Michael să fie omorât, rănit sau mutilat într-un accident – erau lucruri care se întâmplau acum zi de zi. Cuvântul acesta, *prăbușire*, care revenea atât de frecvent și de natural pe buzele lui! Michael schilodit, lipsit de ajutor! S-ar fi putut să dispară, nici să nu mai audă vreodată de el. Dat dispărut. Și asta era o formulă care devenea din ce în ce mai familiară. Și ce-o covârșea mai mult era sentimentul că dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, ea n-ar fi fost în stare să reacționeze cum ar fi fost normal, n-ar fi fost în stare să simtă ce-ar fi trebuit să simtă.

S-ar putea ca amândoi să fie omorâți. S-ar putea ca ea să moară dintr-o simplă răceală. Moartea? Ce însemna moartea? Prin mintea lui Fanny defilau și se întretăiau frânturi de discuții pe care le purtase cu Leo Dettrick, cu domnul Rowley, pastorul din Hockley, cu Lady Jarvis, frânturi din corespondența ei cu Kranitzky. Toți prietenii ei, cu excepția domnului Rowley și a lui Kranitzky, erau atei. Pastorul Rowley credea ca un copil. Credea, cu simplitate și sinceritate, într-o viață viitoare. Leo susținea că nu crede, dar ea bănuia că uneori îi roade îndoiala.

Lady Jarvis gândea că orice religie e făcută de om, și oamenii inventează religia pentru că simt nevoia să creadă în ceva. Dar simpatiza cu cei care puteau să creadă.

„Poate că asta-i ce-mi lipsește, gândi Fanny. Dar credința – credința în ceva, fie chiar și în tine însuși, presupune, îmi imaginez, o încredere în ceva ce există dincolo de ființa ta, dincolo de lume, grăunțele de muștar. Și mie îmi lipsește. Eu n-am niciun grăunte de credință, nici un grăunte de iubire, decât pentru Peter. Încrederea mi-a fost smulsă din suflet. Și cum aş putea-o redobândi? Și chiar dacă aş crede? Ce-ar fi atunci? Ce-aş face? M-aş duce la biserica domnului Rowley în altă stare de spirit. Aş trece la catolicism? Catolicii au o credință. Hyacinth, probabil, credea. Poate că aceasta era taina vieții ei. Poate că asta a ajutat-o să treacă peste multe. Biata Hyacinth! Ce-ar fi să știe ce întorsătură au luat acum lucrurile? Ce-ar fi ca, de

acolo de unde se află, să poată arunca o privire spre lume și să-l vadă pe Michael? Ce-ar gândi? Cred că ar înțelege. Și Daphne Adeane, cea care-l iubise pe Leo, după cum spunea Lady Jarvis. Leo o uitase, așa spunea Lady Jarvis, ori ea îl cunoștea mai bine decât oricine altcineva. Lady Jarvis mai spunea că o uitase pe Daphne din cauza ei, a lui Fanny, dar asta nu era adevărat. Lady Jarvis spunea că Daphne îl iubise nebunește pe Leo. Dar Fanny se îndoia și de acest lucru. Într-un fel, nu-și putea imagina cum ar putea cineva să-l iubească la nebunie pe Leo Dettrick. „Dar poate că n-am dreptate. Judec lumea după mine. Eu, oricât de mult l-aș aprecia pe Leo, n-aș putea niciodată să-l iubesc.”

În dimineața aceea primise vești de la ei. Se afla cu Crucea Roșie, pe undeva pe lângă Dunkerque, fericit și foarte ocupat. Toți cei foarte ocupați păreau să fie fericiți. „Poate că și eu, când o să încep să lucrez serios, o să mă simt mai fericită”, își spuse ea. Leo îi scria aproape zilnic.

Adormi și o visă pe Daphne Adeane. Visă că se afla la Seyton. Dar casa arăta altfel decât o văzuse ea ultima oară – fără huse pe mobile. Și nelocuită. Era vară, de afară se auzea bâzâitul unei mașini de tuns iarba, iar Fanny aștepta în holul pătrat de jos, care arăta ca de obicei, numai că volumele de pe masă erau ale ei, ale lui Fanny, și nu cărțile din casa lui Daphne, iar pereții erau panelați ca la Hockley. Totuși Fanny știa că se află la Seyton. Și, deodată, în cameră intră Daphne Adeane. Era îmbrăcată în veșminte de modă veche, dar care nu distonau prea mult cu moda anilor 1913—1914.

„Seamănă cu împărăteasa Josefina, își spuse Fanny, dar e mai puțin drăguță.” Daphne o pofti pe Fanny în salon și o întrebă dacă dorește un ceai, iar Fanny răspunse: „Da; ceai cu briose.” Apoi începură să discute despre război, despre plecarea lui Michael pe front, despre Leo Dettrick, dacă-i place sau nu noua sa activitate, și cum se descurcă. Deodată, Fanny îi spuse:

— Doamnă Adeane, aș dori foarte mult să știu un lucru; l-ați iubit pe Leo Dettrick?

Daphne râse, apoi căzu pe gânduri și Fanny își spuse în sinea ei: „Tabloul acela de Henriquez îi seamănă perfect”, și totuși, chiar în clipa în care gândea astfel în vis, știa că fața pe care o privește era alta decât cea pictată de Henriquez.

— Nu, răspunse Daphne; niciodată nu l-am iubit pe Leo – niciodată, niciun moment – dar am fost îndrăgostită. Ah, atât de îndrăgostită, însă de celălalt!

— Cine era celălalt? o întrebă Fanny.

— O, răspunse Daphne, *L'autre*¹. Acum haide să-ți arăt casa.

— Pot să văd și camerele pe care le ții încuiate? întrebă Fanny..

— Firește.

Chiar în vis, Fanny își dădu seama că acele camere nu fuseseră încuiate decât după moartea lui Daphne, dar în ciuda acestei constatări, lucrul părea natural și drept. Străbătură un coridor întunecos, de care Fanny nu-și aducea aminte, și intrară într-un dormitor semi-obscur, în care era un pat cu baldachin și perdele Morris. Pe pernă se afla un crucifix mare.

— Asta-i camera pe care o țin încuiată, spuse Daphne.

— Da, dar am uitat de ce.

— A, din pricina strigoilor și a pisicilor, și din cauză că aici am murit eu.

În clipa aceea, spaima și dorința de a pleca de acolo puseră aprig stăpânire pe Fanny; știa că fusese închisă și că nicio scăpare nu mai era cu putință. Se întoarse cu fața spre Daphne.

— De ce m-ai întemnițat aici?

— Pentru că tu mi-ai răpit *amândoi* iubiții.

Și Daphne Adeane se îndreptă spre ea amenințătoare, iar Fanny se gândi la descrierea lui Vashti din *Villette*²: „răvășita, orientala, înnebunita de durere «împărăteasă de

¹ Celălalt (fr.).

² Roman de Ch. Brontë, publicat în 1853.

mucava»." Încercă să strige și se deșteaptă. Se lumina de ziuă.

CAPITOLUL XX

SPITALUL DOAMNEI TRACY SE afla pe coasta Franței, nu departe de Boulogne. Printre infirmiere se numărau câteva prietene ale lui Fanny: Margaret Clive, sora ei Alice Lynne, și altele. Dick Clive se înrolase în marină. Jack Canning plecase cu regimentul lui de cavalerie.

Și Fanny, ca și Michael la școala lui de pilotaj, simțea că, odată cu înrolarea, începuse pentru ea o viață nouă, într-o lume nouă și sub chipul unui om nou. Nici nu se mai gândea la trecut. Leo Dettrick, care se afla tot lângă Dunkerque, continua să-i scrie în fiecare zi, dar de văzut nu-l văzuse decât o singură dată.

Michael îi expedia din Anglia scrisori scurte, voioase. De Crăciun, și ea și Michael căpătără permisii și se întâlniră acasă. Petrecură Crăciunul la Hockley, cu copiii. Fanny rămase în Anglia șase săptămâni, dar Michael numai două.

Evenimentul cel mai important în existențele lor de acum îl constitui plecarea lui Michael la o escadrilă din Egipt, în august 1915. Fanny se duse la Londra să-și ia rămas bun, apoi petrecu o lună în Devonshire, cu mama ei și cu copiii.

Se întoarse în Franța, în septembrie. Dick Clive murise de tifos în drum spre Răsărit. Jack Canning fusese trimis acasă, rănit, invalid. George Ayton renunțase la subsecretariatul lui și se afla „unde va fi în Franța”, ca și Stephen Lacy de altfel. De jur împrejurul lui Fanny era numai vid.

O zi sau două după întoarcerea în Franța, pe la începutul lunii septembrie, un medic dintr-un spital mai important din Boulogne făcu o vizită la spitalul particular al doamnei Tracy; aceasta i-l prezentă lui Fanny drept doctorul Greene. Era îmbrăcat într-o uniformă kaki.

— Suntem prieteni vechi, declară Fanny deîndată ce-l văzu.

Doctorul Greene rămase la masa de prânz și fu așezat lângă ea. Discutară despre Leo Dettrick, pe care Fanny nu-l văzuse decât o singură dată de la începutul războiului, și despre experiențele doctorului Greene de înainte de război și de pe front. Se statornicise la spitalul din Boulogne și nu credea să mai fie mutat de acolo. Se ocupa de cazurile de șoc pricinuit de obuze și de maladiile nervoase.

Fanny se bucura că-l revede. Îi aducea parcă un suflu din viața ei de înainte de război, îi aducea îndărăt pe Leo Dettrick și multe alte aspecte, persoane, episoade. Fanny își spuse că războiul îl îmbătrânise pe Greene, dar pentru prima dată îi văzu bine fața. „O figură ciudat de atrăgătoare”, gândi ea.

Îl cunoscuse pe Greene imediat după accidentul de mașină, când nu fusese deplin stăpână pe facultățile ei. Pe atunci văzuse în el doar medicul și nicidecum omul. Acum se pomeni analizându-l ca pe o ființă omenească.

Era frumos? Nu în genul lui Michael sau al lui George Ayton. Avea o statură impunătoare, o frunte înaltă și meditativă, trăsături ferme, un păr negru și ușor subțiat, umeri vag gârboviți, ochi foarte luminoși și senini; arăta ceva mai vârstnic decât era în realitate, cu fața-i albă ca tăiată în fildeș, brăzdată de urmele cunoașterii și ale experienței; când nu vorbea, ochii lui păreau să privească dincolo de tine, spre altă lume sau spre alte planuri ale existenței. Dar când îți vorbea, privirile lui te scăldau în lumină, asemenea unui far dintr-un port îmbietor, trimițându-ți raza unei învăluitoare înțelegeri. Fața lui radia o expresie de comprehensiune, de pătrundere a celor mai obscure zone, care te făcea să uiți de paloarea-i de ivoriu, de povârnierea obosită a umerilor; te electriza ca o bruscă țâșnire de lumină. Fanny îi observă mâinile. Mâini mari, foarte mari, mâini reci, și totuși le simțea capabile de o delicată îndemânare, de o fină iscusință. Și glasul lui era atrăgător, în perfectă armonie cu celelalte trăsături, sau

mai curând cu principala sa caracteristică: seninătatea; un glas liniștit dar plin de rezonanță – glas de cântăreț sau de marinar. Dar calmul lui, își dădea Fanny seama, era acela al unui vulcan.

Îl simțea detașat. O detașare ca a lui Cuthbert Lyley... și înțelegea bine de ce Leo ținea atât de mult la el.

Greene o întrebă de Michael.

— Se simte foarte bine, îl asigură Fanny. Speră să vină și el în Franța, dar mai târziu – poate că abia la anul.

— Și copiii?

— A, pentru ei războiul e o distracție – deocamdată sunt în Devonshire cu mama mea. Lui Peter noi nu i-am explicat semnificația războiului – are doar șase ani, știi — și totuși mama l-a găsit jucându-se de zor cu soldații de plumb în fața ușii dormitorului ei, iar când l-a întrebat ce face acolo, i-a răspuns arătându-i soldații căzuți: „Aștia-s nemții omorâți.”

— Nu-i bine să ascunzi adevărul fată de copii; mai târziu te condamnă.

— Fetița mea, care abia a învățat să lege cuvintele, i-a spus dădăcei, arătându-i o pată pe cer: „Aeloplan!” În vremurile astea e mai bine să n-ai copii mari.

— Asta-i drept.

Fanny își puse întrebarea dacă Greene s-o fi căsătorit. Când îl întâlnise prima dată, nu era însurat, așa-i spusese Leo. Apoi își aduse aminte de idila cu Daphne Adeane. Se simțea stingherită; avea impresia că el îi citește gândurile; cu atât mai mult cu cât îl auzi spunându-i:

— Până acum consideram întotdeauna că a nu fi căsătorit e o greșeală, chiar o frustrare. Acum însă, îmi pare bine că nu sunt.

— Mă întreb... spuse Fanny roșind. Era conștientă că-și trădează gândurile. Cred, adăugă ea, că trebuie să fie îngrozitor pentru...

Își curmă brusc vorba. Era pe punctul de a spune: "...îngrozitor pentru tinerele soții ale căror soți au căzut pe front", referindu-se la Margaret Clive, dar se opri. Știa că s-

ar fi putut cu mare ușurință să se afle și ea în aceeași situație – și mai știa că, aflată în aceeași situație, reacția ei ar fi fost diferită de cea a lui Margaret Clive.

— ... trebuie să fie îngrozitor pentru mamele cu fii pe front, își schimbă ea turnura frazei.

— Pentru ele cel mai crud.

Dar Fanny știa că Greene nu se lăsase înșelat.

— Când eram foarte tânără, urmă ea bucuroasă de întorsura luată de discuție, îmi plăcea să citesc literatură greacă sau orice literatură despre cei căzuți în floarea vârstei; îmi plăcea să văd ce spun poeții și romancierii despre ei. Mai mult ca orice mă atrăgeau piesele de teatru și operele. Hotspur¹ „mlădița atât de dreaptă”, și Henric al V-lea „din cap până-n picioare în zale-nveșmântat”, „tânărul Harry cu viziera lăsată”; și Siegfried, și Ahile când presimte – acum însă nu suport nici să mă gândesc la ei. Războiului îi stă bine în manualele de istorie, în poeme, în teatru și în operă... văzut de la distanța timpului; dar când te afli față-n față cu el...

— E la fel de rău ca și un anumit soi de pace.

— Se poate să fie adevărat. Ai văzut pe timp de pace grozăvii la fel de mari ca acelea din timpul războiului?

— Cred că există prea multă mizerie pe lume și prea multă bogăție, prea multă *mârșavă* prosperitate.

Discutară apoi noutățile zilei; speranțele, temerile, zvonurile care circulau curent în cercul lor.

La plecare – și parcă nu-i mai venea să plece – doctorul Greene îi spuse lui Fanny:

— Pot să vin, într-una din zilele când o să fim liberi și eu și dumneata ca să te iau la o plimbare prin Boulogne sau în altă parte?

— Bineînțeles, poate că reușim să punem mâna și pe Leo Dettrick. El știe că mă aflu aici, dar mijloacele de transport sunt foarte nesigure.

¹ *Sir Henry Percy Hotspur* (1364—1403) ; figurează în drama **Henric al IV-lea** de Shakespeare, ca un erou plin de bravură și cavalerism.

— Foarte bine, conchise Francis Greene, sărind în mașina lui.

Reveni o săptămână mai târziu, și o invită pe Fanny la masă la un restaurant din Boulogne. După-masă se plimbară pe faleza bătută de vânt, și apoi luară ceaiul la o cabană.

Vizita se repetă, promițând să devină o deprindere.

A treia oară se întâlniră spre sfârșitul lunii septembrie. Luară prânzul la restaurant, în Boulogne, dar cum afară burnița, renunțară la plimbarea pe stânci și se duseră în oraș după cumpărături, mai cu seamă că Fanny avea poftă să ia pește de la pescărie. După ce isprăviră cumpărăturile, în timp ce urcau pe cheiul ud și povârnit era o zi caldă, cu atmosfera încărcată, dar Greene în mantaua lui și Fanny în impermeabilul ei aproape că nici nu-și dădeau seama de ploaie – el îi spuse:

— Știi, e foarte curios, îmi amintești de o persoană pe care am cunoscut-o foarte bine.

Fanny știa ce avea să urmeze.

— De doamna Adeane?

— Da, cu toate că nu există o asemănare reală. Ai cunoscut-o?

— Nu, dar i-am văzut portretul, și apoi casa unde a locuit ea e destul de aproape de a noastră, iar colonelul Branksome, tatăl Margaretei Clive, îmi spunea același lucru,

— A, da, îmi aduc aminte că Leo mi-a scris despre vizita pe care a făcut-o la Seyton împreună cu dumneata.

— Cunoști reședința de la Seyton?

— Stăteam uneori acolo – nu foarte des. E un loc plin de farmec – romantic – așa mi se părea.

— Eu m-am apropiat de el prin Leo.

— El se ducea des la soții Adeane.

— Îi cunoștea foarte bine?

— Foarte bine.

— Ea trebuie să fi fost fermecătoare.

— Era delicată, prea delicată pentru Anglia și pentru clima englezească. N-ar fi trebuit să i se îngăduie să

trăiască aici.

— Și a fost necesar să locuiască în Anglia?

— Ea a stăruit - de dragul soțului. I se părea că el nu se simte bine în străinătate. Poate că așa și era. Nu știu, nu sunt sigur. După moartea ei, a plecat în străinătate. Dar ea așa gândea și era foarte îndărătnică. Avea o voință de fier într-un trup fragil ca un lujer și cred că eforturile de voință au frânt-o. Era făcută pentru meleagurile însorite ale Sudului.

— Biata de ea. Domnul Adeane mai trăiește, nu?

— Așa cred.

— Bănuiesc că a suferit mult când a pierdut-o.

— Încă nu și-a revenit.

— Și copiii?

— Sunt la școală. Băiatul mai mare trebuie să aibă vreo șaisprezece ani, cred. Dacă războiul ăsta mai ține doi ani, s-ar putea să-l înghită și pe el.

— Dee Domnul să nu țină! Sunt copii drăguți?

— Nu i-am mai văzut de mult; sunt la școala catolică din Birmingham, și cred că se prezintă foarte bine. Mama lor îi adora.

— Dar tatăl e atașat de ei?

— Bănuiesc că tot ce-i amintește de soția lui îi face rău. E unul dintre oamenii aceia închiși, timizi, cu foarte intense trăiri lăuntrice.

— Bieții copii! Ce singuri trebuie să se simtă!

— Mă întreb uneori, din moment ce destinul fiecăruia... mă rog, aproape a fiecărei făpturi omenești este singurătatea, mă întreb, ziceam, dacă nu-i mai bine să te obișnuiești cu ea de tânăr.

— Dar, în general, copiii au o mamă și un tată care-i iubesc.

— Sau care-i urăsc! răspunse el cu o amărăciune care o făcu pe Fanny să se întrebe ce fel de tinerețe o fi avut Francis Greene.

După un timp, acesta adăugă:

— Eu am crescut în Australia - taică-meu nu era născut

acolo... emigrase. Locuiam la o fermă.

— Ceea ce trebuie să fi fost încântător pentru un băiat!

— Era... numai că... știu eu... ținutul era frumos. Locuiam într-unul din cele mai fermecătoare colțuri ale globului. Deși copiii nu au ochi pentru peisaj – îl acceptă doar – cel puțin cu mine așa s-a întâmplat; mult mai târziu am dobândit facultatea de a prețui frumosul naturii... abia în adolescență. Apoi am fost trimis la școală și institutorul mă bătea. Maică-mea a murit. Era o femeie plăpândă și instruită. Toate în jur s-au năruit – casa a devenit un infern. Tata s-a apucat de băutură. Iar eu am fugit de acasă – m-am îmbarcat pe un vapor. Aveam cincisprezece ani pe atunci. Prima și ultima mea călătorie am făcut-o la Liverpool, pe o navă cu vele pătrate. Am scos-o eu la capăt, dar nu aveam vocația mării. Apoi mi s-a întâmplat ceva romantic, unul din lucrurile despre care credeam că se petrec numai în romane. A doua zi după ce am debarcat la Liverpool, am citit un anunț într-un ziar: „Francis Greene este rugat să ia legătura cu Joseph Greene, din Edinburgh, spre a afla o chestiune favorabilă lui.”, și urma o adresă. Joseph Greene era unchiul meu; îl auzisem adeseori pe tata vorbind despre el. Fuseseră în relații foarte bune în tinerețe, apoi se certaseră. Am plecat la Edinburgh și graba mea a fost pe deplin răsplătită. Am găsit un unchi foarte distins, un om liniștit, cu păr argintiu – era chirurg, ba chiar, cum aveam să aflu mai târziu, un chirurg foarte cunoscut. Unchiul m-a înștiințat că tatăl meu murise, că și lui îi murise de curând soția și-l lăsase fără copii, iar el se căia de purtarea pe care o avusese cândva față de tatăl meu. Afirma că această purtare a lui îl determinase pe taică-meu să emigreze în Australia. Dorea acum să-și răscumpere fapta adoptându-mă, tratându-mă ca pe fiul său, ajutându-mă să-mi făuresc cariera și viața către care mă simțeam înclinat. M-a întrebat dacă vreau să rămân în marină. Era la curent cu aventura în care mă lansasem. Doream poate să intru în marina comercială? I-am răspuns că nu am chemare pentru viața de marină, și că încă din copilărie

am fost înclinat spre cărți și spre studiu; i-am povestit că sunt îndrăgostit de științele naturii, de insecte, gâze și așa mai departe, că mă interesează biologia, fiziologia și, mai cu seamă, psihologia; că, de fapt, am jinduit întotdeauna după știință, cunoaștere, cercetare.

S-a arătat entuziasmat. M-a trimis la școală – la colegiul din Aberdeen; mă medita chiar el și avea cunoștințe vaste – și mai târziu am ajuns student în medicină, la Universitatea din Aberdeen. Am urmat cinci ani medicina, am absolvit-o și m-am perfecționat apoi un an la Viena. După aceea, timp de alți cinci ani am practicat medicina la Edinburgh, până când George Thompson, pe care-l cunoșteam și care ascultase câteva dintre comunicările științifice prezentate de mine la diverse societăți de specialitate, m-a luat pe lângă el, întâi ca discipol și mai târziu ca asociat; de atunci m-am dedicat în întregime lucrului care m-a interesat cel mai mult în viață: sistemul nervos – factorul cel mai important al existenței și cel mai puțin cunoscut.

— Unchiul dumitale mai trăiește?

— Nu, a murit de mult. A fost un om remarcabil.

— Cred că e ideal să-ți faci o profesie din propria-ți pasiune.

— Pentru mine știința nu a fost niciodată o pasiune, așa cum lupta sau războiul nu constituie o pasiune pentru militarul de carieră. Pentru mine știința e o meserie, e meseria mea. Am avut eu și pasiuni.

— Care anume?

— Una dintre de a fost canto. A existat un moment când am crezut că o să ajung cântăreț de operă, sau măcar de concert. Nu râde. Nu eram chiar atât de departe pe cât îți închipui de această carieră. Ca băiat, cântam admirabil, până când mi s-a schimbat vocea; iar ca tânăr aveam frumoase calități de bariton. Călătoria pe mare mi-a format glasul: le cântam marinarilor, ceea ce a întărit volumul vocii mele. Când eram la Aberdeen, ca student în medicină, am cunoscut un tânăr, Solway, student la Colegiul de Muzică și care, numai auzindu-mă fredonând o melodie, s-a și

pronunțat că am aptitudini de muzician. Mi-a cerut să-i cânt și i-am cântat. A afirmat că, doar cu câțiva ani de bun exercițiu – sau mai curând de instruire decât de exercițiu – aş putea ajunge un excelent interpret de lieduri, un solist de concert. Ei bine, am început să iau lecții în timpul meu liber. Unchiul meu mă încuraja cu un zâmbet de sceptică bunăvoință – știa că până la urmă n-o să se aleagă nimic. După un timp, s-a spus că am progresat îndeajuns încât să devin profesionist. Am plecat la Londra ca să fiu verificat de Solway care, deși tânăr, era considerat o autoritate în lumea muzicală, și i-am cântat.

— Ce i-ai cântat?

— Schubert. A fost entuziasmat. Trăsesem la el și toată noaptea s-a străduit să mă determine să renunț, la medicină și la cercetarea științifică și să mă consacru muzicii. Aproape reușise să mă convingă. I-am răspuns că o să mă mai gândesc până a doua zi, dar el m-a sfătuit să-mi iau un răgaz mai lung de gândire. E drept că era trecut de patru dimineața. I-am promis că mă voi gândi până în seara zilei următoare – plecam la Aberdeen cu un tren de noapte. Și m-am gândit. Am trăit unul dintre acele ciudate conflicte interioare – Iacov și îngerul – prin care presupun că fiecare dintre noi trece măcar o dată în viață. Nu-i vorba de o ciocnire între ceea ce *ai dori* și ceea ce *ar trebui* să faci, ci de lupta între o datorie și alta. Existau o sumedenie de argumente de partea fiecăreia dintre cele două posibilități. Pe de o parte eram îndrăgostit pătimaș de muzică; pe de alta eram îndrăgostit pătimaș de știință; a deveni un artist mediocru sau mai curând un artist care și-a ratat cariera – pentru că mediocru nu eram – ar fi fost groaznic; pe de altă parte, să fi un om care a năzuit spre studiu și cercetare – și care a eșuat! Nu doream, să rămân toată viața medic practicant – ar fi fost mult mai simplu dacă m-aș fi hotărât pentru această alternativă — dar chiar de pe atunci știam că voi alege altceva. M-am dus la culcare, dar n-am dormit prea mult. La șapte și jumătate eram în picioare, gata îmbrăcat, și am ieșit să fac o plimbare. Solway locuia în

Kensington și am intrat în parc. Îmi aduc aminte că era o strălucitoare dimineată de sfârșit de mai. M-am plimbat mult prin grădina Kensington — am stat acolo poate câteva ceasuri. Am băut o cafea la un chioșc și am rămas atâta timp locului, încât îmi amintesc cum au început să vină oamenii pe biciclete — nu prea mulți, pentru că moda bicicletei se ivise abia în acel an; dar îmi amintesc perfect de două perechi care au sosit, s-au așezat într-un fel de boschet și au cerut micul dejun și căpșuni — păreau atât de voioși și lipsiți de orice grijă! Și atunci mi-am pus mie însumi întrebarea: pentru care dintre cele două profesii simt eu, în străfundurile conștiinței, că am mai multă chemare? Și am știut că răspunsul e: știința. S-ar fi putut să fie și cealaltă, dar nu era; căci dacă ar fi fost, de bună seamă că această discuție cu mine însumi n-ar mai fi avut loc. Știința este un stăpân inexorabil — pe când arta este o stăpână irațională, căreia nu i te poți împotrivi. Și dacă eu putusem să-i rezist atât cât rezistasem până atunci, înseamnă că nu eram un artist adevărat. Și, în timp ce depanam asemenea gânduri, o fată veni și se așeză lângă mine pe bancă. Citea un manuscris dactilografiat — niște foi *în quarto* legate în scoarțe cafenii. Era îmbrăcată drăguț, dar cam neglijent. Avea cel mai frumos păr ondulat pe care l-am văzut vreodată și ochi imenși de porțelan albastru; un chip cu trăsături exagerate, ca în desenele copiilor, când vor să reprezinte o față frumoasă, sau ca în ilustrațiile din revistele ieftine. Se uită la mine, îmi zâmbi, apoi, arătându-mi foile dactilografiate, îmi spuse: „Rolul meu. O dublez pe Gabriela Thornton”. Nu auzisem în viața mea de Gabriela Thornton și am aflat mai târziu că era vedetă la „Frivolity”. Am intrat în conversație cu fata, care mi-a povestit, diverse lucruri despre ea. Avea un ușor accent periferic, mascat sub o pronunție prea perfect articulată, dar eu, ca muzician, mi-am putut da seama de valențele glasului ei și de faptul că ar putea fi foarte bine valorificat. Mi-a povestit că a dus o existență de cruntă sărăcie de când plecase de acasă — dintr-un sat — de dragul scenei. A muncit și a făcut foame,

până când, acum, după cinci ani de viață lihnită, a ajuns la posibilitatea de a dubla vedeta. Nu-și mai încăpea în piele de fericire. I-am pus următoarea întrebare: dacă cineva i-ar oferi, să zicem, o viață tihnită și confortabilă – o bună stare asigurată până la sfârșitul zilelor ei – ar putea să renunțe la scenă? S-a uitat la mine cu milă, convinsă că sunt, unul dintre oamenii aceia care *nu pot înțelege*. "Să renunț la scenă? a zis. În ruptul capului!" Și în râsul ei tremurau lacrimi.

Ei, bine, aceasta a pus capăt frământărilor mele. Dacă cineva mi-ar fi pus întrebarea: „Ai renunța la ideea de a fi cântăreț?” n-aș fi răspuns „În raptul capului!” Pe de altă parte, dacă mi s-ar fi spus: „Renunță la știință, renunță la medicină” nu sunt deloc sigur că n-aș fi răspuns „În ruptul capului!”

I-am spus fetei: „Îți mulțumesc foarte mult. Dă-mi și mie de știre când joci”. Mi-a promis că așa va face, eu i-am întins o carte de vizită, iar ea mi-a spus numele ei: „Elsie Phillips” apoi a adăugat: „Oricine mă poate găsi la «Frivolity», sunt în corpul de balet”.

M-am întors la Solway și i-am povestit totul. Și-a dat seama că pentru muzică sunt pierdut fără de speranță și n-a mai încercat să mă convingă. Își epuizase toate argumentele cu o noapte în urmă. Și așa s-a decis cariera mea.

— Ai regretat vreodată?

— Nu, niciodată cu adevărat... și acum sunt chiar recunoscător. N-aș fi fost destul de bun ca artist. Vocea mea n-ar fi rezistat. Astăzi e aproape pierdută. — și apoi am iubit prea mult știința.

Fanny gândi că, totuși, rostise aceste cuvinte cu oarecare tristețe în glas. Ajunseseră aproape de culmea dealului. Ploaia se oprise și înspre răsărit se ivise un curcubeu. Soarele apunea într-o baie de aur lichid. Casele, turlele și cupolele orașului se detașau calme, cuminți, pașnice. Un gardian de la spital trecu pe lângă ei fluierând „Gilbert smintitul”. Suna clopotul pentru rugăciunea *Angelus*.

Treceau pe lângă ușa unei bisericuțe.

— Haide să intrăm, îl îndemnă Fanny.

Biserica era ticsită de femei, câțiva ostași francezi, mulți ostași englezi și gardieni de spital. Se rosteau rugăciunile de seară. Fanny și Francis rămaseră lângă ușă, ascultând melopeea glasurilor, ciocănitul ritmic al mățăniilor și răspunsurile îngânate ale mulțimii.

Știa că se află în ajunul a ceea ce se numea „un important asalt”, noua ofensivă franceză, de pe urma căreia se așteptau rezultate hotărâtoare. După rugăciuni veni binecuvântarea. Și Fanny se pomeni fără voie amestecându-și glasul cu al mulțimii ce dădea răspunsurile monotone.

După binecuvântare, urmă un imn francez. Rămaseră până la sfârșitul slujbei.

Când ieșiră din biserică, se întunecase de-a binelea. Francis Greene o conduse cu mașina lui la spital.

— Crezi că ofensiva va izbuti? îl întreba ea.

— Nu încă, răspunse el.

Pe drum nu-și mai vorbiră aproape deloc.

CAPITOLUL XXI

FRANCIS ȘI FANNY SE ÎNTÂLNIRĂ din nou după bătălia de la Lors. Fanny dorea să plece la Bergues să-l vadă pe Jack Canning, care lucra acolo într-un spital particular, iar Francis Greene trebuia să plece la Dunkerque, așa încât o putea conduce cu mașina și la dus și la întors. Fanny luase masa cu Jean, soția lui Jack, și cu o colegă a ei infirmieră. Jean îi spusese că Jack se refăcuse și se întorsese pe front – primise știri recente de la el.

Pe drumul de întoarcere, Francis Greene îi povesti lui Fanny că în Dunkerque îl văzuse în trecere și pe Leo Dettrick. Se pregătea să plece într-o permisie.

— Mă întreb unde o să plece și dacă mai are acum în

Anglia vreun prieten.

— Va locui la Lady Jarvis.

— La țară, la Rosdale?

— Da.

— Ține mult la Lady Jarvis, nu-i așa? Prin ea l-am cunoscut și eu pe Leo Dettrick, dar prietenia dintre ei m-a nedumerit întotdeauna. Nu faptul că sunt prieteni, mi s-ar fi părut mai curios să nu fie – dar m-am întrebat adeseori cum de s-a putut întâmpla ca o persoană atât de timidă și de retrasă ca Leo să se împrietenească, să devină prieten la cataramă, cu o persoană atât de *publică*, cum e Lady Jarvis...

— Prin Daphne Adeane.

— Prin Lady Jarvis a cunoscut-o pe Daphne Adeane?

— Eu am fost primul care l-a prezentat lui Daphne Adeane. Dar Lady Jarvis era prietenă cu soții Adeane și, fără de ea, Leo n-ar fi putut s-o vadă atât de des pe Daphne. Doamna și domnul Adeane erau foarte des invitați la Lady Jarvis, care o îndrăgea mult pe ea și ținea și la el, iar Leo venea la rândul lui. De câte ori o vizita Daphne Adeane pe Lady Jarvis, se înființa și Leo.

— Și domnul Adeane nu era gelos?

— O, nu! Vezi, era în stare să înțeleagă. Un om foarte tăcut, dar care-și înțelegea soția.

— Adică știa că soția lui nu ține la altcineva în afară de el?

— Știa bine că Daphne vede în Leo doar un simplu prieten: ca și în toți ceilalți din jurul ei.

— Dar eu credeam că a fost îndrăgostită de Leo, îndrăgostită nebunește, spuse Fanny, citind-o pe Lady Jarvis; și în clipa când rosti aceste cuvinte, în fața ochilor îi apărură imaginea din Regent's Park, copiii zbenguindu-se în iarbă, perechile plimbându-se cu barca.

— O, nu, răspunse Francis cu tonul de calmă certitudine și autoritate pe care ți-l dă convingerea.

La auzul acestor cuvinte, Fanny simți o împunsătură, un vârful de cuțit în inimă. Caleidoscopul sufletului ei fusese

brusc răsturnat. N-ar fi putut defini natura schimbării, dar avea senzația că ar fi *auzit* cu adevărat clinchetul fațetelor de sticlă răvășite și reasezate într-o nouă formă, în noi contururi – era vag conștientă de noi arabescuri, noi combinații de culori.

Ce anume îi sfredelise inima? Dezamăgirea? Teama? Speranța? Gelozia? Ura? Să fi fost ură? Era cu puțință să fie ură? Da, era. Era ură – dar pe cine ura? Pe Daphne Adeane? Dar de ce s-o fi urât ea pe Daphne Adeane, mai cu seamă că, așa cum aflase acum – și o aflase de la cineva în măsură să cunoască adevărul — Daphne Adeane nu-l iubise niciodată pe Leo? Și chiar dacă l-ar fi iubit, ce importanță avea? Era cu atât mai absurd, cu cât nici ea, Fanny, nu-l iubise niciodată și nici Leo pe ea – deci nu exista niciun temei de gelozie.

— Dar Leo a iubit-o?

— Leo a divinizat-o. A înălțat-o pe un pedestal. A iubit-o așa cum ar fi iubit pe oricine altcineva... vreau să spun, cu iubirea lui de artist. Așa e Leo. Și el e primul care recunoaște acest adevăr. E un subiect care a revenit adeseori între noi doi. El simte nevoia de frumos. Se nutrește cu frumosul dar, în același timp, are nevoie și de *varietate*. Leo nu a iubit niciodată o *singură* femeie. O singură femeie n-ar fi deajuns pentru el. Inima lui e destul de vastă ca să cuprindă sute de femei. Așa s-a întâmplat întotdeauna și așa se va întâmpla mereu – *iar iubirile lui sunt simultane*. Asta-i important.

— Dar Daphne Adeane ocupa primul loc în ierarhie?

— Da, până când a epuizat-o.

— Ce înțelegi prin „a epuizat-o”?

— A epuizat-o ca material, ca „*Stoff*” cum spun nemții... material de inspirație pentru cărțile lui.

— Vrei să spui că a transpus-o în cărțile lui?

— Nu. Doar în măsura în care o floare uitată între filele unei cărți lasă o pată impregnată de mireasmă sau poate că numai fantoma unei miresme răspândită peste tot. Cărțile lui Leo sunt saturate de prezența lui Daphne

Adeane, deși între toate personajele create de el n-ai să găsești unul care să-i semene câtuși de puțin. Și el e pe deplin conștient de acest lucru.

— Dar îi plăcea tovărășia ei mai mult decât a oricui altcuiva?

— Da, îi plăcea enorm, deși Leo își alege camarazii și prietenii numai printre oamenii cu care împărtășește aceleași preocupări și interese; ori pe Leo nu-l preocupă și nu-l interesează decât un singur lucru: munca lui; munca, arta lui, dacă vrei. Asta nu înseamnă că-și alege prietenii printre confrăți, printre scriitori; dimpotrivă, i-a evitat întotdeauna – oamenii de literatură îl plictisesc. Mă refer la oamenii obișnuiți – profanii; nu-i place să se afle împreună și nu-și deschide inima decât cu și față de aceia care sunt interesați de ceea ce-l interesează pe el, care aparțin breslei artiștilor – nu oamenii care vorbesc *despre* artă, ci cei care privesc viața prin prisma artistului. De pildă, muzicienii adeseori nu se simt bine în societatea altor muzicieni, dar nu pot discuta despre muzică decât cu oamenii care au optica melomanului, cunoscătorului. Uite, eu, când sunt împreună eu Leo, am un complex de inferioritate, simt că nu-i sunt suficient, că nu sunt la înălțime.

— Dar Daphne Adeane era o femei rafinată și cultivată, nu-i așa?

— Da, rafinată – cât se poate de fină, gingașă, diafană ca o dantelă – cât despre rest, nu-i păsa nici lui Leo, nici nimănui altcuiva. Ar fi fost absurd să te întrebi dacă Daphne Adeane e inteligentă sau cultivată. Asta era lipsit de importanță. Nu conta. Era mult mai mult decât atât. La ea, până și frumusețea devenea neimportantă. Nu te întrebai: „E frumoasă?” Ci acceptai copleșitoarea existență a ceea ce era – așa cum accepti muzicalitatea unei melodii sau parfumul unei flori. În realitate, nu era câtuși de puțin ceea ce se înțelege în general prin „cultivată”, sau ce te-ai aștepta să-i placă lui Leo – ceea ce, de fapt, îi place, caută, necesită. Daphne Adeane nu citea aproape deloc, cu

excepția câtorva romane franțuzești. Și aproape că nici nu vorbea, o meridională neinstruită; dar când o cunoșteai, se substituia nevoii de cultură...

— Era însă foarte muzicală, nu?

— Se acompania cu multă grație, așa cum picta și acuarele încântătoare. Se acompania la instrumente vechi — clavecin sau spinetă, și cânta din gură frânturi de cântece spaniole. Uneori tânjeam să știu spaniola.

— „Una din zilele astea trebuie să învăț spaniola.”

— Ce-ai spus?

— Nimic, doar un citat care mi-a venit în minte.

— Ei, da, avea un firicel de voce și foarte puțină cultură muzicală, dar Leo diviniza muzica ei și o diviniza pe ea. Pentru el, era cea mai frumoasă femeie de sub soare, în general, se spunea că nu-i o frumusețe. Eu nu mă pricep; ceea ce știu e că era mai mult decât frumoasă — se spunea că nu are trăsături regulate — mă rog, așa era — trăsături neregulate, așa cum o floare are uneori petale neregulate — era aproape întotdeauna palidă, arăta obosită, trasă, bolnăvicioasă. Îi prescriam tonice... dar... dar... dar... a existat o actriță franceză despre care cineva a întrebat: „*Est-elle jolie?*” iar răspunsul a fost: „*Non, elle est pire*”¹. Așa era și Daphne Adeane — mai rău. Frumusețea ei era de felul acelor care-ți intră pe nesimțite în sânge și te obsedează, și impregnează tot ce te înconjoară, și fac ca toți ceilalți oameni să pară comuni, plați, banali; și ochii ei m-au făcut să înțeleg ce înseamnă „fascinație”. Erau ca două eleștee vrăjite.

Fanny simți din nou o împunsătură în inimă.

— Trebuie să fi fost fermecătoare.

— „Fermecătoare” pare un cuvânt sărac, nepotrivit pentru ea... era unică, total deosebită de orice altă femeie, și nu în intensitate ci în *calitate*.

— Presupun, adăugă Fanny îngândurată, că era plină de înțelegere.

¹ E drăguță? Nu, e mai rău (fr.).

— Da, plămădită din înțelegere. Înțelegea tot ceea ce nu putea exprima - înțelegea tot ce simțea fiecare și suferea pentru suferințele altora.

Urmă o scurtă tăcere. Fanny se întreba care să fi fost versiunea adevărată. Cea a lui Leo, a Lady-ei Jarvis, sau aceasta a lui Francis Greene. „Bărbații se înșală aproape întotdeauna, își spuse ea; pe de altă parte, nu știu cât de bine a cunoscut-o Lady Jarvis. N-am să știu niciodată adevărul.”

Vorbiră apoi despre altele, până când ajunseră la Boulogne. Când Francis Greene își luă la revedere de la ea, stabiliră o întâlnire pentru săptămâna următoare; dar când sosi această săptămână următoare și Fanny își luă ziua liberă, nici urmă de Francis Greene. Îi trimisese un mesaj prin care o anunța că nu poate veni. Era prea copleșit de treburi.

Fanny simți o ciudată dezamăgire. Ieși să se plimbe de una singură, ca să-și limpezească gândurile.

Golul pe care-l simțea era atât de sfâșietor, încât o cuprinse oarecum îngrijorarea. Se mira de propria-i reacție. „La urma urmei, își spuse, Francis Greene nu înseamnă nimic pentru mine. Sunt absurdă.” Și totuși, pe tot parcursul acelei singuraticе plimbări pe stâncile falezei, pe o după-masă de octombrie rece și șfichiuită de vânt, chipul lui Francis Greene îi revenea mereu în fața ochilor, cuvintele lui îi răsunau în urechi, discuțiile avute cu el i se reînchegau în minte. „Doar nu m-oi fi îndrăgostind de el, își spuse Fanny. Ar fi prea idiot, prea cu neputință.”

Aștepta cu nerăbdare cealaltă săptămână. Până acum, săptămânile trecuseră cu repeziciune, dar aceasta din urmă i se păru interminabilă și când, în sfârșit, sosi și ziua liberă, primi un nou mesaj de la Francis Greene, care o anunța că-i reținut de treburi. Mesajul îi fu transmis de părintele Rendall, un preot catolic, care îi vizita des pe soldații catolici răniți și internați în spital. Fanny îl cunoștea bine, îl simpatiza și, adeseori, îi cerea sfatul în diverse chestiuni practice. Francis Greene îl cunoscuse pe preot în Australia

și erau buni prieteni. Părintele Rendall își petrecuse viața în mijlocul celor ce trudeau din greu: mineri sau locuitori din hățișurile Australiei. Era de vârstă mijlocie, dar arăta mai bătrân decât anii pe care-i avea. Îți făcea impresia unui om dintr-o bucată, pe care te puteai bizui, un om cu judecată sănătoasă. Dar simțeai că niciodată nu te-ar putea osândi pentru ceva, că întotdeauna ar fi fost gata să înțeleagă.

Când îi transmise mesajul lui Francis Greene, dezamăgirea lui Fanny a fost atât de acută, încât n-a putut-o masca. O dezamăgire care a surprins-o, a rănit-o, a copleșit-o cu desăvârșire. Apoi se rușina de ea însăși și se dojeni: „Îmi pierd capul. Sunt pur și simplu nebună.”

Îl întrebă pe părintele Rendall dacă era ocupat și dacă n-ar dori să o însoțească într-o plimbare pe stânci. Preotul îi observase tulburarea, chiar dacă nu și-o putuse explica, și primi.

O porniră pe același drum pe care-l făcuse ultima oară cu Francis Greene. Discutară despre spital, despre oamenii de acolo, despre tot felul de treburi spitalicești. Ar fi putut continua așa la nesfârșire, pentru că aveau o serie întreagă de experiențe și probleme comune. Fanny începu să-l întrebe despre Australia. Apoi discuția lunecă la Francis Greene, și Fanny constată că era în stare să vorbească despre el cu multă naturalețe.

— Francis Greene e un om cu totul aparte, spuse părintele Rendall. Păcat că nu are ceva mai multă ambiție — mă refer la ambiția constructivă.

— E foarte preocupat de munca lui, nu-i așa?

— Da, absolut. Dar vreau să spun că ar merita să fie mai cunoscut și să aibă la dispoziție un câmp mai vast de manifestare a remarcabilelor sale talente; pricina pentru care nu a avut până acum o largă posibilitate de realizare este tocmai modestia lui, faptul că a refuzat întotdeauna să se pună în evidență, chiar când acest lucru ar fi fost nu numai legitim, dar ar fi constituit de-a dreptul o datorie.

— Presupun că tocmai modestia îl face atât de drăguț,

replică Fanny distrată.

— Este un om contopit cu știința lui, și asemenea exemplare sunt foarte rare; dar împinge prea departe această autoecipsare.

— Bănuiesc că ceea ce face acum e deosebit de eficient.

— Sper și eu, dar mi-e teamă că n-o să rămână prea mult pe aici.

— Ce vrei să spui?

— I s-a propus să se întoarcă în Anglia, la o muncă mult mai puțin interesantă. Lucrurile n-au fost încă hotărâte, așa mi-a spus, dar, după toate probabilitățile, o să plece.

Fanny simți un fior rece săgetându-i șira spinării.

— Dar vreau să sper că va avea posibilitatea alegerii. Sau este pur și simplu trimis?

— Va avea posibilitatea alegerii, dar sunt convins că va alege alternativa cea mai incomodă și mai dezavantajoasă pentru propria lui persoană.

— Da, da,

— La începutul războiului, când l-am întrebat ce-ar dori să facă, în ce domeniu i-ar plăcea să activeze, mi-a răspuns că-i este absolut egal și că, dacă ar fi nevoie de el la curățatul grajdurilor, s-ar duce să curețe grajdurile. L-am combătut. Nu pentru că m-aș fi îndoit de simțămintele lui, dar nu puteam fi de acord cu acest punct de vedere. Într-un război ca ăsta, fiecare dintre noi trebuie să dea tot ce are mai bun în el, și ar însemna pur și simplu irosire ba, în ultimă instanță, chiar obstrucție, ca un om ca Francis Greene să curețe grajdurile, în loc să facă ceea ce poate face el mai bine decât alții. Firește, îmi dădeam seama că e vorba de o exagerare, dar aceasta aruncă o lumină asupra felului său de a fi.

— Îl cunoști de mult?

— Nu; doar de când ne-am întâlnit în Australia. Știi, eu am lipsit din țară o bucată de vreme.

— Dar n-ai locuit întotdeauna în Australia!

— Nu. Locuiam la Londra.

— Am cunoscut numeroși catolici, dar pe niciunul

îndeaproape. Singurul pe care l-am cunoscut mai bine — dar și pe acela prin corespondență — a fost un catolic rus.

— Rușii catolici sunt rari.

— Așa spunea și el.

În realitate, Fanny se gândea la Hyacinth și la Daphne Adeane. Să fi fost telepatie? Pentru că, în aceeași clipă, părintele Rendall spuse:

— Curios, singurii ruși pe care i-am cunoscut eu i-am întâlnit în casa unei prietene ale mele, catolică și ea, doamna Wake.

— Hyacinth Wake, soția avocatului Basil Wake?

— Da.

— Ai cunoscut bine familia?

— Pe ea am cunoscut-o bine — pe Wake mai puțin; el, poate că știi, nu e catolic.

— Știu. L-am întâlnit nu de mult. E vărul unor vecini de-ai noștri de la țară. Mi-a plăcut mult. Pe ea am cunoscut-o foarte puțin, adăugă Fanny, pentru că eu, până m-am măritat, am trăit în străinătate. Dar am admirat-o mult și cred că a fost o femeie ieșită din comun.

— Așa a fost.

— Un om de caracter?

— Da; un om de caracter.

— Și absolut lipsită de egoism?

— Era foarte bună cu oamenii noștri — mă refer la săraci.

— A murit subit, nu-i așa?

— Da. Am vizitat-o chiar înainte de operație. A luat-o foarte în ușor.

— Bietul Basil Wake! Nu și-a revenit și nici nu cred că-și va reveni.

— Ce face acum?

— Cred că-i în Crucea Roșie — pe aici pe undeva. În curând, toți pe care-i cunoaștem se vor aduna aici.

— N-am nicio îndoială că-și face datoria cum trebuie și, așa spune, se simte mai bine decât la barou.

— Nu-i plăcea baroul?

— Nu prea.

— Îl mai vezi?

— Din când în când. Vine la slujba religioasă la fiecare comemorare a morții soției lui.

— Deși nu-i catolic?

— Da; e liber cugetător, dar n-are nimic împotriva noastră..

— Copii n-au avut, nu-i așa?

— Nu, și acest lucru îl mâhnea mult.

— Bănuiesc că și pe ea.

Părintele Rendall nu răspunse nimic, de parcă afirmația sau întrebarea nu cerea niciun răspuns. După un timp, Fanny reluă discuția:

— Aș dori să-ți pun o întrebare, dar dacă o socotești indiscretă, te rog să-mi spui.

— O să-ți spun, răspunse clericul zâmbind.

— Uite despre ce-i vorba... ce-aș vrea eu să știu. Mă rog, să pornim de la spusele dumatile că Hyacinth Wake luase foarte ușor operația ei. Așa procedăm noi toate — adică noi, femeile. Ne prefacem nepăsătoare, mai ales în fața soților, dar de cele mai multe ori ne e îngrozitor de frică. Dar presupun — ba chiar sunt sigură că, deși ea lua totul foarte ușor sau simula nepăsare, știa foarte bine că e vorba de un lucru serios. Știa că s-ar putea să moară.

— Privea operația cu ușurință pentru că era convinsă că nu-i vorba de ceva grav. Niciun moment nu s-a gândit serios la moarte.

— Tocmai asta-i ce vreau să știu. Dacă și-ar fi dat seama că are o boală gravă... că-i vorba de o operație serioasă... deși, ceea ce s-a întâmplat trebuie să ne fie de învățătură că în asemenea cazuri nu poate fi vorba de „mai mult sau mai puțin serios” — dar să presupunem că ar fi cunoscut gravitatea bolii, crezi că faptul de a fi fost catolică, o catolică practicantă, ar fi influențat-o în vreun fel? Asta aș vrea să știu, pentru că am auzit de atâtea ori spunându-se că religia n-are nici în clin nici în mână cu felul în care se comportă omul — or, știu că un catolic nu-i nici mai bun nici mai rău decât alți oameni — sau poate că uneori e mai rău...

ceea ce vreau eu să aflu e următorul lucru: faptul de a fi catolic poate influența viziunea unui om ca Hyacinth în clipa când este pus să înfrunte o situație critică – să spunem o operație... o operație gravă? O va înfrunta cu mai mult calm... religia va putea să-i fie, în mod sincer, un sprijin?

— Da, cu condiția să creadă, chiar în cazul când credința nu-i decât o acceptare rațională, lipsită de orice factor afectiv.

— Dar, de bună seamă, Hyacinth Wake nu era o femeie construită din rațiune seacă și pietrificată?

— O, nu. Ea avea acea credință care se întemeiază pe rațiune, dar e confirmată de experiența afectivă. Inima își are rațiunile ei... Citatul e cam prăfuit.

— Și era calmă?

— Perfect calmă.

— Pentru că socotea că operația e o nimica toată?

— Nu. Adevărul este că *orice* operație i se părea a fi, relativ, neimportantă. Nu credea că această operație anume va fi în mod necesar periculoasă, dar știa prea bine că ar putea muri în orice zi și în orice clipă, chiar și fără operație; era un fapt pe care-l acceptase. Nu s-a așteptat niciodată să trăiască până la adânci bătrâneți. Și odată ce realizezi și accepți acest fapt, o operație devine doar un simplu amănunt. „N-o fi astăzi, o fi mâine”, cum spune și Hamlet.

— Da, da, da... e un lucru pe care l-am simțit și eu. Determinarea care este prezentă până și în căderea unei vrăbii; dar dacă simți acest lucru, cu intensitatea cu care-l simt eu și l-am simțit toată viața mea, atunci cum mai poți crede în liberul arbitru? Cum mai poți avea ceea ce se numește „credință”?

— Credința e un dar.

— Bun, atunci e în regulă; eu una n-aș putea niciodată să încerc asemenea simțăminte... dar poate că situațiile-limită, operațiile, războiul, creează o anumită stare de spirit.

— Dar Hyacinth Wake a avut sprijinul credinței de-a

lungul întregii ei vieți, nu numai pe patul de moarte.

— Și crezi că i-a influențat conduita?

— Categorie.

Când auzi acest răspuns, Fanny simți instinctiv că, poate, religia jucase un rol în marea renunțare pe care o făcuse Hyacinth în viața ei; și, dacă părintele Rendall ar fi cunoscut împrejurările, fără îndoială că ar fi încurajat-o să renunțe, sau poate chiar o și încurajase. Și mai simțea că părintele Rendall ghicește că ea, Fanny, e mai interesată de Francis Greene decât voia să admită, or, acest lucru nu l-ar mai fi încuviințat. Schimbă vorba; nu voia să se mai gândească la aceste probleme sau să atingă subiecte care aveau vreo tangență cu ele. Așadar, până ajunseră la spital, discutară despre cu totul altceva:

CAPITOLUL XXII

DUPA PLIMBARE, CÂND SE VÂRÎ ÎN pat, Fanny refuza încă să creadă că simte pentru Francis Greene altceva decât un interes prietenesc.

Înainte de a adormi, răsfoi un volumaș cu sonetele lui Shakespeare, pe care i-l dăruise Leo Dettrick, și privirile îi căzură pe sonetul care începe astfel:

*Ca-n toiul iernii m-am simțit departe
De tine, dar al anului ce trece.
Ce ger, ce zile-ntunecate, moarte,
Și peste tot, ce sterp decembrie rece!
Deși atunci plutea al verii cântec,
Iar sânul toamnei se umfla de har...¹*

Nu mai plutea „al verii cântec” iar „harul ei” se apropia

¹ W. Shakespeare — Sonetul XCVII (în românește de N. Chirică și Dan Grigorescu.)

de sfârșit.

Citi și sonetul următor

*Depart-am fost de tine-n primăvară
Când falnicul Prier, în nou veșmânt,
Zvâcnea în toate tânără sa pară,
Că și Saturn cel trist juca râzând.
Nici triluri, nici mireasma adierii
Din strălucirea miilor de flori
Nu m-au făcut să cânt povestea verii,
Nici să le-adun noianul de culori,
Nici crinul alb nu-mi uluia privirea,
Nici roșul trandafir nu mă-ncânta;
Erau doar copii dulci prin care firea
Multiplică unicitatea ta.
În lipsa ta-mi păreau tot ierni pe cale
Iar florile, un joc al umbrei tale.¹*

Nimic nu putea fi mai puțin potrivit cu anotimpul de acum. Era frig și ploaie deasă, umezeală care te pătrundea la os, pâclă. Vremea părea să se adapteze situației generale sumbre; totuși Fanny își spuse: „Acest de-al doilea sonet exprimă și mai limpede ceea ce simt eu. Cândva eram îndrăgostită de toamnă, cu recuzita ei de culori schimbătoare, boabe, frunze veștede, fructe pârguite, armonie, belșug, alai de păduri ruginite, copaci zdrențuiți în hlamide purpurii, fâlfâiri de rubin, galben și auriu și verde palid, pe când acum:

Iar florile, un joc al umbrei tale.

și iarna pare să se fi așternut înainte de vreme. Dar sonetele lui Shakespeare, se încredință ea, nu sunt, la urma urmei, decât o expresie a *prieteniei* și nu a pasiunii, nu a

¹ W. Shakespeare — Sonetul XCVIII (în românește de N Chirică și Dan Grigorescu.)

dragostei. Eu sunt prietenă cu Francis Greene – prietenă și nimic mai mult – așa cum sunt cu Cuthbert Lyley. E corect, simplu și firesc. Nimic condamabil. Nimic ciudat sau neobișnuit. Dar simt ceva din emoția exprimată în aceste sonete – și asta nu înseamnă iubire.”

A doua zi, în timp ce-și lua prânzul, cineva menționa din întâmplare numele lui Francis Greene.

— Ah! interveni Margaret Clive. L-am auzit azi dimineață pe doctorul Elwes zicând că doctorul Greene s-a întors definitiv în Anglia. Va lucra la un spital din Greenwich.

Fanny simți că i se oprește inima în loc, și întreaga încăpere păru să se învârtască odată cu ea.

„Nu poate fi adevărat, își spuse; nu se poate să fi plecat fără un cuvânt de rămas bun.”

Și în clipa aceea știu, fără nicio posibilitate de disimulare, că îl iubește pe el și pe nimeni altul și nimic altceva, și că, în comparație cu această iubire, nimic din viața ei nu mai conta – nici soț, nici copii, nici mamă; și mai știu că ar fi dat orice ca să-l mai poată vedea, măcar pentru o clipă. „Dacă într-adevăr a plecat fără un cuvânt de rămas-bun, o să sufăr ca un câine.”

Dar a doua zi primi vești de la el. Pleca într-adevăr în Anglia, dar nu imediat. Avea să plece în decembrie, înainte de Crăciun, și spera ca până atunci să o vadă. Veni în vizită săptămâna următoare, dar Fanny nu putu să iasă în oraș cu el, deoarece trebuise să-și schimbe ziua liberă cu Margaret Clive, care zăcea cu o nevralgie cumplită. Nu era nimic de făcut. Îl văzu pe Francis doar câteva minute și schimbară numai câteva cuvinte, pe care trebui să le întrerupă brusc. Dar în cele câteva minute, Fanny izbuti să-i spună că și ea pleca de Crăciun în Anglia, și nădăjduia să-l întâlnească acolo.

Întâmplarea făcu să se întâlnească pe același vapor de întoarcere. Bucuria lui Fanny nu cunoscua margini când dădu pe neașteptate peste el; avu senzația unui om beat sau care și-a pierdut mințile. O fericire radioasă îi inunda toată făptura. Știa bine că era un simțământ pe care nu-l mai

încercase niciodată. Francis Greene a căutat-o, s-au plimbat îndelung pe punte și au avut o discuție prelungită, care ei i s-a părut însă scurtă, ca o țâșnire de fulger.

Conversația s-a întors, ca de obicei, la Leo Dettrick; ca de obicei a fost pomenită și Daphne Adeane, și ca de obicei Fanny a pus întrebări în legătură cu ea. Când subiectul părea aproape epuizat, Fanny îl întrebă abrupt pe Francis Greene:

— Ai iubit-o?

Știa că această întrebare nu putea fi pusă în nicio altă împrejurare.

— Da, răspunse el calm. A însemnat pentru mine mai mult decât orice pe lume.

— Și o iubești în continuare?

Francis nu răspunse nimic și Fanny îi luă tăcerea drept confirmare. În clipa aceea o urî pe Daphne Adeane din tot sufletul și cu întreaga-i tărie.

Când intră în cabină, își descărca ura în plâns.

A doua zi sosiră la Londra și Francis Greene o însoți acasă. Fanny rămânea peste noapte în oraș; urmând ca o zi mai târziu să plece la Hockley unde se aflau mama ei și copiii.

Francis Greene îi spuse că va fi ocupat întreaga zi, iar seara urma să ia masa cu fostul lui șef, dar cum acesta obișnuia să se ducă devreme la culcare, o întrebă dacă ar putea veni la ea după cină, ca să-i spună la revedere.

— Bineînțeles, se grăbi Fanny să-l asigure.

Nădărduse că așa se vor petrece lucrurile, dar nu îndrăznise să-și exprime speranța nici față de ea însăși.

Era singură în locuința din Queen Anne's Gate; doar un paznic mai rămăsese pe acolo. Fanny își puse două ouă la fiert. Casa era încuiată, cu excepția sufrageriei, pe care o folosea drept cameră de zi.

Francis Greene sosi pe la nouă și jumătate: Fanny îl întâmpină la ușă și-l conduse în sufragerie. Era o noapte friguroasă și aprinsese un foc zdravăn în cămin. Se așezară la gura sobei și tăifăsuiră îndelung.

Francis îi schiță planurile lui de viitor. Nu avea de gând să se mai întoarcă în Franța.

— Ai să-mi lipsești, îi spuse Fanny.

Și, într-adevăr, perspectiva de a se afla la Boulogne, văduvită de vizitele săptămânale ale lui Francis, i se părea de neîndurat, de neconceput.

Francis nu răspunse nimic.

— Bănuiesc, urmă ea după o pauză, că n-am să te mai văd niciodată.

— *Niciodată* nu-i cuvântul potrivit. Dumneata ce proiecte ai?

— Totul depinde de Michael. Așteaptă să vină acasă după Crăciun – cel puțin așa m-a anunțat în ultima scrisoare – după aceea nu știu ce va mai face. Cu siguranță va încerca să plece în Franța. Și dacă pleacă el în Franța, mă întorc și eu. Dacă nu, mă retrag din spitalul doamnei Tracy, și încerc să găsesc ceva de lucru în țară. La urma urmei, sunt destule de făcut și aici, și destule de făcut și în casa mea.

— Da, încuviință Francis, aș spune chiar că pentru dumneata sunt mai multe de făcut aici decât în străinătate – ai stat destul în Franța.

— Într-adevăr. Nici dumneata nu te mai întorci acolo?

— Cel puțin câteva luni de aici încolo, nu.

Îi explică ce are de gând să facă, cum o să-și organizeze viața și munca.

— Pentru mine, întâlnirea cu dumneata a însemnat foarte mult, începu Fanny, și acum că ne despărțim, drept să-ți spun nu știu ce-o să fac. Vreau să știi că... mă rog... vreau să știi ce-am simțit. Îți sunt recunoscătoare. N-aș putea îndura ideea că mă crezi ingrată.

— Știu, spuse Francis cu privirile în pământ.

Ochii lui Fanny erau pironiți pe flăcările din cămin. Lumina focului îi arunca reflexe jucăușe pe obraji și-i poleia părul. Arăta palidă și frumoasă ca o apariție nepământească, iar ochii îi erau triști și serioși ca ochii plini de mustrare și de suferință ai unui animal fără grai.

Francis se uită la Fanny, apoi își coborî din nou ochii. „Are

în ea ceva aproape sacru” își spuse Greene. Privi la pâlparea flăcărilor și se gândi la Brunhilda¹; muzica focului îi răsună în minte, evocându-i pasiunea Wölsungilor cu întreaga-i umbră încărcătură de suferință, catastrofă și blestem. Câteva clipe, păru să trăiască suflul tragicei epoei.

Fanny îl privi. Și el părea trist și ostenit, stors de vlagă. Dacă cineva i-ar fi făcut acum portretul, gândi ea, ar fi putut să-și intituleze pictura: „Război”. Fără niciun alt comentariu.

Ochii lui Francis păreau mai dilatați și mai melancolici decât de obicei.

„Mă întreb la ce s-o fi gândind, își spuse Fanny. N-are idee, nici cea mai vagă idee de sentimentele mele. Probabil că o revede acum pe Daphne Adeane. Nu-i frumos din partea morților să se amestece atât de inoportun în treburile celor vii!”

— Știi, continuă Fanny după o lungă pauză și fără să-l privească pe Francis. Cele ce o să-ți spun s-ar putea să-ți pară prostii sau lucruri lipsite de noimă – și cred că sunt proastă și lipsită de noimă – dar pentru mine a fost o experiență nouă, stranie și unică. Am simțit în legătură cu prietenia dintre noi... ceea ce n-am mai simțit, sau credeam ca nu mai pot simți. Într-un fel, m-a readus la viață sau mi-a creat o viață nouă. Înainte, totul murise în mine; aveam convingerea că flacăra din mine s-a mistuit, că nu mi-a rămas decât să trăiesc pentru alții. Și această experiență mi-a dat senzația celui sculat din morți, o reînviere a cărnii.

— Este senzația pe care am încercat-o și eu!

Fanny își simți inima sărindu-i nebunește din loc.

— Vrei să spui că prietenia noastră înseamnă și pentru dumneata ceva? Întrebă ea vorbind încet și solemn.

¹ Unul dintre cele mai importante personaje - alături de Siegfried - din mitologia germanică. Brunhilda, cântată în epopeea Nibelungilor, în tetralogia lui Richard Wagner și în multe alte capodopere, este reprezentată de o fecioară captivă îndărățul unei perdele de flăcări, pe care nimeni nu le poate străbate.

— Chiar nu știi?

Glasul lui suna schimbat, tremura. Inima lui Fanny făcu un nou salt; un flux nebunesc de speranță îi năpădi toată făptura, îi înecă sufletul. Spiritul ei își luă zborul spre înălțimi, ca un balon căruia îi tai brusc sfoara și părăsește lumea, pierzându-se în țările cerului. Da, lumea oamenilor era departe, undeva jos, și nu mai conta.

Până acum, în toate aceste zile, nu se gândise decât la simțămintele ei, la ce simțea ea pentru Francis Greene. Nu cutezase să creadă în posibilitatea unor sentimente din partea lui. Îl socotea prea îndepărtat, prea detașat, prea înrădăcinat în trecut. Inima lui, își spunea Fanny, era pe undeva prin împărăția umbrelor, cu Daphne Adeane, dincolo de Styx, într-un paradis al fantomelor.

Pentru ea, Francis era o persoană pe care nimic nu o mai putea atinge sau ajunge. Și îl iubea pentru că era atât de inaccesibil, dar tânjea să pătrundă în acele sfere îndepărtate pe unde sălășluia sufletul lui, tânjea să-i împărtășească viața. Dar simțea că toate acestea erau imposibile – mai mult decât imposibile – interzise. Și acum, descoperea în ochii lui lumea iubirii – citea în ei ceva ce nu poate fi ascuns sau mascat.

— M-am gândit... începu el, și vocea îi vibră, iar pentru Fanny vorbele lui erau muzica sferelor cerești: picurau balsam pe rănila sufletului ei, aduceau alinare și revărsare de fericire supraomenească. M-am gândit numai și numai la tine... numai tu mi-ai stăpânit gândurile, de atunci de la prima noastră plimbare... ba, chiar, te-am iubit cu mult înainte; nu de când te-am întâlnit prima oară, atunci cu accidentul de taxi... ci cu mult înainte... dintotdeauna... fără să știu... Tu n-ai știut-o?

Fanny simțea lumea rotindu-se, rotindu-se. Aproape că nici nu putea sesiza înțelesul cuvintelor lui, până într-atât o îmbăta sunetul lor.

— Vrei să spui... cuvintele i se desprindeau cu greutate de pe buze... că ții puțin la mine?

Nu cuteza să-l privească.

— Dacă ții puțin la tine? Glasul i se frânse. O, Fanny, te iubesc ca un nebun... mai mult decât m-aș fi crezut în stare să iubesc vreodată.

Fanny îl privi și nu-și mai spuseră un cuvânt. Se trezi încheștată în brațele lui și primul sărut în care se contopiseră păru să se prelungească în veșnicie. Pentru ei doi lumea se oprise în loc. Pluteau departe, pe alte tărâmurî, dincolo de stele, mai presus de înălțimea cerurilor, mai afund de adâncurile mărilor, la răsărit de răsăritul soarelui, la asfințit de asfințitul lunii... Fanny simțea că se dizolvă, că murise, dar nu o singură moarte ci multe, multe morți, și renăscuse odată cu moartea, și iar trăia și se înălța în eoni de fericire, explorând noi cercuri ale paradisului, ce păreau să se deschidă și apoi să se strângă precum petalele unei roze de flăcări.

Știa că sfoara care o legase de vechea ei viață fusese tăiată, că-și luase zborul departe, atât de departe pe cât e cerul față de pământ; și mai știa că e gata să jertfească totul... tot ce însemnase viața ei de până acum... tot ce însemna „reputație”... acum nu mai exista decât Francis... și toate aceste gânduri se învălmășeau într-o străfulgerare semiconștientă în mintea ei; aproape că-și pierduse cunoștința de atâta fericire, o fericire atât de acută, de extremă, încât o înfricoșa...

Lunecau pe lângă ei minutele, ceasurile, auziră orologiul din turnul Big Ben bătând miezul nopții... abia atunci fură rechemați la existență și reveniră pe pământ.

— E târziu, șopti Fanny. Trebuie să pleci.

— Da, cred că da...

— Măine, murmură Fanny, și cuvântul răsună dulce în auzul lor, pentru că acum știau că se vor revedea, chiar dacă avea să fie pentru ultima dată,

— Măine, îngână el, ne vom reîntâlni, nu-i așa?

— Da, răspunse Fanny privindu-l; și din nou fluxul fericirii îi dezrădăcina făptura și o luă pe sus, purtând-o... Noapte bună, dragostea mea, îi spuse.

În cele din urmă se dezlipiră unul de celălalt... și-și

spuseră un ultim și adevărat la revedere. În prag, își făcură planuri pentru a doua zi.

Timpul era zgârcit cu ei – Fanny trebuia să plece la Hockley, Francis avea atâtea altele de făcut. Dar masa de prânz puteau s-o ia împreună.

Hotărâra să se întâlnească la „Prince's Grill-Room”.

Fanny îl urmări din priviri până pieri cu totul din raza ei vizuală; apoi se reîntoarse în sufragerie și rămase un timp cuibărită în fața focului. Într-un târziu, se duse la culcare; stătu însă cu ochii deschiși, pe deplin trează dar inconștientă de atâta fericire. Spre zori adormi și visă un vis ciudat.

Se făcea că se plimba cu Francis pe creasta stâncilor din Boulogne. Era o zi cenușie și vântoasă, și soarele apunea așa cum îl văzuseră apunând adeseori în plimbările lor. Discutau împreună fericiți și râdeau, iar Fanny știa că-și aparțin unul celuilalt; dar deodată fu conștientă că-i urmărea cineva – o prezență pe care o simțea fără s-o vadă sau s-o audă. Nu se deslușea niciun zgomot de pași.

Încercă să se întoarcă, dar nu izbuti. Nu era ceva dizgrațios sau înfricoșător, ci o prezență imponderabilă, invizibilă dar stăruitoare. Ei doi discutau despre muzică și despre operele care le plăceau mai mult – așa cum discutaseră de atâtea ori – și Francis spunea: „Cel mai mult îmi plac operele lui Schubert, numai că nu se reprezintă niciodată”, iar Fanny, întrebându-se dacă există vreo operă de Schubert, îi răspundea: „Da, firește, și mie. Dintre toate operele lui, prefer *Götterdämmerung*”¹... — ceea ce în vis suna foarte natural – „știi, senzația aceea de marasm, când omenirea pare târâtă de vânt ca o frunză moartă...” Și în timp ce rostea aceste cuvinte, simțea că prezența dindărătul lor e sfâșiată de suferință, și inima ei fu parcă străpunsă de un vârf ascuțit... Începu să plângă de durere... iar Francis o întrebă: „Fanny, Fanny, ce s-a întâmplat?” și ea îi răspunse: „Francis, tu nu vezi, nu știi, nu simți? O

¹ *Amurgul zeilor*, de Richard Wagner.

îndurerăm pe ea. Nu putem – nu trebuie s-o mai facem. „Pe cine îndurerăm?” întrebă Francis, iar Fanny gândi în sinea ei: „Cât de corect gramatical se exprimă întotdeauna!” „Ce îndurerăm?” „Cum așa, pe Daphne Adeane.” „Daphne Adeane”? Cine e Daphne Adeane?”

Și atunci lui Fanny i se păru că aude un țipăt. Se trezi hohotind de plâns. „Am impresia, își spuse, că fantoma acestei femei se strecoară mereu între noi, și că are de gând să stăruie.”

Nu reuși să mai adoarmă și, de îndată ce se luminează de ziuă, se îmbracă și ieși să facă o plimbare. Ajunse până la catedrala Westminster și intră. Se oficiau slujbe în câteva capele laterale, iar în capela Sfântului Patrick, un tânăr toboșar, în uniformă, îngenunchease țeapăn în fața altarului, într-o atitudine de rigidă cucernicie.

„Mă întreb ce i-o fi cerând lui Dumnezeu?” gândi Fanny. Intră apoi în capela Fecioarei, unde se oficia o slujbă și se aflau câțiva credincioși. Văzu o femeie aprinzând o lumânare și vârând o monedă în cutie. Făcu și ea la fel, apoi îngenunche și rosti următoarea rugăciune:

„Dragă Doamne, dacă crezi că toate astea înseamnă ceva, învață-mă și pe mine să le înțeleg, și binecuvântează-l pe Francis, fă-l să mă iubească mereu, orice s-ar întâmpla. Dacă socotești că păcătuim, iartă-ne – și explică-i lui Daphne Adeane, spune-i, Doamne, să ne lase în pace!”

La ora unu intră în restaurantul „Prince's” și-l găsi pe Francis așteptând-o. Când se așezară la masa lor, observară la o altă masă, dintr-un colț mai îndepărtat, un bărbat în uniformă kaki, cu păr cărunt și mai multe însemne de decorații pe piept, care părea să aștepte cu multă nerăbdare pe cineva.

Fanny îl cunoștea din vedere, dar în primul moment nu-și putu aminti cine e. Apoi mintea i se luminează: era fratele mai mare al lui Stephen Lacy, Lordul Wimblestone. Fanny și Francis îi remarcară deopotrivă nervoasa așteptare. În curând, luă loc la masa lui o elegantă siluetă învelită în blănuri.

Francis Greene o întrebă pe Fanny dacă știe cine e.

— Doamna Bucknell; o cunosc numai din vedere.

După prânz nu mai avură decât un scurt răgaz pentru ei doi. Francis o conduse pe Fanny la gara Liverpool și se înțelesesă să se întâlnească săptămâna următoare. Și această săptămână următoare li se părea amândurora nespus de îndepărtată – insuportabil de îndepărtată.

— De Crăciun trebuie să fiu cu ai mei. Spuse Fanny, dar voi veni imediat după aceea, fie numai și pentru o zi.

Când Fanny sosi la Hockley, Lady Weston fu uimită de înfățișarea ei. Părea complet schimbată, strălucitoare.

— Îți priește războiul, comentă ea.

— Boulogne are o climă foarte sănătoasă. Îmi face bine, și apoi suntem cu toatele atât de ocupate încât avem datoria de a ne simți bine — și mă simt bine... foarte bine... răspunse ea râzând din toată inima.

CAPITOLUL XXIII

PENTRU FANNY ÎNCEPU O VIAȚĂ nouă. Sau, mai bine zis. O viață *reală*, care era o îmbinare de spaimă și fericire fără margini. Îl vedea rar pe Francis, dar primea zilnic vești de la el. Ori de câte ori putea, pleca la Londra. Se întâlneau la cele mai neobișnuite ore, în locuri insolite, încercând să rupă câte puțin din timp. Fanny primise vești și de la Michael. În ianuarie trebuia să se întoarcă în Anglia. Nu știa ce va urma după aceea sau ce-i era hărăzit. Fanny își prelungi șederea în Anglia până la limita maximă. Dar, spre sfârșitul lunii ianuarie, trebui să se întoarcă în Franța. Cu o zi înainte de plecare, se întâlni cu Francis la Londra. Întâlnirea fu scurtă – Francis n-avea nicio clipă liberă, niciodată nu fusese atât de covârșit de îndatoriri – îi era greu să-i dăruiască până și o jumătate de oră. Totuși, reușiră să smulgă mai mult de atât... o oră întreagă. Se întâlneură la un restaurant în Strand și băură,

sau se prefăcură că beau, o cafea. Fanny era stăpânită de îngrijorare.

— Simt că totul se apropie de sfârșit, spuse ea.

Dar înfățișarea îi dezmințea presimțirile. Ochii ei radiau fericire.

— Nu cred, Fanny, o încurajă Francis și, când o privi, învăluind-o și scaldând-o în undele iubirii lui, Fanny se simți sigură, calmă și încrezătoare ca un înotător plutind pe valuri liniștite.

— Dar ce-o să se întâmple, ce trebuie să fac când se reîntoarce Michael?

— Haide să nu ne gândim acum la ce va fi.

— Nu pot... știi bine că urăsc minciuna. Nu suport prefăcătoria. Față de Michael nu m-am prefăcut niciodată și tocmai prin aceasta l-am făcut să sufere mai mult. Cred că am procedat greșit, dar n-am avut încotro. Asta sunt eu.

Francis încuviință din cap. Da, asta era ea, exact opusul lui Daphne Adeane. Daphne ar fi spus orice minciună, ar fi jucat orice rol, ar fi îmbrăcat orice mască, numai pentru a evita suferința altcuiva. Era toată numai duioșie și compasiune, calități care lui Fanny îi lipseau și, ca o ironie a sorții, Francis admira acum la Fanny tocmai lipsa acestor însușiri care, odinioară, când le întâlneau la Daphne Adeane, i se păruseră a fi supreme și indispensabile.

— Da, repetă el cu mândrie, tu nu poți să minți; tu nu știi ce-i minciuna. Ești deasupra unor asemenea falsități, dar să nu ne batem acum capul cu ele. N-are niciun sens să înfruntăm situații imaginare... n-are sens să înfrunți o situație înainte de a se ivi.

— Crezi într-adevăr? Oare nu înseamnă să ocolim realitatea?

— Nu, deloc. Nu poți face față unei situații până nu-i cunoști toate datele, or, noi nu le cunoaștem.

— Nu?

— Încă nu...

— Bine, zise Fanny, dar, orice s-ar întâmpla, orice ar crede de cuviință soarta să ne rezerve, eu nu voi regreta

nimic... absolut nimic, și asta o pot striga lumii întregi, și o voi spune sus și tare și-n ziua Judecății de Apoi. Sunt recunoscătoare cerului pentru fiecare minut de iubire pe care ni l-a dăruit; și acest lucru nu ni-l poate lua nimeni înapoi.

— Și eu simt la fel.

Clipa despărțirii veni prea repede, și lui Fanny i se păru de neîndurat...

În aceeași după-masă Fanny plecă în Franța și Francis la Greenwich. Nu trecuse nicio săptămână de la sosirea ei la spital, când primi vești de la Michael. Se găsea în Anglia și urma să vină de îndată în Franța. Fanny ticlui un plan de bătaie. O să-i spună adevărul. Dar o parte din ea se împotriva: „Crezi că ai dreptul s-o faci? Ai să-l distrugi!” „Da, răspundea glasul celeilalte părți, știu asta. Dar îl respect și țin prea mult la el ca să-l înșel, să-l amăgesc, și apoi eu sunt o foarte proastă actriță. Nu pot juca teatru. Nu mă pot preface!” „Așteaptă, așteaptă un timp, o povățuia cealaltă voce. Nu acționa pripit!”

Fanny încă nu știa cum o să procedeze când va sosi momentul critic.

Michael zbură cu escadrila lui în Franța și îi trimise o depeșă, anunțând-o că în curând va avea posibilitatea să vină s-o vadă. Va profita de primul prilej care se va ivi. Apoi îi scrisese din nou – în primele zile ale lui februarie – și-i fixă întâlnirea pentru sâmbătă următoare. Urma să sosească pe o navă ușoară care încărcă la Boulogne alimente pentru popotă.

Fanny trăia o adevărată agonie spirituală. Ce să facă? Se simțea în stare să-l părăsească pe Michael? Erau copiii la mijloc. De Peter nu s-ar fi putut despărți... și totuși, în adâncul adâncurilor ei știa că, dacă ar fi trebuit să aleagă, s-ar fi putut despărți chiar și de Peter... Francis însemna pentru ea mai mult decât oricine și orice. Ajunsese o obsesie. Sorbise din licoarea fatală și acum era posedată de vrajă. Dincolo de puterea rațiunii. Știa că la Francis n-ar putea renunța niciodată.

Michael se simțea bine. Făcea parte dintr-o escadrilă de avioane cu un singur loc și fusese numit comandant de zbor. Luase parte la o recunoaștere aeriană, fusese reperat de „antiaeriene” și întâlnise „friți” în văzduh. Escadrila lui era cea mai bună din toate. Abia aștepta să-i povestească totul în amănunt. În viața lui nu se simțise atât de plin de energie.

Toate astea i le înșirase în scrisoarea pe care Fanny o primi joi, înainte de sosirea lui. Citindu-le, își spuse: „În fond, nu trebuie să mă pripest”. Și cealaltă parte din ea îi răspunse: „Dar o să vadă singur, o să citească pe fața ta cele ce s-au întâmplat. Cum ai să-i poți ascunde?”; vocea celui alt eu, însă, o domoli: „Știi bine că Michael n-o să vadă nimic și că ești în stare să te ascunzi cu ușurință de el”.

Vineri, cu o zi înainte de sosirea lui Michael, Fanny se duse în Boulogne. În dimineața aceea, ca și în toate celelalte dimineți, primise o scrisoare lungă de la Francis. Făcu câteva cumpărături, și luă țigări și alte mărunțișuri de la bufetul ofițerilor. În stradă, îl întâlni pe părintele Rendall, care o opri și stătură puțin de vorbă.

Preotul îl menționează în treacăt pe Francis Greene, spunându-i că, de când plecase, nu primise decât o singură dată vești de la el și că, probabil, era prea ocupat ca să mai poată scrie.

— O, mult prea ocupat ca să poată scrie, răspunse Fanny, cu gândul la cele opt pagini așternute mărunț pe care le primise chiar în acea dimineață.

Se simți roșind și schimbă subiectul. Părintele Rendall o mai întreabă despre vreo doi cunoscuți din personalul spitalului, apoi își luă la revedere de la ea.

Când se reîntoarce la spital, Margaret Clive o întâmpină spunându-i:

— Ți-a sosit o telegramă.

„De la cine să fie? se întreabă Fanny. Nu poate fi de la Michael și Francis nu-mi telegrafiază, cel puțin nu în Franța”. Își scoase paltonul și ceru telegrama. „O fi de la mama, gândi ea în continuare. Sper să nu fie copiii

bolnavi!”

O deschise. Litere negre imprimate pe fâșii de hârtie albastră. Ușor de citit. O anunța, în formulele oficiale, că soțul ei, căpitanul Choyce, nu se reîntorsese dintr-un zbor de recunoaștere. Era „dat dispărut”.

Alergă sus în camera ei. Când citise telegrama fusese singură și acum dorea să evite compasiunea Margaretei. Va trebui s-o suporte... dar nu acum, nu încă. Era aproape ora ceaiului. Îi mai rămâneau doar câteva minute de singurătate. Da, destinul îi bătuse la ușă, și cu ce putere!

Fanny era împietrită. Pierduse orice facultate de gândire, de rațiune, de simțire. Nu mai cunoscuse asemenea stare de spirit de la șocul pe care-l suferise după căsătoria ei... din nou viața părea să se prăbușească în juru-i ca un castel din cărți de joc... dar de astă dată era altceva și mult mai îngrozitor... era răvășită, devastată de durere. Suferea nu pentru ea, ci pentru Michael. Avea impresia că un nor negru, compact, se lăsase asupra vieții ei. Ea singură chemase asupra-i această răsplată, dar nu asta o durea. Nu o chinuia nicio remușcare pentru ceea ce făcuse, dar o sfârteca gândul la Michael, o durea moartea lui, pentru el... era mahnită, profund mahnită... se lovise de tăișul morții. Ar fi dorit să fi fost altfel... și, în același timp, în ciuda negurii întunecoase, în ciuda eclipsei simțurilor și a rațiunii pe care o simțea infiltrându-se și instalându-se pe îndelungă vreme, totuși undeva, adânc, adânc, în miezul făpturii ei, încolțise un grăunte de sălbatică speranță. Știa că e acolo, deși se străduia să nu se gândească, să nu-i ia în seamă prezența; și totuși se găsea acolo; de neconfundat, îndărătnic, persistent, o voce mută pe care nimic nu o putea opri, nu o putea amuți. „Poate, cine știe? ... ar putea să însemne că într-o bună zi... într-o zi foarte îndepărtată din viitorul înnegurat... toate vor lua întorsătura dorită. Poate că se va mărita cu Francis. Poate că ăsta era destinul ei”. Încercă să alunge gândul. Se strădui să-și frâneze orice simțământ de asemenea natură. „Ei bine, își spuse singură, trebuie să fac față situației.”

Își spală fața, coborî la ceai și o găsi pe Margaret.

— Michael e dat dispărut, o anunță ea.

Margaret, care cu un an în urmă trecuse printr-o nenorocire similară, era toată numai compasiune, și-i înșiră întreg cortegiul de consolări și ipoteze care se oferă în asemenea prilejuri: s-ar putea să fi căzut prizonier; o fi făcut vreo aterizare forțată; asemenea situații survineau zilnic; în orice caz, prizonierii din aviație erau foarte bine tratați de nemți; oricum, ea trebuia să scrie de urgență în cutare și cutare loc, la organizații neutre, care erau în măsură să-i furnizeze știri.

Două zile mai târziu, Fanny primi o scrisoare de la comandantul escadrilei lui Michael, care, însă, nu-i comunica nimic în plus. Michael plecase într-un zbor de recunoaștere și nu mai revenise. Germanii nu raportaseră în acea zi doborârea vreunui avion englez, așa încât se putea să fi făcut o aterizare forțată. Adăuga câteva aprecieri elogioase la adresa lui Michael.

Timpul se scurgea însă și nu sosea nicio veste de la el. După o lună, Fanny află, prin intermediul organizațiilor neutre, că în tabăra germană nu se cunoștea nimic despre căpitanul Choyce sau despre avionul lui.

— Poate că a aterizat forțat pe undeva prin Franța, o consola lumea pe Fanny, și e posibil să stea ascuns în vreun loc de partea cealaltă a frontului. S-au mai întâmplat lucruri din astea, au fost oameni care au stat ascunși luni de zile. S-ar putea ca într-o bună zi, când nici nu te aștepți, să iasă la iveală. Oricum, dacă ar fi fost omorât, mai mult ca sigur că nemții ar fi știut.

Fanny simțea că nu mai rezistă să rămână în Franța și, de Paști, părăsi definitiv spitalul, motivând că a lipsit prea multă vreme de lângă copii. Se întoarse în Anglia, mai întâi la Hockley, apoi la Londra. Îl imploră pe Francis să-i găsească o posibilitate de a activa, iar el îi aranjă să lucreze la cantina organizată în gara Victoria.

Pe Francis îl vedea cel puțin o dată pe săptămână, și aceste întâlniri constituiau toată rațiunea ei de existență.

Nimic nu se schimbase între dâșii. Nimic, își spunea Fanny, nu va putea vreodată să cunoască o schimbare. Ceea ce-i lega era deasupra și dincolo de orice altceva și nimic n-ar fi putut altera iubirea lor, pentru că acesta trăia prin sine, avea o viață proprie, în afara a tot ce însemna existență cotidiană.

Lady Weston afișa părerea că Fanny e incredibil de curajoasă. Dar în sinea ei era mirată, nedumerită. Își dădea seama că Fanny se simțea mai bine și arăta mai bine ca oricând și, pe de altă parte, o simțea intangibilă, inaccesibilă. Se întreba ce se putuse întâmpla, ce s-o fi petrecând în sufletul ei. Nu știa de existența lui Francis Greene; Fanny izbutise cu ușurință să nu dea nimic în vileag, nici ei, nici nimănui altcuiva.

Timpul trecea, vara era pe sfârșite, și de la Michael nu sosise încă nicio veste. Fuseseră sondate toate sursele de informații, dar fără niciun rezultat. Autoritățile germane continuau să susțină că nu au habar de Michael sau de avionul lui. S-ar fi zis că se înălțase în spațiu și se volatilizase. Fanny rămase la Londra tot restul anului până la Crăciun, pe care-l petrecu împreună cu mama ei în Devonshire. Francis Greene continua să stea la Greenwich. După Crăciun, Fanny se întoarse la Londra cu copiii, și-și reluă munca la cantină.

Leo Dettrick plecase din Franța în Italia; în drum, trecuse prin Londra și Fanny reușise să-l vadă un moment. Stephen Lacy căzuse pe front iar George Ayton fusese gazat și trimis acasă într-o stare foarte precară.

Leo continua să-i scrie în fiecare zi. Era foarte prins de Fanny și, în adâncul inimii lui, nutrea o speranță pe care nici nu cuteza s-o formuleze în cuvinte; dacă, într-adevăr, până la urmă se va dovedi că Michael fusese omorât, poate că, într-o zi... când războiul se va fi terminat și rănilor se vor fi cicatrizat, Fanny avea să se mărite cu el. Dar își răspundea singur că ar fi prea frumos ca să poată fi adevărat. „Oricum, se asigura el, cu altcineva n-o să se mărite.”

Când o întâlnești, în trecerea lui prin Londra, simți pe dată că ceva se schimbase în Fanny, dar puse totul pe seama dispariției lui Michael. În fond, fusese un șoc zguduitoare. Dettrick știa că se împrietenise cu Francis Greene — chiar acesta i-o spusese — și era mulțumit, foarte mulțumit că Fanny îi aprecia amicul. Nici prin cap nu-i trecea că s-ar fi putut înfiripa o legătură mai intimă între ei. Sensibil și receptiv cum era la orice impresie nouă, Leo fusese atât de absorbit de noile lui trăiri, încât nu mai avea timp să cumpănească asupra experiențelor altora; lua drept bun că lucrurile stăteau așa cum i se spunea sau cum arătau la suprafață. Francis și Fanny se împrieteniseră pentru că se întâlniseră o dată sau de două ori la Boulogne și pentru că amândoi erau prietenii lui. Ce putea fi mai firesc? Acum, desigur, se vedeau foarte rar, pentru că Francis era la Greenwich și Fanny la Londra. Dar înfățișarea lui Fanny îl frapase. Niciodată în viața ei nu arătase mai bine, radia aceea sănătate și frumusețe care izvorăsc dintr-o mare bucurie, din conștiința de a fi iubit. Dragostea pe care i-o purta Francis era la fel de intensă ca în prima zi și o îmbăia într-un fluid cald, care-o făcea impermeabilă la orice altceva.

Și tot astfel era și dragostea pe care i-o purta ea. Se desprinsese de țărână, părea să plutească în ceruri. Nu-i venea a crede că o astfel de fericire e cu puțință. Toate îi apăreau distanțate — războiul, tot ce se lega de el. Iubirea ei era un curcubeu mijit din pânțele unor nori întunecoși, dar oricât de plumburii erau norii, curcubeul se înfipsea în carnea lor, colorând universul în nuanțe de bucurie și speranță.

Și așa s-au scurs zilele, până când războiul s-a apropiat de sfârșit. Fanny își petrecea tot timpul la Londra, cu excepția unor vizite scurte la Hockley sau la mama ei, în Devonshire. Când începură raidurile aeriene, Fanny consideră că Hockley e mai expus zepelinelor (așa și era) și-și trimise copiii în Devonshire, unde rămaseră toată vara și toamna. Dar peste iarnă, când Peter se duse la școală, la

Brighton, o luă pe Hester cu ea la Londra.

Din Italia, Leo Dettrick plecă la Salonic. Francis Greene rămase însă la Greenwich și legătura dintre el și Fanny nu numai că era neștirbită, dar părea să-i încătușeze tot mai puternic și să devină din ce în ce mai vitală pentru ei, pe măsură ce treceau lunile. Se vedeau rar și întâlnirile erau scurte, ceea ce dădea și mai multă savoare iubirii lor, o făcea mai aprinsă, mai arzătoare,

*De-aceea-s sărbătorile atât de sfinte și de prețuite
Căci rar ivindu-se în albia unui an,
Par nestemate scumpe, șlefuite,
Sau diamantul solitar dintr-un colan.*

Așa gândeau amândoi și sărbătorile lor, ori de câte ori se întâlneau, întreceau tot ce-ar fi putut visa vreodată Fanny. Fericirea ei era atât de supremă, încât simțea că trebuie să se întâmple ceva îngrozitor – poate că Francis va fi trimis pe front, va muri de tifos sau va fi ucis într-un bombardament aerian. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Războiul luă sfârșit, și Fanny și Francis erau în viață, copiii erau în viață, soarta părea să-i fi privit pe toți cu un surâs binevoitor și să le fi încuviințat fericirea.

Da, războiul se sfârșise și de la Michael încă nu parvenise nicio știre. Fanny căpătase certitudinea, și la fel îi spuneau toți, că fusese, probabil, omorât. Se prăbușise cu avionul. Uneori se întâmplă să nu se găsească nicio urmă a unui avion prăbușit. Poate căzuse în mare și se înecase.

După încheierea armistițiului, Francis renunță la spitalul din Greenwich și se întoarse la Londra. Acum se vedea zilnic cu Fanny și începură să discute chestiunea căsătoriei. Hotărâseră să se căsătorească, dar încă nimeni nu le aflase taina. Fanny nu spusese nimănui nimic, în afară de mama ei; Lady Weston rămăsese înmărmurită de uimire, dar adoptase o atitudine filosofică. Fanny i-l prezintă pe Francis, care îi plăcu, dar nu se putu abține să nu remarce că valul ăsta de căsătorii postbelice aducea a isterie curată

și o sfătui pe Fanny „să mai aștepte”.

Leo se întorcea în sfârșit acasă; imediat după armistițiu, îi telefonase direct din Cairo lui Fanny, anunțând-o că speră să sosească la Londra după Crăciun.

Încă nu știa nimic despre legătura ei cu Francis Greene, și Fanny se întreba cum va reacționa. „La urma urmei, își spunea ea, Leo nu e îndrăgostit de mine și n-are niciun sens să se prefacă a fi; dar bărbații, și mai ales cei ca Leo, reacționează foarte bizar la asemenea lucruri și nu poți ști niciodată cum or să le ia.”

Într-o zi, când se găseau împreună în sufrageria locuinței din Queen Anne's Street, îl întreabă pe Francis:

— Crezi că Leo o să aibă ceva împotrivă când va afla că ne căsătorim?

— Ce să aibă împotrivă?

— Știu eu, nu cred că-i place să i se căsătorească prietenii; el consideră că, într-un fel, îi aparțin.

— Crezi că ar dori să se căsătorească el cu tine?

— A, nu!

— Dar ți-ne foarte mult la tine – în toți anii aceștia ți-a fost extrem de devotat – vreau să spun că a fost realmente îndrăgostit de tine, nu crezi?

— N-aș crede, răspunse Fanny.

Se gândea la Daphne Adeane și-și spunea că fantoma lui Daphne se interpusese cu succes între ea și Leo, chiar dacă dăduse greș când fusese vorba de ea și Francis. „Francis a uitat-o pe Daphne Adeane, dar Leo, orice s-ar spune, nu cred s-o fi uitat. Poate că a abandonat-o într-o vreme, dar s-a întors spășit la ea.”

— N-aș crede, repetă ea cu glas tare, totuși nu-i exclus să fie gelos. E posibil să se fi și îndrăgostit de altcineva.

— Nu, asta nu, răspunse Francis, și la rândul lui se gândi la trecut și la Daphne Adeane.

Ciudat, reflectă el, cum Fanny ștersese cu totul din mintea lui imaginea lui Daphne Adeane. Poate pentru că Fanny avea o personalitate mai marcată. S-ar fi zis că Daphne era schița, iar Fanny portretul finisat. Ciudat cum

Între ele exista acea nedefinită, inefabilă asemănare, și totuși erau atât de departe una de cealaltă. Daphne era, în comparație cu Fanny, ceea ce-i clarul de lună față de strălucirea soarelui, apa limpede față de vin. Odată ce te aflai în prezența lui Fanny, imaginea lui Daphne pălea. Fantoma față-n față cu spiritul vieții – și asta nu din pricină că era moartă. Chiar de-ar fi trăit încă, ar fi fost la fel, și Francis își spuse că, probabil, Leo era conștient de această deosebire și fusese conștient de ea din clipa când o cunoscuse pe Fanny.

— Sunt sigură, urmă Fanny, că, de îndată ce se va întoarce în țară, Leo va descoperi o nouă iubire.

— Mă întreb dacă așa o fi; dar știi, în cazul lui, iubirea nouă n-o anulează pe cea veche; conviețuiesc simultan.

— Probabil că ai dreptate, răspunse Fanny râzând veselă și fericită. Oricum, sper să nu aibă nimic împotriva noastră, pentru că mie mi-e foarte drag și n-aș vrea să-l îndurerez. Cred c-ar fi mai bine să-i scriu și să-i povestesc totul. Ar fi mai ușor decât să-i spun pe șleau.

Fanny fusese înștiințată oficial că se renunțase la orice speranță de a se mai găsi vreo urmă a lui Michael, așa încât acum se considera liberă.

Întoarcerea lui Leo în Anglia avu loc mai curând decât se așteptase Fanny și, de la gară, Leo descinse de-a dreptul la ea. Era imediat după Crăciun și, de astă dată, Fanny petrecuse Crăciunul la Londra. Dettrick fremăta de vești noi: pleca în America, pentru că prezența sa era indispensabilă la New York, unde urma să apară o ediție a operelor lui. Firește, în tot timpul războiului nu fusese în stare să scrie un rând dar, ce era mai neplăcut, nu fusese în stare să se ocupe nici de latura practică, materială, a meseriei lui.

Discutară de una și de alta și, în fiecare clipă, Fanny își spunea: „Acum, într-un minut, îi mărturisesc totul”, dar minutul zbura și constata că nu-i mărturisise nimic.

— Au renunțat la orice speranță de a mai da de urma lui Michael, îi spuse la un moment dat.

Leo răspunse că-i pare foarte rău.

— Dar nu se știe niciodată, adăugă el.

— Dacă ar fi existat vreo speranță, aș fi aflat ceva în tot acest timp.

Urmă o lungă tăcere.

— Bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă recăsătoresc, curmă Fanny tăcerea, subliniindu-și spusele cu un râs cam nervos.

Leo simți inima sărindu-i în piept, dar nu rosti o vorbă.

— De dragul copiilor, urmă ea; e foarte greu pentru ei să nu aibă un tată.

Prin mintea lui Leo nu trecu niciun moment gândul că Fanny ar avea în vedere pe cineva anume.

— Și cu ce fel de om crezi tu că te-ai putea remărita?

— Mi-ar plăcea să mă mărit cu cineva care să fie bun cu Peter, care să înțeleagă copiii. De obicei, tații vitregi sunt buni... mai buni decât mamele vitrege. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu un om sensibil... un om de felul...

— De felul cui?

— Știu eu, un om, cred, cum e domnul Adeane...

Leo râse.

— De ce râzi?

— Pentru că nu mi te pot imagina măritată cu Ralph Adeane - habar n-ai cum e...

— Ar fi fost foarte ușor să-l întâlnesc pe front; lucra în cadrul Crucii Roșii, lucrează încă la Geneva. Ciudat, el mi-a trimis scrisoarea care-mi anunța că trebuie să părăsesc orice speranță ca Michael să mai fie regăsit.

— Dar nu l-ai văzut niciodată în carne și oase?

— Niciodată.

— Dacă l-ai vedea, nu ai mai susține că el e genul de om cu care ai dori să te remăriți. Acum trebuie să plec, spuse Leo.

— Mai rămâi un moment!

— De ce? Vrei să-mi spui ceva?

— Cât ai să lipsești?

— Doar o săptămână sau două. Am să mă întorc cât de

repede o să pot. La revedere, Fanny.

Fanny se ridică și-l petrecu până la ușă. Leo deschise ușa și mai stătură puțin de vorbă în prag.

„Nu, gândi ea. Nu pot să-i spun; e ridicol, știu, dar nu pot să-i spun.”

Leo îi ghici șovăiala și stăruie:

— Fanny, ce este?

— Nimic, nimic.

Și totuși simțea că e ceva; o măsură lung cu privirea:

— Bine, atunci la revedere.

— Când te îmbarci?

— Mâine.

— Am să-ți scriu.

Leo Dettrick n-ar fi putut spune de ce aceste cuvinte i se păsură de rău augur.

— Da, scrie-mi, dar fă-o repede, altfel n-o să-mi mai parvină. Mă întorc cât de curând pot.

— Foarte bine. La revedere.

O cercetă cu o privire întristată. Simțea că în acest "la revedere" era ceva ultimativ, mai solemn decât în orice alt rămas bun. Apoi o părăsi, închizând încet ușa după el.

În seara aceea, Francis îi spuse că dorește să anunțe în ziar viitoarea lor căsătorie, dar Fanny îi ceru să nu facă așa ceva înainte de a-l preveni pe Leo.

— O să primească scrisoarea ta înainte de a fi putut citi anunțul din ziar.

— Nu se știe niciodată. Scrisorile se mai și pierd.

Lasă-mă să-i scriu întâi.

La o oră târzie din noapte, îi scrise în felul următor:

„Leo, mă mărit cu Francis Greene. E încă secret.”

Scrisoarea îi ajunse lui Leo la două zile după sosirea la New York.

O citi și-și spuse că e vorba, probabil, de o iluzie optică, o festă pe care i-o joacă ochii. Apoi simți că inima încetează să-i mai bată. Lumea deveni brusc o pustietate cenușie. În

clipa aceea, în mintea lui, imaginea lui Fanny se învâlmăși peste cea a lui Daphne Adeane — și imaginea cea nouă era un simbol tragic al dorințelor zădărnice, al sorții zeflemitoare, al permanentului regret.

CAPITOLUL XXIV

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, FANNY și Francis, aflați după micul dejun, tocmai redactau anunțul căsătoriei lor, când fata în casă le aduse o telegramă. Sosise din străinătate, și adresa de unde fusese expediată era neinteligibilă pentru Fanny, pe lângă că era și ilizibilă, dar părea un nume de oraș flamand, cu rezonanță familiară. Pentru cei care au trăit prin Flandra. Conținutul era următorul;

„Mănăstirea maici Sf. Iosif din Hoogebecke Belgia raportat 1 ianuarie adăpostirea din 1916 a ofițer englez suferind amnezie totală. Controlând date bănuie posibilitatea a fi căpitanul Choyce. Plecat Hoogebecke însoțit coleg și medic. Constatat că e căpitanul Choyce. Memorie aparent total pierdută la interogatoriu medic, dar total recuperată la vederea mea. Medicul afirmă recuperarea durabilă. Sănătos fizic, apt transportare. Nu e necesară venirea Dvs. aici. Organizez transportarea urgentă Londra dacă sunteți de acord. Sosire mâine seara. Rog telegrafiați. Hôtel d'Angleterre Calais

Basil Wake

Fanny îi înmână lui Francis telegrama. Un timp, niciunul nici altul nu rostiră o vorbă. În cele din urmă, Fanny rupse tăcerea:

— Acum trebuie să rezolvăm de urgență situația. Cum să-i spun?

— Ai de gând să...?

— Nici nu poate fi vorba de altceva... cu neputință... Așa cred... doar dacă tu ți-ai schimbat hotărârea.

— Nu, nu s-a schimbat nimic... dar nu-ți dai seama ce o să însemne... în afară de toate celelalte, va însemna renunțarea la Peter.

— Nu în întregime. Michael îmi va îngădui să-l iau uneori la mine... în vacanțe. (În ultimii trei ani Peter urmase o școală particulară). La urma urmei, lucruri de felul ăsta se întâmplă acum zilnic. N-aș mai putea să mă întorc la Michael, în niciun caz, oricât aș dori-o; nici n-ar fi onest, nu-i așa?

— Eu nu pot să judec din punctul tău de vedere. Nu pot fi obiectiv.

— Doar dacă, adăugă Fanny, urmărindu-și firul gândurilor ei de parcă nici nu auzise cuvintele lui Francis, doar dacă te-ai săturat de mine și ai dori să te eliberezi. Dacă e așa, spune-mi-o.

Îl privi cu o expresie gravă în ochi.

— Nu, de bună-voie n-aș putea renunța la tine - știi foarte bine că n-aș putea.

— Da, *știi* că n-ai putea.

Și rămaseră mână în mână, ca doi copii speriați, amenințați că va veni o zână rea care o să-i despartă. Amândoi erau disperați, gata să se lanseze într-un act disperat, înspăimântați că, orice-ar face sau ar putea face, soarta va fi mai tare decât ei...

— Cum să-i spun? Cum *pot* să-i spun?

— Ce întâmplare extraordinară! comentă Francis. Mi se pare extraordinar faptul că nimeni nu l-a descoperit până acum. E adevărat însă că-și pierduse memoria.

— Probabil că apariția lui Basil Wake l-a făcut să-și revină.

— Foarte posibil. Ca să-l facă să-și revină trebuia să fie ceva sau cineva legat de viața lui dinainte de război, îl cunoștea bine pe Wake?

— Da, de înainte de căsnicia noastră. Nu-ți aduci aminte

- ți-am povestit totul...

— Da, desigur. Dar e extraordinar faptul că maicile au tăcut până acum.

— Sunt atât de lipsite de simț practic, și presupun că au așteptat să se termine războiul. Au comunicat abia după aceea. Firește, au procedat greșit.

— Mă întreb dacă el e complet restabilit. S-ar putea să aibă nevoie de îngrijire.

— În telegramă se subliniază că medicul e satisfăcut.

— Era de datoria lui să spună așa.

— Recuperările de asemenea natură sunt, de cele mai multe ori, subite, totale și durabile... nu-i ca și cum ar fi suferit un șoc de obuz sau ar fi fost supus multă vreme traumatismului vieții de tranșee. Cred că am să-i las o scrisoare, și eu o să plec la mama. Ar fi cel mai bine.

— N-ai putea să-i ceri lui Lady Jarvis să-i spună?

— Ea nu s-ar împotrivi... dar cred că ar fi mai dureros pentru el.

— Fanny, ești sigură?

— Francis, sunt sigură că nu pot să renunț la tine... și la ce-ar folosi, chiar dacă aș face-o? Tot ce s-a întâmplat între noi e irevocabil. Nu putem da acele ceasornicului îndărăt, nu-i așa? Presupunând că Michael ar ști, el nu m-ar mai vrea... și eu nu l-am mințit niciodată. Ai putea să-mi ceri să-l mint zi de zi, să întruchipez o minciună vie? N-aș putea-o face.

— Mă rog, zise Francis privindu-și ceasul. Trebuie să plec la lucru. Ai să-mi spui mai târziu ce-ai hotărât.

— Bine. Vino diseară cât de devreme poți. Va trebui să o chem pe mama și s-o anunț. Cu ea o să am de furcă, știu. Ea nu poate fi rezonabilă în cazul ăsta.

Francis plecă și Fanny simți nevoia imperioasă să discute cu cineva care i-ar fi putut da un sfat. Simțea nevoia să stea de vorbă cu un om - și preferabil cu cineva mai puțin intim. Mama ei era în Devonshire cu micuța Hester. Începu să enumere în gând: Lady Jarvis? Doamna Tracy? Cuthbert Lyley? Domnul Rowley, parohul din Hockley? O sună la

telefon pe Lady Jarvis; i se spuse că tocmai plecase în Cornwall, și avea să lipsească trei săptămâni. Cuthbert Lyley și ceilalți erau prea departe. Și trebuia să discute chestiunea pe loc. Își puse pălăria și paltonul și ieși în parcul St. James. Traversă parcul, urcă strada, tăie drept prin diverse străzi până ajunse în Hyde Park, o luă pe aleea spațioasă până ieși la Arcul de Marmură și acolo, lângă poartă, se așează pe o bancă. Dar plimbarea lungă nu contribuise la limpezirea gândurilor ei. Mai bine zis, hotărârea ei era neclintită, dar nu știa cum trebuie făcut primul pas. Hotărâse ce trebuie să facă, dar nu și *cum* să procedeze. Rămase pe bancă vreo jumătate de ceas. În raport cu anotimpul, era neobișnuit de cald; deslușeai zvon de primăvară în aer și pe pământ.

Pretutindeni, totul renăște. Viața renăscuse după război, se închea o lume nouă, ea începuse o existență nouă. La începutul războiului nici prin vis nu i se năzărise că așa ceva ar fi cu putință – că viața ar mai putea renaște. Apoi gândul i se opri la copiii ei. Oare într-adevăr avea să-l piardă pe Peter pentru totdeauna? Nu era posibil. Și așa era la școală, or asta însemna cea mai mare dintre pierderi: copilăria pierdută. Oare o să-i reproșeze când o să crească mare? Nu-i venea să creadă; o s-o înțeleagă. Și apoi, Fanny știa prea bine că și în cazul când ar trebui să renunțe la Peter, ar prefera să-l piardă pe el decât pe Francis. Hester? Ea oare avea să-i reproșeze? Poate că da; dar deocamdată era prea mică și nu conta. Nimic, nimic pe lume n-ar putea o determina să renunțe la Francis – nimic, nimic, nimic!

Și tocmai când depăna aceste gânduri, o siluetă familiară trecu pe lângă ea – un bărbat; acesta întoarse capul, șovăi o clipă, Fanny însă îl recunoscu și îl strigă:

— Părinte Rendall!

Se ridică de pe bancă și îi spuse:

— Ești întocmai persona pe care voiam s-o văd deși ca să fiu sinceră, nu m-am gândit la dumneata.

— Ce curios, răspunse părintele Rendall, acum câteva minute am trecut pe lângă cineva și mi-am spus: „Uite-o pe

doamna Choyce” dar până la urmă nu erai dumneata, pentru că imediat după aceea să te întâlnesc într-adevăr.

— Te grăbești, părinte? Unde te duceai?

— Acasă. Locuiesc lângă Notting Hill, dar nu mă grăbesc. Pot să merg cu dumneata oriunde dorești sau să te ajut în orice fel.

— Îți convine să intrăm în parc prin Bayswater?

— Perfect.

Traversară șoseaua și urcară pe o alee în parc.

— Vreau să-ți cer sfatul într-o anumită chestiune sau, mai curând, să-ți aud părerea. Vreau să-mi răspunzi exact ce i-ai răspunde unei femei care s-ar spovedi în confesional, spunându-ți ce o să-ți spun eu.

Părintele Rendall încuviință din cap:

— O să fac ce-o să pot.

— Uite, pe scurt, povestea e următoarea. M-am măritat foarte tânără. Eram îndrăgostită nebunește. Soțul meu era cu treisprezece ani mai vârstnic decât mine. Îl iubeam pătimăș și eram convinsă că și el mă iubește. Eu mă îndrăgostisem de el de la prima vedere și nu concepeam că nu s-a petrecut și cu el același lucru. Și nu era așa. Soțul meu avusese o legătură cu o altă femeie, legătură care durase ani de zile. Eu nu aveam habar și am descoperit adevărul mult mai târziu. Nu el mi l-a spus și nu-l învinovățesc că n-a făcut-o. Dimpotrivă, acum îmi dau seama că a procedat bine. După ce s-a căsătorit, nu s-a mai întâlnit cu acea femeie și sunt sigură că a încercat s-o uite, dar nu a izbutit; ea a avut o purtare plină de abnegație, și curând după aceea a murit – posibil ca însăși această abnegație să-i fi scurtat viața. Soțul meu nu a putut-o uita și nu s-a putut împiedica să mă compare într-una cu ea – iar comparația era în defavoarea mea; ne-am înstrăinat din ce în ce. Am avut trei copii, dar unul mi-a murit. M-am urâțit; trăiam închistată în mine; renunșasem la orice bucurie. După aceea l-am cunoscut pe Leo Dettrick, scriitorul. Am devenit prieteni – nimic mai mult. Și am reînviat. Am plecat în străinătate; dându-mi seama că-i fac lui Michael o viață

foarte posomorâtă, am întors fila. Mi-am redobândit sănătatea, frumusețea și Michael s-a îndrăgostit de mine. Dar pentru mine era prea târziu; nu-i mai puteam dăruia nimic. Apoi a izbucnit războiul și, în 1916, l-am întâlnit pe Francis Greene. M-am îndrăgostit de el, așa cum n-am fost îndrăgostită niciodată în viața mea, și el s-a îndrăgostit de mine. M-am dăruit lui cu trup și suflet. Curând după aceasta a sosit vestea că Michael fusese dat dispărut. Mai târziu mi s-a adus la cunoștință că nu mai există nicio speranță să fie în viață și, de curând, după încheierea armistițiului, Francis și cu mine am hotărât să ne căsătorim și chiar azi era să trimitem anunțul la ziar, când mi-a sosit o telegramă că soțul meu e în viață, că a fost găsit într-o mănăstire de maici, suferind de o amnezie totală, dar că acum și-a recuperat memoria. Se adaugă că e teafăr și normal, iar recuperarea memoriei promite să fie permanentă. Se va întoarce acasă foarte curând: mâine după-masă va fi aici.

Eu una sunt ferm hotărâtă să mă mărit cu Francis Greene, atâta timp cât o dorește și el. Și știu că o dorește. Așa afirmă, și el nu minte. Nădăjduiesc că Michael îi va îngădui lui Peter, băiețușul meu, să-și petreacă la mine jumătate din fiecare vacanță; dar chiar dacă nu i-ar îngădui, chiar dacă ar trebui să nu-l mai văd pe Peter niciodată, tot nu m-aș întoarce la Michael – tot m-aș mărita cu Francis. Și nu numai pentru că-l iubesc pe Francis mai mult decât orice pe lume, deși așa îl iubesc; nu numai pentru că el mă iubește pe mine mai mult decât orice pe lume, deși așa mă iubește – nu numai din aceste pricini, ci și pentru că nu aș putea să fiu lipsită de onestitate față de Michael. Nu l-am mințit pe Michael niciodată; cum aș putea să mă întorc acum la el prefăcându-mă că nimic nu s-a întâmplat? De trei ani îi aparțin lui Francis. Îi sunt soție. Ar trebui să mă reîntorc la Michael ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și să reînnod firul de unde i-am întrerupt? Așadar chestiunea căsătoriei mele nici nu se mai pune în discuție. Mă voi mărita cu Francis; am de gând să-i spun lui Michael întregul adevăr și cred că el va consimți să divorțeze.

Dar aş vrea să ştiu ce i-ai răspunde unei femei cuvioase dacă ar veni să-ţi mărturisească toate acestea. Nu trebuia să te temi că cele ce-mi vei spune ar putea afecta într-un fel sau altul posibilitatea de a mă converti la catolicism pentru că, după cum ştii, şi după cum ţi-am spus adesea, eu sunt o *Păgână* – nu o păgână „cu cununi de trandafiri şi de desfrâu”. Nu cred în ceea ce oamenii consideră prosteşte că înseamnă paganism. Eu cred în determinare, în legile naturii şi nu aştept nimic de la viaţa viitoare. Nu cred în viaţa viitoare. Nu cred în existenţa unui Dumnezeu. Nu cred în revelaţii divine şi gândesc că toate religiile pentru care oamenii s-au războit şi şi-au dat viaţa, în numele cărora s-au vărsat oceane de sânge, sunt născocite de *om*, inventate pentru că unii oameni doresc să creadă în ele, doresc să aibă crezuri, idoli, biserici, altare; şi fiecare ţară sau neam îşi are credinţa pe care o merită. Aşadar, nu trebuie să-ţi spui: „Dacă o sfătuiesc într-un anumit fel va fi foarte neplăcut pentru ea dacă într-o zi va dori să treacă la catolicism” sau „Asta o s-o îndepărteze de biserică”. Toate astea pe mine n-au cum să mă afecteze. Eu n-am niciun sâmbure de credinţă în mine. Poate că era mai bine dacă aveam. Şi aci, vocea lui Fanny aproape că se frânse. Dar răspunde-mi, urmă ea, exact ce-ai răspunde uneia dintre credincioasele dumitale. Numai te rog să nu încerci să pui în discuţie chestiunea căsătoriei mele. În privinţa *asta* hotărârea mea e luată.

— Ei bine, spuse părintele Rendall, dacă una dintre credincioasele mele ar veni la mine cu această poveste i-aş spune: „Nu pot să fac abstracţie de chestiunea căsătoriei. Eu nu pot să înlesnesc o viaţă de adulter”. Presupun că eşti căsătorită legal cu soţul dumitale?

— Da, dinspre partea asta nicio scăpare.

— Ei bine, i-aş spune mai departe: „Nu te pot sfătui să-i ceri soţului dumitale să-ţi furnizeze el temeiuri de divorţ, comiţând sau simulând un adulter, pentru că în cazul ăsta ar fi un păcat de altă natură. Şi nici pe dumneata nu te pot sfătui să-i zdrobeşti inima; te iubeşte, se întoarce din

grozăviile războiului și a trecut prin toate aceste orori cu speranța într-o viață mai fericită... se întoarce plin de speranțe... și nici un te pot sfătui să sădești o imagine dezgustătoare despre mama lor în mintea copiilor care, sper, au încredere în dumneata”.

— Deci m-ai sfătui să mă întorc la soț?

— Categorie.

— Dar dacă m-aș întoarce la el ar trebui să-i spun adevărul. Ți-am mai repetat, eu nu l-am mințit niciodată pe Michael. Are încredere în mine și știe că sunt sinceră. Cum aș putea să-l mint în această privință, cea mai importantă dintre toate? Cum aș putea să-mi prefac toată viața într-o imensă minciună, minut de minut? Alte femei sunt poate în stare - li s-o fi părând poate drept - dar eu nu pot s-o fac și n-are niciun rost să mi-o ceri.

— Atunci, urmă calm părintele Rendall, i-aș spune penitentei mele: „Dacă te întorci la soțul dumitale, nu te sfătuiesc să-i spui adevărul”.

— Dar m-aș simți mârșavă!

— Și i-aș răspunde: „Va trebui să te înveți să te simți mârșavă. E o stare pe care ți-ai creat-o cu mâna dumitale”. E întocmai ca atunci când un tânăr se întreabă dacă să-i povestească logodnicei despre aventurile lui de înainte de căsnicie. Și NU trebuie s-o facă. Singură ai spus că soțul a procedat foarte bine nepovestindu-ți despre legătura lui.

— Dar înseamnă să fiu ipocrită.

— N-ai încotro, i-aș spune penitentei mele, și la fel îți spun și dumitale. Asta e o parte din pedeapsa ce ți se cuvine, dacă vrei s-o iei așa. Dar dacă nu te întorci la soț, atunci te vei găsi într-un mare impas. Nu te pot sfătui să-i mărturisești ceea ce i-ar da temei de divorț, și nici să-l silești să-ți dea el motive de divorț. Pe scurt, nu-ți rămâne decât o singură cale deschisă: jertfa de sine, jertfa eroică. Așa se întâmplă mereu. Alegând orice altă cale, n-ai face decât să culegi și să semeni nefericire. Altă ieșire nu există.

— Dar tot ce simte Michael, soțul meu, pentru mine se întemeiază pe faptul că am fost întotdeauna deschisă față

de el, că, moralicește, nu l-am mințit niciodată. Nu vreau să cred prin asta că n-am spus niciodată o minciună – minciuni îi îndrugam zi de zi... dar fundamental eram onestă, și el o știe, o simte instinctiv. Acum, dacă încep să joc un rol, o să simtă tot instinctiv.

— Ei da, și va trebui, la rândul lui, să înfrunte situația – și asta va fi o parte din pedeapsă.

— S-ar putea să ai dreptate, dar simt că nu pot s-o fac. Dacă aș aparține bisericii dumitale, mi-ai putea spune: „N-are nicio importanță ce gândești sau ce simți – aceasta este datoria ta, pe care ți-o arată biserica”. Dar eu nu-ți aparțin. Eu nu am călăuză. Așa cum ți-am mai spus-o, părinte Rendall, sunt o păgână.

— Foarte bine, să zicem că ești o păgână. Din punctul meu de vedere e cu atât mai bine; pentru că, din cele ce mi-ai spus înainte, am văzut că înțelegi ce înseamnă păgânism – iar biserica reține și conține tot ce admiri dumneata, tot ce e nobil și măreț în gândirea păgână. Și, după cum știi, nimeni nu credea mai ferm decât păgânii în iminența unei răsplăte. Îți primești răsplata fie că ai păcătuit cu voie sau fără voie. Oedip a suferit o cumplită pedeapsă fără să fi păcătuit cu bună știință. Anticii credeau în ispășire. Dacă vreun mare antic virtuos ar trăi astăzi, și ar cumpăni cazul dumitale, filtrându-l prin gândirea lui, nu cred că ar șovăi să-ți spună că, dacă faci ceea ce intenționezi să faci, îți pregătești dumitale și tuturor celor de care ești legată – soț, amant, copii – o Nemesis¹. Un purgatoriu pe pământ. Crezi că ai să-l faci pe Francis Greene fericit căsătorindu-te cu el în asemenea împrejurări?

— Dar dacă suntem gata să înfruntăm și să împărțim nefericirea împreună?

— Spui asta judecând situația după datele ei de *acum*; dar trebuie să te gândești că, după producerea evenimentului, va fi cu totul altfel.

¹ Nemesis – zeița răzbunării și a justiției în mitologia greacă.

— Noi nu ne vom schimba niciodată; vom fi ca Paolo și Francesca în vârtejul de foc:

*Împreună în văzduhul atât de blestemat*¹

și nu ne vom plânge.

— Asta cred; cred că-i ceea ce simțiți voi doi. Dar la ceilalți nu te gândești? Vei fi oare în stare să uiți că și ceilalți trăiesc și sunt nefericiți? Hai să lăsăm la o parte copiii; n-am să stărui asupra lor, pentru că nu socotesc necesar. Ai ținut seamă de acest sacrificiu și bănuiesc ce trebuie să însemne pentru dumneata. Dar gândește-te la Francis Greene. *E/* va fi cel nefericit.

— O, eu n-o să fiu o Anna Karenina. Am detestat-o toată viața mea și acum văd c-am avut dreptate. Ea a făcut harcea-parcea din tot.

— Fiecare dintre noi facem harcea-parcea din ceva.

— Așa o fi. Dar ca să nu mai lungim vorba, nu pot să fac ce-mi spui. Știi, părinte Rendall, eu nu vreau să fiu cinică, e foarte frumos să vorbești de răsplată, și de Nemesis, și de tragedie, și de purgatoriu, dar trebuie să ții seama că azi asemenea lucruri se întâmplă aproape zilnic și unor persoane pe care le cunoaștem cu toții, iar mie mi se pare că au rezolvat situația cu destul succes; Nemesis s-ar putea să acționeze pe lumea cealaltă, dar în ce privește lumea de aci, cunosc o mulțime de oameni care au divorțat și s-au recăsătorit, și care sunt perfect fericiți; și unii dintre ei au și copii, care au rămas prieteni cu ambii părinți... și toate merg de minune.

— Dumneata nu poți judeca aceste lucruri decât din afară și nimeni nu poate cunoaște aspectele lăuntrice decât după ce drama a fost consumată până la capăt. Tot ce-ți pot spune sunt următoarele: cred că niciun filosof, din nicio perioadă, nu a susținut vreodată că poți încălca legea fără să fi pedepsit. Nu te poți situa deasupra legii.

¹ Dante — Infernul — Cântul V v. 86.

— Iubirea e deasupra legii.

— Nu. Eu aş spune că legea este iubire.

— Nu pot, nu pot, nu pot, părinte Rendall. Se aşează pe o bancă din parc şi izbucni în lacrimi. Apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine, se ridică şi porni mai departe. Pentru dumneata totul e foarte simplu, urmă Fanny. Toate căile dumitale sunt trasate pe hartă; dar eu nu cred în hărţi, de ce m-aş adapta măsurătorilor lor?

— Şi totuşi o faci, cerându-mi mie sfatul. Vrei să afli ce spune harta mea.

— Da, da, da; pentru că vreau să-mi clarific mie lucrurile. Sunt gata să admit că s-ar putea să ai dreptate. Posibil ca eu să greşesc, dar, fiind ceea ce sunt, nu pot urma de bună voie căile hărţii, sunt prea independentă, prea voluntară, prea rebelă dacă vrei, pentru a urma harta cu ochii închişi. Şi apoi, nici nu mă convinge. Eu m-am născut protestantă – numai că o protestantă fără de credinţă. O păgână înăscută.

— Dumneata, care admiri sentimentele grecilor, îţi aduci aminte ce i-a spus Antigona lui Creon în timp ce oficia ritualul înmormântării fratelui ei, deşi Creon o oprise? „N-aş fi crezut că tu, un muritor, poţi frânge veşnica, nescrisa lege a Dumnezeirii. Şi nu-i de azi, de ieri.”

— Întocmai ce spun şi eu. Eu afirm că mă supun unei legi nescrise. Antigona fusese acuzată că încalcă legea formală a omului. Legile omului le încalc şi eu – convenţiile lumii – ale societăţii.

— Ba dimpotrivă, legile omului îţi dau voie să divorţezi oricât şi oricând îţi place. Dumneata încalci legea Domnului. Legea călcată de Antigona era legea făcută de om – o lege fortuită, crudă şi nedreaptă – creată în vederea unui scop vrednic de dispreţ; iar Antigona subliniază că legea pe care o încalcă ea nu-i cea dată de Zeus şi nu întruchipează justiţia. Legea pe care o respecta ea era cea a lui Zeus. Iar legea pe care vrei s-o încalci dumneata e cea a Domnului: „Să nu săvârşeşti adulter”.

— Pe asta am şi încălcat-o... aşa că nu mai are mare

importantă ce fac de acum înainte. E prea târziu.

Trecuseră de poarta Victoria.

— Trebuie să mă întorc acasă, zise Fanny. Mă mai gândesc eu. Îți mulțumesc pentru toate câte mi le-ai spus. Ai fost foarte bun. Chiar dacă n-o să-ți urmez sfatul – și după toate probabilitățile n-o să-l urmez, ba chiar ar fi un miracol dacă l-aș urma – tot m-ai ajutat; ai fost foarte bun cu mine și „îmi pare rău de deranj”, cum se spune.

— Pot să-ți pun o ultimă întrebare? spuse părintele Rendall.

— Da, desigur.

— Afirmi că ești o păgână. Care este, după părerea dumitale, ideea fundamentală a păgânismului? Care este esența tragediei grecești?

— Sacrificiul, răspunse Fanny fără să șovăie.

— Exact. Crede-mă, fiecare act de sacrificiu îți toarnă balsam pe rană, și fiecare act de egoism lasă un gust de pârlol, de fum, de cenușă și de colb. La revedere.

Și-i aruncă o privire de compasiune.

— La revedere, îi răspunse Fanny, și roagă-te pentru mine.

Fanny merse pe jos până la Arcul de Marmură, de acolo luă un taxi și se duse acasă. Avea atât de puțin timp la dispoziție. Voia să ia o hotărâre înainte de a se întâlni cu Francis. Acesta avea să vină între șase și șapte seara, dacă va putea să se elibereze... oricum, urma să ia cina împreună.

Când ajunse acasă, o aștepta pe masa din hol o telegramă de la Michael, prin care-i confirma cele scrise de Wake, asigurând-o că vor sosi „mâine”. Mai venise și o scrisoare de la Peter, de la școală:

SCUMPA MEA MĂMICĂ – Te rog să-mi scrii. Miercurea viitoare avem probă de gimnastică. Azi e o zi frumoasă. O să ne jucăm de-a prinselea. Te rog vino curând să mă vezi. Te rog trimite-mi două livre de alice și elasticul. Vezi ca elasticul să fie SUBȚIRE. La revedere.

Al tău fiu iubitor
PETER

P.S. Când vii adu-mi te rog 20 de maimuțele din acelea, de pluș. TE ROG ADU-MI. Știi cumva unde se poate cumpăra praf de strănutat?

CAPITOLUL XXV

FANNY A LUAT PRÂNZUL SINGURĂ. După masă, îi scrisese lui Michael o lungă explicație; se făcuse cinci și jumătate până să-și termine scrisoarea. Era o spovedanie, nu o justificare, și-i mărturisea, cu întreaga sinceritate de care era capabilă, toate prin câte trecuse de la căsătoria lor încoace și rațiunile care o făcuseră să ia acum hotărârea de a-l părăsi. De îndată ce termină scrisoarea, simți că zarurile fuseseră aruncate. Acțiunea îi apărea irevocabilă și începu să se și întrebe dacă procedase just. Rămase mai bine de un ceas la gura sobei, cufundată în gânduri. Îl aștepta pe Francis; întârziase, probabil că era prins de treburi. La șase și jumătate se auzi soneria de la ușa de intrare.

„A venit Francis”, își spuse.

Dar fata în casă îi aduse o carte de vizită pe care era tipărit:

RALPH ADEANE
Elm Park House,
Kensington.

— Poftește-l sus, zise Fanny.

Se simțea alarmată. Chiar în clipa în care fata cobora scările, sună telefonul: Francis o anunță că-i era imposibil să vină la cină. Cineva dorea să-l consulte într-o chestiune

extrem de urgentă și nu-l putea vedea decât la acea oră. Va face tot posibilul să mai ajungă la ea înainte de cină. Dacă nu, a doua zi dimineața, foarte devreme.

— Foarte bine; noapte bună, îi spuse Fanny, și în clipa aceea domnul Adeane fu poftit în cameră.

Era un bărbat scund, chel, foarte îngrijit, cu o barbă cenușie tunsă scurt și ochi ageri, liniștiți. Părea timid. Fanny îl invită să ia loc.

— N-ați primit telegrama noastră? Întrebă el cu oarecare ezitare în glas.

— Telegrama lui Michael? Ba da; am primit-o azi dimineață.

— A, atunci trebuie să fi sosit cu întârziere. A fost expediată alaltăieri din Hoogebeke.

— Atunci acel „mâine” din telegramă înseamnă azi, sări Fanny tulburată. A sosit Michael? E aici?

— Nu, nu, doamnă Choyce, o potoli Ralph Adeane, vizibil încurcat. Am venit singur. Și tocmai acest lucru voiam să vi-l explic, așa că voi începe cu sfârșitul celor ce aveam să vă comunic. Telegrama a fost expediată duminică dimineața, foarte devreme, din Hoogebeke, Belgia. Vă mărturisesc că nu am expediat-o eu, deși mie îmi revenea această însărcinare. Am plecat cu un automobil la Calais, și am petrecut noaptea acolo, la un hotel. Urma să plecăm mai departe a doua zi dimineața - domnul Choyce, Wake și cu mine - și să ajungem la Londra astăzi, în cursul după-amiezii. În ultimul moment, când dădeam să ne urcăm pe puntea vaporului, domnul Choyce - aci tuși fâstâcit - domnul Choyce a avut, pare-se, o recidivă, o semirevenire a... mă rog... a bolii dumisale. Tuși din nou. A suferit o pierdere a memoriei chiar din clipa în care a fost dat dispărut, și de atunci, după cum știți, a zăcut. Adeane făcu o scurtă pauză. Ei bine, domnul Choyce a avut o criză - l-a cuprins o bruscă și inexplicabilă aversiune de a călători - de a porni în călătorie. Ne-a chemat deoparte și ne-a comunicat că nu poate pleca. Noi am protestat. l-am explicat că-l așteptați, că v-am telegrafiat. Am încercat să-l

convingem, arătându-i cât de mare va fi dezamăgirea dumneavoastră... și... — tuși din nou ușor —... a copiilor, și a tuturor din familie. El ne-a implorat să ne întoarcem la hotel. Nu aveam suficient timp, dar am intrat la bufet, ne-am așezat la o masă și am comandat cafea. Mai era foarte puțin timp până la plecarea vaporului – cel mult zece minute, ba nu, greșesc, numai șase minute. Rezervasem o cabină, tot bagajul nostru era pe bord. Soțul dumneavoastră nu are niciun bagaj – doar o mică servietă pe care a cumpărat-o în oraș azi dimineață. Ei bine, am încercat să-l luăm cu binișorul... i-am spus: „Haide, haide, pleacă vaporul; dacă nu ne imbarcăm imediat, îl pierdem. Marea e calmă, o să fie o călătorie foarte ușoară... am rezervat o cabină... va fi un drum foarte comod”. Atunci domnul Choyce – soțul dumneavoastră – și-a îngropat fața în mâini... părea complet doborât... desigur, drumul până acolo și... și oboseala, fără îndoială... automobilele care în Franța gonesc cu o viteză nebună, deși l-am prevenit pe șofer că însoțim... nu tocmai un invalid, dar pe cineva care fusese invalid... degeaba însă, că tot n-a înțeles... Ei bine, domnul Choyce, soțul dumneavoastră, și-a îngropat fața în mâini și ne-a spus că nu se poate întoarce acasă... l-am întrebat de ce... cu multă blândețe, firește. Și atunci ne-a răspuns... desigur, dumneavoastră vă dați seama că totul se datorește stării prin care a trecut, și medicii spun că e un lucru uzual și că se întâmplă foarte frecvent – adică, vreau să spun, că celor care au suferit un șoc sau un traumatism puternic li se pot năzări tot felul de idei fantastice. „Ei bine, ne-a spus el, nu mă pot întoarce pentru că soția mea (șovăi), pentru că Fanny (tuși), nu dorește să mă întorc.” Părea să-și închipuie... așa argumenta el... că soția lui, că doamna Choyce... că dumneavoastră, doamnă Choyce, ați... ați... mă rog... că nu mai doriți să-l vedeți... de fapt a spus așa: „Ea nu mă iubește, și lucrul cel mai bun... așa a spus – aci domnul Adeane tuși din nou – lucrul cel mai bun pe care l-aș putea face ar fi să nu mă mai întorc”. Noi am protestat, am argumentat – dar aveam din ce în ce mai

puțin timp - vaporul pleca - Wake și cu mine trebuia să luăm o hotărâre rapidă și am decis ca Wake să rămână acolo cu domnul Choyce - vreau să spun cu căpitanul Choyce - iar eu să iau vaporul, ca dumneavoastră să nu așteptați zadarnic și să vă informez asupra celor întâmplate.

— Așa cum v-am spus, eu nu vă așteptam decât mâine, răspunse Fanny.

— Da, desigur. O slujitoare de la mănăstirea din Belgia a expediat telegrama, sau mai bine zis ei i s-a cerut s-o ducă la oficiul poștal și, fără îndoială, a făcut un pocinog. Totdeauna încurcă lucrurile - maicile, vreau să spun. Dar eu sunt sigur că totul se datorează unei extenuări trecătoare. Sigur că, după toate aceste luni, s-au adunat prea multe odată pe capul soțului dumneavoastră... și probabil că acum și-o fi și revenit la normal și e gata de călătorie. Wake a găsit un medic admirabil, așa că e pe mâini foarte bune. Cred că mâine, sau cel mai târziu poimâine, va fi aici. Wake vă va telegrafia, cu siguranță. Dar și eu și Wake socotim că-i strict necesar ca dumneavoastră să-i trimiteți de îndată un mesaj de încurajare. Amândoi suntem convinși că e singurul lucru menit să risipească această obsesie care a pus stăpânire pe soțul dumneavoastră. Credem că ar fi indicat să-i telegrafiați de urgență.

— Când ați aflat prima oară de el? Atunci când l-ați văzut dumneavoastră, prima dată, credeți că se simțea bine?

— Acum o să continui cu începutul poveștii. S-a întâmplat așa. Am aflat despre căpitanul Choyce în urma raportului făcut de călugărițele care l-au ascuns în mănăstirea lor. Habar n-aveau cum îl cheamă, dar au raportat că adăpostesc un ofițer care și-a pierdut complet memoria. De îndată ce s-a încheiat armistițiul, au luat legătură cu Crucea Roșie britanică din Geneva. Călugărițele afirmă că au scris de mai multe ori, dar n-am nicio îndoială că au pus o adresă greșită, dacă măcar au scris, lucru de care nu sunt foarte sigur, pentru că ori de câte ori e vorba de o cauză bună, nu te poți bizui pe călugărițe, și apoi l-au îndrăgit foarte mult

pe soțul dumneavoastră. Cum necum, scrisorile lor trebuie să se fi rătăcit, în afară de ultima, care ne-a parvenit la câțva timp după armistițiu, adică acum vreo trei săptămâni. În această scrisoare ne ofereau detalii despre ofițerul britanic. El le spusese că e aviator și că dăduse foc aparatului său – era foarte mândru de această faptă – și le-o repetase mereu și mereu, în franțuzește. Dar mai mult de atât nu le putuse spune; picase la ele din albastrul cerului; n-avea niciun act de identitate asupra-i – nici plăcuță, nici medalii, nici documente. Afirma că dăduse foc la tot și că nu-și mai putea aminti de nimic. N-au putut să-l predea înainte de încheierea armistițiului, pentru că mănăstirea se afla în teritoriul belgian ocupat de nemți. Și apoi, nu mai puteau după el, îl numeau „*Ce très cher Monsieur*” și „*Notre Anglais*”¹, și l-au ținut ascuns cu ușurință până la sfârșitul războiului. Comunicarea am primit-o noi – domnul Basil Wake și cu mine, care am lucrat la acest... la acest... „serviciu” în tot timpul războiului... și când am primit comunicarea am crezut, la început, mă rog, că-i vorba de o confuzie dar, verificând datele, am ajuns la concluzia că ofițerul în chestiune ar putea fi căpitanul Choyce. Nu am luat legătura cu dumneavoastră de teamă că s-ar fi putut totuși să fie vorba de altcineva, și nu voiam să vă trezim speranțe deșarte... și am hotărât, Wake și cu mine, să plecăm pe dată în Belgia, să investigăm cazul la fața locului, mai ales că Wake îl cunoștea pe soțul dumneavoastră.

Am ajuns la Hoogebeke trecând prin Boulogne – o călătorie foarte lungă – am luat cu noi un medic specialist în cazuri de șoc și maladii nervoase... și am ajuns la Hoogebeke sâmbătă după-amiază. După ce am descoperit mănăstirea, am interogat-o pe stareță. Ne-a confirmat cele scrise și ne-a propus să stăm de vorbă cu ofițerul. L-am întâlnit în sala de vizite. Întâi l-am văzut eu și medicul. Wake mai rămăsese cu stareța, să confrunte datele. Și eu și

¹ Domnul atât de scump; Englezul nostru (fr.).

medicul ne-am dat seama pe dată că e vorba de un ofițer și de o persoană cultivată, deși era îmbrăcat ca un grădinar francez și lucrase până atunci în grădină.

Domnul Adeane tuși din nou.

— Dar n-am putut scoate nimic de la dânsul, reluă el după un moment. Absolut nimic. Eram pe cale să renunțăm la încercările noastre când, spre sfârșitul discuției, intră în sală Wake însoțit de stareță și, de îndată ce ofițerul dădu cu ochii de Wake – mă rog, s-a produs un miracol. Nu mi-am putut crede ochilor. A spus cu naturalețe: „Bună, Basil!” și apoi încet memoria a început să-i revină. După aceea, medicul ne-a povestit că a văzut multe cazuri similare. Mai târziu, soțul dumneavoastră ne-a istorisit că plecase într-un zbor de recunoaștere. Aparatul a suferit o avarie, a fost nevoit să aterizeze forțat pe teritoriu dușman, și a dat foc avionului și tuturor documentelor, de lucrul ăsta era sigur; mai mult nu-și putea aduce aminte. Pe mine, desigur, nu m-a cunoscut. Cum ar fi putut de altfel? Nici eu nu-l văzusem în viața mea, dar părea bine dispus și maicile ne-au relatat că se simțise destul de bine, doar din când în când era puțin *souffrant*¹, dar că nu manifestase nicio dorință să plece de acolo sau să întreprindă ceva. Era apatic, părea un om în transă; uneori încerca să-și aducă aminte și asta părea să-i facă rău. Maicile se bucurau ca niște copii de însănătoșirea lui și afirmau că totul se datora slujbelor speciale pe care o anumită călugăriță le organizase pentru recuperarea memoriei soțului dumneavoastră, slujbe care, se pare, se încheiaseră chiar în acea zi. Firește, maicile sunt superstițioase.

Am hotărât pe dată să vă expediem o telegramă și să ne întoarcem în Anglia cât mai curând posibil. Desigur, erau necesare câteva formalități, dar știam că vom reuși noi să punem totul la punct. Soțul dumneavoastră, căpitanul Choyce, părea încântat de perspectivă, așa încât am organizat plecarea la Calais. Wake a redactat prima

¹ Suferind (fr.).

telegramă, iar soțul dumneavoastră a scris-o pe a doua și le-a dat cuiva care lucra pentru mănăstire – nu mai știu dacă era o fată sau un băiat, dar orice-o fi fost s-a arătat deopotrivă de nepricopsit – ca să le ducă la oficiul poștal din sat. Wake și cu mine am fost nevoiți să facem mai întâi un drum cu mașina până la Boulogne, și apoi să ne întoarcem la Calais, unde am ajuns sâmbătă noaptea, la o oră târzie. Am petrecut noaptea la hotelul din Calais și am făcut pregătiri să sosim luni seara la Londra. Am încercat să vă telefonez duminică, dar nu v-am putut găsi. De la centrală mi s-a comunicat că nu răspunde nimeni.

Azi dimineată trebuia să plecăm cu primul vapor, iar restul vi l-am povestit. Sunt sigur că toate or să se aranjeze, dar cred că noul șoc – tuși – vreau să spun șocul recuperării memoriei a însemnat o mare încercare pentru soțul dumneavoastră, și că va avea nevoie de timp ca să se obișnuiască; dar, fără îndoială, va intra iarăși în normal, de îndată ce temerile i se vor domoli, numai că acum întreaga chestiune e în mâinile dumneavoastră și ale medicilor. Cred, doamnă Choyce, dacă îmi îngăduiți să vă dau un sfat fără să socotiți aceasta drept o impertinență din partea mea sau fără – tuși din nou – să aveți impresia că mă amestec în viața dumneavoastră cred, ziceam, că ar trebui să luați de urgență unele... hm... măsuri hotărâtoare, ca să-i dovediți soțului dumneavoastră, sau mai curând ca să-l convingeți că se înșală, că e victima unei obsesii lipsite de orice temei – cred că ar fi necesar un singur cuvânt. E suficient să-i trimiteți o telegramă sau, dacă telegrama vi se pare prea lapidară, să-i scrieți o scrisoare, prin care să-l anunțați că-l așteptați cu nerăbdare, și atunci toate se vor aranja. Aceasta este adresa hotelului unde se află actualmente. Îi întinse un petec de hârtie. Sunt convins că toate vor intra în normal. Mi-am dat întâlnire astă seară, la cină, cu unul dintre puținii medici cu scaun la cap pe care i-am cunoscut în viața mea și care, întâmplător, e expert în asemenea cazuri, și am de gând să-l consult. E o autoritate în ramura aceasta a medicinei – boli nervoase, traumatisme,

șocuri – dar, în ciuda faptului că-i un savant, e și un om cu bun simț și un adânc cunoscător al sufletului omenesc – și un băiat de treabă – pe care te poți bizui — și am de gând să-i cer sfatul...

— Cine-i doctorul ăsta? întrebă Fanny cu glas stins.

— Greene... Francis Greene.

— Ah!

— Îl cunoașteți?

— Da; foarte bine. Veți mai putea să-l găsiți atât de târziu?

— Da, da, i-am telegrafiat cerându-i să ia masa la mine. Sunt sigur că va veni. I-am specificat că e vorba de un caz urgent. După ce mă văd cu el o să vă comunic și dumneavoastră avizul lui. Printre multe altele, are o profundă cunoaștere a naturii umane, și toată viața lui a studiat bolile de nervi.

— Vă mulțumesc foarte mult... spuse Fanny cu un glas și mai stins.

Îi era rău și se simțea buimacă.

— Bine, spuse domnul Adeane, trebuie să plec. Vai de mine, nici nu mi-am dat seama că e atât de târziu, se miră el privind-și ceasul – un ceas de aur. Sper, știți – sunt convins că toate vor intra în normal... și dacă vă pot fi de vreun ajutor... de cel mai mic ajutor... vă rog să apelați la mine...

— Voi apela, zise Fanny petrecându-l la ușă. Vreți... ați dori să fie chemat un taxi?

— Nu, nu, vă mulțumesc. Găsesc eu unul la colțul străzii.

— La revedere. Vă mulțumesc foarte mult. Nu pot să vă spun cât vă sunt de recunoscătoare.

— Sunt sigur, repetă Adeane, că toate se vor aranja... toate vor merge de minune.

— De minune, îngână Fanny. Apoi apăsă pe butonul soneriei.

În clipa aceea domnul Adeane gândi că mai curând Fanny decât Michael are nevoie de asistență medicală. Coborî scările și fata în casă îl conduse până la ușă. În prag, se

întâlni față-n față cu Francis Greene, care tocmai coborâse dintr-un taxi.

— Ah! exclamă Adeane. Exact omul pe care doresc să-l văd! Ai primit telegrama mea?

— Da... sunt încântat să luăm cina împreună. La ce oră?

— Șapte jumătate sau opt, dacă n-ai nimic împotrivă. Te duci la doamna Choyce?

— Da - voiam să trec o clipă pe la ea.

— Ei bine, ți-aș fi foarte îndatorat dacă ți-ai amâna vizita până după ce stăm de vorbă. E de dorit să discut eu mai întâi cu dumneata... oricum înainte de discuți dumneata cu ea. Mi se pare direct providențial faptul că te-am întâlnit aici, în felul ăsta... dar, după cum știi, eu lucrez la Crucea Roșie, la serviciul de investigații în legătură cu persoanele dispărute. Ei bine, l-am găsit pe domnul Choyce - vreau să spun pe căpitanul Choyce - într-o mănăstire din Belgia, în grija unor maici, și se afla acolo din clipa când aterizase forțat pe teritoriul german. Acum e bine, normal... mai mult sau mai puțin normal. Își pierduse memoria, dar pare să și-o fi recuperat integral; când eram însă pe punctul de a ne imbarca pentru Anglia, a părut... a făcut impresia, mă rog - trebuie să-ți istorisesc întreaga poveste, dar e important să mă vezi pe mine mai întâi și să auzi de la mine toate detaliile, și pe urmă abia să o vezi pe doamna Choyce. Acum e șapte și jumătate - ora pentru care am comandat cina. Așa că numai bine până să ajungem cu taxiul acasă vom găsi totul pregătit.

— De acord, încuviință Greene; se urcară amândoi în taxi și porniră spre Kensington.

Pe drum, domnul Adeane îi înșiră toate amănuntele povestirii lui și, când se apropie de sfârșit, îi zise:

— E imperios să-l vezi pe căpitanul Choyce cât mai curând posibil și să-l eliberezi de această curioasă idee fixă și, totodată, e la fel de imperios să o vezi și pe doamna Choyce și să-i pregătești starea de spirit pentru a-și primi soțul așa cum se cuvine. Cred că de această primire depind foarte multe. Doamna Choyce mi-a făcut impresia că se

găsește într-o foarte critică stare de nervi

— Aș spune chiar că e într-o stare anormală.

Ajunseră la Kensington. Casa domnului Adeane, o clădire spațioasă, cu două etaje, se ridica solitară, împrejmuită de o grădină. Străbătură holul și intrară în biroul lui Adeane, care se găsea la parter. Nu avea multă mobilă, în schimb se putea vedea o colecție de pipe, toate volumele din *Encyclopaedia Britannica*, vreo câteva piese de porțelan vechi englezesc, pe care le colecționa și le ținea într-o vitrină cu uși de cristal. Aerul era îmbâcsit de mirosul fumului de tutun. Deasupra căminului atârna o gravură mare, reprezentând castelul Heidelberg.

Puțin după sosirea lor fu anunțată cina. Sufrageria era prelungă și joasă. Francis Greene și-o amintea foarte bine; rămăsese neschimbată, exact ca pe vremea lui Daphne. De la moartea ei, nu mai călcase în această casă.

Deasupra căminului era portretul unei doamne în costum de bal mascat, pictat de un artist din secolul al optsprezecelea, iar de cealaltă parte a camerei, niște stampe în culori, reprezentând viața vieneză în secolul al optsprezecelea – iar pe bufet, câteva splendide vase de cristal.

În timpul mesei, Adeane și Greene nu-și vorbiră prea mult. Pentru amândoi era o întâlnire care evoca fantome. Lui Greene aproape că nu-i venea a crede că trăiește o realitate.

După ce isprăviră cina, Adeane îi oferă o țigară de foi. El fuma dintr-o pipă lungă din lemn de trandafir. Luase această deprindere în tinerețe, în Germania.

— Crezi, însă, că și-a revenit? întrebă Greene reluând discuția din taxi și referindu-se la Michael.

— Da, fără nicio îndoială; dar cred că, o bună bucată de vreme, va fi nevoie de un om ca dumneata care să-l țină sub observație – care să-i țină sub observație pe amândoi. Căci, date fiind împrejurările, fiecare dintre ei poate să comită vreo gafă fatală care să ducă la o catastrofă. Sunt convins că el are nevoie doar de puțină îngrijire atentă... și

o să fie bine, foarte bine.

— Da, înțeleg...

— Doamna Choyce pare o femeie rezonabilă. N-am văzut-o niciodată până acum. E frumoasă. Foarte ciudat, știi ce m-am gândit – o să ți se pară poate o idee fantasmagorică – dar în seara asta mi s-a părut... cum să spun, mi-a evocat-o – mi-a amintit în chip straniu — tuși – de Daphne – cu toată că n-aș putea spune că-i seamănă. Firește, nu are frumusețea lui Daphne – nici farmecul ei – nici inteligența ei... dar, într-un fel, mi-a apărut ca o fantomă, o dublură a lui Daphne...

Vocea i se frânse. Francis nu răspunse nimic; continuă să fumeze.

— Am achiziționat portretul ei și l-am adus aici, urmă Adeane. L-am lăcuit. După ce-ți termini paharul de Porto, ți-l arăt. Cred că arată bine, arată mai bine aici decât la Seyton. Nu a fost făcut pentru Seyton și nu-l puteam lăsa acolo. Nu puteam trăi fără el.

— Da.

— E un tablou bun, deși, desigur, nimeni n-ar fi putut-o picta pe Daphne. Era greu de pictat.

— Da, greu de pictat.

— Hai să mergem sus!

Leșiră din sufragerie și domnul Adeane îl conduse pe scări în salonul de la etaj unde, odinioară, Francis Greene petrecuse atâtea seri. Era o încăpere de modă veche. Pe pereți, un tapet de mătase galbenă, decolorată, perdele decolorate, câteva mobile în stil georgian, un pian din perioada victoriană timpurie, unul dintre primele construite în țară. În colțul camerei, de o parte și de alta a măsuței rotunde din mahon pe care se afla întotdeauna o vază cu flori, erau două fotolii îmbietoare. În cămin ardea un foc vesel – acolo, în fața focului, obișnuiau să ia ceaiul seara, după cină. Alături era o banchetă lungă și joasă pe care se puneau ziare – ziarele se găseau și acum la locul lor. Adeane mai aprinse o lampă.

— Tabloul e în cămăruța de alături, spuse el.

Lângă salon, era o mică încăpere rotundă cu tavan înalt, pe care Daphne o numea „camera ei de zi”, deși nu prea obișnuia să stea acolo. Camera era panelată și zugrăvită într-un verde pal, și mobilată cu o canapea joasă, în stil georgian, o masă din lemn lustruit, câteva scaune frumoase, cu spetează înaltă și rigidă, un cămin de marmură admirabil sculptat, un bust de copil în colțul camerei, iar pe perete, deasupra căminului, portretul lui Daphne Adeane, pictat de Henriquez. În semiobscuritatea încăperii – pentru că, în ciuda unei lămpi aprinse, camera era cufundată în penumbră – portretul părea mai viu și mai grăitor ca oricând.

Adeane îl conduse pe Francis Greene înăuntru, după care ieși brusc, lăsându-l singur. Daphne părea să se afle acolo, cu el, privindu-l și vorbindu-i cu o blândă mustrare în ochi... „Nu m-ai uitat... părea să spună portretul... nu ți-ai uitat vechea prietenă?”

Mâna – privirea – ochii aceia, cu ce altceva pe lume puteau fi asemuiți? Ce altceva pe lume s-ar putea compara vreodată cu ea? „Nu ai să mă părăsești? Nu ai să mă uiți? N-ai să mă trădezi?” îi spunea portretul – și întreg trecutul pogorî asupra lui Francis Greene cu mii de miresme și imagini și sunete, ecouri, cuvinte, acorduri de muzică, accente, frânturi de frază, glume – și atunci știu că inima lui era acolo, și că niciodată, niciodată n-ar fi fost în stare să mai simtă ce simțise atunci... Avea senzația omului care a fost anesteziat sau drogat și care se deșteaptă dintr-o dată. „A fost un vis” își spuse singur și în minte îi veni legenda lui Siegfried: Siegfried care, după ce i-a jurat credință Brunhildei, a băut dintr-o licoare vrăjită și a uitat-o, apoi s-a căsătorit cu Gudrun; dar, cu timpul tăria băuturii fermecate s-a risipit (brusc în opera lui Wagner, încetul cu încetul în versiunea epopeii islandice) și Siegfried și-a adus aminte când era prea târziu, iar Brunhilda a devenit unealta blestemului său. Și el, Francis, băuse o licoare și uitase; și-și adusese aminte acum, când era prea târziu – dar, în chip straniu, toate aceste gânduri nu-l făceau s-o uite pe Fanny

sau s-o iubească mai puțin – o iubea la fel de mult pe Fanny – dar era conștient că fantoma lui Daphne Adeane se interpusese, că va rămâne mereu între ei doi. Nu, așa cum o iubise pe ea nu mai putea iubi.

— Nu, Daphne, rosti Francis, n-am să te mai dau uitării. Mă doare, mă doare că te-am uitat un timp, că te-am trădat.

Se întoarse în salon. Adeane ședea tolănit într-un fotoliu. Fumându-și pipa lungă și citind „The Spectator”.

— E un tablou bun, și arată mai bine acum c-a fost lăcuit, nu? Glasul îi suna dogit. În timpul războiului mi-a fost atât de teamă c-ar putea fi avariat sau distrus de vreun bombardament, încât l-am ascuns în pivniță; ceea ce mi-a stârnit altă teamă: să nu se strice din pricina umezelii. De asta i-am mai dat un ulei. Dar să ne întoarcem la cele ce-am discutat. Cred, Greene, că-i strict necesar s-o vezi mâine pe doamna Choyce – mâine cât mai devreme. Aștept vești de la Wake și, de cum îmi vor sosi, am să-ți dau de știre.

— Da, te rog, răspunse Francis.

Apoi discutară despre altele, iar Adeane îi povesti lui Francis câteva din isprăvile lui de tinerețe de la Heidelberg. Francis Greene mai auzise toate aceste povești, dar nu-l supăra să le mai asculte o dată.

CAPITOLUL XXVI

ÎN CLIPA CÂND DOMNUL ADEANE ieșise din casa ei, Fanny știuse că, pe dată, fără nicio zăbavă, trebuie să înfrunte cea mai gravă criză din toate cu câte fusese confruntată în viață. Mai știa că soluția nu numai că se baza pe o concluzie preconcepută, dar și pe o decizie gata luată.

Se așeză la masa de scris și redactă două telegrame, una adresată lui Michael, cealaltă lui Wake. Conținutul

amândurora era cam același: „*Aștept sosirea mâine ora cinci gara Victoria. Voi fi la gară.*” În telegrama către Michael adăugase o frază prin care-l implora să nu-și mai întârzie sosirea. Telegrafie directorului școlii lui Peter, cerându-i să-l trimită acasă pentru o zi, și mamei ei care se afla cu Hester în Devonshire. Apoi sună și dădu dispoziții ca telegramele să fie expediate de urgență.

„Ar trebui să primesc răspuns mâine dimineată” își spuse ea.

Aruncă în foc scrisoarea de spovedanie pe care i-o pregătise lui Michael.

Apoi se așază și începu să mediteze asupra situației. Da, survenise lucrul cel mai de temut, neprevăzutul, inevitabilul. Nici nu realiza toate implicațiile, era încă năucită de lovitură. Inevitabilul – venise inevitabilul sfârșit – de care se temuse ea – de care se temuseră amândoi – da, venise. Destinul sau providența pășise în viața lor la fel de peremptoriu, de neașteptat, de ireversibil ca într-o tragedie greacă, și-i despărțise, pe ea și pe Francis, pentru totdeauna. Știa prea bine nu numai că nu l-ar putea părăsi pe Michael – asta nici nu intra în discuție – dar că n-ar mai putea continua să se vadă cu Francis. Tot ce dorea era ca Francis să poată înțelege. Simțea că n-o să înțeleagă sau, chiar dacă o să înțeleagă, o să-i ceară să nu renunțe la el – bărbații sunt atât de iraționali! Avea impresia că-și pierde mințile.

Era sigură că Francis va înțelege și va fi de acord cu trimiterea telegramelor. Va considera că a fost de datoria ei să procedeze astfel; dar știa prea bine că, doar dacă iubirea ce-i purta Francis nu încetase brusc în acea noapte, avea să-i ceară ca legătura lor să continue, lucru care lui o să i se pară firesc. Avea să găsească argumente. „Nicio cazuistică n-o întrece pe cea a îndrăgostitului, își spuse Fanny; dacă mai e încă îndrăgostit de mine... și cred că mai e, cel puțin astă seară mai era. Cum o să-i pot explica? Ce să-i spun? Bărbații sunt atât de iraționali, încât, dacă am să-i spun adevărul, o să bănuiască pe dată că e o minciună... o să

creadă că m-am săturat de el – e în stare să mă suspecteze că iubesc pe altcineva... așa sunt bărbații... de un egoism orb atunci când iubesc... n-are niciun sens să le spui adevărul!” O situație foarte încâlcită, gândea Fanny; dar nu numai atât; însemna totodată și un chin de moarte. Pentru a treia oară în viața ei Fanny trecuse printr-un cataclism, pentru a treia oară întreaga structură a vieții și a sufletului ei se dezagregase, se prăbușise cu o bufnitură... prima dată i se năruise edificiul speranțelor și iluziilor tinerești; a doua oară, eșafodajul, reconstruit, al vieții ei se făcuse bucăți la vestea că Michael fusese dat dispărut; și de astă dată se dă râmau schelele bucuriei, pasiunii, fericirii... matura împlinire a întregii ei făpturi...

„Ei bine, bucuriile acestea sunt efemere, își spunea ea; nici n-ar avea sens să fie altfel.” Totuși, în timp ce sta cuibărită în fotoliul din fața căminului, se simțea sfâșiată de o dezolare, o înstrăinare, un vid, o agonie aflate dincolo de cuvinte... dincolo chiar de lacrimi. O tristețe fără de nicio speranță. Nu întrezărea nimic înainte – niciun licăr... nimic decât amărăciune, dorință nepotolită, deznădejde. Va trebui să joace în permanență un rol. Dar va izbuti? Și dacă Michael o va descoperi, n-ar fi acesta cel mai rău dintre rele? Și Michael nu era obtuz, avea o foarte fină intuiție. „Dumnezeule mare, ce-o să se întâmple? Totul e disperat, disperat, disperat, din orice unghi ai privi lucrurile.” Nu reușea nici măcar să plângă. Avea impresia că peste sufletul ei trecuse un fier înroșit care-l lăsase ars și închircit, că în curând n-avea să mai rămână nimic din el decât un pumn de cenușă.

Sună și ceru un ceai, dar aproape că nici nu-l atinse; apoi hotărî să se ducă la culcare. Înainte de a urca în dormitor, intră în odaia de zi a lui Michael de la parter, odaia în care-și luaseră rămas bun unul de la celălalt când izbucnise războiul. Se apropie de biblioteca mare, cu uși de sticlă, plină de cărți amestecate. Fanny privi cotoarele cărților și căzu pe gânduri. Aproape niciodată nu se uitase cu atenție la ele. Cât de puțin îl cunoștea pe Michael! Erau acolo

poemele lui Browning, un Shakespeare în opere complete, piesele lui Bernard Shaw, povestirile lui Alexandre Dumas, Kipling, Maupassant – aproape toate, *Bâlciiul deșertăciunilor*, *Marile speranțe*, *Băiatul din Shropshire*, poemele lui Heine, Keats, Chesterton, romanele lui Wells, *Război și pace*, *Gânduri fericite*, *Mizerabilii*, *Memoriile* lui Harriet Wilson, *Jurnalul unui Nimeni*, *Viața lui Stonewall Jackson*, operele lui Pitcher, poemele lui Herrick, câteva dintre romanele lui Henry James, *Îngropat de viu* de Arnold Benett, *Balade de la graniță*, *Atalanta* lui Swinburne. Toate acestea formaseră spiritul lui Michael și ea niciodată nu pătrunsese în acest domeniu, nu se apropiase de el. Observă un volum cu scoarțe negre, legat cu o bandă de elastic. Scria pe cotor: *Rugăciunile romano-catolice*. Îl scoase din raft; erau rugăciunile în latină și cu traducerea în engleză. Pe foaia de copertă, o semnătură:

HYACINTH BURNHAM. 1886

Luă cu ea sus un roman, un roman modern, recent apărut, aparținând unui autor de talent, dar își dădu seama că nu-i în stare să citească. Bănuia că-i un roman inteligent și bine scris, dar frazele păreau să ricoșeze, să scape atenției ei; după vreo zece minute de lectură, constată că ajunsese la pagina douăzeci fără să aibă idee de ceea ce citise.

Lăsă romanul din mână...

Când se trezi a doua zi dimineață, prima ei senzație fu că se întâmplase ceva îngrozitor dar, pe măsură ce reconstitua totul, își spunea: „Nu, nu chiar atât de îngrozitor!” Se dădu jos din pat și observă că era calmă și stăpână pe sine.

Se îmbracă, luă gustarea de dimineață, apoi sosi Francis Greene. „Arată bolnav”, își spuse Fanny. Se aflau amândoi în sufragerie.

— N-am putut veni aseară, pentru că...

— Știu, zise Fanny, l-am văzut pe domnul Adeane, mi-a

spus că ia masa cu tine.

— A!

— Știi tot ce s-a întâmplat?

Francis Greene făcu un semn afirmativ.

— Ți-a spus tot?

— Da, mi-a spus. Ce-ai făcut?

— I-am trimis lui Michael o telegramă.

— Da... desigur.

Fanny simți, din felul cum arăta și cum vorbea, că se petrecuse ceva cu Francis, că trăise o anumită reacție, alta decât vestea reîntoarcerii lui Michael, alta decât noua desfășurare a evenimentelor în drama lor comună.

— Ai cinat singur cu domnul Adeane?

— Da.

— Și deci ți-a povestit totul?

— Totul.

— Vor sosi astă seară. I-am telegrafiat, cu răspuns plătit, domnului Wake, ca să-mi comunice când pleacă...

— Da.

Și în clipa aceea, Fanny știu ce se petrecuse cu Francis. „Mi l-a luat iarăși Daphne Adeane, gândi ea; mi l-a luat îndărăt și nu pot s-o condamn...” Și această convingere pe care o simțea infailibilă, contribuia ca toate să i se pară mai ușor de împlinit, dar în același timp mult mai dureroase. Mai ușor de împlinit, pentru că acum nu va mai trebui să se lupte cu Francis în ce privește relațiile lor viitoare. În același timp, faptul că-l simțea ceva mai înstrăinat de ea, că o iubea mai puțin, poate cu o milionime dintr-un dram, încununa întreaga amărăciune a vieții ei; ultimul strop care face să se reverse cupa. „Și totuși, își spunea Fanny, așa e drept să se întâmple; o merit din plin.” Și deodată simți că o sfârtecă o durere de i se face rău - ar fi dorit parcă să împietrească în moarte. Asemenea celui rege căruia aștrii i se așezaseră împotriva și care spunea:

În ziua aceea,

Când în furtuna sufletului meu atâta după moarte am tânjit,

*Dar moartea nu s-a arătat și nu m-a împietrit,
Ca să-mi astâmpere neostoitul dor...*

Nici ei, nimic nu-i putea astâmpăra neostoitul dor; și totuși, așa cum Francis părea schimbat față de ieri cu o milionime dintr-un dram, și ea, Fanny, știa că se schimbase cu o infimă câtime – și, cine știe? — schimbarea s-ar putea adânci... o schimbare în esență... îndărătul întregii suferințe și disperări pulsa parcă o vagă licărire de lumină... un fir de glas care șoptea „Toate astea vor trece... și totul va fi spre mai bine.”

Dar la suprafață mâhnirea ei era fără margini... doar atât că gustul de fiere se mai diluase parcă... Era ca un bolnav care trecuse printr-o primejdie de moarte ce-l lăsase cu totul sleit de vlagă, dar, oricum, criza se consumase.

„După ce mă voi fi înzdrăvenit, își spuse Fanny, poate, cu timpul, am să mă tămăduiesc... cu timpul... numai să mi se lase timp... Și Francis e la fel de bolnav, dar el o să-și revină mai repede.”

Rămaseră împreună până la zece și jumătate, spunându-și tot felul de lucruri fără noimă. La zece și jumătate Francis rosti cuvintele pe care le rostise zi de zi în ultima vreme, numai că astăzi își prelungise mult șederea:

— Trebuie să plec...

Împinsese cât i-a fost cu putință momentul în care avea să rostească aceste cuvinte.

— Da, zise Fanny.

Se ridicară în picioare.

— Francis, urmă ea, acesta este sfârșitul. Totul s-a terminat, știi...

Era albă la față și părea o întruchipare a durerii.

— Sfârșitul... îngăimă Francis. Trebuie într-adevăr să însemne sfârșitul?

Fanny nu răspunse nimic, se mărgini doar să dea din cap. Dar această mișcare a capului avea solemnitatea unei sentințe a sorții.

— Bine. Eu n-am să uit nimic. Bănuiesc că ne-am atras

singuri pedeapsa... și totuși, dac-ar fi să reîncep, aş vrea ca totul să fie exact așa cum a fost... nu regret nimic...

— Te rog, te rog, Francis! Nu pot îndura...

O luă în brațe și-și șoptiră bun rămas într-un ultim lung sărut, întrerupt de soneria de la ușa de intrare.

— Sunt sigură că e o telegramă, spuse Fanny.

Se îndreptă spre ușă și Francis întâlni slujnica în hol. Factorul adusese două telegrame. Francis ieși și Fanny deschise telegramele. Cea de la Michael spunea:

„Sosim cinci-treizeci. Sunt bine. Toată dragostea. Sper revedere Peter și Hester.”

Cea de la Basil Wake conținea doar atât:

„Sosim diseară. Totul în regulă.”

Ceva mai târziu, sosi o altă telegramă de la directorul școlii lui Peter, care anunța că băiatul sosește la orele 3.35 și că e așteptat a doua zi la școală.

Fanny era aferată. Mai întâi se duse la gară s-o întâmpine pe maică-sa, care, după ce primise vestea, luase primul tren, aducând-o cu ea și pe Hester.

Lady Weston era încântată de întorsătura luată de evenimente. Cunoscuse foarte bine proiectele lui Fanny, dar era îndeajuns de înțeleaptă ca să nu sufle un cuvânt... Fanny îi dădu a înțelege că totul se terminase, iar Lady Weston considera întâmplarea ca o ilustrare a încordării nervoase creată de război, a tensiunii, a isteriei care predomina peste tot și, în consecință, ca un incident lipsit de semnificație.

„Trebuie să mulțumesc cerului, își spunea ea, că nu s-a întâmplat mai rău.”

Se arăta plină de înțelegere și gata să fie de ajutor în orice privință. Fanny, care se temuse puțin să dea ochii cu ea, era acum mulțumită s-o știe alături. Simțea nevoia unei prezențe umane, a cuiva care o iubește, rana era încă atât de crudă – carne vie, cu toți nervii dezveliți; sau mai curând sufletul îi fusese dezgolit, inima-i era jupuită, golașă.

Lady Weston sosise înainte de prânz. După-masă, se duseră împreună să-l aștepte pe Peter. Arăta ca însăși

imaginea sănătății și semăna cu taică-su ca două picături de apă. Ardea de nerăbdare să-și povestească isprăvile de la școală. Era în fruntea clasei a treia, și toată lumea era de părere că o să iasă primul la cursa cu obstacole, la atletism. Și urma să facă parte dintr-un trio, la un concert dat de școală – adică din trei băieți care cântau la același pian.

Când ajunseră acasă, Fanny se simțea atât de sleită fizicește, încât trebui să se odihnească o jumătate de oră. Peter se întreținea fericit cu fata-n casă, care nu mai putea după el, și pe care o învăța acum declinările grecești.

Fanny urcă în camera ei, iar Lady Weston se duse acasă, făgăduind să se întoarcă după cină.

— Nu, mamă, vino să iei masa cu noi. Îl chem și pe Basil Wake. Așa că vom fi exact patru... te rog, te rog vino, mămico dragă.

— Bine, dacă tu o dorești...

Fanny căzu într-un somn adânc, din care fu trezită la timp ca să ajungă la gară. Trenul trebuia să sosească la cinci și jumătate, dar avea o oră întârziere. Așteptarea fu chinuitoare pentru ea; retrăi iarăși totul... dar o retrăire estompată, care se petrecea parcă în împărăția umbrelor... drama își consumase intensitatea... acum retrăia doar amintirea, reflectarea ei... Hotărâse ce avea de făcut, ce cale trebuia urmată... totul se terminase... Nu-și mai punea întrebarea: „Dar e onest? E cinstit?” Știa că atitudinea ei trebuia să facă parte din sacrificiul pe care și-l impusese și era gata să accepte sacrificiul... în întregimea lui... să-l ducă până la capăt.

„Acum nu-mi rămâne decât să trăiesc pentru ceilalți, își spunea, pentru Michael și pentru copii, și să mă străduiesc să-i fac fericiți. Doamne, dă-mi puterea să izbutesc!”

În cele din urmă sosi și trenul. Forfotă de oameni — obișnuitul furnicar... în sfârșit, Fanny îl zări pe Basil Wake, gârbovit și mult îmbătrânit – și apoi pe Michael!... Michael într-un costum de gata... un *complet* cumpărat de gata la Calais, și pantalonii îi erau prea scurți... Da, arăta mult... nu, nu îmbătrânit, dar... slăbit – atât de slab... marcat de

urmele a toate prin câte trecuse... și era șchiop – da, trăgea un picior... dar ochii nu-i erau triști... doar blajini... avea un aer patetic... Arăta ca un copil ținut prea multă vreme la internat, fără o zi de vacanță, și hămesit, hămesit la propriu și la figurat, nu numai de hrană dar și de dragoste... Fanny se simți cotropită, de un val de milă, și când Michael alergă spre ea, o cuprinse în brațele-i sfrijite și o sărută cu ardoare iar și iar, știu că acum va putea să-l îndrăgească și să-l ocrotească așa cum își ocrotește o mamă fiul.

— Peter, bătrâne, ce mare te-ai făcut! mai, mai să nu te recunosc!

Îl invitară pe Basil Wake la cină. Plecară spre casă și în mașină Michael le istorisi din nou extraordinara lui poveste... cât de bune fuseseră cu el călugărițele... dar toată această perioadă era învăluită în ceață... și ce bun fusese Basil Wake... și Ralph Adeane...

— Un tip atât de cumsecade... A sosit la Londra? L-ai întâlnit? Colossal de activ! Munca depusă de el la serviciul de investigații a fost extraordinară... Știi, Fanny, că-i soțul acelei doamne Adeane care a locuit în reședința bizară de lângă noi – la Seyton? Ții minte? Și e foarte bun prieten cu Leo Dettrick. Apropo, pe unde-i bătrânul Leo?

— A plecat în America, dar o să revină în curând.

— Trebuie să-i telegrafiem în seara asta.

— Da. O să-i telegrafiem.

— Tăticule, ce s-a întâmplat cu aparatul tău când ai căzut?

— I-am dat foc; asta-i tot ce țin minte... și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu rămășițele sau dacă le-a găsit careva ori nu. Chiar dacă le-o fi descoperit cineva, nu cred că a fost prea impresionat, pentru că pretutindeni dădeai peste ruine și resturi.

— Dar nu știi unde ai aterizat?

— Nu, băiete... și nici cum; și probabil că am și mers o bucată de drum.

— Dar nu erai inconștient?

— Suferisem un șoc. Nu știam ce fac. Dar am fost în stare

să merg și să vorbesc și, presupun, m-am dus direct la călugărițele acelea care s-au purtat ca niște îngerii.

Când ajunseră acasă și Michael intră în odăile familiare, exclamă:

— E fantastic să fi din nou acasă; de parc-ai începe o viață nouă. De fapt începem o viață nouă, Fanny, nu-i așa? Mi-e teamă că pe cea veche am cam călcat-o în picioare. Regret, Fanny – dar sper că acum toate vor fi altfel.

— Eu am călcat-o în picioare, Michael.

— Bine, hai să nu ne mai gândim; să dăm trecutul uitării, să ne gândim numai la viitor.

— Numai la viitor, zise Fanny, zâmbind cu vitejie.

Cuvintele lui tăiau în carne vie, ca un ascuțiș de sabie... dar știa bine că, orice ar fi fost să se întâmple sau orice-ar fi fost să simtă, va merge înainte. Michael nu va ști niciodată, și o să-l facă fericit, chiar dacă efortul o să-i frângă viața... și mai știa că, datorită milei pe care i-o inspira, acum va putea să-l facă fericit. Odinioară nu izbutise... pe atunci lipsea mila. Acum se revărsa din abundență... din toată inima ei.

Basil Wake și Lady Weston veniră la cină. Lady Weston se comportă perfect: prezența ei făcea ca toate să meargă mai ușor, și pe Michael îl distra să-i povestească experiențele lui dinainte de accident, de care-și amintea cu claritate.

— E o senzație foarte stranie aceea de a muri și de a reveni iar la viață, spuse el la un moment dat. Îmi aduc aminte că, pe vremuri, înainte de război, unii spuneau că e o mare greșeală să învii din morți – dacă morții s-ar scula din morminte ar descoperi că nu-s deloc doriți, oricât de mult ar fi fost iubiți în viață. Dar la noi nu se aplică, Fanny, nu-i așa? Întrebă el râzând.

— Nu, nu se aplică... sigur că nu, răspunse Fanny râzând la rândul ei.

Și își spuse în gând: „Credeam că nu pot juca teatru și că nu mă pot preface. Și când colo văd că sunt o actriță desăvârșită...”

— Trebuie să-l chemăm la noi pe Ralph Adeane, continuă Michael. Știi, cred că soția lui a fost o femeie frumoasă și un om de caracter. Se pare că el încă nu și-a revenit de când a pierdut-o. Cineva mi-a spus odată că ea aducea cu tine, Fanny, dar era, desigur, mai puțin frumoasă. Apropo, ce bine arăți, Fanny! Nu-i așa, Maria? — o poreclise pe Lady Weston „Maria”, nume de care nimeni nu știa de unde răsărise — Nu cred că te-am văzut vreodată arătând atât de bine... poate numai când ne-am logodit. La gară mi-ai părut puțin cam ostenită; acum însă ești de o frumusețe înfloritoare. Trebuie să bem cu toții în sănătatea lui Fanny!

Turnă șampanie pentru Lady Weston, Wake și pentru el.

— În sănătatea lui Fanny!

Vinul i se cam urcase la cap; se dezobișnuise de băutură.

— Sunt sigur că, în ce privește frumusețea, o lași mult în urmă pe Daphne Adeane, și pe oricare altă femeie din lume. Nimeni nu se poate compara cu Fanny. Ea e una într-o mie. În sănătatea lui Fanny! Până la ultimul strop, Basil — pentru Fanny!

— Pentru Fanny! îi ținu Lady Weston isonul.

— Pentru doamna Choyce! ridică Basil, timid, paharul.

— Nu, nu doamna Choyce — Fanny! îl întrerupse Michael.

Basil roși.

Wake și Michael goliră paharele. Lady Weston sorbi o înghițitură în sănătatea lui Fanny. Fanny, ușor îmbujorată de oboseală și de încordare, le zâmbi; și niciodată, niciodată nu arătase mai frumoasă, își spuse Michael.

Și Basil gândea că-i frumoasă... dar tristă... „Probabil din cauza emoției!” își spuse el.

Curând după toast, fata-n casă aduse o telegramă pentru Fanny. Din New York, de la Leo Dettrick.

Fanny o citi și spuse:

— De la Leo Dettrick. În timp ce vorbea, rupea distrată telegrama. Pleacă azi. A citit despre întoarcerea ta...

Și aruncă în flăcări telegrama sfâșiată.